karl may

SECRETUL ȚIGANCII

EDITURA EDEN

KARL MAY

Opere — 27

SECRETUL ȚIGĂNCII

Consilier editorial
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediția princeps:
KARL MAY
ZEPTER UND HAMMER
Roman
Freiburg, 1879—1880

Traducere inedită de MIRELA MATEI.
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Editurii Eden.

KARL MAY

Opere — 27

SECRETUL ŢIGĂNCII

sau

ÎNTRE SCEPTRU ŞI CIOCAN

Roman

EDITURA EDEN
Bucureşti, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU
Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN 973-9141-62-3

I. CĂPITANUL NEGRU

1. ŞATRA DE ŢIGANI

Departe de poalele munţilor se înălţa pădurea deasă. De acolo pornea o prelungire care cobora tocmai până în apropiere de Fürstenberg, capitala ducatului Norland. O îngrădire croită în adâncul acestei păduri delimita o rezervaţie cu aspect sălbatic, unde nimănui, în afara pădurarilor de prin acele locuri, nu-i era îngăduit să pătrundă. Cu toate acestea, într-o dimineaţă, în rezervaţie puteau fi văzuţi nişte bărbaţi ale căror veşminte arătau de la o primă ochire că nu erau nici pădurari şi nici măcar dintre cei care ar fi avut permisiunea de a pătrunde în acel loc.

Între doi stejari bătrâni care să tot fi avut cam două mii de ani şi care-şi trimiteau ramurile vânjoase şi noduroase până hăt-departe în tării, se afla o căruţă împovărată de ani. Mârţoaga care o trăsese până acolo păştea în iarba înaltă, ale cărei lujere pline de sevă se iţeau printre muşchii şi buruienile de tot felul. Lângă trunchiul unui copac văpăia un foc unde se frigea la proţap o spată de căprioară. Un flăcăiaş care de-abia părea să aibă zece anişori învârtea vânatul cu un aer expert şi vizibil încântat. Era îmbrăcat numai până la brâu, de altminteri, ca şi ceilalţi care stăteau tolăniţi în jurul focului, privind cum se rumenea friptura îmbietoare. Cu toţii aveau inconfundabilele trăsături de ţigani şi, în ciuda înfăţişării lor modeste, nu păreau a face parte din tagma

acelor hoarde rătăcitoare a căror adevărată şi bănoasă îndeletnicire erau tâlhăria şi furtişagul.

În căruţă stătea, înfofolită în pături căptuşite cu puf — un lux neobişnuit pentru o ceată de ţigani mereu pe drumuri — o femeie care părea extraordinar de bătrână; fără doar şi poate că era chiar *vaidzina**. Bătrâna acum îl căuta din ochi pe băiat, acum cerceta din priviri spaţa de căprioară, scoţând din pipa ei vălătuci de fum al căror miros provenea de la ierburi care pe un cunoscător l-ar fi minunat până peste poate.

În liniştea care domnea primprejur răzbăteau zgomote îndepărtate, care aduceau cu nişte glasuri înfundate, ascunse prin tufişuri. Vocile veneau de la două persoane care discutau retrase la câteva sute de paşi de căruţă, îndepărtându-se departe de ceilalţi.

Una din ele era o fată. Să fi avut vreo şaptesprezece ani şi era de o frumuseţe desăvârşită în toate cele. Stătea culcată pe covorul de muşchi într-o atitudine pe jumătate nepăsătoare, pe jumătate mândră. Veşmintele ei întreceau cu mult pe cele ale celorlalţi în frumuseţe şi îi acopereau tot trupul, se vedea bine că se învesmântase cu mare grijă.

În faţa ei se afla un tânăr. Se sprijinea cu spatele de un copac şi stătea cu braţele încrucişate pe piept. Oamenii care se complac din instinct într-o asemenea poziţie dau dovada unui caracter foarte puternic. Era înalt şi prin aceasta impresiona întotdeauna pe cei din jur, fiind mereu obligat să adopte o ţinută cât mai impunătoare. Îmbrăcămintea sărăcăcioasă nu reuşea să umilească trupul lui puternic şi foarte bine clădit. Un observator atent s-ar fi minunat, probabil, de culoarea pielii tânărului. Nu avea chipul nici alb, ca al caucazienilor, dar

* Principesa lombardarilor, numiţi şi *bolniari* (ţigani).

rioi oacheș, ca al țiganilor. Mai degrabă s-ar putea spune că era cenușiu; acel cenușiu amestecat cu brun pe care-l dă bătaia vântului și a soarelui. Purta pantaloni scurți și largi, care cu siguranță că fuseseră croiți pe măsurile altui trup; de sub tunica mult prea strâmtă și foarte zdrențuită se ițea o cămașă ponosită. Pe cap avea un chipiu fără cozoroc. Era în picioarele goale, iar din mânecile tunicii îi ieșeau la iveală brațele musculoase, tot goale. Printr-o gaură din mâneca tunicii se putea vedea un semn ciudat — era un tatuaj în roșu și negru, care înfățișa un blazon ale cărui trăsături erau atât de întinse și de șterse, încât abia se mai putea desluși ceva din el. Părea că tatuajul și-l făcuse cu mulți, mulți ani în urmă. Tânărul avea părul negru ca pana corbului, dar dacă te uitai mai îndeaproape la el, puteai să vezi că la rădăcini avea o culoare mai deschisă, iar pielea din creștet era alb-străvezie, cum o au de obicei blonzii. Pe chip purta întipărit un aer fără doar și poate nordic. Fruntea neobișnuit de înaltă, ochii cenușii luminoși nu arătau a fi de sorginte indiană sau egipteană. Așa se făcea că tânărul, îmbrăcat cum era în hainele acelea, lăsa o impresie stranie, întărită și de stăpânirea de sine și siguranța cu care se mișca și vorbea. Se deosebea întru totul de acele ființe fără astâmpăr și vivace care erau țiganii.

În ciuda liniștii pe care o afișa, părea a fi într-o stare de mare tulburare. Chipul îi strălucea, iar privirile îi scăpărau. Ochii îi erau ațintiți în depărtări, unde părea că vede ceva inaccesibil muritorilor de rând.

Tânăra *țingara** strigă pe un ton plin de aprobare, chipul trădându-i o mare uimire:

---

* Țigancă (în lb. italiană); *țingaro* = țigan.

— Katombo, tu ai fost dăruit cu un spirit mai mare şi mai puternic decât darul ghicitului. Pot să-ţi mai dau încă o însărcinare?

— Sigur, Lilga! răspunse tânărul.

— Ştii unde îşi are locuinţa Bhovania, regina ţigănilor?

— Pe insula Nossidambo, pe care poporul creştin a botezat-o Madagascar.

— Aşa ei Tocmai sus în Munţii Ambohitsme este tronul ei. În timpul zilei doarme jos, departe de poalele Munţilor Befour, pentru a-şi face apariţia abia pe înserate. Poţi oare să-ţi închipui cum arată? În serile liniştite chipul ei străluceşte în lumina stelelor; cu un surâs drăgăstos îşi îmbăiază picioarele sale de alabastru în valurile învolburate ale mării, până apar zorile, de sărutul cărora fuge înspre apus. Poţi să-mi descrii toate astea pe limba poeţilor?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, te rog s-o faci.

— Numai dacă nu ai să fugi şi tu de sărutul meu, aşa cum fuge ea de îmbrăţişarea zorilor.

Ea ezită puţin, apoi răspunse:

— Îţi dau voie să mă săruţi, Katombo! Dar acum, dă-i drumul!

Tânărul luă o figură visătoare, apoi îşi ridică braţele şi, fără vreo pauză sau vreo întrerupere, cuvintele începură să-i picure dintre buze:

„Când în munţii din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
Ieşind de prin adâncuri
Cu diadema ei de azur
Scânteind ca cerul plin de stele.

Prin pletele-i ca noaptea
Răsună cântece aromitoare;
Iar depărtările fără de sfârșit
I-aprind pe creștet a suferinței strălucire;
Norii mânați de-a visului aripă
Îi jertfesc a stelelor de aur sclipire.

Dar iată ziua se arată,
Miile de suflete la viață să trezească iar,
Iar ea își mână turma-nvolburată
Văpaia dimineții înfruntând,
Și-apoi dispare înspre apusul încă depărtat.

Fata îi urmărise cuvintele cu aerul unei cunoscătoare într-ale artei. După ce tânărul sfârși, ea își lăsă alene capul în jos.

— Boiniarii mai au ei câțiva poeți, dar nici unul dintre ei nu este hărăzit cu un spirit atât de viu și de strălucitor ca al tău, Katombo.

Tânărul surâse slab.

— Neamul nostru mă preamărește și mă prețuiește ca pe cel mai mare poet al său, Lilga! Dar eu dau toate onorurile și toate măririle din lume pentru o privire prietenoasă și un cuvânt bun de la tine. Acum trebuie să-mi primesc sărutul.

Făcu un pas spre fată, dar ea se împotrivi cu o mișcare a mâinii.

— Mai ai răbdare, încă nu ai terminat!

— Ba am terminat!

— Nu, ai zugrăvit-o pe Bhovania doar cum apare în seara calmă și blândă. Dar când tună și fulgeră asupra poporului ei, trebuie să o înfățișezi altfel. Cerul se acoperă cu nori; talazurile se dezlănțuie dimpreună cu ea...

— Stai! o întrerupse el. Eu vreau doar un sărut de la tine, și nu să-mi dai lecții. Ascultă-mă mai departe, până am să termin, apoi îmi voi lua răsplata. Este vorba

despre aceeași regină, așa că o să-mi încep poezia cu aceleași versuri:

„Când în munții din Befour
Dintâi ale-nserării umbre se arată,
Apare a naturii mamă,
Ieșind de prin adâncuri
Să-și picure perla de rouă
Pe câmpia binecuvântată.

Serafii cerului se-avântă
Mantaua norilor mereu gonind,
Pământul în urmă-l lasă, de durere acoperit,
Florile amare lacrimi sângerând,
Pe-ascunse stânci vuind
A lor sălbatică jale.

Și iată sufletul învăpăiat
Al zorilor se-arată,
Sărută durerea ca de diamant
Cu stropi arzând ca roșe rubine,
Serafii sunt luați pe-al norilor covor
În cerul cel înalt,
Ca jalea în țărit să-și plângă.

După ce sfârși poezia, începu să o cerceteze stăruitor pe față. Ea își coborâse privirile, iar genele sale lungi ascundeau ce avea ea în suflet.

— Lilga!

— Katombo!

— Sărutul promis!

— Cruță-mă!

Fata ridică ochii și, cu o privire pe jumătate rece, pe jumătate compătimitoare, căută privirea lui.

— De ce?

— La ce-ți trebuie? Ai să mori fără sărutul meu?

El se îndreptă mândru, iar privirea i se înflăcără.

— Liliga, tu m-ai iubit doar pe mine, suntem logodiți, iar în curând îmi vei fi soție. Tu singură ai vrut așa, iar Geja, vaidzina noastră ne-a împreunat mâinile. De câte ori nu ai spus că fără mine ai muri! Și eu am sorbit viață și fericire din ochii tăi și, dacă ar fi ca moartea să mi te smulgă, atunci aș muri și eu!

— Nu am să mor.

— Încă nu am terminat. Aș muri împăcat cu tine, dar dacă ar fi să te pierd altfel decât răpită de moarte, atunci ... atunci ...

— Ei, atunci, ce ...?

— Atunci ... atunci mi-aș dori să trăiesc, căci aș avea de dus la bun sfârșit un lucru pe care-l face orice boinlar cărula un altul îi fură nevasta sau logodnica!

— Ce lucru, mă rog?

— Răzbunarea!

Se uită la el cam uimită, apoi pe față îi flutură un zâmbet neîncrezător.

— Răzbunare? Katombo și răzbunarea? Oare sensibilul Katombo a omorât el vreodată măcar un vierme? A făcut el măcar o singură dată pentru ai săi ceea ce creștinii numesc înșelăciune și furt? Tu ai suflet de poet, dar nu ești un bărbat. Vorbești de răzbunarea boinlarilor, și în schimb trebuie să-ți cânești părul și pielea la fiecare lună plină. Chiar ești un gitano?

— Ce te îndreptățește mai mult să fii gitano: scurta oră a nașterii sau lungii ani ai vieții? Vaida* m-a găsit în pădure și nimeni nu-mi cunoaște părinții; dar eu am stat cu voi tot timpul, iar Geja îmi spune fiul ei, așa că am tot dreptul să pretind că sunt un gitano. — Acum, sărutul!

— Vino și ia-ți-l singur!

---

* Soțul vaidzinei.

Rosti cuvintele rece şi indiferentă. El se întunecă la faţă; se lupta cu mânia care clocotea în el, iar vocea îi tremură uşor când îi replică:

— Poţi să ţi-l păstrezi! Dar să nu uiţi niciodată că buzele tale îmi aparţin, altfel voi fi nevoit să-ţi dovedesc că sunt un boiniar adevărat!

Vorbele îi răsunară ca o ameninţare, dar în ochi i se citeau lacrimile. Ea văzu aceasta, sări spre el şi îl cuprinse pe după gât.

— Iartă-mă! îl rugă ea, sărutându-l. Îmi eşti foarte drag, Katombo, dar ...

Şovăi. El o cuprinse de mijloc, şoptindu-i:

— Dar ce? Spune mai departe, Lilga!

— Nu pot, Katombo!

— De ce?

Ridică spre el o privire în care se citeau deopotrivă sfiala şi rugămintea mută de a o ierta.

— Vei afla la timpul tău; dar tu trebuie să fii încredinţat că mi-ai fost dintotdeauna drag.

— Ştiu asta; dar de câteva zile inima ţi-a amuţit, chipul ţi s-a înăsprit, şi cu toate astea, privirile îţi strălucesc ca o stea căreia un alt soare i-a împrumutat căldura lui. Lilga, rămâi a mea, căci altfel am să mă pierd şi eu odată cu tine!

Chipul său frumos şi mândru părea aproape speriat, când rosti aceste vorbe. Deodată se auzi un foşnet într-un tufiş şi o voce care porunci:

— Şo pe el, Pluto!

Un câine uriaş năvăli din spatele copacilor şi se aruncă pe Katombo.

— Doboară-l! izbucni al doilea ordin.

Câinele îl înşfăcase pe ţigan de ceafă şi îl trântise la pământ, înainte ca acesta să mai apuce să se apere.

— Ţine-l strâns!

Spunând acestea, leși la iveală stăpânul animalului. Era un bărbat tânăr, cam de o vârstă cu țiganul. Era îmbrăcat în ținută de vânătoare cu croială de uniformă, dar oricum nu ar fi fost greu să ghicești că era ofițer, din felul în care mergea și vorbea.

Lilga era foarte speriată de cele petrecute, dar, cu toate astea, pe obrajii oacheși tot îi înfloriră doi bujori de emoție.

Străinul veni la ea și o luă de mână.

— Cine este ticălosul care îndrăznește să te îmbrățișeze? o iscodi el.

— Katombo.

— Katombo ...? Se prea poate, dar asta nu-mi spune prea multe!

— Este ... fratele ... meu ..., spuse ea șovăind.

— Fratele tău? Doar atât? întrebă el aruncând priviri aprige către cel doborât la pământ.

— Doar atât!

— Zău? Așa se îmbrățișează și se sărută un frate?

Ea tăcu, vizibil foarte încurcată. El o luă cu un braț de mijloc și o trase spre el, cu toate că ea se împotrivi.

— Dacă este chiar fratele tău, atunci să poftească să vadă ce am de gând să fac.

Își apropie buzele de ale fetei, dar nu apucă să o sărute, căci câinele său slobozi un urlet care-l făcu să se uite după el. Cu toate că era foarte periculos, Katombo înșfăcase de grumaz câinele, îl imobilizase cu o mișcare fulgerătoare și îl strânsese de gât în așa fel încât animalul zăcea acum neputincios la pământ.

— Omule, cum îndrăznești?! strigă vânătorul, ducând mână la pușcă. Dă-i drumul câinelui, altfel te împușc!

Katombo era încă doborât la pământ. Zâmbea.

— Să-i dau drumul? Ca să mă sfâșie apoi? Omule, dar ești isteț, nu glumă!

Cu stânga ţinea strâns câlnele, în timp ce cu dreapta îşi scoase cuţitul şi îl înfipse până la plăsele în coastele animalului.

— Atunci, să mori! izbucni vânătorul într-un clocot de mânie, punând puşca la ochi.

Şi trase. Dar ţiganul se aruncă cât ai gândi în lături; glonţul sfredeli pământul chiar lângă capul său. Într-o clipă, sări în picioare şi se năpusti la adversarul său, îl doborî şi ridică pumnalul asupra lui.

— Acum, să mori tu!

Cu siguranţă că lovitura i-ar fi fost fatală vânătorului, dacă Lilga nu l-ar fi apucat de braţ pe Katombo şi nu l-ar fi ţinut strâns.

— Cruţă-l, Katombo! Este contele!

— Poate să fie şi ducele! De ce nu i-ai spus mai întâi lui să mă cruţe?

Încerca să-şi elibereze braţul din strânsoarea fetei, cu celălalt braţ ţinându-l la pământ pe adversar. Ar fi reuşit negreşit să-şi ducă la bun sfârşit ameninţarea, dacă nu ar fi intervenit încă o piedică, mult mai drastică.

— Stai! răsună o voce puternică şi autoritară dinspre direcţia unde se afla tabăra ţiganilor.

Era Geja, care auzise împuşcătura şi se grăbise într-acolo cu toţi ai săi. Când dădu cu ochii de cel care era prăbuşit la pământ, îşi împreună mâinile speriată.

— Contele! Prea măritul, bunul, frumosul, distinsul domn care ne-a îngăduit să întindem tabăra aici în rezervaţie şi să vânăm câte animale ne doreşte sufleţelul! Ţi-ai pierdut minţile, Katombo? Dă-i drumul conteluil

Ţiganul se supuse şi se ridică, fără însă a-şi pune la loc pumnalul. Vânătorul se ridică şi el; chipul i se aprinsese de înverşunare şi de ruşine. Principesa ţiganilor făcu o reverenţă adâncă în faţa lui şi-şi duse poalele rochiei la buze.

— Iartă-l, preaputernice domn! Este un om bun și blajin și se prea poate să-l fi întărâtat foarte rău dacă a îndrăznit el să ridice mâna asupra domniei tale!

— Întărâtat? De când cutează un mișel ca ăsta să pretindă că a fost întărâtat de contele de Hohenegg?

— Voia să o sărute pe Lilga și a tras în mine, se dezvinovăți Katombo.

— Flăcăul ăsta mi-a înjunghiat cel mai bun câine! scrâșni contele. Câine pentru câine, sânge pentru sânge!

Se repezi la carabină, care-i scăpase pe jos, cu gândul să tragă în Katombo. Însă unul din țiganii strânși acolo țâșni drept în fața armei.

— Dă pușca la o parte, domnule! Numele meu este Karavey. Katombo este fratele meu și, dacă nu-l lași în pace, se prea poate să pățești ce-a pățit și câinele domniei tale!

— Oho! Vi s-a urât amândurora de viață? Nu-mi stă în obicei să glumesc, și cu atât mai puțin cu o sleahtă de teapa voastră!

Vaidzina veni iarăși între beligeranți.

— Îngăduință, domnule! Mânia ne face adesea să rostim vorbe de care inima nu vrea să aibă habar. Gitanii nu cunosc alt legiuitor în afară de valda și de vaidzina lor; de un altul nu ascultă, ci fug — așa le poruncește legea lor. Dacă tânărul Katombo v-a jignit cu ceva, atunci faceți plângere împotriva lui și eu voi ști cum să-l pedepsesc!

Mânia contelui păru că se înmoaie; surâse ironic:

— Tu vrei să fii judecătoarea mea? Atunci, fie; am să mă supun obiceiurilor voastre. Acest om mi-a ucis câinele și a atentat la viața mea — la să văd, cum ai să-l pedepsești?

— Ce pretenții are domnia ta?

— Cer o sută de lovituri de bici pentru el, douăzeci pentru celălalt, care spune că e fratele lui, şi apoi evacuarea rezervaţiei. V-am îngăduit să vă aşezaţi tabăra aici din mărinimie şi din milă, şi nu am de gând ca pentru asta să-mi pun în pericol viaţa.

— Mărite domn, bunătatea domniei tale a fost mare, dar şi vaidzina v-a arătat recunoştinţă pe măsură, îi replică bătrâna, aruncând fără să vrea o privire piezişă înspre Lilga. Ai asmuţit câinele asupra lui Katombo — iată de ce l-a omorât. Ai vrut să-l împuşti — iată de ce a încercat să se apere. Domnia ta să aleagă o pedeapsă mai blândă!

— Fie, bătrânico, voi fi din nou mărinimos. Am asmuţit câinele pe mişelul ăsta pentru că voia să o sărute pe Lilga, iar el l-a omorât pentru că apoi am vrut şi eu s-o sărut. Dacă acum fata mă sărută în văzul tuturor, am să dau totul uitării.

Fata se îmbujoră. Nimeni nu spuse nimic.

— Ei? întrebă contele. De voi depinde dacă-i acord îndurare sau dacă o să-l supun unei judecăţi mult mai aspre!

Vaidzina ridică mâna spre Lilga:

— Du-te şi sărută-l!

— Stai! strigă Katombo. Lilga este logodnica mea, iar sărutul ei mi se cuvine doar mie şi nu altcuiva!

Contele zâmbi dispreţuitor:

— Vă dau un singur minut timp de gândire. Pe urmă va fi prea târziu şi voi pune să fie arestaţi amândoi ticăloşii.

— Sărută-l! porunci a doua oară bătrâna.

Deşi adânc tulburată şi cu faţa roşie ca para focului, Lilga făcu totuşi un pas spre conte.

— Stai pe loc, Lilga, o ameninţă Karavey. O gitana nu sărută decât un gitano!

— Iar pe mine ai să mă pierzi dacă-l săruți, mai spuse și Katombo.

— Atunci, asta este, hotărî contele. Evacuați de îndată rezervația! Cine se mai află aici într-un sfert de oră, va fi tratat ca un braconier. Cât privește cei doi trufași, am eu ac de cojocul lor!

— Sărută-l! porunci a treia oară vaidzina.

— Trebuie s-o fac, fiindcă mi-a poruncit vaidzina! se scuză Lilga.

Se duse iute la conte, îl luă cu brațele pe după gât și-l sărută din vârful buzelor. Katombo scoase un strigăt de spaimă și de mânie și dădu s-o smulgă înapoi, însă vaida îl apucă de braț.

— Stai, Katombo! Vaidzina l-a poruncit, iar porunca ei trebuie împlinită fără preget. Acum putem să rămânem aici, mărite domn?

— Rămâneți! râse acesta. Dar pe viitor ferițl-vă să-mi mai ieșiți din cuvânt! Dacă aveți vreo dorință, nu mi-o transmiteți prin nimeni altcineva decât prin Lilga. Luați seama la ce vă spun!

Se întoarse și plecă, fără a mai învrednici pe nimeni cu vreo privire. La ieșirea din rezervație dădu peste un paznic, care îl salută cu aer de adâncă supușenie.

— Cine este azi de serviciu, Stephan?

— Toți, mărite domn, căci nimeni nu are liber.

— Tu îi știi pe toți țiganii ăștia?

— Da, îi răspunse paznicul, pe chip citindu-i-se limpede că nu fusese nicicum de acord ca aceștia să primească încuviințarea de a poposi acolo.

— Îl știi și pe unul căruia-i spun Katombo?

— Și pe el. Este cel mai de treabă din toată șatra.

— Așteaptă să-ți cer eu părerea! De altfel, trebuie să te descotorosești de oamenii ăștia cât poți de repede. S-au purtat grosolan cu mine și își vor primi pedeapsa

cuvenită. Dar nu vreau să duci vorba mai departe. Poți să păstrezi tăcerea?

— Domnul conte mă știe, doar, bine!

— Te încumeți să-l arestezi pe acest Katombo?

— Nimic mai simplu, mărite conte!

— Trebuie să o faci fără să stârnești vâlvă! Și mai ales, nu trebuie să afle nimeni de unde vine ordinul și unde va dispărea arestatul.

— Știu eu cum să aranjez treburile.

— Astă seară, spre orele unsprezece, voi veni în pădure. Vreau să-l găsesc pe Katombo legat în căsuța dezgolită.

— Voi face întocmai, domnule conte! Dar dacă se împotrivește și face zarvă mare, ce metodă să pun în aplicare?

— Oricare vei voi, numai să-l faci să tacă.

— Și dacă tăcerea asta va dura mai mult decât am avut noi de gând?

— În cazul ăsta, tu nu ai ce să pățești. Vreau ca în seara asta la unsprezece fix să-l am pe țigan prizonier în căsuța cu pricina. Restul mă privește numai și numai pe mine. Ai dat raportul la postul alvic?

— Nu, căci mi se pare că nu mă prea bucur de favorurile pădurarului-șef și oricum, nici nu am eu o poziție atât de importantă, încât să se țină seama de mine.

— Dă-i raportul!

— Dacă domnul conte îmi ordonă, așa voi face.

— Vei căpăta situația pe care ți-o dorești. Viitorul tău se află în mâinile mele, după cum vei putea să te convingi și singur. Dar, bagă de seamă, îmi place ca ordinele mele să fie îndeplinite întocmai și îmi mai place și discreția desăvârșită.

Plecă, iar Stephan intră înapoi în rezervație, cu gândul să închidă poarta.

Până nu demult, poarta fusese tot timpul straşnic zăvorâtă, pentru a împiedica vreo sălbăticiune să scape din rezervaţie. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, contele dăduse ordin ca ceata de ţigani să fie lăsată înăuntru, să li se dea voie ţiganilor să iasă şi să intre după plac şi să se treacă cu vederea dacă la un moment dat aceştia ar fi vânat ceva pentru propria folosinţă. Acest ordin ciudat i a supărat foarte rău pe cei însărcinaţi cu supravegherea locului. Ţigani în rezervaţia sălbatică! Se părea că era un prilej nemaiîntâlnit, aşa că au fost căutaţi şi găsiţi foarte repede.

În şatră era o fată care-i vrăji pe toţi cu frumuseţea ei. Contele o văzu şi el şi îşi făcu apoi zilnic drum prin rezervaţie, ca să o poată întâlni, ceea ce se petrecu uneori în prezenţa ţiganilor, dar altăori în secret, după cum văzură şi pădurarii. Acum, misterul era dezlegat. Ceata de ţigani primise permisiunea de a sta în rezervaţie şi chiar de a vâna, pentru a-i lăsa contelui prilejul de a o întâlni pe frumoasa Lilga. Tocmai de aceea Stephan, paznicul, fu luat prin surprindere de represaliile atât de aspre pornite împotriva unui membru al familiei ţiganilor, iar ordinul de a-i izgoni pe ţigani îl uimi până peste poate.

Nu-şi bătu capul să ştie în amănunt motivele misiunii ce-i fusese încredinţată. Contele era şeful său cel mai mare, iar viitorul lui depindea de bunul plac al acestuia şi, cum nu era o fire deloc sentimentală, nu putea decât să i se supună orbeşte. Intrarea o încuiase pentru a fi sigur că nu-l va pierde pe Katombo; acum se îndreptă spre tabăra ţiganilor.

Când ajunse aproape, auzi o voce furioasă. Se apropie cu grijă şi se ascunse după un copac. Îl recunoscu pe Katombo, care stătea în faţa frumoasei Lilga, cu un aer mânios.

— Nu ţi-am spus că ai să mă pierzi dacă-l săruţi? Şi cu toate astea, ai făcut-o! îi aruncă el în faţă.

— Am făcut-o numai din cauza ta şi a lui Karavey, îl lămuri ea.

— Nu te cred! De ce mi te-ai împotrivit când am vrut să te sărut, că doar eram încă singuri? De ce Geja mă trimite în oraş ori de câte ori acest om vine în rezervaţie? Sau cumva trebuie să-i dai plata pentru carnea pe care o mâncăm aici şi pentru permisiunea de a sta în pădure?

— Eşti gelos? îl întrebă ea cu un surâs a cărui tulburare lui nu-i scăpă.

— Gelos?! Un bărbat inteligent nu are de ce să fie vreodată gelos, iar eu cred cu tărie că am destulă minte. Bărbatul unei femei credincioase şi logodnicul unei fete cuminţi nu ar avea nici un motiv de gelozie. Dar o femeie care îi dă prilej de gelozie bărbatului nu mai este vrednică să poarte în inimă dragostea lui.

— Am fost nevoită să fac precum mi-a poruncit vaidzina.

— Trebuia să faci cum ţi-am poruncit eu, căci buzele tale sunt proprietatea mea din ziua în care mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să-mi fii logodnică. Acum mi-ai răpit bogăţia asta şi ai dăruit-o altuia, care nu face altceva decât să se joace cu tine în batjocură. I-o las lui, fiindcă eu renunţ la gura pe care o sărută un altul. Iar contele ásta va afla el, cum ai aflat şi tu mai înainte, că eu sunt un boinian adevărat, care ştie cum să răzbune o faptă ca asta. Vei fi sora mea, dar logodnică mi-ai fost, iar mireasă nu-mi vei fi niciodată!

Privirea fetei se întunecă.

— Mă disprețuiești?

— Nu, dar în schimb îţi port de milă şi voi şti cum să răzbun dezamăgirea pe care mi-ai pricinuit-o; nu am

să mă răzbun pe tine, ci pe el, căci tu îți vei primi pedeapsa din plin, pe drept, și va fi mult mai mare și mai grea decât am gândit-o eu.

— Așa îndrăznești tu să vorbești cu viitoarea vaidzina? Spui că nu mă mai vrei de soție — dar știi tu dacă tc mai vreau eu de soț? În ce fel ai putea tu să mă pedepsești și ce ar putea să mi se întâmple? Katombo, ai înnebunit de tot! roagă-te la Bhovania să te mântuiască de sminteala în care ai căzut! Iar când are să ți se lumineze din nou mintea, va trebui să recunoști că Lilga nu avea de ce să te implore s-o ierți și s-o iubești. Iertare nu avea de ce să-ți ceară, căci nu a păcătuit în fața ta cu nimic, iar dragoste găsește pretutindeni și chiar mai multă decât unele cucoane care tânjesc în zadar după conți și duci.

Katombo se uită la fată cu o milă nemărginită.

— Lilga, nu eu sunt cel care și-a pierdut mințile, ci tu! Nu eu trebuie să mă dezmeticesc, ci tu, și pe urmă vei tânji după iertare precum orbul după lumina soarelui. Ah, am priceput eu prea bine vorbele nerostite din ochii tăi atunci când preaînaltul domn a vrut să te sărute, în timp ce eu zăceam cu câinele acela pe mine! Ți-am simțit pulsul îngrozit când am scos pumnalul asupra lui! Inima ta nu-mi mai aparține; acum este a lui. Iar când va voi să se întoarcă la mine, nu am s-o mai primesc, căci numai sugarul prostănac și neajutorat ia înghițitura pe care a mestecat-o altă gură.

Katombo trebuie că o iubise din adâncul inimii, după cum scrâșnise ultimele cuvinte. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare. Strângea din dinți și nici măcar căneala nu mai putea să ascundă paloarea cadaverică a obrajilor săi. Fata, însă, nu văzu nimic din toate acestea; mânia o copleșise într-atât, încât vocea îi răsună aproape răgușită când îl înfruntă batjocoritoare:

— Ei bine, dacă tot mă iei drept iubita unui conte, află că nu eşti decât un biet nenorocit pe lângă un bărbat ca el. Mă faci să râd cu ameninţările tale caraghioase!

Din câţiva paşi iuţi, fata dispăru printre copaci.

Nu cu mult înainte, când îl atacase pe conte, Katombo făcuse dovada că nu-i lipseau nici curajul şi nici forţa. Acum, în schimb, când în faţa ochilor pierderea i se înfăţişa fără cale de întoarcere, îşi propti fruntea de scoarţa dură şi aspră a unui copac.

Rămase aşa timp îndelungat. Deodată, simţi o mână pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de Stephan, paznicul.

— Tu eşti, Katombo?

— Da, recunoscu el pe un ton de parcă s-ar fi dezmeticit dintr-un vis greu şi adânc.

— Lilga, tânăra ţigancă, nu este logodnica ta?

— De ce întrebi?

— Pentru că am ceva să-ţi destăinuiesc. Suntem în siguranţă aici?

— Vrei să-mi spui un secret?

— Da. Eu îţi sunt prieten şi vreau să-ţi fac astăzi un mare serviciu.

Katombo îl fixa neîncrezător pe paznic.

— Prietenul meu? De când? Dintre toţi, nu tu ai fost cel care ne-a făcut răul cel mai mare şi care ne-a prigonit cel mai mult?

— Pe tine, nu, ci pe ceilalţi, care sunt cu toţii fătarnici şi vicleni. Tu nu ai furat niciodată lemne sau vreo sălbăticiune. Iată pentru ce îmi placi şi vreau să îţi-o dovedesc.

— Atunci, să mergem puţin mai încolo!

Merseră o bucată de drum prin pădure, până ajunseră într-un loc unde puteau fi siguri că nu sunt văzuți sau auziți. Țiganul se opri.

— Și acum, vorbește!

— Știi căsuța dezgolită?

— Căsuța mică din piatră din locul ăla descoperit, care e tot timpul zăvorâtă? Ce e cu ea?

— În spatele ei se află o bancă. În serile cu lună am văzut stând acolo două persoane — un bărbat și o fată. Fata era Lilga, logodnica ta.

— Cine era bărbatul?

— Nu i-am văzut fața. Stătea ferit de privirile mele.

— Nu se poate! Doar stăteau unul lângă celălalt și dacă ai văzut chipul ei, trebuia să-l vezi și pe al lui. Cred că nu vrei să-mi spui numele lui.

— Și dacă e cum spun eu?

— Cred că-l știu și eu pe bărbatul care vine la Lilga, dar noaptea nu are cum s-o întâlnească, pentru că am eu grijă. Ea nu are cum să iasă din tabără!

— Nerodule! Nu poți să te gândești că bătrâna cotoroanță ocrotește din toate puterile ei amorul ăsta, pentru că-i aduce avantaje mari? Te trimite în oraș ori de câte ori vine el; trebuie că face toate pregătirile posibile ca tu să nu tulburi întâlnirile din noapte. Lucrurile trebuie privite cu totul altfel.

— Cum?

— Bărbatul al cărui nume nu vreau să ți-l dezvălui, dar căruia am chef să-i joc o festă pe cinste, mi-a poruncit, înainte de a pleca din rezervație, să acoper banca cea veche din piatră cu mușchi; până la căderea serii trebuie să pun treaba la punct.

— Așadar, are de gând să vină în seara asta?

— Eu așa cred. Dacă ne-am afla amândoi în căsuță am putea să tragem cu ochiul la perechea de porumbei

și să auzim fiecare cuvintel pe care l-ar rosti vreunul din ei, căci căsuța are o singură lucarnă care dă chiar deasupra băncii cu pricina. Restul depinde de împrejurări.

— Fie, sunt omul tău! Dar la cine se află cheia căsuței?

— La pădurar, și nimeni nu are să bage de seamă când am s-o fur!

— Așa ai de gând să faci?

— Da, mai ales dacă mi te alături și tu.

— Mai încape vorbă? La ce oră?

— Când i-am văzut eu pe cei doi, era trecut de unsprezece, așa că pe la zece ar fi tocmai bine să ne întâlnim.

— Am să vin. Unde ne întâlnim?

— Cel mai bine e sub fagul acela înalt de la marginea pădurii și care se află chiar în fața căsuței.

— Bine!

Plecară împreună; paznicul cu convingerea că victima îi căzuse deja în laț, iar Katombo cu sufletul încărcat de dragoste rănită, ură și dorință de răzbunare.

Când ajunse în tabăra alor săi, Katombo nici nu se atinse de îmbietorul vânat proaspăt fript, în jurul căruia se strânsese toată șatra, ci se tolăni pe pătura de mușchi, străduindu-se să pară că ar vrea să doarmă.

— După ce ospățul luă sfârșit, Karavey veni la el:

— Katombo!

Cel strigat nu răspunse.

— Să nu-ți închipui că te cred adormit! Durerea nu-ți lasă timp de odihnă.

— Ce vrei?

— Să-ți spun că dintotdeauna ți-am fost fratele și prietenul cel mai bun.

— Știu, Karavey!

— Ce ai de gând să faci?

— Eu? Ce pot să fac? Un țingaro amărât și demn de tot disprețul poate oare să-și măsoare puterile cu un conte atotputernic? Nu!

— Atunci vrei să te răzbuni pe Lilga și pe el să-l lași în pace?

— Pe ea? Niciodată! Pe ea am iubit-o!

— Nu mă duce cu preșul! De când te-ai întors îți-am ghicit în priviri o hotărâre statornică. Un prieten adevărat îți citește în suflet. Spune-mi ce ai de gând și am să te sprijin din toate puterile mele!

— Dă-mi pace, Karavey! De fapt, tu ești frate cu Lilga, așa că nu pot să-ți destăinui secretul meu.

— Vrei să ne părăsești?

— Nu știu. Vreau să fiu un om liber, iar vaidzina să nu se mai amestece în viața mea; dar am fost un fiu al neamului vostru și așa doresc să rămân, căci mi-e sufletul plin de recunoștință.

— Jură pe năprasnica Bhovania că n-o să pleci de la noi mai înainte să mă înștiințezi și pe mine!

— Jur!

— Poate am să plec cu tine. Un gitano nu are voie să încalce porunca dată de vaida și vaidzina. Dar dacă cei doi au de gând să jertfească unui crai desfrânat propria lor fiică, cea mai bună și mai frumoasă copilă a neamului, pe cea sortită să devină ea însăși o vaidzina, atunci am să mă răzvrătesc împotriva poruncii lor și, dacă asta nu ajută cu nimic, o să-mi părăsesc neamul. Lumea e mare și largă. Un gitano nu are patrie și știe că este sortit pribegiei.

Cei doi tineri rămaseră cufundați în gândurile lor tulburate. Așa trecu o bună parte din amiază, până când

vaida și Karavey, împreună cu ceilalți bărbați, se duseră în pădure să prindă vreo sălbăticiune. Femeile și fetele rămaseră pe loc; cele petrecute în acea zi își puseseră pecetea asupra lor, tăindu-le cheful de a mai schimba vreo impresie.

Katombo se ridică, în sfârșit, și se duse să se preumble puțin prin pădurea sălbatică, pentru a-și cerne gândurile. Astfel trecu oră după oră, până când ceasurile se făcură aproape zece. Katombo o apucă în sfârșit pe drumul care ducea la căsuța dezgolită.

Căsuța se afla într-o rariște înconjurată de brazi printre care se înțea câte un stejar sau un fag mai înalt. Căsuța nu avea decât un cat și era clădită cu ziduri groase; avea o ușă solidă din scânduri, ferecată cu un drug de fier. În spate se deschidea o ferestruică prin care abia îți puteai strecura capul; lucarna era zăvorâtă cu vergele de fier înfipte zdravăn în canaturi. Clădirea folosise odinioară pentru vânătoare, dar acum zăcea pustie și inutilă.

Katombo se strecură pe lângă cabana goală și, sub razele gălburii ale lunii, văzu că pe banca din spatele casei nu era nimeni. Se îndreptă spre fagul cu pricina și dădu peste paznic, care-l așteptase acolo.

— Ești punctual, remarcă paznicul. În curând va bate de ora zece.

— Ai cheia?

— Da. Vino!

Se duseră la căsuță. Ajunși în față, pazniocul scoase la iveală o cheie lungă și ruginită, apoi descuie.

Balamalele vechi scrâșniră strașnic; un aer mucegăit și jilav îi izbi pe cei doi.

— Fereastra e închisă. 'Pot s-o deschid? întrebă Katombo.

— Da.

Katombo o porni spre peretele din fundul încăperii întunecate. Întinse amândouă mâinile, încercând să cerceteze încuietoarea ferestrei. În acel moment se trezi cu o lovitură straşnică în cap şi se prăbuşi într-un icnet de durere. Stephan îngenunche lângă el şi-i mai dădu încă o lovitură, care-l lăsă fără cunoştinţă.

2. DREPTUL SENIORULUI

Se scurse ceva timp până ce Kalombo își veni în fire; simți că avea mâinile legate. Unde era? Fără îndoială că ajunsese în puterea contelui, rivalul său. Dar locul exact unde se afla nu și-l putea imagina. Un singur lucru i se păru cert — nu mai era în căsuța dezgolită, ci într-o încăpere care semăna cu o pivniță. Vru să se ridice cu gândul să cerceteze încăperea, dar nu reuși, fiindcă mâinile îi amorțiseră strașnic din cauza sforii strâns legate, iar capul îl durea încă în urma loviturilor primite. După câteva încercări zadarnice, căzu într-o nepăsare totală și alunecă încet, încet într-un somn adânc.

Se trezi neputând să-și dea seama cât dormise. Dar trebuie că fusese un somn foarte lung, foarte lung, căci se simțea complet refăcut. Durerea de cap îi dispăruse și numai legăturile de la mâini îi mai pricinuiau o durere de nesuportat.

Se ridică. În încăpere domnea un întuneric dens. Să fi fost întunericul nopții sau temnița nu avea nici o fereastră? Nu putu să-și dea seama; pipăi pereții de jur-împrejurul său. Atât cât putu să ajungă, nu dădu decât peste un zid rece și jilav, întrerupt doar de o ușă.

Încă mai cerceta încăperea când îi ajunse la urechi zgomot de pași. Zăvoarele zăngăniră; ușa se deschise și înăuntru pătrunse o strălucire de lumină. Acum putu să vadă limpede că temnița nu avea nici o fereastră; nu

avea nici măcar o singură lucarnă care să lase aerul proaspăt sau lumina zilei să intre.

Îl recunoscu și pe cel care intrase cu lanterna cu blendă și care închisese apoi cu grijă ușa — era contele von Hohenegg.

— Bună seara! se răsti contele disprețuitor și, văzând că prizonierul e mirat de cele auzite, continuă:

— Da, s-a făcut deja iarăși noapte. Am fost pe aici de trei ori; nu aveai cum să vorbești, pentru că dormeai de parcă ai fi înghițit o spițerie plină cu opium și nu două lovituri amărâte. Ei, dar ce părere are fălosul gităno de locuința aleasă pe care i-am rânduit-o?

— Țicălosule!

Rostise un singur cuvânt, dar în el își revărsase tot disprețul de care fusese în stare.

— Frumos! E musai să te altoiesc un pic cu biciușca fiindcă văd că ți-ai cam luat nasul la purtare! Te afli în puterea contelui von Hohenegg, care este obișnuit să i se vorbească pe un cu totul alt ton decât al tău!

— Țicălosule! izbucni din nou Katombo, fără să se teamă. Numai o clipă de mi-ai dezlega mâinile, ți-aș arăta eu ce face un țigan fălos țicăloșilor ca tine!

— Nu te osteni să mă scoți din răbdări, că n-o să reușești. Am venit doar ca să-ți aduc la cunoștință verdictul. Frumoasa Lilga trebuie să rămână doar a mea; tu îmi stai în drum, așa că ți-am făcut rost de un culcuș de unde să nu mă mai poți deranja. Poate că odată și odată ți-aș fi dat drumul, dar mi-ai pus răbdarea la încercare și m-ai insultat, așa că n-o să mai vezi lumina zilei cât vei trăi.

— Îți închipui cumva că o să-ți cerșesc îndurare? Eu nu vreau decât dreptate și-ntr-o bună zi am s-o capăt!

— Dreptate?! Mda, așa este; eu sunt autoritatea cea mai sus-pusă din casa asta și cineva cu o răspundere atât

de mare este obișnuit să ia hotărâri mai rapide și mai drepte decât orice alt funcționar. Te fac vinovat de tentativă de omor împotriva mea, așa că trebuie să mori; dar eu te grațiez și îți strămut pedeapsa la închisoare pe viață aici în carcera asta. Însă poți să fii convins că o să am grijă să nu mai ieși viu de aici.

— Nu ai de ce să mă condamni și nici de ce să mă grațiezi. Prelind un judecător adevărat în fața cărula să răspunzi și tu, căci și tu ești vinovat de tentativă de omor împotriva mea și de sechestru de persoană.

Contele râse.

— Ai în fața ta unicul judecător posibil care îți promite că-ți va da o sentință meritată. Lilga urmează să se hotărască să vină la mine și să-mi fie soție; ceilalți trebuie să plece deîndată și îmi vor fi recunoscători pentru acest ordin, căci libertatea le este foarte dragă. Și, ca să mă ascultați întocmai, am să vă interzic să mai puneți vreodată piciorul prin țara asta.

— Mișelule! strigă Katombo pentru a treia oară.

Se încordă să-și desfacă legăturile dar fu în zadar, așa că se repezi ca turbat spre conte. Acesta se dezechilibră și se lovi de perete, încât fu cât pe-aci să scape lanterna. O puse jos și îl înșfăcă pe țigan, care era cu totul lipsit de apărare.

— Câine, o să-ți smulg eu dinții cu care vrei să muști! O să te leg de trei ori cu sforile astea și...

Se opri în mijlocul tiradei. Încercând să scape din încleștarea mâinii contelui, țiganul își rupse și mai tare mâneca găurită Contele dădu astfel cu ochii de ciudatul tatuaj. Îi dădu drumul lui Katombo și făcu un pas înapoi, înspăimântat.

— Omule, cine ești tu? scăpă contele fără să vrea.

Katombo nu pricepu ce-i cu întrebarea aceasta ciu-

dată, aşa că se mulţumi să se holbeze la conte plin de uimire.

— Te-am întrebat cine eşti! repetă Hohenegg poruncitor. Nu te cheamă Katombo şi nici nu eşti ţigan!

— Ei! Cine spune asta?

Contele îşi revenise din stupoare. Îl întrebă, chipurile, indiferent:

— Vaidzina este mama ta?

— Da.

— Mama ta adevărată?

— De ce nu ar fi? Şi apoi, pentru lucrurile astea nu datorez nimănui nici o explicaţie. De aici încolo nu mai scot un cuvânt, decât că vreau să fiu liber sau să mi se dea judecător cum se cuvine.

— Bun, atunci am încheiat discuţia.

Hohenegg luă lanterna şi părăsi celula. Apoi ferecă uşa cu ambele zăvoare şi porni în sus câteva trepte, până într-un loc în care scara se despărţea. O parte a scării ducea în poarta pe care fusese adus Katombo, iar cealaltă spre interiorul castelului. Ajuns aici, contele stinse lanterna, urcă scara largă de marmură, intră în camera sa de lucru şi o cercetă gânditor.

Îşi lăsă lanterna şi se duse în biblioteca luminată ca ziua. Se apucă şi răsfoi mult timp în nişte hârtii vechi şi îngălbenite de vreme. Citi cu atenţie unele acte, de mai multe ori, apoi le puse la loc cu mare grijă, ca şi cum de ele ar fi depins ceva foarte important.

Se duse apoi la culcare, dar în zadar; se zvârcoli toată noaptea, nefiind în stare să închidă un ochi. Aşa o ţinu până la ziuă, când se ridică grăbit. Nu peste mult timp ieşi în oraş.

Paşii îl conduseră în rezervaţia din pădure unde-i găsi pe ţigani pradă unei mari agitaţii; descoperiseră lipsa

lui Katombo. Vaidzina dădu prima ochii cu contele și se repezi îndată să-i spună păsul.

— Ah, mărite domn, mare necaz i-a lovit pe gitani și mare tulburare a dat peste copiii neamului meu. Nu cumva l-ai văzut pe Katombo, fiul meu?

— Nu. Ce-a pățit?

— A dispărut de ieri de când a plecat din tabără și nimeni nu i-a dat de urmă. Pădurea ascunde sălbăticiuni care l-ar fi putut sfâșia, și apoi nu i-a spus nimănui că ar avea de gând să ne părăsească. Sunt sigură că a pățit vreo nenorocire!

— Ce poate să i se fi întâmplat?

Karavey se apropie de cei doi.

— Ce i s-a întâmplat, nu pot să știu, spuse el aruncându-i contelui priviri aprige. Dar îi știu dușmanul, singurul dușman pe care-l are și care trebuie că poartă vina dispariției lui. Vai și-amar de el dacă și-a băgat coada în povestea asta!

— De cine vorbești, flăcăule? Spune-mi-l mie! Sunt prietenul vostru și am de gând să vă dau tot sprijinul de care aveți nevoie.

— Chiar dumneata ești cel care nu are nevoie să-i spun cu numele făptașului. Dar fiii boiniarilor au privirea pătrunzătoare, mâini pricepute și o memorie care nu uită nici fapta bună, dar nici fapta rea. Ori Katombo este din nou cu noi în seara asta, ori începem pregătirile de răzbunare.

— Faci ce vrei, dragule, dar gândește-te bine la cel pe care vrei să-l supui răzbunării tale. De altfel, treaba asta nici nu mă privește. Am venit aici pentru altceva; am de discutat cu vaida și cu vaidzina.

Îl chemă cu un semn pe cel dol bătrân și o luă înspre pădure.

Cei doi îl urmară, fără să-l observe pe Karavey, care se lusese după ei. Când se îndepărtară suficient, contele se opri și se întoarse către cei doi:

— Vreau să vă pun câteva întrebări. De sinceritatea cu care îmi veți răspunde depinde dacă veți avea noroc sau nu.

— Vorbiți! spuse bătrânul. O să vă spunem tot ce vreți să aflați.

— Cine este tatăl acestui Katombo și cine este mama lui?

— Eu sunt tatăl, îi răspunse vaida.

— Și eu, mama, spuse și vaidzina.

— Pretindeți că sunteți într-adevăr părinții săi naturali? Doar se vede clar că flăcăul nu este țigan!

Cei doi bătrâni pricepură imediat și-și aruncară o privire plină de înțelesuri. Cea care vorbi prima fu vaidzina.

— Este țigan, domnule, și este fiul meu iubit.

— Unde l-ai născut?

— Departe, pe o insulă din sud, numită Sicilia.

— Și tatăl cine a fost?

— Cel de față — bărbatul meu.

— Mințiți!

— Puteți să dovediți că nu spun adevărul?

— Pot și am să vă povestesc pe scurt o istorioară. Până acum nu ați mai auzit de numele Hohenegg?

— Unde să-l mai fi auzit?

— Așadar, nu ați mai fost niciodată prin acest ținut?

— Niciodată!

— Hm. A fost odată un conte von Hohenegg care era vrăjit de farmecele unei tinere țigănci, întocmai ca mine de frumusețea Lilgăi. Aceasta și-a lăsat neamul și l-a cerut să o ia de nevastă. Contele însă a respins-o, așa că fata s-a întors la ai ei. Contele s-a căsătorit apoi, iar

soția i-a dăruit un fiu, care, însă, a dispărut fără urmă când de-abia împlinise unsprezece luni. Niciodată nu l-a mai găsit. Dar, la un moment dat, contele a aflat că tocmai în acea perioadă prin apropiere se aflaseră niște țigani. Un om se pare că ar fi văzut o țigancă tânără ieșind din curtea contelui cu o legăturică în brațe și, după ce fata se depărtase, auzise chiar o voce înăbușită de copil; trăsese, așadar, concluzia că ducea cu ea un copil. Știți cine era femeia? Cea care-i fusese iubită contelui, răzbunându-se astfel pe el răpindu-i copilul!

— O afirmație ca asta trebuie dovedită, mărite domn!

— Uitați dovezile! Sunt așa de limpezi și de exacte, încât eu pot să vă dezvălui chiar numele și locul în care se află acum făptașa.

— Despre gitani se spun atâtea răutăți, care nu sunt decât niște minciuni.

— Eu, în schimb, vă spun adevărul: tu ai fost femeia, iar copilul răpit s-a aflat până acum la voi!

Îi aruncă femeii o privire amenințătoare. Aceasta nu păru deloc speriată, ci îi replică liniștită:

— Aveți de gând să glumiți cu doi oameni bătrâni și amărâți, domnule?

— Să glumesc? Ce spun eu este foarte serios și poate să vă înfunde. Contele despre care v-am povestit a pus să se tatueze pe brațul copilului său blazonul familiei, după cum o cerea tradiția din timpuri străvechi a familiei sale. Cel răpit poate fi recunoscut după însemnul pe care-l poartă. Poate chiar în acest moment se află în fața unui judecător care are în acest fel prilejul să-l cerceteze îndeaproape. Dacă ar descoperi adevărul, nu ați mai putea părăsi rezervația nici măcar pentru un moment, iar pădurarii v-ar ține așezați până la noile mele ordine.

Spunând acestea, păru că vrea să plece. Deodată, bătrâna îl prinse de mână şi-l opri.

— Staţi, domnule! Vreau să vă mărturisesc că, într-adevăr, Katombo nu e fiul nostru natural. L-am găsit pe jumătate mort şi l-am luat la noi, ca să nu piară de foame.

— Unde s-a întâmplat totul?

— Aici.

— Aşadar, îl cunoşteaţi pe contele von Hohenegg, răposatul meu tată?

— Da, recunoscu ea cu glas smerit, dar cu privirile aprinse şi neavând nimic de-a face cu smerenia.

— Katombo este fiul său?

— Cum pot eu şti, domnule?

— Ascultă, bătrânico, vreau să-ţi spun că eu nu ţin aici vreun interogatoriu oficial, ci vreau să aflu ceva care să rămână pecetluit în tăcere deplină! Doar nu-mi poate fi totuna dacă am un frate în viaţă care ar putea să-mi stârbească din averea şi din drepturile care mi se cuvin. Vedeţi că sunt sincer. Vreau doar să am o certitudine. Dacă mărturisiţi adevărul, nu vi se întâmplă nimic, ba, nici mai mult, nici mai puţin, veţi primi o răsplată în loc de pedeapsă.

Cei doi se uitară unul la celălalt, şi se înţeleseră din ochi.

— Domnule, ne lăsaţi să plecăm în pace dacă vă spunem adevărul?

— Da.

— Binevoiţi a ne jura?

— Vă jur.

— Unde se află Katombo, domnule?

— La mine, aşa că e în siguranţă.

— N-o să-i faceţi nimic rău?

— Nu.

— O să se întoarcă la noi?

— Dacă așa va dori și el. Dar dacă nu vrea, nu am cum să-l silesc.

— Atunci o să vă mărturisim: Katombo este fratele domniei-voastre întâi născut. De domnia-voastră depinde acum ca ceilalți să afle sau nu.

Contele se scotoci prin buzunare și scoase la iveală o punguță pe care o întinse celor doi.

— Luați banii ăștia! Nimeni nu o să vă alunge din rezervație. Rămâneți aici cât vă dorește inima! Dar să nu uitați că sunteți pierduți dacă cineva află că ați răpit un conte de Hohenegg!

Mulțumit de cele aflate, contele făcu cale-ntoarsă. Cei doi bătrâni se întoarseră și ei în tabără; imediat ce ajunseră acolo, vaidzina îi făcu semn fiicei sale Lilga.

— Știi unde este Katombo?

— Nu.

— La conte!

— La conte?! cum a ajuns acolo?

— Habar n-am. Dar a intrat în bucluc. Contele vrea să-i facă de petrecanie, cred.

— De ce?

— Pentru că este iubitul tău și pentru că... dar ăsta-i un secret pe care nu trebuie să-l știe decât vaida. Tu poți să-l salvezi pe Katombo.

— Cum?

— Prin conte. Când bărbatul ăsta a apărut pentru prima dată pe la noi, ți-am spus că odinioară eu l-am iubit pe tatăl său, care, însă, m-a respins. Dragostea fiului său pentru tine trebuie să-mi fie răzbunarea, dar și instrumentul prin care să-l salvezi pe Katombo. Unele lucruri nu le vei înțelege încă, dar va veni și timpul când totul se va limpezi. Prefă-te că-l iubești!

— Și Katombo? Doar el este iubitul meu...

— Va fi gelos câtva timp, dar apoi te va ierta. Bunul cel mai de preț al unui gitano este răzbunarea, iar dacă tu te vei arăta afectuoasă față de conte, îmi vei deschide calea spre răscumpărarea pe care o doresc. Contele te iubește, dar precum fluturele iubește florile zburând la una după ce s-a înfruptat din cealaltă. Păzește-ți inima, iar dragostea lui las-o să dospească. Fii gingașă cu el, dar refuză-i ceea ce o mireasă nu-i refuză mirelui ei. Știu că nu a plecat încă, ci a rămas în rezervație ca să se întâlnească cu tine. Mergi și încearcă să dai de el, apoi încearcă să-l descoși despre Katombo, ca să aflăm ce are de gând cu el.

Lilga se supuse oftând ușurel. Era sortită a fi unealta răzbunării. Simțea că jocul devenea serios. Nu avea de ce să se prefacă în fața contelui, nu; ea chiar îl iubea cu toată ardoarea inimii ei sălbatice. Bărbatul cel mândru, sigur pe el și cu o ținută atât de impunătoare o fascinase, iar dragostea pe care i-o arăta o făcea fericită cum Katombo, cu toată tandrețea lui, nu fusese în stare să o facă.

Plecă în căutarea contelui. După cum se aștepta, îl găsi în locul care le mai oferise găzduire în câteva rânduri.

— Lilga, începusem să mă tem că nu ai să mai vii.

— M-ai așteptat vreodată în zadar?

— Nu. Știu că mă iubești, iar dragostea e o stăpână foarte severă. Dar de ce nu-mi împlinești cea mai arzătoare dorință?

— Să vin cu tine? Vaidzina nu-mi dă voie să merg în oraș, unde oamenii sunt atât de străini, de trufași și de răi.

— Și eu sunt străin și rău pentru tine?

— Nu.

— Atunci de ce nu vii cu mine?

— Nu pot; noaptea ar trebui să plec pe furiș, iar Katombo ar băga imediat de seamă.

— Katombo? Credeam că a dispărut!

— Este la tine.

— Cine ți-a spus?

— Vaidzina. De ce îl ții închis?

— Nu eu îl țin închis, ci judecătorul.

Fata se sperie.

— Judecătorul?! Cu ce a greșit Katombo?

— Cu multe, foarte multe. L-aș fi iertat pentru atacul de ieri dacă nu ar fi venit după aceea în oraș și nu mi s-ar fi furișat în casă, încercând să mă omoare mișelește. A fost prins și acum va trebui să ispășească prin moarte îndrăzneala sfruntată!

— Nu se poate. Katombo n-a mai făcut vreun rău vreodată cuiva; nu el a fost cel care a vrut să te omoare.

— Ba el și nu altul. Nu a vrut să mă ucidă chiar ieri?

— Tu l-ai provocat; iartă-l și dă-i drumul!

— Acum nu mai stă în puterile mele.

— Și cu toate astea, poți s-o faci. După duce ești omul cel mai puternic și mai însemnat din ținutul ăsta, iar vrerea ți-e poruncă.

— Să salvez un bărbat pe care l-ai sărutat?

— Este fratele meu. Și apoi, n-am să-l mai sărut. Dă-i drumul!

— Dacă l-aș fi arestat eu, nu mi-ar fi fost greu; dar el se află în mâinile judecătorului și sunt atât de mulți martori care au văzut că a încercat să mă omoare, încât este aproape imposibil ca fapta să-i fie trecută cu vederea.

— Spui că-ți sunt dragă? se alintă ea.

— Da.

— Și nu vrei să-mi îndeplinești rugămintea? Vrei să-mi omori fratele?! Pleacă, dragostea ta este fățarnică!

— Ei, atunci și a ta e la fel. Îmi ceri ceva ce nici o altă n-ar cuteza și-mi respingi dorința de a merge cu mine.

— Poruncește și te voi asculta. Numai dă-i drumul lui Katombo!

— E adevărat? Ai să vii cu mine? În seara asta?

— Da! Dar nu știu drumul spre casa ta.

— Voi da ordin să nu se închidă rezervația. Cu un ceas exact înainte de miezul nopții vei găsi o căruță pe drumul care duce la Fürstenberg. Vizitiului nu al să-i spui decât un singur cuvânt: „vaida", și el te va lua și te va aduce la mine. Nu va vorbi cu tine, dar nici tu să nu scoți un alt cuvințel, ca nimeni să nu știe încotro te duci.

Mai stătură împreună încă o bucată bună de vreme. El plecă apoi pe ascuns, iar Lilga se înapoie la ai săi. Vaidzina o chemă imediat la ea.

— Te-ai întâlnit cu el?. o întrebă ea înfrigurată.

— Până acum am stat cu el.

— L-ai întrebat de Katombo?

— Da. Katombo este arestat.

— Unde?

— Nu știu. S-a dus în casa contelui să-l omoare. Acolo a fost prins. Acum trebuie să moară.

Bătrâna își încruntă chipul boțit.

— Să nu crezi o iotă din ce-ți spune omul ăsta cu fața palidă! Vrea să-i facă de petrecanie lui Katombo dintr-o pricină pe care tu nu o cunoști, dar o vei afla.

— Nu-i va face de petrecanie, ci îi va da drumul.

— Așa a spus el? Să nu-l crezi! Este la fel de mincinos și de viclean ca și talcă-său. Caută să afli în ce închisoare zace Katombo! Trebuie să-l salvăm!

— Îi dă drumul, doar mi-a promis!

Bătrâna se încruntă şi mai mult.

— Dacă ţi-a promis ceva, înseamnă că şi tu i-ai făcut o promisiune!

Lilga lăsă ochii în jos, tulburată.

— Da, şopti ea în sfârşit. Ştia că este greu să scapi de vaidzina.

— Ce ţi-a cerut?

— Să vin în seara asta în pădure să vorbesc cu el.

— Minţi! Este o răscumpărare prea măruntă în schimbul libertăţii lui Katombo! Se poate întâlni cu tine în pădure şi fără să ceară o jertfă atât de mare. Vrei s-o tragi pe sfoară pe cea care îţi este şi mamă, dar şi vaidzină? Crezi că mi s-au întunecat de tot minţile? Văd bine şi-mi dau seama ce-mi ascunzi! Trebuie să te duci la el acasă, nu-i aşa? Răspunde-mi!

— Da.

— Asta i-ai promis?

— Da.

Bătrâna rămase pe gânduri un răstimp, după care spuse:

— Ascultă bine ce-ţi spun! Trebuia să-l trezeşti dragostea, dar inima să-ţi rămână rece. Focul i l-ai aprins, dar inima nu ţi-a rămas neclintită, ci ţi-a fost cuprinsă de jar, ca şi a lui. Asta vrei să-mi ascunzi. Drept pedeapsă îl vei duce la pierzanie pe cel care îţi este mai presus decât porunca mea. Astăzi te vei duce la el şi dacă nu va voi să-ţi mai dea drumul, noi vom veni şi te vom cere înapoi. Dar să nu te vadă nimeni!

Bătrâna făcu cale-ntoarsă, iar Lilga rămase singură-singurică. Cufundată adânc în gânduri, rătăci toată ziua fără rost prin pădure, până se lăsă seara şi se apropie ceasul întâlnirii cu contele. Se duse apoi şi-şi puse veşmintele cele mai alese, după care, văzută numai de vaid-

zina, ajunse la stradă, unde, după ce mai merse puțin, apăru, într-adevăr, trăsura care o aștepta. Rosti parola, iar vizitiul o ajută să se urce; o porniră apoi iute spre oraș. Palatul familiei von Hohenegg era așezat pe celălalt mal al râului Oller, care străbate orașul Fürstenberg, așa că Lilga fu nevoită să ajungă acolo cu o barcă. Pe terasa cu scări care dădeau în grădină se întâlni cu contele.

— Ești liber! Poți să pleci! îi porunci el servitorului, care se îndepărtă fără să scoată un cuvânt.

Hohenegg o luă pe Lilga și se duse la o fereastră laterală cu scara, care era deja deschisă și se urcă. Fata tremura.

— Vino fără teamă, îi șopti el. Ne folosim de o intrare mai neobișnuită în locuința mea ca să nu te vadă nimeni.

Fata îl urmă; la lumina lanternei, care le deschidea drumul, văzu că intraseră într-o încăpere ca un fel de pivniță cu o ușă care nu se deosebea de restul zidăriei și care ducea spre un culoar lung și scund. Urcară o scară îngustă, trecură prin bibliotecă și ajunseră în camera lui de lucru. Acolo o invită să ia loc pe o sofa. Se așeză și el lângă ea și o luă de mână.

— Lilga, copilă dragă, îți sunt nespus de recunoscător că mi-ai îndeplinit dorința și ai venit la mine!

— Atunci, îndeplinește-o și tu pe a mea și eliberează-l pe Katombo!

— Katombo! strigă contele, pierzându-și răbdarea. Mai bine să vorbim despre dragoste și nu despre netrebnicul ăla.

— Dar mi-ai promis că-l dai drumul dacă îți fac pe voie.

— Nu a fost chiar o promisiune. E foarte greu să-l scot din mâinile judecătorului.

— Tu poţi orice.

— Eu ştiu . . .

— Atunci, dă-l drumul!

— Cu o condiţie!

— Ce condiţie?

— Ca tu să rămâi cu mine pentru totdeauna, Lilga!

— Pentru totdeauna? Dar eu nu am venit decât pentru o oră!

O trase spre el şi începu să o mângâie pe păr.

— Mă iubeşti cu adevărat, frumoasă gitana?

— Da.

— Rămâi atunci cu mine! Îl eliberăz pe Katombo doar cu această condiţie!

Fata coborî privirile zăpăcită. În sinea ei dragostea se lupta cu un sentiment de ruşine şi de reţinere feciorelnice.

— Ce să fac eu aici?

— Să-mi fii nevastă, să fii femeia mea!

Îi vorbi mai departe, înşirându-i vrute şi nevrute, cu un glas mieros şi linguşitor care ar fi păcălit chiar şi o fată mai învăţată într-ale vieţii decât Lilga. Îi povesti despre luxul şi splendoarea care-i stăteau înainte şi o învălui în promisiuni care mai de care mai fastuoase, încât, până la urmă, rezistenţa fetei slăbi. Într-un sfârşit, Lilga spuse:

— Te cred şi am de gând să rămân. Acum îi dai drumul lui Katombo?

— Da.

— Chiar acum?

— Deîndată. Am să dau ordin să fie eliberat.

Se ridică. Lilga îl opri. Vocea lui să-i fi trezit totuşi fetei îndoiala?

— Trebuie să fiu şi eu de faţă. Trebuie să mă conving că este într-adevăr liber!

El zâmbi.

— Neîncrezătoarea mea mică și dragă! Îți voi face voia ca să te liniștesc și să te conving pe deplin. Să înțeleg, dar, că îți face plăcere să te întâlnești cu Katombo?

— Nu, dar trebuie să afle că rămân cu tine ca să-l salvez pe el.

Hohenegg ieși pe coridor și de acolo intră într-o cameră unde se aflau doi bărbați care aveau aerul că-l așteptaseră pe el. După îmbrăcăminte se vedea că erau angajații contelui, ba chiar că erau oamenii lui de încredere.

— Aduceți-l pe țigan! Am să vă ordon eu când să-l dați drumul. Aveți grijă să nu vă vadă nimeni!

Se întoarse apoi la Lilga, pe chipul căreia se putea citi că aștepta cu îngrijorare ca cel care-l fusese până nu demult iubit să-și facă apariția.

După câteva clipe ușa se deschise și intră unul din cei doi bărbați.

— Ce poruncește domnul să facem cu arestatul?

— Aduceți-l înăuntru!

Fu adus Katombo și, de cum intră, dădu cu ochii de față.

— Lilga! exclamă el, dându-se un pas înapoi, de parcă zărise o nălucă. Ce cauți aici?

— Am venit să cer îndurare pentru tine!

— La ora asta? Eu nu am nevoie de îndurare, ci de dreptate!

— Spune-i cum dorești — îndurare sau dreptate, totuna-l, intră și contele în vorbă. Voi face precum ai dorit, ești liber. Scoateți-i legăturile și dați-i drumul să plece!

Servitorii se supuseră ordinului, apoi părăsiră încăperea. Katombo făcu câteva mișcări cu mâinile, ca să-și

pună sângele în circulație, după care se îndreptă către Lilga.

— Hai!

Contele o luă pe fată pe după umeri și o trase spre el.

— Pleci singur; Lilga rămâne cu mine.

— Ah!

Katombo nu scoase decât un oftat, dar pe un ton care-l trădă limpede tulburarea.

— Altfel nu aveam cum să te salvez, se dezvinovăți Lilga, vizibil încurcată.

— Dacă ăsta-i prețul, nu doresc să fiu liber, spuse el cu dispreț. Chiar și așa erai pierdută pentru mine, și nu era nevoie să te impăunezi cu o bravură care, oricum, nu e decât o minciună. Te-ai înjosit. Nu mai sunt dator să te salvez, căci oricum ar fi în zadar; te rog doar să te întorci la vaidzina, căci eu mă voi duce înapoi în temniță.

— Degeaba, Lilga rămâne cu mine, chiar dacă nesocotești libertatea care ți se oferă, îi replică dur contele.

Cu toată durerea din suflet, Katombo izbuti să surâdă. Se îndreptă demn și făcu un pas înainte.

— Chiar crezi că aveam de gând să rămân prizonier? Am vrut doar să văd și să demonstrez că salvarea mea nu este altceva decât o înșelătorie. Mă duc. Lilga, te compătimesc, dar te și disprețuiesc. Mi-ai răpit tot ce aveam mai drag; mă vei revedea când voi veni să reglez conturile cu tine.

Ieși, îndreptându-se spre scări. Jos stătenu cei doi servitori; de ei trebuia să treacă dacă voia să ajungă la intrarea principală. Unul din ei îi tăie calea.

— Pe-aici este închis. Vino prin spate!

O luă înainte pe coridor. Katombo mergea după el, urmat de cel de-al doilea servitor. Primul servitor ajunse

la capătul culoarului și deschise o ușă prin care se zărea o scară.

— Aici, jos!

Țiganul pricepu numaidecât ce se întâmpla. Se răsuci iute și îl doborî pe cel din spatele lui la pământ, luând-o apoi la fugă pe coridor. Lângă poartă mai era o ușă mică închisă cu un lacăt care avea cheia în el. Cât ai clipi, deschise ușa, se strecură înăuntru și trase ușa după el.

Servitorii veniseră după el.

— O să vrea să fugă pe fereastră. Repede, deschide ușa să intrăm! porunci unul din ei.

Încuietoarea dinăuntru cedă imediat; ușa se dădu în lături și cei doi se năpustiră înăuntru. Încăperea străbătută în care intrase Katombo era camera portarului, care nu se afla acolo, căci fusese îndepărtat pentru a nu fi martor la cele ce urmau să se întâmple! Pe masă era o foarfecă de grădină. Katombo o înșfăcă, deschise fereastra, se cățără și o tuli afară. Exact în clipa când simți pământul sub picioare, cei care-l urmăreau intrară în cameră. Se aruncară după el, dar cel care sărise primul pe fereastră, se prăbuși la pământ într-un urlet de durere — Katombo îl înjunghiase cu foarfecele, iar acum fugea cu pași mari spre râu.

— Ajutor! Criminalul! Opriți-l! striga celălalt.

Din câteva salturi, Katombo ajunse la râu și se aruncă în apă. Dar strigătele de ajutor ale servitorului nu rămaseră fără ecou. Toată servitorimea conților, auzind larma, dăduse buzna afară din castel și fugise pe malul râului. Pe celălalt mal se adunaseră niște cheflii atrași de zarvă, așa că fugarul nu avea cum să mai lasă la liman nici dincolo și nici dincoace. Spre norocul lui, văzu o bărcuță care mergea în susul apei. Barca era mânată de un bărbat. Dacă putea să-l convingă, era salvat. Cu un

înotător de excepție ce era, Katombo ajunse iute la luntre. Omul trase vâslele în barcă și cârmi înapoi.

— Cine-i acolo?

Katombo nu răspunse. Cu foarfecile în mâna dreaptă, se împinse zdravăn cu cealaltă mână ca să se poată urca mai repede în barcă. Ținându-se bine de marginile bărcii cu o mână, cu cealaltă scoase la iveală foarfeca. Luntrașul văzu sclipirea oțelului și, dintr-o smucitură fulgerătoare, îi înșfăcă pe țigan de mâna cu care ținea foarfeca, făcându-l ca, din cauza strânsorii, să dea drumul armei. Katombo simți cum este apucat de tunică și este tras în barcă. Modesta ambarcațiune fu cât pe-aci să se răstoarne; se clătina încolo și-încoace amenințător, udându-i din cap până în picioare pe cei doi. Posesorul bărcuței nici că se sinchisea; ținându-l zdravăn pe Katombo, îl întrebă cu un glas aproape prietenos:

— Hop așa, flăcăiașule, cred că ai greșit musteriul! Ia să vedem, cine ești, de fapt?

— Salvează-mă! Sunt nevinovat! izbucni gitanul.

— Nevinovat? De-aia ești urmărit și ți se strigă că ești criminal? Cine ești?

— Sunt un țigan și am fugit din mâinile contelui von Hohenegg, care m-a închis în pivniță ca să-mi poată lua logodnica.

— Hohenegg? Hm! Nu prea îl am nici eu la inimă pe flăcăul ăsta, dar m-ai amenințat cu arma!

— Eram disperat!

— Se poate!

Luntrașul cercetă cu atenție malurile râului, apoi spuse:

— Ascultă, băiete! Te cred pentru că îl cunosc pe conte. Dacă ești nevinovat, am să te protejez, dar dacă nu, te predau poliției. Povestește-mi totul sincer și nu încerca să te ferești de mine! Până o să fii gata cu po-

vestirea, o să ne plimbăm puţin, în ciuda scandalagiilor de pe mal.

Îi dădu drumul lui Katombo, ca să-l lase să se ridice şi se întinse după vâsle. De-abia acum văzu ţiganul că se afla în faţa unui bărbat neobişnuit de solid, care nu părea că se teme de cineva pe lume. Mânuită de două braţe puternice, barca o luă înapoi în josul apei. Se mai auzeau încă slab strigătele celor care-l urmăriseră pe Katombo, dar luntraşul nu le dădea nici o atenţie.

— Acum, hai, povesteşte! îi mai porunci o dată.

Omul avea un chip şi o purtare care inspirau o încredere ce-i insufla curaj lui Katombo. Începu să povestească cu lux de amănunte peripeţiile prin care trecuse, iar când termină, oraşul rămăsese deja mult în urma lor. Luntraşul dădu drumul vâslelor şi lăsă barca s-o ducă apa.

— Hm! Cred tot ce mi-ai spus. Dar te-ai folosit de foarfece şi asta înseamnă bucluc curat. Dacă nu s-ar fi lăsat atâta zarvă, contele ar fi lăsat ca totul să se stingă de la sine. Cel mai potrivit este să ştergi putina cât poţi de repede.

— Asta înseamnă că îmi dai drumul?

— Exact. Pe întunericul ăsta nu ne-a recunoscut nimeni, iar tu îmi pari a fi un flăcău de treabă. Urmăritorii tăi pot să creadă că te-ai înecat.

— În cazul ăsta, te rog să mă duci la mal. Trebuie să merg neapărat în rezervaţie.

— Ce-ţi trece prin minte? Nu-ţi închipui că drumul este înţesat de oameni trimişi de conte să te aresteze?

— Dar trebuie să ajung la vaidzina!

— Nu acum, tinere. Nu am de gând să dau o mână de ajutor la pieirea ta. Dacă vrei să dai de veste alor tăi, pot să dau chiar eu o fugă până în rezervaţie.

— Vorbeşti serios?

— Da, şi chiar în noaptea asta, dacă vrei.

— Eu unde rămân?

— La mine acasă eşti în siguranţă.

— Dar tu cine eşti?

— Mă cheamă Albert Brandauer şi sunt fierar de curte al ducelui. Acum tragem la mal.

— Şi pe urmă, o luăm înapoi în oraş?

— Da, însă, fii fără grijă, căci cu mine eşti în siguranţă.

— Ce faci cu barca? Poate să te dea de gol.

— Este a unui pescar; mâine poate să şi-o ia.

Traseră la mal şi scoaseră barca pe uscat. Porniră apoi spre Fürstenberg, făcând un ocol larg. Ferindu-se să dea ochii cu careva şi luând-o mai mult prin locuri doanice, ajunseră, în sfârşit, cu bine la fierăria castelului, unde în ferestre nu ardea nici o lumină.

— Intrăm pe uşa din spate, spuse fierarul, sărind apoi gardul.

Katombo îl urmă. Odată ajunşi în atelier, Brandauer făcu lumină. Primul lucru de care dădură cu ochii fu chipul palid al unui omuleţ care se pitulase în spatele foalelor. Era fără doar şi poate un ucenic care se furişase în atelier crezând că stăpânul avea să lipsească mai mult timp de acasă. Fierarul îl scoase din ascunzătoarea lui. La lumină ieşi la iveală un băietan îmbrăcat doar în cămaşă şi izmene.

— Ce faci aici, Thomas?

— Eu . . . hapar n-am, meştere Prandauer . . .

— Aşa! Lumină colţul unde se ascunsese bălatul, scoţând la iveală o ţigară încă fumegândă. Ce-i asta?

— Asta? Păi, cred că este chiar o Ampalema!

— Al fumat?

— Doar o pucăţică mică, meştere!

— Şi de ce mă rog, aici?

— Afară nu am voie, mi-a fost frică să nu primesc vreo mustrulalală zdravănă.

— Să știi că ai fi meritat-o! râse Brandauer, care părea să nu mai fie supărat pe ucenic. Dacă tot mai e aprinsă țigara, binevoiește s-o fumezi afară. Dar mai bine ocupă-te de omul ăsta pe care ți-l las în grijă până mă întorc!

La ordine, punule meșter Prandauer! zâmbi băiatul și îi urmă pe cei doi într-o cămăruță unde fierarul deschise un dulap de haine.

— Uite, schimbă-ți hainele, iar Thomas are să-ți aducă de-ale gurii și ceva de băut! Să aibă grijă să nu trezească pe cineva. Acum, am să mă strecor până în rezervație.

Spunând acestea plecă, iar Katombo se apucă să-și schimbe hainele. Ucenicul îl sluji cum putu el mai bine. După ce Katombo mâncă, Thomas se duse în atelier și se întoarse după câteva clipe cu o țigară.

— Vrei și tu să aprinsi una? îl întrebă el.

— Da.

— Ia-o pe asta. Dar fumeaz-o cum se cuvine! Să știi că nu e vreo țigară oupaneză sau vreo havană; este Ampalema de cea mai pună calitate. Le-am luat de la frățiorul meu Palduin, care lucrează la prăvălia de fizafi: două pucăți la trei pfenigi!

Asta le fu toată conversația, căci ucenicul nu avea chef să-și strice plăcerea de a savura o „Ampalema" veritabilă cu palavre inutile. Katombo era, oricum, adâncit în gânduri, așa că nici el nu simțea nevoia să trăncănească.

Așa trecură aproape două ceasuri până se întoarse Brandauer. Îl trimise pe băiat la culcare și apoi îi dădu pe scurt raportul lui Katombo.

— Nu i-am găsit.

— De ce? Locul e uşor de găsit şi pe timp de noapte.

— Asta aşa e. Dar ei nu mai sunt acolo. Am dat nas în nas cu o strajă militară, care m-a luat la întrebări. I-am spus că m-am rătăcit, apoi l-am întrebat de ce s-a pus pază militară. Mi-a spus că unul din ţigani a înjunghiat un om şi pe urmă a şters-o. Au împresurat toată rezervaţia ca să-l aresteze în caz că-şi face apariţia pe acolo. Ceilalţi ţigani au fost evacuaţi sub escortă militară. Dar unde au fost duşi, habar nu are.

— Mâine mă duc să-i caut.

— Las-o pe seama mea! Deocamdată eşti în siguranţă în casa mea. Am să te duc într-o cameră unde nimeni n-are voie să intre, în afară de ucenicul meu, care te va sluji. Este un băiat de încredere şi ştie să-şi ţină gura. Restul îl punem la punct mai târziu.

Era în Siut, în Egipt. Dogoarea soarelui de amiază împrăștia asupra orașului o zăpușeală apăsătoare, pustiind străduțele înguste unde abia se mai putea zări câte un trecător năuc grăbind pasul sau abia de se mai auzea vreun asin tropăind sau vreo cămilă fornăind. Văpaia arunca scântei tremurânde în apele Nilului; în valuri nu se avântase nici o barcă, nici măcar o luntre. În port erau ancorate câteva *sandale**, dar nu se vedea nici un echipaj; probabil că, goniți de arșiță, oamenii se adăpostiseră în vreo *kahwe*** răcoroasă, ca să-și mai ostoiască puterile.

Pe malul fluviului se afla o clădire mare, din care nu se vedea mare lucru, căci era bine împrejmuită de un zid înalt din cărămidă. Construcția avea, înainte de toate, o grădină care-i închidea cei patru pereți solizi din care era formată.

Poarta care străpungea zidul curții era îndreptată spre fluviu și se afla față în față cu intrarea în clădirea care avea o curte interioară încadrată de colonade. Dacă urcai pe scara largă din sienit*** adus tocmai din Munții Mokattam, ajungeai într-o încăpere vastă, în care domnea o răcoare binefăcătoare, datorată evaporării apei

---

* Bărci de dimensiuni mici specifice pentru regiunea Nilului.

** Cafenea.

*** Granit egiptean.

din numeroasele vase de lut așezate în nișe, de-a lungul pereților. Podeaua era acoperită cu un singur covor persan foarte mare, cu o lucrătură și un colorit desăvârșite.

Pe un astfel de podium se afla un divan îmbrăcat în catifea roșie de Nubia*. Pe divan stătea un bărbat care fuma așezat în poziția pe care turcii o numesc „rahat otturmak", adică „odihna mădularelor"..

Nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar tristețea care i se citea pe chipul mândru și bărbătesc îl îmbătrânea. Cea mai sigură măsură a valorii avuției unui bărbat oriental era narghileaua. Cel care îndeplinea acest criteriu era considerat un om foarte însemnat. Măciulia pipei sale era sculptată din spumă de mare de o grosime neobișnuită. Ciubucul din lemn de trandafir avea o împletitură de aur solid, în care puteau fi văzute nenumărate perle veritabile. Mușțiucul era dintr-o bucată masivă de chihlimbar translucid, din acel soi care în Orient este mai scump decât cel transparent; partea care lega ciubucul de mușțiuc scânteia de briliante, smaralde și rubine, care numai ele singure valorau o avere.

La picioarele lui stăteau doi sclavi negri. Unul din ei avea grijă ca să stingă pipa, iar celălalt potrivea în niște ceșcuțe, abia mai mari ca niște degetare, cafeaua mocca, acea băutură neagră care se servește cu desăvârșire simplă, fără zahăr și fără frișcă.

La un moment dat, pe o ușă laterală intră o femeie cu vălul pe ochi. Se apropie de bărbat, îl sărută, ridicându-și puțin vălul. Îl mângâie apoi și rosti cu jumătate de glas:

---

* Provincie din Africa, corespunzând cu jumătatea nordică a Sudanului de astăzi.

— Iarăși s-au adunat nori deasupra frunții tale și umbrele îți străpung inima. Soarta celor muritori stă scrisă în cartea Ursitei și nici o mână nu poate desface ceea ce voia lui Allah a legat.

— Ai dreptate, Ayesha, dar voia lui Allah pricinuiește mult rău când sfâșie inima. Allah mână destinele precum apele unui râu și cu toate astea, îi dă omului posibilitatea să-și încerce forțele și să se desfășoare în voie. Viața mi-a fost tot o luptă grea. Kismetul mi s-a arătat până acum binevoitor, dar iată că a venit lovitura asta care mi-a zdrobit viața. Mă lupt și mă războiesc, dar toată bogăția și puterea nu-mi sunt de nici un folos. Arunc cu aur în jurul meu de parcă aș avea averea din „O mie și una de nopți"; îmi trimit prietenii, slugile și sclavii, dar nimeni nu vrea să vină cu vestea după care tânjesc precum noaptea după lumina zilei, precum deșertul după rouă și ploale, precum Valea Nilului după mîlostiva *Lailet en Nuktha**.

— Tată, numai unul singur este îndeajuns de înțelept și de viteaz ca să poată descoperi misterul și să-ți aducă vestea mult dorită. Dar el nu este aici.

— Cine?

— Katombo.

Bărbatul își ridică privirile, întrebător.

— Îl știi tu atât de bine, încât să fii convinsă că așa este?

Fata nu răspunse imediat. După câteva clipe, spuse:

— Dar nu mi-ai povestit chiar tu despre el?

— Da, așa e, iar tu te-ai gândit la omul cel mai potrivit. El, de-ar fi fost el aici, de mult mi-ar fi redat bucuria și zâmbetul pe care nici unul din cei pe care

* Inundația anuală care fertilizează Valea Nilului.

i-am trimis s-o caute pe Sobeida, copila mea, nu mi le-a redat.

— Allah este mare; poate să ne ajute când vrea, iar ajutorul lui poate apărea atunci când te aştepţi mai puţin... Tocmai ce stăteam sus pe terasă să mă bucur de aerul jilav şi răcoros, când am văzut o barcă pe fluviu. Avea culorile bărcilor noastre şi era condusă de un bărbat care a tras la malul nostru. Asta-i pricina pentru care venisem, de fapt! Să fie una din bărcile tale?

— A venit din josul sau din susul apei?

— Din jos.

— Atunci trebuie că a ajuns deja la mal şi trebuie să apară în orice moment. Auzi ceva?

Din curte răzbătură paşi grăbiţi. Se auziră urcând scara şi apoi uşa se deschise. Intră un servitor care făcu o plecăciune până la pământ.

— Effendi, un corăbier doreşte să-ţi vorbească!

— Cheamă-l înăuntru!

Servitorul mai făcu o plecăciune, apoi ieşi şi-l chemă pe barcagiu. Acesta era îmbrăcat după portul corăbierilor de pe Nil. Avea fruntea îmbrobonită de sudoare.

— Ce doreşti?

— Eşti Said Abdallah, marele şi faimosul Abu er Reisan*?

— Eu sunt.

— M-a trimis Katombo, căpitanul tău.

— Katombo? Abdallah mai să sară în sus de bucurie, dar se stăpâni; o asemenea tulburare nu se potrivea cu calmul care la orientali era semn de înaltă demnitate.

— Katombo, întări cel întrebat, scuturând cu putere din cap, ca semn de încuviinţare. M-a trimis să te anunţ că este aici.

---

* Mai-marele corăbierilor.

— Pe unde zăbovește?

— Are să vină în câteva minute. Eu am vâslit mai iute să vin să te înștiințez.

— Așa de aproape este acum? Din cele ce-mi spui trag concluzia ori că i s-a întâmplat o nenorocire, ori că a făcut o călătorie foarte bună. Care este adevărul?

— Nu știu. Katombo m-a tocmit de-abia în Dongola, pe drumul de întoarcere.

— Ați avut încărcătură bună?

— Așa de multă că de-abia a mai rămas loc pentru echipaj.

— Ați trecut cu bine de *shellal*[*]?

— Așa de bine, că nu s-au pierdut nici oameni și nici cea mai mică încărcătură.

— Așadar ați călătorit cu bine. Du-te acum jos la servitori să mănânci și să bei ceva!

Barcagiul plecă, iar Said Abdallah se ridică. Nu băgase de seamă că fiica sa tresăltase de bucurie la auzul veștii că sosise Katombo.

— Pregătește masa, Ayesha! Eu voi purcede spre fluviu să-l întâmpin pe Katombo.

Fără să scoată un cuvânt fata ieși iute din odaie, îmbrăcată într-un șal lung de cașmir moale. Said Abdallah își făcu în jurul fesului un turban, ale cărui capete îi căzură pe față, ca apărătoare împotriva pârjolului de afară. Părăsi casa, o luă prin grădină și ieși pe poartă, îndreptându-se spre fluviu.

Cine îl cunoștea, știa că a fi întâmpinat personal de cel mai de vază și mai bogat om de pe Nil era o mare cinste și o favoare deosebită. Katombo era desigur unul din favoriții săi dacă se ostenise să-i iasă înainte, în loc să-l aștepte liniștit pe divanul lui răcoros.

---

* Vârtej.

Când ajunse la fluviu, zări o *dahabyie** neobișnuit de mare, care se îndrepta spre mal. Pânzele erau strânse, ambarcațiunea fiind purtată spre mal doar de curentul apei. Pe puntea din spate stătea în picioare un bărbat tânăr care, după ce aruncă ancora la prora, sări pe mal cu un salt vioi. Își încrucișă brațele pe piept și făcu o plecăciune adâncă. Said Abdallah îl întâmpină salutându-l:

— *Habakek*, bine ai venit, Katombo! Allah a fost cu tine și cu dahabyia ta?

— Allah m-a ocrotit iar duhurile bune ale cerului au izgonit norii și vântul, ca să nu ne poată face vreun rău.

— Ai încărcătură bună?

— Nu te-am ascultat, o Abu er Reisan. Trebuia să aduc siminichie din Mek-Nimr, iar eu am adus-o din Amhara.

— Ai ajuns până în Amhara? întrebă uimit Abdallah. Profetul te ocrotește dacă-ți dă vânt bun și inimă neînfricată. Nesupunerea ta este un câștig pentru mine. Știi că siminichia din Amhara este mai bună și mai fină decât cea din Mek-Nimr?

— Știu, effendi; tocmai asta-i pricina pentru care am fost la Amhara.

— Cu ce preț ai cumpărat-o?

— Cu același pe care mi-ai spus să-l dau în Mek-Nimr.

— *Mashallah*, este oare cu putință? Înseamnă că mi-ai adus un mare câștig, Katombo! Ai adus încărcătură plină?

— Da, effendi, dar trebuie să-ți mai fac o mărturisire. Siminichia nu este singura marfă pe care am adus-o.

— Ce mai ai cu tine? îl întrebă Said Abdallah, încruntându-se puțin. Sper că nu ai cumpărat vreo marfă pe care s-o vând foarte greu?

---

* Barcă mare folosită pe Nil.

— *Sinn el fil*, fildeș, effendi! răspunse Katombo pe un ton modest, de parcă ar fi fost vorba de nisip sau de cărămidă de pe lângă Siut.

— Fildeș! strigă Abdallah. Cât?

— În jur de 4 000 de kilograme!

— 4 000 de kilograme! Chiar că Allah te iubește! Dar asta înseamnă că nu ți-au ajuns banii pe care ți i-am dat!

— Mi-au ajuns, ba ți-am adus și înapoi.

— Sunt uimit. De unde ai luat fildeșul?

— De la Bahr el Asrak, unde a fost adus de o caravană din ținutul Tigre.

— L-ai cumpărat sau l-ai preschimbat?

— Nici una, nici alta, effendi: l-am luat ca pradă. Nu ai auzit de sandala de corsari care în Bahr el Abiad și Bahr el Asrak atacă toate corăbiile pașnice de negustori?

— Am auzit de ei și n-aș sfătui pe nimeni să se pună cu ei. Singura salvare din calea lor este fuga!

— Și eu am auzit la fel; cu toate acestea, mi-am zis că o inimă curajoasă și o mână puternică nu sunt chiar de ici, de colo. Prin urmare, n-am fugit, ci le-am ținut piept, i-am învins și am omorât toți pirații. Încărcătura pe care o jefuiseră la rândul lor, am luat-o pentru tine, o Abu er Reisan, fildeșul l-am păstrat, iar restul l-am vândut, chiar dimpreună cu cele două sandale.

— Mare pehlivan ești, Katombo! Ești un erou cum altul Nilul n-a mai cunoscut! Dar ai greșit când ai vândut cele două sandale și mi-ai adus fildeșul, pentru că aparține de drept celor care au fost jefuiți!

— Aceștia sunt cu toții răposați: Corăbiile aparțineau tâlharilor pe care i-am omorât și care la rândul lor i-au omorât pe cei jefuiți. Chiar tu ai spus că nu obișnuiesc să cruț vreodată pe cineva.

— Ai dreptate şi ţi se cuvine o răsplată pe măsură. Banii care ţi-au rămas sunt ai tăi.

— Effendi, ai un suflet darnic şi milostiv, dar nu pot să-ţi primesc darul. Ţi-am adus înapoi aproape dublu faţă de cât mi-ai dat. Pe cele două sandale am luat bani frumoşi în Khartum.

— N-are a face, rămâne cum am hotărât. Cuvintele profetului sună aşa: ţine-te de promisiune, fiindcă aerul care poartă cuvintele iese cu uşurinţă, dar nu se mai întoarce niciodată! Câţi bani ai adus înapoi?

— Îngăduie-mi, effendi, să-ţi fac socoteala acasă! Bunătatea te-a adus aici, dar soarele pârjoleşte prea tare şi tare mă tem pentru sănătatea ta.

— Dacă-i pe-aşa, hai! Dar nu trebuie să stai în dahabyie?

— Timonierul este un om iscusit! O să-mi ţină locul până ne terminăm socotelile.

Porniră spre casă. Odată ajunşi, toate slugile dădură buzna să-i arate cât de bucuroase sunt de reîntoarcerea lui. Prin urmare, Katombo se bucura nu numai de favorurile lui Said Abdallah, ci şi de preţuirea oricui ajungea să aibă de-a face cu el. De altfel, se schimbase. Arăta mult mai bine acum. Se înălţase şi se împlinise, iar chipul său mai înainte vreme copilăros căpătase acum trăsături bărbăteşti, iar pe obrajii săi bronzaţi îi crescuse o barbă minunată. În timp ce urca scările, alături de stăpânul său, arăta chiar mai respectabil, mai puternic şi mai impunător decât egipteanul, de parcă nu acesta ar fi fost, în fapt, stăpânul.

Intrară în odaia răcoroasă cu divan. Cei doi sclavi nu mai erau acolo. Abu er Reisan se aşeză, poftindu-l şi pe Katombo:

— Aşază-te lângă mine, fiindcă sunt foarte mulţumit de tine!

Katombo se supuse, bucurându-se în sinea lui de această invitație îndatoritoare. Își dădu jos de la brâu iataganul și pistoalele, apoi scoase din buzunar o sumă de hârtii.

— Iată socotelile mele, effendi, care-ți vor arăta că am fost o slugă credincioasă!

Said Abdallah le luă, apoi bătu din palme. Cei doi negri veniră imediat.

— Tutun!

Sclavii aduseră pipele; după ce le aprinseră, se așezară la picioarele celor doi, așteptând pentru noi ordine. Said Abdallah citi și compară hârtiile cu pricina, iar când termină, i le dădu înapoi lui Katombo.

— Văd că ești un servitor credincios, brav și iscusit. Banii pe care i-ai adus înapoi îți aparțin și mă gândesc să-ți aduc o dovadă a încrederii mele cum alta n-ai să mai primești vreodată.

— Vorbește, o Abu er Relsan! Te ascult și mă supun.

— Îți voi da o însărcinare pe care o poți împlini, doar punându-ți viața în joc.

— Sunt numai ochi și urechi, effendi! Sufletul și dragostea mea îți aparțin, așa că și viața mea îți aparține deopotrivă.

— Știi că un musulman adevărat nu vorbește despre haremul său cu un alt bărbat. Eu am să încalc acest obicei bun și onorabil ca tu să-ți poți da seama de încrederea și prețuirea mea. Eu nu am un harem ca ceilalți credincioși. Moartea soției mele mi-a sfâșiat inima! Sufletul meu i-a rămas credincios până în ziua de azi și nici o femeie sau sclavă nu a reușit să-mi alunge tristețea. Când a părăsit lumea aceasta, m-a lăsat cu cele două odoare ale vieții mele — cele două fiice. Nu le-ai văzut până acum, cu toate că te afli în casa mea de aproape trei ani. Sunt frumoase precum hurile paradisului, drăgăstoase precum aripile rândunicii și bune și supuse

precum Roath* despre care istorisesc scrierile califilor, ca şi kutubele** iahuzilor*** şi ale nasarilor****. Ele au fost bucuria şi desfătarea mea. Zi şi noapte nu am avut decât o singură grijă: să le fac fericite. Dar iată că acum fericirea s-a preschimbat în durere, căci Sobeida, fata cea mai mare, a dispărut.

Said tăcu. Privirea i se întunecase, iar ochii îi înotau în lacrimi. Katombo rămase gânditor, cu privirea aţintită în podea. Deodată o ridică spre stăpânul său.

— Pot să vorbesc, effendi?

— Vorbeşte şi întreabă-mă tot ce doreşti, iar eu am să-ţi răspund bucuros!

— De când a dispărut Sobeida?

— Mâine se fac trei săptămâni.

— Ziua sau noaptea?

— Seara.

— Era singură?

— Da. Ieşise în chioşcul din grădină. Nici nu ne-a trecut prin minte că i s-ar putea întâmpla ceva, fiindcă obişnuia să meargă adesea singură în colţişorul său liniştit. A dispărut şi mi-a însângerat inima.

— V-a spus că merge în grădină?

— Da.

— I-a cerut surorii ei s-o însoţească?

— Nu.

— Unde era sora când Sobeida a dispărut?

— Era cu mine. Jucam şah. Sobeida a stat şi ea cu noi, apoi s-a ridicat, ne-a înştiinţat că vrea să meargă în grădină şi a plecat.

---

* Ruth.
** Cărţi.
*** Evrei.
**** Creştini.

— Juca și ea șah?

— Nu-i făcea plăcere și nu juca bine.

— S-a dus mai întâi în haremul el înainte de a ieși din casă? Gândește-te bine, effendi!

— Nu, pentrú că a coborât scările până în curte și de acolo, în grădină. Dahvud, eunucul, a văzut-o.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Cu o rochie de casă.

— Lipsește vreun veșmânt de-al ei, ceva rufărie, vreo podoabă de-a ei sau ceva bani de-ai tăi?

— Deloc. Am cercetat chiar eu și am pus-o și pe Ayesha să caute.

— Asta înseamnă că fiica ta nu a plecat de bunăvoie, ci a fost răpită!

— *Allah akbar*, Allah este mare! Katombo, îmi picuri balsam pe rănile din suflet cu vorbele tale, dar nu mi le poate vindeca; Sobelda tot pierdută rămâne!

— *Allah kerim!* Allah este milostiv! El ia și tot el dă înapoi, dar nu coboară din ceruri ca să-ți înapoieze fiica, ci ți-a dat o minte înțeleaptă, brațe puternice și slugi credincioase cu care să-ți poți aduce singur înapoi ce ți-a fost răpit!

— Mintea mea nu mai știe ce planuri să urzească; brațele-mi sunt slăbite de mâhnire, iar slugile pe care le-am trimis să caute, ori nu s-au întors, ori au venit fără cea pe care o așteptam. Doar pe tine te mai am, Katombo. Vrei să mergi și s-o cauți pe Sobelda?

— Vreau, effendi. Când m-ai trimis cu dahabyia în acel ținut necunoscut mie, știam că trebuia să-ți îndeplinesc voia, și acum, când mă trimiți să-ți caut copila răpită, o voce din lăuntrul meu îmi spune că am s-o găsesc.

— Îţi mulţumesc, Katombo! Speranţa pe care mi-o dai mă trezeşte din nou la viaţă. Uite aici, mâncare şi băutură. Cred că am să mă pot bucura din nou de ele, căci mă încred în tine şi în iscusinţa ta. Când vrei să pleci?

— Îngăduie-mi, o Abu er Reisan, să mai zăbovesc încă o zi. Trebuie să cercetez totul mai îndeaproape şi să chibzuiesc bine, ca să-mi pot face un plan potrivit. Ceilalţi nu au făcut nimic pentru că au plecat fără o ţintă precisă.

— Vorbeşti înţelept şi cu dreptate. Şi apoi, trebuie să prinzi puteri după călătoria din care tocmai ai sosit. Hai, mănâncă şi bea ceva!

Servitorii aşezară, după obiceiul oriental, o masă joasă dinaintea celor doi, pe care o acoperiră cu bucate alese. Katombo se apucă să mănânce cu poftă, dar Said Abdallah abia dacă se atinse de mâncare. Supărarea este un bucătar prost.

După ce luă masa, cel ce fusese mai demult ţigan îşi părăsi stăpânul. Chiar din timpul mesei chibzuise pe îndelete la tot ce avea de făcut; se duse la chioşcul de unde îşi închipuia că fusese răpită Sobeida. Chioşcul era, de fapt, o căsuţă de lemn în stil persan. Câteva trepte din cărămidă urcau spre uşa care stătea descuiată. Katombo păşi fără zgomot pe pajiştea molatică şi întreţinută cu mare grijă. În schimb scara scârţâi sub greutatea paşilor săi şi, chiar în acea clipă, desluşi un zgomot slab venind dinăuntrul elegantului chioşc. Deschise uşa, apoi se opri scoţând un strigăt de uimire: pe divanul din chioşc stătuse Ayesha, care, auzind apropiindu-se paşi, se ridicase degrabă.

— Katombo! îi scăpă fetei un strigăt.

Îşi lăsase vălul şi-l privea ţintă cu ochii ei mari şi întunecaţi. Katombo îi zări gleznele delicate care apă-

reau din pantofii eleganți de marochin, apoi se uită la degetele mici și gingașe ale mâinii drepte cu care ținea vălul.

— Iertare, domniță, că te tulbur și îngăduie-mi să mă retrag!

— Ce treabă aveai pe aici? întrebă ea cu glas înălușit.

— Tatăl tău mi-a poruncit să o găsesc pe Sobeida și m-am gândit că aici aș putea găsi prima urmă.

— O vei aduce înapoi?

— Numai Allah și profeții săi pot ști; dar voi face tot ce-mi stă în putință să-ți găsesc sora!

— Știu, Katombo!

— Să plec acum?

— Nu, rămâi să cercetezi!

Răspunsul fetei îl surprinse pe Katombo. Întâmplarea aceasta trezi în el sentimente pe care și le înăbușise de mult în adâncul sufletului. Ayesha se așeză din nou pe divan, iar Katombo se apucă să cerceteze cu toată atenția. Din păcate, toate urmele de pe podea și cele câteva obiecte din încăpere fuseseră șterse de praf, din neatenție, așa că, toată agerimea minții lui nu-l ajută să descopere nimic.

Se duse la fereastră, de unde putea să arunce o privire peste ziduri. Rogojina pusă drept oblon era ridicată. Cercetă cu atenție canatul ferestrei și observă că în partea de jos era înfiptă o bucată dintr-un obiect de oțel sau de fier. Nu putea să fie un cui, fiindcă era lung și îngust ca tăișul unei săbii. Își scoase iute cuțitul și scobi scoțând rămășița cu pricina. Era vârful unui pumnal cu două tăișuri.

Se uită apoi la partea din afară a peretelui. La o palmă deasupra locului unde chioșcul se lipea de perete, văzu un cui adânc înfipt, de care atârna ceva strălucitor.

Katombo se întinse şi trase în jos obiectul cu pricina. Era o bucăţică dintr-un şnur aurit, dintr-acelea cu care se împodobesc tunicile.

Stătea şi cerceta gânditor cele găsite, când, din spatele său auzi:

— Ai găsit vreo urmă?

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Ayesha, care se ridicase şi venise la el.

— Încă nu-mi dau seama. Tu sau Sobeida aţi adus vreodată arme aici?

— Nu.

— Sau poate altcineva?

— Nu. Chioşcul era doar pentru noi două; nimeni altcineva nu avea cum să-l deschidă.

— Dar tatăl tău mai venea pe aici?

— Doar atunci când am observat lipsa surorii mele.

— Ai fost şi tu?

— Da.

— Avea vreun pumnal la el?

— Nu.

— Înseamnă că ce-am găsit eu este vârful unui cuţit străin! Vreunul din servitori poartă veşminte împodobite cu şnur ca ăsta?

Fata luă şnurul şi-l duse aproape de vălul care-i acoperea ochii; nu putu să-şi dea bine seama privind prin ţesătura vălului, aşa că se dădu puţin în lături, îşi desfăcu vălul şi se uită cu atenţie la şnurul aurit. Katombo văzu atunci un chip a cărui frumuseţe îi făcu inima să-i spargă pieptul. Se gândi la Lilga, fata care-l părăsise şi-l trădase. Tot ceea ce rămăsese de atunci, din acele zile grele, îngropat în adâncul sufletului său, leşi în acea clipă la iveală, străpungând învelişul dur în care fusese bine închis; era ca un foc trezit la viaţă de o pală de vânt proaspăt, întinzându-şi văpăile cu forţe întreite.

Fata își trase la loc vălul și se întoarse iarăși spre el.

— Nimeni din casa noastră nu poartă un asemenea șnur.

El își coborî privirile în pământ și-i trebui ceva timp să-și vină în fire. Deodată, privirea i se aprinse, iar chipul său inteligent i se lumină.

— Am găsit, am găsit! strigă el. *Allah kerim*, Allah e milostiv!

— Ce-ai găsit? Știi unde se găsește Sobeida și cine a răpit-o?

De emoție, venise repede la el și-i puse o mână pe umăr. Stătea cu fața foarte aproape de a lui; el putu să-i simtă răsuflarea delicată. Nu se mai putu înfrână și o luă cu mâna stângă pe după talie, iar cu dreapta îi dădu la o parte vălul.

— Ayesha!

— Katombo, cum îndrăznești... Ce faci? șopti ea speriată, zăpăcită și în același timp fericită.

— Ayesha, lumina ochilor mei, pot să-ți văd chipul fără văl?

— Nu... da... nu! șovăi ea, dând să se acopere din nou.

El o opri.

— Ah, lasă-mă să-ți sorb licoarea ochilor și dulceața chipului! Lasă-mă să-ți sărut buzele și apoi să mor de fericire!

Se aplecă spre ea și-i sărută ușor buzele o dată, încă o dată și încă o dată, fără ca ea să i se împotrivească. Fața îi ardea ca para focului, dar nu duse mâna repede la văl și nici nu încercă să scape din strânsoarea lui.

— Ești îndrăzneț, Katombo, dar eu te iubesc! spuse ea cu glas scăzut.

— Mă iubești! Mă iubești! chiui el. Ah, atunci sunt cel mai tare și mai puternic. Atunci pot să îndrăznesc

orice, mai ales tot ce este mai greu! Atunci o voi găsi şi pe sora ta!

— Crezi? Ai găsit într-adevăr vreo urmă pe aici?

— Încă nu sunt sigur, dar voi căuta să mă conving. Rămâi cu bine, Ayesha, bunul meu cel mai de preţ! Astăzi, când la zenit va apărea luceafărul de seară, voi fi din nou aici să te aştept. Vei veni? Poţi să vii fără să te vadă nimeni?

— Da, voi veni!

O mai sărută încă o dată, iar ea se lăsă moale pe divan. El se duse la fereastră, se ridică pe pervaz şi dintr-o săritură îndrăzneaţă ajunse pe partea cealaltă a zidului grădinii. De aici se duse cu pas grăbit spre fluviu. Ajuns acolo, se urcă imediat în dahabyie şi-l întrebă pe timonier:

— Omul care ne-a rugat să-l luăm din Assuan a plecat?

— Da.

— Şi-a luat şi bagajul?

— Nu avea bagaj când l-am luat la bord.

— Încotro s-a dus?

— A luat-o în josul fluviului, pe drumul care duce la kavedji Abd el Oman.

— Şi-a plătit călătoria?

— Da.

— Ştia a cui este dahabyia?

— M-a întrebat, iar eu nu i-am spus decât numele tău. Aşa trebuia să fac pentru a-i păcăli pe cei care sunt duşmani într-ale negustoriei cu stăpânul nostru.

— Bine. Pregăteşte încărcătura să o putem descărca mâine.

Sări înapoi pe mal și o luă pe drumul pe care i-l arătase *reisul**. La câteva sute de pași de locul unde era ancorată dahabyia, se afla o cafenea, chiar pe malul fluviului, unde obișnuiau să tragă barcagiii. În încăperea din față se adunaseră oameni mai simpli, iar în spate, unde era o odaie mai mică, dar foarte aerisită, stăteau de obicei oaspeții mai însemnați, la fel ca în cârciumile marinărești de prin porturile apusene.

Katombo intră pe ușa din spate și pătrunse în încăperea din dos, unde nu era nici țipenie de om. Se așeză pe un divan care se întindea de-a lungul pereților. Bătu ușurel din palme. Își făcu apariția unul din arapii care aveau sarcina de a servi oaspeții. Acesta adusese deja ciubuce și cafea, întinzându-le tânărului căpitan de corăbii.

Unde este Abd el Oman, stăpânul tău? întrebă noul venit.

— În față, cu oaspeții, sidi.

— Cheamă-l încoace fără să bage nimeni de seamă!

Negrul se duse. Nici după un minut apăru cafegiul. Când dădu cu ochii de Katombo, își încrucișă brațele pe piept și făcu o plecăciune atât de adâncă, mai mai să mături podeaua cu turbanul.

— *Salam aleik, yu reis akbar!* Pacea fie cu tine, mărite căpitan, tu care ești cel mai bun și mai de seamă învățăcel al lui Said Abdallah, cel mai curajos și mai mare dintre toți navigatorii!

Katombo îi răspunse la salut înclinându-și ușor capul.

— Tu, cel mai însemnat dintre toți cafegiii din Egipt, tu, care ai cea mai bună cafea și cel mai fin ciubuc de pe fața pământului!

---

* Navigator.

— Sidi, vorbele tale îmi onorează casa şi-mi mângâie inima. Dar nu cumva îl iei în zeflemea pe cel care te serveşte ca pe nimeni altul?

— De ce ar trebui să mint în loc să grăiesc adevărul? Nu am venit mai întâi la tine? Ce oaspeţi te-au reţinut de nu ai observat venirea mea?

— Sunt numai patru, sidi, trei prieteni şi un străin.

— Un străin? De unde a venit?

— L-am întrebat, dar nu mi-a spus. A venit cu barca ta.

— I-ai spus că nu este a mea, ci a lui Said Abdallah?

— Nu. Trebuia să-i fi spus?

— Ai făcut foarte bine. Spune-i că un sidi vrea să-i vorbească aici, dar trece sub tăcere numele meu! Iar după ce va fi intrat aici, să stai de strajă la uşă până te voi chema eu!

— Sidi, nu ştiu ce treabă ai cu el, dar mă supun, căci mâna ta nu a făcut niciodată ceva care să nu fie pe placul Profetului!

Cafegiul plecă, iar după un scurt răstimp intră străinul. De la o primă ochire se putea vedea că nu era nici băştinaş egiptean şi nici turc; ba, mai mult, statura lui înaltă şi subţiratică, chipul său gălbejit, nasul uriaş ca un cioc de vultur şi ochii mici cu sclipiri viclene îi trădau sorgintea armenească. Originea nu-i era de prea bun augur, căci se ştie că nici un alt neam nu umblă cu mai multe şiretlicuri decât cel armenesc. Purta pe cap un turban, în partea de sus era îmbrăcat într-o tunică împodobită cu şireturi aurii, iar pe el avea o pereche de pantaloni bufanţi care-i cădeau în falduri pe ghetele din piele solidă; la brâu îi străluceau ţevile a două pistoale, printre care apărea teaca de piele a unui pumnal cu vârful bătut în argint.

Bărbatul se minună recunoscându-l pe căpitanul dahabyiei.

— *Salam'aleik!* îl salută el, ducând mâna la inimă.

Katombo înclină scurt din cap, fără să-i răspundă la salut.

— Cum te numești?

— Modestul meu nume este Shîrvan, sidi.

— Bag de seamă că te-ai mirat văzând cine te-a chemat. Îndată ai să afli și motivul.

— Ascult, sidi, vorbi armeanul.

— De unde ai cumpărat pistoalele?

— Din Bulak*, de la Abu Soliman, faimosul negustor de arme.

— Am văzut imediat ce te-am luat la bordul corabiei mele că sunt deosebite. Tare te-aș mai fi întrebat dacă nu le vinzi. Dar lucrurile la care râvnește un rels trebule să-i fie de îndată dăruite și tu ai fi putut să-ți închipui că-ți voiam pistoalele ca bacșiș. Iată de ce am așteptat până acum. Le vinzi?

— Da, sidi. De ce să nu le vând, dacă pot scoate un preț bun? Pot foarte bine să-mi cumpăr altele.

— Pot să le văd mai îndeaproape?

— Iată-le. Le scoase de la brâu și i le întinse lui Katombo, care le cercetă cu luare-aminte.

— Sunt într-adevăr de la Abu Soliman, de unde și eu doream de mult timp să-mi cumpăr arme, dar nu am avut încă drum pe la Cairo.

Spunând acestea, privirea îi căzu ca din întâmplare pe cingătoarea armeanului.

— Ce fel de pumnal ai acolo, că pare la fel de prețios ca și pistoalele.

---

* Mahala.

— Este extraordinar; l-am moştenit de la tatăl meu, care l-a cumpărat din Damasc.

— Din Damasc? Oraşul ăsta este neîntrecut pentru pumnalele sale faimoase, vinzi şi pumnalul?

— Nu, sidi, căci tatăl meu l-a purtat în luptă şi l-aş jigni memoria dacă aş înstrăina pumnalul.

— Dar să-l privesc am voie?

— Uite-l aici.

Îi întinse arma împreună cu teaca de piele; în orice caz, trebuie că fusese mai lung, căci vârful părea rupt, refăcut şi ascuţit din nou.

— Un oţel foarte bun. Cred că ai avut multă putere ca să-l rupi, îşi dădu căpitanul cu părerea. Cum s-a întâmplat?

— Habar n-am. Aşa mi l-a lăsat tatăl meu.

— Zău? Cred că ai impresia despre mine că sunt vreun nepriceput. Nu vezi că trebuie să tot fie vreo trei săptămâni de când a fost refăcut acest tăiş? În orice caz, tatăl tău cred că a murit mai demult.

— Te îndoieşti de adevărul vorbelor mele? întrebă armeanul cu un glas ofensat, dar demn.

— Da, îi răspunse Katombo şi-şi înfipse privirea în ochii lui. Ia uită-te la tunica ta! N-ai observat că-ţi lipsea ceva?

— Nu, sidi!

— Am să-ţi arăt eu.

Puse gânditor pistoalele şi pumnalul jos, în faţa lui, apoi se ridică. Celălalt rămăsese dezarmat. Katombo arătă cu degetul spre unul din şnururile care-i împodobeau tunica.

— Nu-ţi lipseşte nimic?

— O bucăţică de şnur, răspunse omul, fără să se uite spre locul cu pricina. Aşadar, observase lipsa, dar nu avusese când s-o repare.

— De ce nu ai dus tunica la un croitor?

— Ce-ți pasă de tunica mea? îl aruncă armeanul, pe care începuse să-l cam stânjenească discuția.

— Te întreb fiindcă sunt preocupat de binele tău, căci această lipsă din tunică îți poate fi la fel de fatală ca și pumnalul.

— Nu pricep nimic, sidi. Vorbește mai deslușit!

— Așa am să fac. Cuțitul tău s-a rupt odată cu șiretul de la tunică. Uite aici vârful pierdut al pumnalului și uite și bucățica de șiret!

Vârî mâna în buzunar și scoase obiectele la iveală. Armeanul tresări, dar își reveni iute.

— Ce treabă am eu cu resturile astea?

— Foarte multă treabă! Restul de metal provine de la cuțitul tău, iar restul de șiret, tot al tău este! Ia uite cum se potrivește!

Punând bucățica de șiret pe tunica omului, se convinse că nu se înșelase. Armeanul bănuia acum ce scop avusese discuția și își dădu seama că se lăsase tras pe sfoară de un adversar inteligent. Se dădu câțiva pași înapoi.

— Ce vrei de la mine? Nu-ți mai vând armele! Dă-mi-le înapoi, că vreau să plec!

— Mai stai puțin! Unde ai dus-o pe Sobeida, fiica mai marelui navigatorilor, Said Abdallah?

Cel întrebat păli, dar încercă să zâmbească indiferent.

— Te-a bătut soarele în cap de ai ajuns să-mi pui întrebări smintite?

— Iar ție ți-a luat șeitanul mințile de ai făcut ceva ce doar un nebun ar fi fost în stare să se încumete? Nu știi oare că Mahomed avertizează: „Cel care face răul, va întâlni pedeapsa negreșit?“ De cum te-am văzut prima dată mi-a sărit în ochi lipsa șiretului. Când am auzit că

Sobeida ar fi fost răpită mi-am amintit de tine şi mai ales după ce am găsit la locul faptei vârful cuţitului şi bucăţica de şnur. Coranul spune: „Fapta mărturisită e pe jumătate ispăşită, iar căinţa iertă cealaltă jumătate de vină". Ia aminte la aceste vorbe şi deschide-ţi sufletul, ca să te pot ierta!

— Nu ştiu nimic. Lasă-mă în pace şi du-te să-ţi cauţi capul pe care văd că ţi l-ai pierdut! Dar mai înainte, dă-mi armele înapoi!

— Aşa deci, tăgăduieşti?

— Tăgăduiesc. Dă-mi armele! spuse el, repezindu-se la Katombo să-l prindă de braţ.

— Poftim, ia de aici!

Relsul luă unul din pistoale şi-l trase celuilalt o lovitură după ceafă, care-l năuci cât ai zice peşte. Katombo îl trânti la podea, apoi îl legă fedeleş cu cordonul lui. Îi rupse apoi o bucată din tunică şi-i făcu un căluş în gură.

— Abd el Oman!

Uşa se deschise şi cafegiul, care aşteptase până atunci afară, se năpusti înăuntru. Văzând omul legat şi imobilizat la pământ, îşi împreună palmele speriat.

— Ce nenorocire! Sidi, ce faci în casa mea! Vrei să cred că eşti vreun tâlhar sau vreun călău?

— Nu sunt nici una, nici alta. Tâlharul este cel care zace pe jos; l-am biruit şi acum am de gând să-l duc în faţa unui judecător.

— Înseamnă că trebuie să-l duci la *reis es sabtiye** sau la *cadiu*"!

— Am s-o fac, sau poate că nu! Depinde cum se va comporta omul ăsta. Deocamdată ţi-l predau în grija ta.

---

* Şeful poliţiei.
** Judecător.

Leagă-i și picioarele și ține-l aici un sfert de ceas, până mă întorc eu să-l iau!

— Chiar este un tâlhar, sidi?

— Da.

— *Allah kerim*, Allah este milostiv! Ce ușor ar fi putut să-mi facă și mie felul! Am să-l leg așa de zdravăn, de o să-l doară sufletul; îl voi preveni pe toți cei care sunt aici și pe cei care vor veni să se ferească de el; voi face...

— Ba n-o să faci nimic, mă auzi? Pentru moment nu trebuie să știe nimeni ce se întâmplă aici. Așadar, să nu spui nimic până nu-ți dau eu voie. Știi bine ce bogat și puternic este Said Abdallah; ești pierdut dacă nu-ți ții gura!

— Sidi, vorbele-ți sunt mai înțelepte ca ale unui calif și mai deștepte ca ale bărbaților din Coran; voi păstra tăcerea.

— Foarte înțelept din partea ta. Îmi voi trimite slugile cu o litără să-l ia de aici. Ai grijă să nu vadă nimeni când îl vor transporta!

Cafegiul făcu o plecăciune când văzu moneda pe care i-o întindea Katombo drept răsplată.

— Sidi, Allah să-ți binecuvânteze mâna care împarte bunătate și îndulcește traiul slugilor tale. Întoarce-te iute în casa celei mai supuse dintre slugile tale!

Katombo plecă din cafenea și se întoarse în casa stăpânului său. Îl găsi tolănit pe divan, savurându-și ciubucul. Când tânărul reis își făcu apariția, Abdallah îl luă în primire plin de nerăbdare.

— Te-ai întors cu ochii strălucind și cu obrajii aprinși ca văpaia răsăritului care anunță o zi proaspătă. Ce vești mi-ai adus?

— Știi, effendi, că am stat de vorbă cu fiica ta?

— Știu; chiar ea mi-a spus că te-ai dus la chioșc să cauți vreo urmă a fiicei mele Sobeida. Ai găsit vârful unui pumnal și o bucată de șnur aurit, nu-i așa?

— Așa este, effendi; provin din seara cu pricina. L-am descoperit pe cel care ți-a răpit fiica.

Said Abdallah sări ca un arc.

— L-ai descoperit? E de necrezut!

— Effendi, îl știu de o săptămână pe acest om!

— De unde?

— De pe dahabyia mea.

— Ai înnebunit?

— Ba nu, o Abu er Reisan, mințile-mi sunt la fel de teîere ca și pumnul cu care mai adineauri l-am doborât și l-am luat prizonier pe cel de care-ți vorbesc.

— Prizonier? Unde l-ai dus?

— La cafegiul Abd el Oman.

— Povestește-mi!

— Îngăduie-mi mai întâi să trimit patru slugi de-ale tale ca să-l aducă încoace!

— Fă-o!

Katombo se duse în curte și dădu ordinele trebuincioase. Se întoarse apoi la stăpânul său și începu să-l istorisească pe îndelete cele petrecute, timp în care își făcu apariția și Ayesha. Dată fiind importanța momentului, tatăl îi îngădui fiicei să rămână, așa că cei doi ascultară foarte încordați cele povestite de Katombo. Când termină, Said Abdallah îi întinse mâna.

— Katombo, îți spuneam mai devreme că-mi ești drag; de-acum înainte să-mi vorbești precum un fiu către tatăl său. Îți voi fi ca un tată, atâta timp cât vei avea nevoie de unul și cât Allah mă va mai ține în viață. Să-mi amintești de promisiunea asta dacă va fi vreodată să uit!

— Îți mulțumesc, effendi!

Vru să mai spună ceva, dar își făcură apariția cei patru servitori, aducându-l pe armean.

— Lăsați-l aici, iar voi ieșiți și așteptați în fața ușii!

Îl duseră pe ostatic aproape de divan, apoi părăsiră încăperea. Armeanul stătea drept și cu privirl aspre în fața judecătorilor săi, dar se vedea prea bine că nu prea era în apele sale.

— Acolo ai lăgăduit, începu Katombo. Acum ai de gând să recunoști?

Prizonierul tăcu.

— Aha, al amuțit de frică; lasă că-ți dezleg eu limba.

Bătu din palme și de îndată își făcură apariția cei patru servitori.

— Duceți-l în curte și trageți-l o mamă de bătaie la tălpi. Începeți cu zece lovituri la fiecare talpă!

— N-am făcut nimic! Vreau să fiu dus la cadiul scrâșni cel arestat.

— *Mashallah*, uite că amenințarea și-a făcut efectul! Oameni buni, ieșiți acum, dar fiți pregătiți!

Se întoarse din nou către prizonier:

— N-o să mergi la cadiu, fiindcă nici înainte de a intra în grădina noastră nu te-ai dus la el. Unde este fiica acestui effendi?

— N-o cunosc și habar n-am ce vrei de la mine.

— Ascultă, omule, văd că nu ți s-a dezlegat de tot limba. Sunt nevoit să-ți administrez totuși medicamentul de care vorbeam mai devreme.

Katombo bătu iarăși din palme, iar servitorii intrară din nou.

— Dați-i câte douăzeci de biciuri la fiecare talpă dacă nu are de gând să vorbească!

Îl duseră afară. Nu după mult timp răsunau plesniturile de bici și aproape imediat începură vălcărelile pri-

zonierului. Ayesha se înfăşură şi mai strâns în văl, căci ceea ce se petrecea afară o tulbura până peste poate. Până şi Said Abdallah începu să şovăie.

— Chiar trebuie să-l batem, Katombo? întrebă el îndoit. N-ar fi mai bine să-l ducem la cald?

— Este un creştin armean şi nu vreun supus al viceregelui. Noi vom termina cu el mult mai repede decât cadiul, care ar putea să-l facă greutăţi fiindcă este străin. Dar nu-i aşa că ţi-a prieinuit mai mult rău decât i se face lui acum?

— Ai dreptate, fiule. Ia ulte, îl aduc înapoi!

Într-adevăr, servitorii îl aduseră pe acuzat înapoi şi unul din ei raportă că-i dăduseră numai zece lovituri de bici, căci se hotărâse să vorbească. Îl aşezară pe covor, fiindcă nu se mai putea ţine pe picioare, apoi plecară.

— Slavă domnului că ţi-a dezlegat la timp limba, spuse Katombo, şi roagă-te să ţi-o lase aşa. Căci altfel îţi jur pe Allah şi pe profeţii lui că îndată ce vei şovăi să vorbeşti, vei primi câte douăzeci de lovituri de bici!

— Sunt în mâinile tale. Am jurat să tac, dar Dumnezeu mă va ierta, căci de durere îmi calc jurământul, se auzi în sfârşit glasul scăzut al arestatului.

— Vorbeşte, aşadar! Tu ai răpit-o pe fată?

— Da.

— Nu aveai cum s-o faci de unul singur. Cine a mai fost cu tine?

— Tot echipajul de pe o sandală.

— Sandala era tocmită de cel pentru care aţi răpit fata?

— Da.

— Cine este?

— *Mudirul** din Assuan!

---

* Guvernator.

— Mudirul! exclamă Said Abdallah, de surpriză scăpându-și pipa pe jos. Dușmanul meu de moarte, puternicul Hamd el Arek, pe care *khedivul** îl ocrotește ca pe un frate! *Allah akbar*, acum pricep totul! Știa că Sobeida este perla fecioarelor Egiptului și a pus să fie răpită ca să-și împodobească haremul cu ea și totodată să se răzbune pe mine! Continuă, Katombo! Omul ăsta nu trebuie cruțat!

— Ai auzit, da? se întoarse căpitanul către prizonier. Ești în serviciul mudirului?

— Da.

— Ca ce?

Cel întrebat tăcu.

Katombo zâmbi.

— Acum pricep. Trebuia să-i faci servicii dintr-acelea de care nu trebuie să afle nimeni și care nu poartă nici un nume?

— Așa este.

— Ți-a poruncit s-o aduci neapărat pe Sobeida?

— Nu; trebuia să-l aduc una din cele două fiice ale acestui effendi, indiferent care.

Ayesha tresări îngrozită; cât de ușor ar fi putut s-o lovească pe ea soarta Sobeidei!

— Cum ai ajuns la chioșc?

— M-am interesat dacă cele două fiice ale șeicului er Relsan vin seara acolo și m-am furișat într-acolo cu oamenii mei. Am înfipt cuțitul în cercevelua ferestrei, ca să agățăm de el scara de funie. Oamenii mei au coborât cu fata, iar eu am fost nevoit să sar după ei, dar când am vrut să scot cuțitul, i s-a rupt vârful.

— N-ai reușit nici să sari cum trebuie, căci te-ai agățat de un cui. Fata a fost dusă cu bine la mudir?

---

* Vicerege.

— Da.

— Acum se află în haremul mudirului?

— Nu, pentru că soția lui favorită este geloasă și nu-i dă voie să mai aducă nici o sclavă tânără și frumoasă.

— Atunci unde ați dus-o?

— Într-o casă de pe strada Bab er Run. O recunoști ușor după prima surată* inscripționată deasupra porții.

— Cât ai primit pentru ce ai făcut?

— Încă n-am primit nimic. Mudirul avea de gând să mă plătească abia după ce mă întorceam.

— De ce ai revenit în Siut?

— Voiam să aflu dacă Said Abdallah ne-a dat de urmă.

— Știai că dahabyla cu care ai călătorit este a lui?

— Nu, timonierul mi-a spus doar numele tău.

— Hamd el Arek se mai află în Assuan? Am auzit că l-ar fi chemat khedivul la Cairo.

— Mai rămâne câteva zile în Assuan ca să se obișnuiască Sobeida, dar mai mult, nu.

— Gata, am terminat cu tine!

Se întoarse apoi către Said Abdallah:

— Mai departe este al tău, effendi!

Acesta îi mai puse câteva întrebări fără prea mare însemnătate în legătură cu fiica sa, din care află mai multe despre cele petrecute, dar prea puțin despre locul unde fusese dusă. În cele din urmă, hotărî:

— Rămâi prizonierul meu până când se termină toată povestea! Dacă îmi primesc fata înapoi teafără și nevătămată, am să fiu indulgent cu tine; dar dacă nu, aici îți vor putrezi oasele!

---

* Capitol din *Coran*.

Dădu poruncă ca armeanul să fie dus de acolo, îngrijindu-se să nu aibă putință de evadare. Apoi îi întinse iarăși mâna lui Katombo:

— Îți spun din nou că-ți voi fi ca un tată. Allah să te ia în paza lui cu toți ai tăi! Mi-ai redeșteptat speranțele când eram în culmea disperării; mi-ai arătat calea pe care s-o urmez. Chiar astăzi o voi porni spre Assuan să-mi iau copila înapoi!

— Ba n-ai s-o faci. Vrei să-ți lași cealaltă fiică singură și fără apărare?

— O las în grija ta, fiindcă sunt sigur că sub oblăduirea ta este la fel de pusă la adăpost ca în cortul patriarhilor.

Katombo se simți cuprins de mândrie și satisfacție, dar se mulțumi doar să spună:

— Nu spuneai chiar tu că Hamd el Arek este dușmanul tău de moarte? Și apoi, viceregele îl ocrotește. Vrei să te arunci în groapa cu lei? Nu vei face altceva decât să pieri și tu, în loc să-ți salvezi fiica.

— Odinioară eu am avut puterea pe care o are el acum; comandam flote întregi pe mare și tot ce făceam era bine și drept. La un moment dat, viceregele a vrut să-mi dea de soție pe una din fiicele sale, însă eu o iubeam pe mama copiilor mei, și l-am refuzat. Atunci am căzut în disgrația lui. Lovitura finală, însă, mi-a dat-o Hamd el Arek. Știa că am respins acea femeie și că l-am ridicat pe khediv împotriva mea. Mi-a luat locul și s-a băgat pe sub pielea suveranului, începând să umble după fetele mele. Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Numai să-l găsesc, că-i fac eu de petrecanie!

— Lasă-l mai bine în seama celui pe care-l numeai odinioară flul tău, effendi! Tu nu ai cum să acționezi în voie, căci mudirul îți va da imediat de urmă. Pe mine,

în schimb, nu m-a văzut niciodată şi nici numele nu mi-l ştie. Tu mă cunoşti prea bine. Îţi jur că-mi voi da viaţa dacă nu îţi voi aduce fiica înapoi!

Said Abdallah şovăia. Ayesha îl puse o mână pe umăr.

— Îndeplineşte-i rugămintea, tată, şi rămâi cu mine! O va aduce înapoi pe Sobeida!

— Şi tu, fiica mea? Atunci, aşa să fie! Du-te la Assuan, Katombo! Tu îmi vei împlini speranţele! Ia dahabyia care nu are încărcătură! Te numesc comandantul ei.

— Iertare, effendi, dar dahabyia este prea înceată. Dă-mi sandala, care a fost construită după planurile mele şi care oricum trebuia ca în trei zile să facă prima sa călătorie în josul râului!

— Nu poţi să iei sandala, fiindcă este deja încărcată cu vârf!

— Atunci să mutăm totul pe cealaltă dahabyie. Dacă ne ajută şi corăbierii noştri, până la ivirea zorilor suntem gata de drum. O să meargă aşa de repede, că o să câştigăm îndoit timp!

— Fă cum doreşti! Sandala a fost construită după planul tău şi chiar tu i-ai pus numele Ter el Djennet*; spuneai că va fi cea mai bună corabie de pe Nil. Prima sa călătorie să o faci în onoarea ta şi să-ţi fie precum fericirea pe care mi-o aduci înapoi! Du-te, fiul meu, şi dă ordinele trebuincioase; trebuie ca toţi să te asculte ca şi cum le-aş fi dat chiar eu!

Katombo se duse. Odată ajuns în grădină, văzu un servitor arab care venea grăbit spre el; era un individ sălbatic şi extraordinar de nervos.

— *Hamdulillah*, preţuit şi slăvit fie Allâh că te văd din nou! Când ai plecat în călătorie, eram bolnav. M-a muşcat un crocodil, dar norocul meu că nu sunt decât

* Pasărea paradisului — un alt nume al rândunicii.

piele și os, așa că n-a avut cu ce se îndestula și m-a lăsat în pace. Oricum, mi-a înfipt bine colții în carne, de n-am mai fost în stare să mă ridic din pat și să merg cu tine. Acum Allah mi-a redat puterea și sper să mă lei cu tine dacă pleci în vreo altă călătorie.

— Sigur că da, Savab, și încă nu peste mult timp; chiar mâine în zori plecăm cu corabia cea nouă — Ter el Djennet.

— Mâine în zori? Cu sandala ta, sidi?

De bucurie, omul sări în sus mai abitir ca un maimuțoi și spuse:

— Ești cel mai bun și cel mai de treabă om, sidi, cum nu mai există în tot Musulmistanul, Parsistanul, Chinistanul și Franchistanul!

Katombo zâmbi. Savab îi era cel mai drag dintre toți supușii lui Said Abdallah. Era nu doar un servitor credincios și încercat, el se număra printre cei mai apropiați camarazi ai săi, căci vioiciunea și veselia lui înseninau adesea sufletele tuturor. Dar mai presus decât orice era o trăsătură care îi bineadispunea întotdeauna pe Katombo. Savab, ca mulți alți arabi, de altfel, avea obiceiul ca la numele său să le adauge pe cele ale înaintașilor săi, ca să-și sporească prestanța staturii cu care natura nu fusese prea darnică. Din această cauză își spunea Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur. Tot pomelnicul ăsta însemna Hagi Savab, fiul lui Hagi Kafur cel mare, fiul lui Hagi Shehab cel puternic, fiul lui Hagi Ghanem cel luminat.

— Să fii pregătit, Savab!

— Sunt pregătit de acum, sidi! Să ridic pânzele?

— Nu, râse Katombo. Dar dacă tot ești așa de grăbit, du-te la dahabyia cu care am venit și anunță tot echi-

pajul să vină la sandală, căci au treabă urgentă de făcut acolo.

— Am zburat!

Savab sări sprinten în dahabyle. Unul dintre oameni, pe care nu-l cunoștea, îi ieși în întâmpinare.

— Ce cauți aici?

— Mai întâi spune-mi tu ce cauți aici, Ben el Kuskusu*?

— Lucrez pe corabia asta.

— Ai fi ăla care a halit toți șobolanii și șoarecii de pe corabie, după cum văd că ești de negru în cerul gurii?!

— Vezi ce spui, țâcă! Eu sunt Hassan și sunt însărcinat cu straja corabiei!

— Hassan, straja corabiei?! Ce Hassan, ce strajă? O strajă este un nimeni, iar Hassan este numele pe care îl poartă atâția bărbați câte fire de nisip pe fundul mării sau câți purici în Sahara. Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur și sunt prim-servitor și ministru al lui effendi Katombo. Vezi că de uimire ai rămas cu gura căscată de parcă vrei să hălpăiești piramidele din Giseh la fel cum ai făcut cu șoarecii și șobolanii ăia! Unde e timonierul?

— În cabină! spuse dintr-o suflare Hassan, complet zăpăcit de vorbăria lui Savab.

Savab se duse iute la sus-pomenitul.

— *Allah kerim!* Te-ai însănătoșit, Savab! îl salută acesta. Ce treabă ai pe dahabyie? Te-a trimis reisul?

— Da. Sidi Katombo îți transmite să trimiți de îndată toți oamenii pe Ter el Djennet, unde este treabă multă de făcut.

— Dar și aici avem destulă treabă.

---

* Fiu de mămăligă.

— Allah să-ți binecuvânteze vorbele, dar ce poruncește effendi al meu cere degrabă supunere. Și tu știi bine asta, tu care ai mintea mai luminată decât Nur ed dunyie*!

— Fugi de-aici, Hagi Savab Ben Hagi Kafur și mai știu eu cum! râse timonierul, care-l știa prea bine pe flăcăul șugubăț ca să-i la vorbele în nume de rău. Se urcă pe punte să-și adune oamenii și apoi să plece cu toții, lăsând în urmă doar o strajă.

Îl găsiră pe Katombo, care deja supraveghea mutarea încărcăturii pe cealaltă dahabyie.

Timonierul îl întrebă de ce era grabă așa de mare, dar, spre necazul lui, nu scoase nimic de la el.

Și așa trecu după-amiaza cea fierbinte. Veni amurgul, foarte scurt prin locurile acelea, și se lăsă apoi seara. Dar munca nu se termină. Continuară cu toții să muncească la lumina făcliilor și opaițelor sub conducerea lui Katombo, care-i predă timonierului comanda abia când luceafărul de seară ajunse la culme.

Părăsi sandala și se întoarse acasă. Dar nu intră, ci merse mai departe, încercând să ajungă la chioșc neobservat, ceea ce-i reuși, cu toate că pregătirile de plecare țineau pe toată lumea trează. Găsi căsuța încuiată. Se duse îndărătul unui păic de smochini, să-și aștepte acolo iubita.

După câteva minute auzi zgomot ușor de pași. Văzu apropiindu-se o siluetă de femeie înfășurată din cap până în picioare în voalurl negre; până acum nu o văzuse pe Ayesha decât în straie albe, însă bătaia inimii îi spuse că ea era și că se îmbrăcase în negru ca să nu poată fi zărită.

---

* Lumina lumii.

Se opri în faţa lui, îşi ridică privirea spre cer, căutând din ochi luceafărul de seară, apoi şopti, iscodind în jurul ei:

— Katombo!

— Ayesha!

— Erai aşa de ocupat, încât credeam că nu ai să mai vii.

— Aş fi venit de m-ar fi reţinut şi o mie de braţe! Mai degrabă eu eram îndreptăţit să cred că nu ai să vii!

— Dar nu ţi-am făgăduit? Hai să intrăm!

Fata urcă scara şi deschise uşa. El veni după ea. Perdeaua care acoperea geamul cu vedere spre grădină fusese ridicată, lăsând luna să intre nestingherită în chioşc. Se aşezară unul lângă celălalt pe divan. Katombo dădu nerăbdător la o parte vălul care-i acoperea fetei chipul, apoi o privi lung în ochi, fără să scoată un cuvânt.

— Ayesha, ceasul ăsta minunat nu este oare un vis, o fata morgana care i se arată pelerinului frumoasă şi aleasă, dar care mai pe urmă îl aruncă pradă deznădăjduirii?

— Nu, este cât se poate de adevărat. Eram încă o copilă când te-am văzut prima dată la noi în casă, dar te-am iubit chiar din acea zi şi până acum şi voi continua să te iubesc atâta timp cât mă va binecuvânta cu zile atotputernicul Allah.

— Dar de ce mă iubeşti, că doar am venit aici sărac lipit pământului, fără vreunul din darurile pe care Allah le dăruieşte celor fericiţi.

— Tu ai cel mai de seamă şi mai vrednic de cinste dar pe care Allah îl oferă doar aleşilor săi: eşti un erou! Nu ştii, oare, că pe la noi doar sclavii sunt aceia care aici se ploconesc cu umilinţă, iar dincolo se umflă în pene trufaşii? Există oare un *kismet*? Profetul zice că

da, şi *Coranul* zice la fel. Iar dacă soarta la este să fii un erou, atunci aşa trebuie să fii şi să rămâi mereu tu însuţi. Tatăl meu te-a primit când ai venit la el sărman şi abătut. L-a interesat numai cum te cheamă şi nimic altceva, dar tu posezi mult mai mult decât acest nume.

— Da, am mult mai mult decât el şi asta pentru că te am pe tine, care-mi eşti mai scumpă decât toate bogăţiile de pe faţa pământului.

— Nu, tu te ai pe tine şi tocmai de aceea trebuie să mă ai şi pe mine. Am văzut cât te-ai luptat pentru a câştiga dragostea şi încrederea tatălui meu. Am văzut nopţi în şir lumina arzând până dimineaţa în camera la — citeai cărţile pe care ţi le dăduse tatăl meu şi care închideau în ele greaua ştiinţă de a conduce o corabie pe fluviu şi pe marea cea largă. Iar când erai plecat în călătorii, eu am intrat în camera ta şi am văzut multe cărţi în limbi străine pe care nici un *taleb** nu le poate desluşi. Tata spune că eşti mai înţelept şi mai iscusit decât el. Eşti un erou, pentru că nu crezi în kismet, ci vrei să ajungi cineva prin muncă şi forţele tale proprii, de aceea te iubesc eu!

Ce fericire îi picurară în suflet vorbele fetei! Vedea că este înţeles până în străfundul sufletului său, că fata i-a ghicit gândurile şi năzuinţele sale cele mai ascunse! Se simţi mândru şi fericit până peste poate. De unde avea fata aceasta educată în spirit oriental concepţiile acestea despre kismet? La aşa ceva nu se aşteptase deloc!

— Cine te-a învăţat să te îndoieşti de kismet?

— Pot să-ţi spun adevărul, Katombo?

— Chiar te rog!

— Când ai să afli, nu ai să mă mai iubeşti!

---

* Cărturar.

El își sprijini capul de pieptul ei și-i susură:

— Ayesha, am fost într-o țară străină pe unde se cântă un cântec minunat. Cuvintele lui ar putea să-ți fie răspuns.

— Cum sună?

— Te-am iubit, te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna!

— Ce cuvinte frumoase! În țara de care-mi povestești trebuie că sunt poeți la fel de mari și de pricepuți cum sunt ai noștri! Cum îl cheamă pe poet?

— Almanyia.

— Așadar, pot să dau crezare cântecului și să-ți răspund fără să-mi fac griji?

— Așa să faci! Mai degrabă aș vrea să mor decât să renunț la dragostea ta!

— Atunci, află că noi am avut o sclavă bătrână care a fost nevoită să stea mereu cu noi după moartea mamei. Nu era o credincioasă, ci o *nasrani**. Ne-a povestit mie și Sobeidei în secret foarte multe despre mântuitorul ei pe care îl chema Isa Ben Maryiam** și care și-a dat viața pentru cei săraci și năpăstuiți. Învățăturile pe care le propovăduia erau precum roua în deșert și balsamul pentru răni. Am plâns mult pentru patimile Lui, dar acum sălășluiește lângă Allah și conduce lumea. Îl iubesc și, fiindcă El a interzis credința în kismet, îi voi da ascultare.

— Tatăl tău știe tot ce mi-ai povestit?

— Nu, dar tu ești credincios și nu mă vei alunga acum de lângă tine!

— Nu am să fac așa ceva, căci și eu cred în învățăturile lui Isa Ben Maryiam. Totuși, inima este o fântână din care nu trebuie să se adape oricine, de aceea nu tre-

---

* Creștină.

** Iisus, fiul Mariei.

buie să vorbești despre gândurile tale, și nici despre simțămintele pe care le porți în tine. Cel fericit trebuie să ferece extazul înăuntrul lui, iar cel necăjit nu trebuie să-și arate necazul nimănui.

— Cu toate astea, tu ți l-ai arătat!

— Eu? De unde știi că sufletul mi-e întristat?

— Ai râs vreodată, de când te știu eu? Ai fost vreodată vesel și bine dispus? Pe chip ți se citește că o mare nefericire îți apasă sufletul. De-abia astăzi ți-am văzut pentru prima dată privirea neînnegurată. Vrei să-mi spui ce te-a tulburat într-atât?

— Da, dar acum este rândul meu să mă tem că nu ai să mă mai iubești!

Fata îl luă pe după gât și-i șopti:

— Te-am iubit, te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna!

O sărută pe frunte, foarte mișcat.

— Da, port în inimă o durere foarte mare! Ce-ai spune, Ayesha, dacă acum te-aș izgoni și aș iubi pe altcineva, care nu m-ar vrea decât pentru o săptămână, ca să se joace cu mine de-a dragostea?

— Ah, Kolombo, să nu faci așa ceva! Aș muri de supărare! îl imploră ea înspăimântată.

— Nu, sufletelul meu, n-o fac! Și eu am crezut că am să mor, dar inima unui bărbat este puternică. Sângerează mult, dar rămâne în viață, ceea ce este mai rău decât moartea.

Fata îl privi întrebătoare.

— Deci ai iubit pe o alta, care te-a părăsit?

— Da. Și acum, după ce ai aflat, spune-mi, n-o să mă părăsești și tu?

— Ah, nu, căci pe vremea aceea nu mă cunoșteai. Dimpotrivă, vreau să înțeleg dragostea pe care ți-o port, ca să te ajut să-ți vindeci rănile. Cum o chema?

— Lilga.

— Lilga! Voi ține minte acest nume rău, dar nu-l voi rosti niciodată, ca să nu tulbur fericirea pe care vreau atât de mult să ți-o dăruiesc.

Vorbele fetei mult iubite îi merseră până în adâncul sufletului. Toată nefericirea și amărăciunea care-l chinuiseră până acum i se strânseră într-o lacrimă grea, care căzu pe obrazul fetei. Ayesha îl luă în brațe, implorându-l printre suspine:

— Nu plânge, Katombo, ci iubește-mă! Cu mine ai să uiți de toate supărările!

— Nu ai să mă dai uitării nici atunci când am să fiu departe?

— Mă voi gândi tot timpul la tine, în fiece zi, în fiece oră și în fiece clipă! Acum poți să mă ierți că te trimit într-acolo unde te pasc pericole?

— Tu?

— Da, căci eu am fost cea care l-am implorat pe tata să te lase pe tine să te duci în locul lui la Assuan.

— Nu am de ce să te iert. Ba mai mult, trebuie să-ți mulțumesc că ai fost alături de mine atunci când nu-l puteam înduplecа să-mi îndeplinească dorința.

— Sunt sigură că doar tu îmi vei putea aduce înapoi sora. Sunt sigură că vei învinge toate obstacolele. Tata nu s-ar mai fi întors niciodată. Are inima bolnavă; ah, Katombo, adu-i alinarea pe care o așteaptă, căci mă iubești pe mine, dar îl iubești și pe el, care ți-a spus fiul său.

I-am făgăduit că mai degrabă voi muri decât să mă întorc fără Sobeida. Niciodată nu mi-am încălcat cuvântul dat. M-a numit fiul său, și va trebui să fiu așa cum și tu și eu dorim — ca soțul fiicei sale?

Chiar când rostea această întrebare, ușa pe jumătate deschisă se întunecă — era Said Abdallah. Se ridicară

amândoi speriaţi, dar cel intrat îşi puse mâna pe creştetele lor şi spuse:

— Aşa va fi, Katombo, căci vă iubiţi atât de mult cum mi-am iubit şi eu odinioară soţia. Meritaţi să fiţi fericiţi. Voiam să-ţi vorbesc, Ayesha, dar nu te-am găsit în haremul tău, aşa că am plecat să te caut. Am auzit tot ce aţi discutat. Du-te la Assuan, Katombo, şi, când mi-oi aduce-o pe Sobeida, o vei avea pe Ayesha drept soţie. Este un preţ mare şi deosebit. Câştigă-i-l!

4. SCLAVA MUDIRULUI

Soarele se ridicase deja deasupra talazurilor Mării Roşii. Nilul era însufleţit, pe ulicele şi străduţele din Assuan era forfotă mare, care, însă, avea să se stingă doar câteva ceasuri mai târziu, când astrul zilei îşi va fi trimis săgeţile de zăduf asupra oraşului.

La mal era trasă o sandala, care se undula printre alte ambarcaţiuni şi care atrăgea privirile celor cunoscători. Coca era zveltă şi subţiratică, aşa cum se construia pe vremea aceea. Din cauza pânzelor nu se vedea mare lucru din corabie, şi, cu toate acestea, numai dacă te luai după echipamentul foarte ciudat puteai să-ţi închipui că şi pânzele aveau o formă şi o poziţie neobişnuită.

La proră stăteau câţiva bărbaţi fumând tutun şi admirând foarte liniştiţi forfota care domnea pe chei. În schimb, la pupa, chiar lângă cârma vasului, se aflau alţi doi bărbaţi, care erau atât de prinşi într-o discuţie foarte însufleţită, că nu dădeau nici cea mai mică atenţie celor ce se petreceau în jurul lor.

Unul din ei era încă tânăr, foarte înalt, înveşmântat în haine de reis, pe când celălalt era subţirel şi mult mai scund, dar extraordinar de viol.

— Cum îţi spuneam, effendi: Bab er Run. Sunt mic de stat, dar mintea mi-e deschisă precum Nilul. Cum aş putea să nu ţin minte chiar propriul meu nume?

— Iar deasupra porţii casei cu pricina stă scrisă prima sură din Coran.

— Prima — asta nu e rău! Bine că nu e a nouăzecea sau a o sută paisprezecea, că mi-era cam greu să tot număr...

— O să faci ce trebuie, Savab, mă auzi?

— *Mashallah!* Am făcut eu vreodată ce nu trebuie? Numai o dată am fost prost, când trebuia să înghit eu crocodilul ăla nenorocit, în loc să-l las pe el să mă mănânce! Nu-ți face griji, sidi! Assuanul nu are faima că ar fi locuit de oameni prea deștepți!

— Ia bani de aici, căci se prea poate să ai nevoie.

— *Mashallah*, sidi, știu că mereu am nevoie de câte ceva, dar dacă mi-o rămâne vreun rest, am să ți-l aduc în dinți înapoi. Banii sunt precum păsările; se știe din ce ou ies, dar, odată spartă găoacea, nimeni nu poate spune încotro își iau zborul.

— Hai, du-te! râse Katombo.

— *Salám*...

Restul nu se mai auzi, căci Savab sărise deja pe mal. Ajuns aici, își luă aerul unui trecător care se plimbă tihnit pe străzi, fără vreo țintă precisă, având la dispoziție cât timp îi dorea sufletelul. De-abia după niscaiva timp dădu peste un hamal care trândăvea în voie.

— *Salám aleik!*

— *'aleik!* i se răspunse scurt.

— Pacea e cu tine?

— Pace tot timpul!

— Și ai noroc la afaceri?

— Allah dă fiecăruia ce-i trebuie. Dă mult, atunci ai nevoie de mult, dă puțin, atunci ai nevoie de puțin.

— *Hamdulillah!* Slavă Domnului că am găsit ce căutam!

— Ce căutai?

— Mai bine întreabă-mă: pe cine căutai? Caut un om înțelept, care să-mi răspundă la o întrebare. Și, cum

mi-ai vorbit atât de cărturărește, încât m-am dus cu gândul la scrierile cadiului, cred că tu poți să-mi dai răspunsul căutat.

— Întreabă-mă! îi spuse hamalul, care se simțea foarte flatat și de-abia aștepta o întrebare care să ceară un răspuns neobișnuit de înțelept.

— Unde este strada Bab er Run?

Hamalul se întunecă la față.

— Dacă asta e o întrebare deșteaptă, atunci du-te de unde ai venit, altfel îți arăt eu cu asta pe unde e strada! țipă hamalul, amenințându-l cu prăjina cu care obișnuia să-și sprijine coblița pe care o purta pe umeri.

— Crezi că un om de treabă îngăduie să fie maimuțărit de un *mukkle**? Cară-te, altfel o s-o ștergi de aici de trei ori mai iute decât îți închipui!

Spunând aceste vorbe, făcu o mișcare atât de grăitoare, încât Savab fu nevoit s-o ia la sănătoasa.

— *Mashallah*, ce grobian! Așadar, metoda asta nu merge. Trebuie să încerc alta.

O coti apoi pe o ulițâ strâmtă, unde dădu peste un vânzător de șerbet. Se duse la el și-l întrebă scurt:

— Unde e strada Bab er Run?

Negustorul puse un pahar de șerbet pe pământ, apoi își făcu mâinile pâlnie la urechi:

— Hă? Ce?!

Văzând că omul e tare de urechi, Savab se apropie și mai mult de el, pregătindu-se să urle, când, deodată, apărură doi călări care duceau o litieră. Trebuie că în litieră se afla o femeie aleasă, căci avea doi înaintași care strigau: *remalek* și *shimalek*, pentru a-i îndemna pe cei care le ieșeau în cale să se dea la o parte. Cei doi aveau câte o biciușcă, după moda locului, ca să-i supună pe

* Caraghios

eventualii neascultători. Nici nu apucă Savab să ţipe: „Unde este strada Bab...", că se şi trezi cu o lovitură zdravănă pe cocoaşă. Se întoarse ca turbat.

— *Shimalek!* tună înaintaşul către el şi-i mai dădu încă o lovitură, la fel de crâncenă. *Shim*... aşa, deci?! *Allah kerim*, tăbărâţi pe flăcăul ăsta!

Savab se dădu iute la o parte, dar lovi fără să vrea găleata sorbegiului, răsturnând pe jos tot conţinutul ei lipicios. Negustorul auzise cu întârziere ameninţarea, aşa că primise şi el o lovitură de bici de la celălalt înaintaş, care-i tot dădea înainte cu „remalekul" lui. Până să apuce omul să-şi ferească găleata, cei doi cutări îşi făcură drum atât de vijelios, încât îl răsturnară şi pe el.

Când văzu Savab necazul pe care-l pricinuise, se ridică degrabă din ţărână şi o luă la fugă, ţinându-şi respiraţia, până când ajunse iarăşi în mulţime şi-i mai veni inima la loc. Acum se opri să-şi frece locul îndurerat.

— *Allah akbar!* Allah e puternic, dar loviturile astea de bici au fost şi mai puternice! Ce noroc pe mine că am scăpat! Dacă negustorul m-ar fi denunţat să mă aresteze, aş fi fost nevoit să-i plătesc tot şerbetul. Se pare că astăzi kismetul meu e să nu găsesc strada Bab er Run.

Aruncă o privire în jur şi dădu cu ochii de un sacagiu, care-şi mâna din spate măgarul încărcat cu două butelci destupate. Aşteptă până omul se mai apropie şi-i ieşi înainte.

— Vrei să-mi spui pe unde este strada Bab er Run, la Abd el Moiye, tu, servitor al apei?

Negustorul avea o statură herculeană. Îl măsură netulburat din cap până în picioare pe Savab, înşfăcă apoi polonicul, îl vârî adânc în apă să-l umple bine, după care îi aruncă apa drept în faţă. Apoi se aşternu din nou la drum, fără să scoată vreun cuvinţel, de parcă nu se întâmplase nimic. Savab rămase ţintuit locului, jignit până-n vârful

unghiilor, şi-i trebui mult timp până să-şi vină în fire, să-şi lege eşarfa şi să se şteargă cu ea de apă. Se afla în bazarul croitorilor, chiar în dreptul unei prăvălii, al cărei proprietar asistase la scenă şi care îl invită să intre.

— *Salám aleik!* salută Savab.

— *Salâm!* Pacea fie cu tine! De ce te-a împroşcat omul ăla cu apă?

— *Mush arif.* Habar n-am. Poţi tu să-mi spui de ce?

— Ce i-ai spus?

— L-am întrebat pe unde se află strada Bab er Run.

— Eşti străin în Assuan?

— Da.

— Dincotro vii?

— De la Cairo, minţi Savab.

— *Mashallah,* atunci te-a pedepsit degeaba! Te afli chiar pe strada Bab er Run. Omul o fi crezut că vrei să-l iei în bătaie de joc. Ce cauţi pe strada asta?

— Casa mudirului.

— E mai departe de aici. O recunoşti după *fatha* sfântă care se poate citi deasupra porţii. Ce treabă ai cu Hamd el Arek?

Savab avusese parte până în acel moment numai de ghinioane, dar, cum era suficient de descurcăreţ, îşi reveni iute şi spuse:

— Vreau să-i cer dreptate.

— Dreptate? Profetul spune: „Când întâlneşti un prieten, deschide-ţi inima în faţa lui, şi-atunci nu te vei mai poticni". Spune mai departe!

— Îmi eşti prieten?

— Încearcă şi ai, să vezi! Sunt prietenul tuturor celor drepţi şi duşmanul celor nedrepţi.

— Am un frate în Wadi el Maghrib care nu e prea departe de aici. A răposat şi mi-a lăsat moştenire toată ave-

rea lui. Dar când am venit din Cairo în Wadi, ce să vezi . . .

— . . . mudirul ți-a confiscat *tirka**?

— Tu ai spus-o.

— Și acum te duci la el să i-o ceri înapoi?

— Așa e! dădu din cap Savab.

Croitorul se uită precaut în jurul său, își puse mâna la gură și șopti:

— Știi ce-o să primești? O bătaie la tălpi, iar din moștenirea ta o să iei praful de pe tobă. În loc să te duci la el, mai bine la-ți tălpășița și întoarce-te la Cairo!

— Vorbești serios?

— Da, pentru că îl cunosc pe cel despre care vorbești. Un an de zile și-a luat haine de la mine, iar când m-am dus să-i cer umil plata, m-a luat la bătaie. Ce-i drept, mi-am luat plata, căci pentru fiecare argint pe care l i-am cerut, am încasat un bici la tălpi! *Allah isharkilo!* Allah să-l pedepsească!

— Odată cu averea, a dispărut și fata fratelui meu.

— *Mashallah*, ce spui?! E clar că a închis-o în haremul său. Adună cele mai frumoase fecioare din zonă fără ca nevasta lui, Salda, să afle ceva. În casa de care ți-am vorbit sunt închise fetele. Știu prea bine lucrul ăsta, căci sora mea este paznic la odăile fetelor.

— Mai vine pe la tine în vizită?

— Vine zilnic, la ora la care trebule să-și facă târgulelile pentru bucătăreală.

— Ai să-mi dai voie să vorbesc și eu cu ea o dală?

Croitorul clătină încet, dar gânditor din cap.

— Este prea periculos!

— Atunci, stai să-ți spun ceva, omule! Fiica fratelui meu are un *muhbub*** care a venit și el în Assuan. Este un

* Moștenire.

** Iubit.

comerciant foarte înstărit şi are la el o pungă plină cu cocoşei de aur. Tare i-ar plăcea să stea de vorbă cu tine. Ce spui, să-l aduc încoace?

Croitorul îşi lăsă privirile în pământ, chibzuind adânc.

— Aşteaptă niţel! Vreau să-mi consult kismetul!

Îşi vârî mâna în buzunarul şalvarilor şi scoase la iveală trei zaruri, pe care le amestecă puţin în palmele făcute căuş, apoi le aruncă pe podea. Îşi ridică ochii, cercetă cu atenţie privirea care-l aţintea de sus, după care spuse:

— Fugi şi adu-l! Pot să am încredere în voi!

Savab părăsi prăvălia şi se întoarce iute de tot la sandala unde Kalombo îl aştepta cu nerăbdare. Când îl zări venind, cobori în cabină, să-l primească acolo.

— Ei?!

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ţi-am îndeplinit porunca!

— Ai găsit strada?

— Foarte repede, se umflă el în pene.

— Şi, mai departe?

— Pe strada cu pricina locuieşte un croitor care îl duşmăneşte foarte mult pe mudir, fiindcă i-a tras o bătaie la tălpi, în loc să-i plătească serviciile pe care i le-a făcut. Sora lui păzeşte haremul mudirului şi îl vizitează mereu. Nu vrei să stai de vorbă cu el? I-am spus că fratele meu din Wadi el Maghrib a murit şi că am venit de la Cairo să-mi iau moştenirea. I-am mai spus că mudirul mi-a confiscat-o dimpreună cu fiica fratelui meu, al cărui iubit ai fi tu. Tu ai fi, chipurile, un comerciant şi ai avea ceva cocoşei de aur cu tine.

— Savab, mintea ţi-e la fel de bogată precum ţi-e numele. Aşteaptă puţin; sunt gata într-o clipă!

Nu avea cum să meargă îmbrăcat în haine de reis, ci era nevoit să-și schimbe veșmintele. Când fu gata, părăsiră amândoi corabia și își îndreptară pașii spre strada Bab er Run. Savab ținuse bine minte unde se afla strada cu pricina. Croitorul părea că tocmai pe el îl aștepta. Se prea poate ca sora lui să fi venit și ea.

— Prietenul meu de față mi-a recomandat prăvălia ta, începu Katombo, după saluturile de rigoare. Ai ceva veșminte potrivite pentru mine?

Croitorului i se aprinse privirea de mulțumire. Avea în față un bărbat care știa cum să abordeze o chestiune delicată.

— La mine găsești ce-ți dorește inima. Vrei o stofă bună sau una ieftină?

— Cea bună este mereu cea mai ieftină!

— Vorbești ca un cunoscător. Așază-te aici și primește o pipă! Îți voi prezenta ce am.

Aduse la vedere cele mai diferite piese de îmbrăcăminte. Katombo își alese câteva dintre ele și îi plăti croitorului preț dublu. Croitorul îl mulțumi:

— Binecuvântată fie mâna care dă în loc să ia! Ridicați-vă, oameni buni! Intrați pe ușa asta, căci acolo veți găsi ceea ce căutați.

Îi urmară invitația și pătrunseră într-o odaie strâmtă, în care se afla o femeie scundă, rotofele și acoperită cu văl. Katombo făcu o plecăciune foarte adâncă, deși știa prea bine că nu avea în față decât o simplă servitoare.

— *Salām aleik!* Pacea și mântuirea fie cu tine! Coranul spune: „Inima femeii este asemenea trandafirului care răspândește parfum și arome îmbietoare". Îngăduie-mi să admir acest trandafir — sora ta.

Lângă femeie se afla un vas de lut cu un trandafir în el. Luă vasul, mirosi trandafirul, apoi puse înăuntru un pumn plin de monezi de aur, după care puse vasul la locul

lui. Această introducere avu un efect nesperat: vălul fu ridicat puțin, scoțând la iveală un chip ca o lună plină, binevoitor și cu o căutătură foarte atentă; cu două mânuțe grăsuțe femeia luă vaza de flori și scoase banii din apă.

— Se vede că ai studiat Coranul și că ai deprins vorbele meșteșugite și o purtare aleasă! Te voi servi cât îmi va sta în puteri.

— Ești supraveghetoare în haremul mudirului. Cunoști numele tuturor femeilor sale?

— Da, le cunosc.

— Știi și locul de baștină al fiecăreia?

— Deloc. De ce le-aș umple sufletul de durere întrebându-le despre ținutul lor natal?

— Numele Sobeida îți spune ceva?

— O cunosc. Dar ea nu face parte din femeile sale. Mudirul nu are voie să se apropie de ea, altfel ea a spus că se omoară.

— Când a fost adusă?

— Acum nici o lună. Dar habar nu am de unde a venit!

— Este iubita mea. Aș putea să vorbesc măcar o dată cu ea?

— Dacă îmi juri pe barba profetului că ai să fii discret.

— Îți jur.

— Ei, atunci treaba trebuie făcută repede, căci mudirul pleacă chiar azi la Cairo și își ia cu el câteva femei, printre care ar putea fi și Sobeida.

— Cu ce corabie pleacă?

— Nu știu. Ia ce corabie îi place, fără să-l întrebe pe corăbier dacă îl convine.

— Când pot s-o văd pe Sobeida?

— Chiar la vremea prânzului. Va fi în grădină. Cum te uiți la casă, ai să găsești ușor zidul din spate al gră-

dinli. Te descurci cum știi să ajungi acolo. Sobeida va sta lângă un lămâi.

— Pot să am încredere în tine?

Jură cu mânuța ei grăsulie pe inimă.

— Cu siguranță!

— *Kattar cherak*, îți mulțumesc. Dacă voi avea să-ți spun ceva, îți voi transmite prin fratele tău.

— Așa să faci!

Katombo și Savab își luară rămas-bun. Ieșiră în stradă și merseră până dădură de o casă așezată mai departe de celelalte, pe poarta căreia se putea citi sfânta *Fatha*. O luară pe un ocolș, căutând partea din spate a grădinii. Reușiră să o găsească și, spre bucuria lor, văzură că terenul era în avantajul planului pe care și-l făcuseră. Împrejurimile erau așa de părăsite și de doznice, că nu aveau a se teme de vreun martor nedorit. Katombo se întoarse la sandală bucuros până peste poate.

De-abia apucă să-și schimbe veșmintele, că se întoarse și Savab.

— Sidi, câțiva *zubbat** străbat călare chelul fluviului. Se vorbește că ar căuta o corabie pentru mudir.

Katombo ieși degrabă pe punte, ajungând tocmai la timp pentru a vedea cum unul din oamenii cu pricina descălecase și venea acum spre ei. Ajuns la malul apei, ceru permisiune cu o voce aspră să vină pe punte. I se dădu voie, și păși la bord.

— Unde este reisul?

I se făcu semn spre Katombo, care aștepta foarte curios.

— Ești conducătorul acestei corăbii?

— *Na'am*, da, eu sunt.

— Ce încărcătură ai?

---

* Pluralul de la *zabit* — ofițer

— *Mush haage*, nimic.

— Încotro merge sandala?

— Înspre Bahr el Abiad.

— Ce vrei să duci acolo?

— Siminichie.

— Dincotro vii?

— De la Cairo.

— Arată-mi interiorul vasului!

— *Min inte*, cine ești?

— Mă numesc Hamd el Arek și sunt mudirul din Assuan. Mă cunoști?

— De văzut, nu te-am văzut până acum, dar numele ți l-am auzit nu de puține ori. Vino și te uită!

Îl conduse pe mudir în cabină și apoi îl plimbă peste tot. Când ajunseră din nou pe punte, guvernatorul părea foarte mulțumit. Își puse mâna pe umărul lui Katombo.

— Ești un navigator bun?

— Judecă și singur! Sandala am construit-o după propriile mele planuri.

— Înseamnă că pot să mă încred în tine, căci stilul și înzestrarea corabiei sunt nemaivăzute. Nu te vei duce la Bahr el Abiad!

— Nu? întrebă reisul, chipurile mirat.

— Nu, te vei întoarce la Cairo.

— Ce să fac eu în Cairo?

— Să mă duci pe mine, slugile mele dimpreună cu femeile mele. Dacă ajungem cu bine, vei primi bani frumoși.

Katombo se străduí să pară cât mai îmbufnat și reuși așa de bine, încât mudirul se încruntă de-a binelea.

— Sper că nu ai ceva împotriva cinstei care ți se face de a mă avea la bord! Biciușca mea e gata să-ți deschidă ochii! Echipajul meu de servitori va sta sub pronă, escorta mea va sta în corturile pe care am să ți le trimit,

cu în cabină, iar femeile în cealaltă cabină. Dacă faci vreo încercare să fugi cu sandala, te așteaptă bîciuirea la tălpi, să știi!

— Voi face precum spui! îl liniști Katombo.

— Așa sper, spre binele tău! Nu trebuie decât să aranjezi locul și să te îngrijești să avem o călătorie plăcută. Restul am să ți-l aduc eu.

Părăsi corabia, încălecă și plecă. Katombo nu știa dacă trebuia să fie bucuros dar trebuia să capete o certitudine, și asta nu se putea întâmpla decât la amiază. Până atunci avea, oricum, multe lucruri de făcut, pentru a pune la punct puntea vasului și cabinele. Cu puțin înainte de prânz, părăsi împreună cu Savab sandala, îndreptându-și pașii spre grădina guvernatorului, înfruntând zăpușeala apăsătoare. Ajunseră netulburați la locul care le fusese indicat. Mai întâi cercetară cu grijă împrejurimile ca să se asigure că nu era picior de străin pe acolo, după care merseră spre locul unde pe după zid se zărea lămâiul cu pricina.

— Trebuie să mă cațăr pe umerii tăi, Savab!

— *Mashallah*, că doar nu pe nas oi vrea să te urci! Firește că am să te țin, sidi!

— După aceea am să sar singur dincolo. Între timp, tu să rămâi ascuns aici, pe după tufișul ăsta, și să ții sub supraveghere locul. Imediat ce observi ceva suspect, scoți un țipăt de uliu, ne-am înțeles?

— Mă descurc eu, sidi. Dar să nu mă pui să fredonez vreun cântec de călugăr, că se duce naibii totul. Las' că am să stau cu ochii în patru ca un vultur! Vrei să te cocoți pe umerii mei?

— Da, hai!

Se urcă pe umerii servitorului său și putu, astfel, să cuprindă cu privirea peste zid. Dintr-un salt îndrăzneț, se cocoță pe marginea zidului.

— *Hamdulillah*, Allah fie slăvit că nu m-am suit şi eu acolo! Nu cred că m-aş fi dat jos decât cu o frânghie lungă cât numele pe care-l port! îşi spuse Savab, care se piti apoi după tufiş.

Katombo se ascunse printre crengile copacului, ca să poată cerceta grădina fără să fie văzut.

De sus, văzu o siluetă învesmântată în alb venind pe drumul care se întindea la picioarele zidului. Era cea pe care o aştepta sau nu? Uitase să-i spună supraveghetoarei de harem cum îl chema, aşa că îşi imagina neîncrederea cu care înfrunta Sobelda toată aventura pe care o pusese el la cale. Văzu cum făptura făcu un semn discret printre vălurile care o acopereau spre locul unde se afla el şi se hotărî să facă un mic gest de îndrăzneală, pentru a se convinge că ea era cea pe care o căuta.

— Sobeida! strigă el cu glas scăzut.

Cea strigată îl auzi, după cum putu el să-şi dea seama.

— Sobeida, m-a trimis tatăl tău să te eliberez.

Făptura mai făcu doi paşi până la copacul unde se cocoţase Katombo şi întrebă repezit:

— Cine eşti?

— Sunt Katombo, servitorul tatălui tău.

— Katombo, chiar tu eşti?

— Eu sunt. Dar nu te uita în sus, ci prefă-te că te uiţi după flori! Acasă totul e bine. Tatăl şi sora ta îţi trimit sărutări. Am descoperit unde te afli şi am venit să te salvez.

— *Ma yimkinnish*, e cu neputinţă. Chiar în seara asta trebuie să merg cu mudirul la Cairo, pe vapor.

— Aha, deci te ia cu el? Ei, totul e în regulă, căci mudirul va călători cu sandala mea.

— *Allah kerim!*

— Vei fi dusă în cabina de lângă cea a căpitanului. Am să fac o gaură în peretele cabinei tale, ca să putem

vorbi pe acolo. Ai grijă să nu te dai de gol că ne cunoști, pe mine și pe oamenii mei!

— Ai vreun cuțit la tine? Aruncă-mi-l!

Katombo își scoase pumnalul de la brâu și i-l aruncă.

— Ia-l, cu toate că sper să nu-l folosești.

Se auzi o chemare slabă.

— Supraveghetoarea îmi face semne. *Ma'assalame*, rămâi cu bine!

— *Salam ve amal'aleik*, pacea și speranța fie cu tine!

Plecă degrabă, iar Katombo sări jos de pe zid.

Savab leși din tufiș.

— Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea, sidi?

— Da.

— A pomenit cumva de mine?

Katombo pufni în râs când văzu ce mutră curioasă avea servitorul.

— *Na'am jakessa*, o, ba da!

— Ce a spus, sidi? Hai, nu mă mai fierbe!

— M-a întrebat de ce erai ud leoarcă azi-dimineață.

Savab îi aruncă o privire încurcată.

— Nu cumva te aruncase din nou în apă el *Timsah*, crocodilul?

— Nu, sidi. Pe strada Bab er Bun a fost o inundație teribilă despre care am să-ți povestesc altă dată.

— Bun, nu mă grăbesc. Dar acum, hai să mergem, că alci nu suntem deloc în siguranță.

Plecară, făcând un ocol larg de-a lungul fluviului.

Pe timpul după-amiezei fuseseră aduse pe sandală toate cele trebuincioase călătoriei. În hărmălaia pregătirilor nu avea cum să fie auzit zgomotul ușor pe care îl produse Katombo, care se ținu de cuvânt și desfăcu câteva scândurele din peretele cabinei unde avea să stea Sobeida. Ba, montă și un lacăt, cu care se putea închide pe dinăuntru. Prin urmare, fata era apărată de orice primejdie.

Amiaza se scurse, şi apoi trecu şi seara. Se lăsă noaptea cu stelele lucind liniştite în înaltul cerului, de parcă pe pământ nu ar fi fost nici necazuri şi nici dureri, nici griji şi nici angoase. Deodată, pe cheiul unde stăteau ancorate bărcile, dahabyile şi sandalele, apăru lumina unor făclii. Patru purtători duceau o lectică păzită de un eunuc negru. Convoiul se apropia de locul unde era ancorată sandala. Când ajunseră cerură podeţul de îmbarcare, Li se îndeplini cererea, aducând astfel lectica la bord. Eunucul ţinea o biciuşcă în mână.

— Unde este reisul? întrebă el cu o voce nefirească, total nepotrivită cu statura sa herculeană.

— Aici, răspunse Katombo, apropiindu-se de el.

— Deschide camera pentru femeia aceasta, dar iute, altfel te strunesc cum ştiu eu! ...

Reisul se uită şi îl cercetă calm pe cel care-i vorbise.

— Am s-o deschid, dar cât am să doresc eu de iute. La bord se ascultă doar de biciuşca mea.

Eunucul rânji cu colţii lui albi şi mari, dar nu avu curajul să-şi pună în practică ameninţarea.

Littera fu dusă la intrarea în cabină, unde Sobeida se dădu jos. Gardianul i-o luă înainte, dar se întoarse numai după câteva minute şi se duse glonţ la Katombo.

— Dă-mi un ciocan şi un cleşte!

— La ce-ţi trebuie?

— Cum poţi să pui zăvor la uşa care o desparte pe femele de stăpânul ei? Este proprietatea lui şi trebuie să poată intra la ea ori de câte ori îi poftieşte inima. Vreau să scot zăvorul.

— Spui că vrei?! *Allah akbar*, aşa cum Allah e mare în cer şi pe pământ, eu sunt stăpân pe corabia mea. Zăvorul rămâne la locul lui!

— Aşa deci, câine? Ei, poftieşte alci!

Eunucul dădu să lovească cu biciul, dar Katombo i-o luă înainte. Îi smulse biciușca din mână, îl plesni de câteva ori peste față, apoi îl înșfăcă de gât. Nici nu trebui să se forțeze prea mult ca să-l pună pe negru la pământ.

— Legați-l fedeleș! porunci el supușilor săi, care dăduseră zor într-acolo. Puneți-i căluș la gură și aruncați-l în celulă!

Subordonații săi făcură întocmai cum li se poruncise, apoi Katombo se duse la cabina slab luminată doar de o lampă. Ușa care dădea spre cabina alăturată era zăvorâtă.

Bătu la ușă.

— Cine e?

— Katombo!

Ușa se deschise repejor, iar Sobeida i se aruncă la piept izbucnind în hohote de plâns. Tradiția, strictețea, reținerea fură date uitării, lăsând locul nefericirii care îndurerase inima fetei.

— Katombo, acum sunt în siguranță?

— Da; nici o mână nu va mai îndrăzni măcar să te atingă!

— Dar unde este omul acela înfricoșător?

— Zace arestat în carcera corabiei.

— Pe Allah! Te bagi în mare bucluc! Eunucul are cea mai mare putere pe lângă mudir! Ești un om pierdut!

— Încă nu. Dacă nu te-aș fi avut alci, n-aș fi avut atâta îndrăzneală, dar acum, că ești în siguranță, totul e altfel. Sunt căpitanul acestei sandala și va fi vai de cel care va îndrăzni să nu se supună voinței mele! Zăvorul este bine pus; te va apăra de Hamd el Arek. Seândura asta nu trebuie decât să o dai puțin într-o parte și ai să dai de locul pe care l-am amenajat pentru mine, căci mudirul a dorit să locuiască în cabina mea. Poruncește și porunca-ți va fi dusă la bun sfârșit!

— Nu ai să poţi să-l faci nimic, căci vine cu douăzeci de oameni după el!

— Nu mă tem de el, chiar de-ar fi să nu am decât zece oameni!

— Fugi, să nu te prindă aici!

— *Di ma yissah'hish*, aşa nu merge. Trebuie să fac cumva să te iau de la el. Dar cum şi-a adus deja tot calabalâcul la bord, nu am cum să plec fără el! În cazul ăsta ar avea tot dreptul să-mi pună capul unde-mi stau picioarele, mie şi oamenilor mei!

— Dacă-l aşa, apără-mă de el şi de negrii lui fioroşi!

— Stai liniştită, nu ai să păţeşti nimic!

Urcă din nou pe punte şi văzu lumini de făclii. Era mudirul, care venea cu toată suita lui. Katombo pusese totul în ordine şi era gata de plecare. Sandalà era legată doar într-un odgon, iar pânzele erau pregătite pentru a fi înălţate. Din doi timpi şi trei mişcări, corabia putea fi adusă în mijlocul fluviului.

Fu întins podeţul pentru urcare la bord, aşa că toţi ce urmau să plece se îmbarcară. Trebule că mudirul fusese chemat de urgenţă la ordinele khedivului, căci era nespus de grăbit. Katombo îl întâmpină pe punţea centrală, dar, în loc să-i răspundă la salut, rosti un singur cuvânt:

— *Yalla!* Pornim!

Era tocmai ce aşteptase reisul, căci, imediat ce aveau să se afle pe calea apelor, singurul care avea de dat vreun ordin nu era altul decât el; aşa o cerea obiceiul navigatorilor.

— Ho-ihi! îi răsună cu putere vocea, şi, deîndată, ancora fu ridicată. Pânzele se desfăşurară pe catarge, iar corabia alunecă, intrând cu carena adânc în apă.

În tot acest răstimp, puntea fusese cuprinsă de o agitaţie nespusă, căci fiecare dorea să se instaleze cât mai bine, reuşind astfel să se asmută unul împotriva celui-

lalt. În sfârșit, se făcu un pic de ordine, dar nu avea să țină mult, căci se petrecu ceva care tulbură iarăși liniștea. La ușa cabinei își făcuse apariția mudirul. La lumina făcliilor, se vedea bine că era foarte mânios.

— Reisule! tună el, rostogolindu-și ochii care aruncau scântei.

Katombo veni alene la el. Era de ajuns un singur semn, ca oamenii să i se adune în jur.

— Pe mine mă strigi?

— Da, pe tine! Cine a poruncit să se monteze un zăvor la ușa camerei vecine cu a mea? Deunăzi, când am fost aici, nu era nici un zăvor.

— Să poruncească? îi replică cu sânge rece Katombo, dar apăsând vorbele. Mie nu mi-a poruncit nimeni; am făcut-o cu de la mine putere.

— În cazul ăsta îți poruncesc să-l scoți imediat!

— Îmi poruncești? spuse Katombo, apăsând iarăși pe cuvinte. A cui este sandala asta?

— Mă rog, a ta!

— Așa zic și eu, prin urmare sunt singurul care are dreptul de a porunci aici. Cine dorește ceva de la mine, nu are decât să mă roage!

— *Kelb*°! mârâi mudirul, dând să se repeadă la Katombo. Se abținu, însă, și-și roti privirea împrejur, căutând parcă ceva. Asmar!

— Asmar? Adică, eunucul tău?

— Da, unde e?

— La răcoare. A trebuit să-l administrez o pedeapsă, având în vedere că m-a amenințat cu biciul.

— Ți-ai pierdut mințile, omule?

— Nu mai mult ca tine. Îmi cunosc drepturile, pe când tu vrei să-ți însușești cea ce nu îți se cuvine.

— Scoate-l imediat din carceră, sau te împuşc! Ai merita să-l pun să-ţi jupoaie mutra obraznică! Hei, voi, veniţi încoace! Arestaţi-l!

Katombo se dădu câţiva paşi înapoi, până la oamenii săi: în mâini îi străluceau ţevile a două pistoale.

— Ce-nseamnă asta? izbucni Katombo. Provocatorule! Asmuţi proprii mei oameni împotriva mea?! Nu ştii că aici eu am drept de viaţă şi de moarte? Ce crezi că poţi să faci cu adunătura ta? Am pus să fie blocaţi jos, sub punte, când am văzut că ridici glasul la mine.

Mudirul se uită cu atenţie în jur şi văzu că pe punte nu se aflau decât cinci din oamenii săi.

— Deschide zăvorul! porunci el din nou, dar vocea nu-i mai sună la fel de sigură ca mai înainte.

— Cu ce drept îmi ceri aşa ceva? Cea care stă în cabină este oumva soţia ta?

— *Na'am*, da.

— *Ja kisbe*, minţi!

— Omule! scrâşni guvernatorul. Rişti mult, să ştii!

— Ba nu risc nimic, ci tu îţi rişti viaţa dacă nu te duci degrabă în cabina ta.

— Cine ţi-a spus că nu este soţia şi nici sclava mea?

— Shirvan, armeanul!

Numele rostit de Katombo avu un mare efect asupra mudirului. Acesta se dădu îndărăt şi se luă fără să vrea cu mâna de cap.

— Shirvan! Îl cunoşti?

— Da.

— Unde te-ai văzut cu el?

— La Siut. Acum este arestat acolo.

— Cine l-a arestat?

— Said Atdallah, faimosul Abu er Reisan.

Mudirului îi scăpă o înjurătură urâtă.

— Minţi, câine, şi am să te nimicesc fie azi, fie mâine!

— Mai spune-mi odată mie, reisului acestei corăbii, cu mint, şi ai să faci cunoştinţă cu biciul propriului tău căliău! Chiar eu sunt acela care l-a arestat pe Shirvan. Chiar eu l-am interogat şi chiar eu am fost în grădina ta s-o înştiinţez pe Sobeida că va fi eliberată în curând, şi află acum că sandala pe care te afli este proprietatea lui Said Abdallah, pe care l-ai asuprit. Până la Siut eu sunt stăpânul şi comandantul tău. După aceea poţi să părăseşti corabia şi să pleci încotro vei vedea cu ochii. Dă-mi armele!

Ordinul căzu precum un trăsnet asupra lui Hamd el Arek, paralizându-l în aşa hal încât acesta nu mai fu în stare să mişte un deget; Katombo îşi luă singur pistoalele, sabia şi pumnalul pe care mudirul le avea asupra sa. Cellalţi îl urmară exemplul. Fără să crâcnească, mudirul făcu stânga-mprejur şi se duse în cabină. La un semn al lui Katombo, Savab se repezi într-acolo şi puse zăvorul; guvernatorul era prizonier.

În timpul celor petrecute, sandala îşi văzuse de drumul ei, înfruntând valurile cu cea mai mare viteză. În calitatea lui de comandant al corabiei, Katombo puse să se mai înalţe chiar în noaptea aceasta un cort pe covertă pentru Sobeida, într-un loc de unde nu putea fi zărită, chiar dacă s-ar fi plimbat câţiva paşi încolo şi-ncoace. Cobori apoi în cabină, dădu scândura la o parte, şi o rugă să iasă de acolo.

— Afară? întrebă ea îngrijorată.

— Afară!

— Unde este mudirul?

— E arestat.

— Şi oamenii lui?

— Arestaţi.

— *Remallah*, Allah să ne aibă în grija lui! Ce ai făcut?

— Ceva pentru care pot să mă justific oricând.

O conduse apoi afară pe fata înfăşurată temeinic în văluri, unde aerul era mult mai respirabil decât în chiţimia înăbuşitoare unde stătuse până atunci.

5. O NOAPTE DE NUNTĂ INFERNALĂ

Câteva zile mai târziu, o caravană şerpuia prin marginea de răsărit a pustiului libian. Era o caravană formată din patruzeci de cămile scumpe de călătorie şi tot atâtea cămile de povară. Ceva mai în faţă călărea un bărbat tânăr în veşmânt de mameluc pe un cal din acel soi arab preţios — baccara, care avea un păr mătăsos şi fin cum nu putea fi întâlnit la nici o altă rasă.

Umbrele depăşiseră deja animalele cu călăreţ cu tot; soarele îşi cam terminase drumul său zilnic; cam sosise vremea să se pună punct călătoriei sau măcar să se facă oprirea pentru odihna de noapte. Deodată, *hedjina**, care era chiar în fruntea caravanei, întinse gâtul el lung, trase cu putere aer pe nări şi slobozi un răcnet puternic şi strident, zbughind-o apoi la fugă drept înainte ca gonită de vijelie. Bărbaţii scoaseră un strigăt de bucurie şi o luară la fugă, întrecându-se cu animalele. Hedjina adulmecase aerul umed al Văii Nilului şi în curând caravana ajunse în valea înverzită şi frumos mirositoare.

— Siut! strigă călăreţul de pe lapa murgă. Mergeţi în caravanserai şi aşteptaţi acolo ordinele mele!

Dădu frâie calului şi o luă de-a lungul apei, trecând prin faţa casei cafeglului. Abd el Oman tocmai ieşise în uşa casei. Când văzu călăreţul trecând prin faţa lui, îşi spuse în barbă:

---

* Cămila de călătorie.

— Omar Bathu, principele mameluclilor, care este mai bogat chiar şi decât khedivul! Sigur merge la şeicul reisanilor.

Cafegiul nu se înşelase, căci călăreţul o coti spre poarta lui Said Abdallah, străbătu grădina şi se opri în faţa scărilor care duceau la divanul mai-marelui navigatorilor. Părea că drumul şi locurile îi sunt foarte familiare.

Tropotul copitelor calului său nu rămase neobservat. Câţiva servitori se şi năpustiră afară, iar sus se deschise o uşă în cadrul căreia apăru chiar stăpânul casei.

— Abdallah!

— Bathu!

Cei doi se aruncară unul în braţele celuilalt.

— Binecuvântat să-ţi fie gândul care ţi-a purtat paşii încoace! îl salută Abdallah pe noul sosit. Intră şi fii binevenit!

Câteva clipe mai târziu stăteau tolăniţi pe divan, savurându-şi pipele şi cafeaua mocca îmbietoare.

— Au trecut luni de când nu ai mai fost pe la mine. Unde ai aşezat corturile?

— Ici şi colo, oriunde sabia mea şi-a găsit de lucru. Am învins şi am făcut multe prăzi, căci Allah îl iubeşte pe cel curajos şi îi binecuvântează căile. Şi tu? Ce mai faci tu? Unde este Katombo, curajosul, şi ce mai face... Sobeida?

Ultimele cuvinte le spusese cu glas scăzut şi aproape şovăitor.

— Katombo a plecat cu sandala spre Assuan, iar Sobeida... ea... a...

— Ştiu că un bărbat nu vorbeşte despre femeile sale, dar despre Sobeida tot trebuie să întreb: mă iubeşte, şi mi-ai dat-o de logodnică. Astăzi am venit ca să o peţesc în mod oficial şi să o duc la Cairo în palatul meu. Că-

milele pe care le-am adus pentru mireasa mea, sunt pregătite în caravanserai.

— Prietene, o mare nenorocire a lovit casa meu, căci Sobelda a dispărut.

— A dispărut?

Mamelucul sări ca ars, aruncă pipa cât colo și duse mâna la iatagan.

— Cu siguranță că a fost răpită, căci de bunăvoie nu pleca ea. Cine este diavolul care a făcut nelegiuirea?

— Am căutat săptămâni de-a lungul în zadar, până când Katombo s-a întors în sfârșit de la Bahr el Asrak. La numai o oră de la înapoiere, a reușit să descopere numele celui care a răpit-o.

— Așa e, Katombo este înțelept, curajos și neînfricat; îmi este prieten. Dar spune-mi, cine a răpit-o? Vreau să-i văd capul stând la picioarele mele.

— Este foarte puternic: nici o mie de sabii nu ar putea să-i vină de hac...

— Dar spune-mi odată cum îl cheamă! strigă Bathu, bătând din picior. Pe toți *șeitanii** din infern, trebuie să aflu cum îl cheamă!

— Hamd el Arek, mudirul din Assuan.

— A, asta? Favoritul khedivului? Lua-l-ar toate *djiniile*** din adâncurile gheenei! Povestește, cum ai făcut?

— Voiam să merg chiar eu și să o iau înapoi de la el...

— Te-ar fi omorât, îi tăie Bathu vorba.

— Dar Katombo m-a rugat să-l trimit pe el.

— Foarte bine a făcut. Dacă e cineva în stare să o aducă înapoi, apoi el este acela, dar dacă eu...

Nu-și mai termină vorba, căci ușa se deschise și intră Savab.

---

* Diavolii.

** Spirite.

— *Salâm aleik*, effendi! Pacea fie cu tine!

— Savab! strigă Abdallah, scăpându-şi pipa din mână. Ce veşti ne aduci din Assuan?

Principele mamelucilor se repezi la el şi-l scutură de umeri.

— Hai, spune repede! Aţi ajuns cu bine în Assuan?

— Da, sidi. Ne-am dus într-acolo s-o luăm pe Sobeida, fiica reisanului nostru.

— Şi ce-aţi reuşit să faceţi?

— Sidi, eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el...

— La naiba cu numele tău! Vreau să ştiu dacă aţi fost birui'tori sau nu!

— Dă-mi voie să vorbesc pe îndelete, că aşa o să afli cel mai repede.

— Hai, vorbeşte!

— Eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ce-mi pun în gând, duc la bun sfârşit.

— *Hamdulillah*, preţuit fie Allah! Prin urmare, aţi văzut-o?

— Da, mai întâi a văzut-o sidi Katombo, când s-a sulţ pe zid; apoi am văzut-o şi eu, când...

— Ia taci puţin! Spune-mi mai întâi dacă aţi adus-o cu voi?

— Bineînţeles. Eu am venit înainte cu barca cea mică, să vă înştiinţez.

— Şi Hamd el Arek ce spune de toată tărăşenia?

— Ei, nu avem cum să-l auzim, pentru că acum stă prizonier în cabină.

— Mudirul?

— Mudirul! Sidi Katombo i-a luat, pe el şi pe oamenii săi, prizonieri pe sandală.

— E de necrezut! Povesteşte!

Bunul Savab îşi începu raportul anevoios. Dură mult până reuşi să-şi termine povestirea, întrerupt de sutele de întrebări ale celor care ascultau. Nici nu sfârşi bine, că se auzi o salvă de pistol — era semn că sandala ajunsese la ţărm.

Said Abdallah şi Omar Bathu se duseră iute spre malul fluviului. Savab venea după ei, împreună cu servitorii. De pe corabie tocmai se aruncase ancora şi se făceau pregătirile de apropiere spre ţărm. Trecu un minut, după care săriră cu toţii la bord, stăpâni şi servitori.

Copleşită de emoţie adâncă, Sobeida îngenunchease în cortul său. Tatăl său veni la ea, se aruncă lângă fiica lui şi o luă în braţe, nefiind în stare să scoată un cuvânt. Pe punte, Katombo şi Omar Bathu schimbau saluturile de bun găsit. Servitorii se îmbrăţişau, făcând o larmă grozavă. Era o scenă greu de cuprins în vorbe. Dar toată învălmăşeala se înteţi când îşi făcu apariţia Sobeida, la braţ cu tatăl ei. Said Abdallah o conduse la Omar Bathu.

— Uite, ţi-o dau de soţie, precum ţi-am făgăduit astăzi când ai venit s-o peţeşti. De-acum este a ta, aşa că trebuie s-o conduci chiar tu la casa tatălui ei!

Omar o luă pe fată de mână şi o ajută să sară pe mal. Comportarea lui Abu er Reisan îi lăsă pe toţi cu gurile căscate, căci încălcase întru totul tradiţia mahomedană. Se duse apoi la Katombo şi-i întinse amândouă mâinile.

— Fiule, am să-ţi mulţumesc mai târziu! Purtarea mea cred că te-a mirat, dar ai nişte prizonieri la bord care n-ar fi scăpat teferi dacă ar fi intrat pe mâna lui Omar Bathu, căruia-i clocoteşte sângele în vine de mânie. Trebuie să ne mişcăm repede. Ce mă sfătuieşti să fac?

— Fiica ta este neatinsă, aşa că te sfătuiesc să renunţi la răzbunarea ta personală şi să te mulţumeşti doar să-l reclami pe mudir la viceregel Dacă îi atacăm pe mudir şi pe ai săi cu arma în mână, intrăm în bucluc, pentru că

khedivul nu nouă are să ne dea ascultare, ci preferatului său, mudirul!

— Vorbele tale sunt foarte înțelepte. Așa voi face, precum spui. Unde sunt cei arestați?

— Mudirul este în cabină, iar pe ceilalți i-am strâns la un loc sub punte.

— Dă-le drumul! Acolo, de partea cealaltă, se află o barcă, unde putem să-i mutăm cu tot cu calabalâc. Le-ai luat armele?

— Da.

— Dă-le înapoi! Un om liber nu cunoaște umilință mai mare decât aceea de a fi lipsit de arme!

— N-ar fi mai bine să le primească de-abia când vor ajunge pe barcă?

— Nu, Katombo! Sau vrei ca mudirul să creadă despre noi că ne temem de el? O să se înroșească precum un rac fiert când o să vadă cât de politicos mă port cu cel care mi-a răpit copila.

— Nu o fac cu plăcere, dar mi-ai ordonat, și trebuie să mă supun.

Dădu poruncă să i se aducă armele prizonierilor, apoi făcu un semn să se deschidă lucarna care ducea în încăperea unde îi închisese. Dădu la o parte zăvorul de la cabină chiar cu mâna lui.

Hamd el Arek năvăli afară precum un tigru rănit. Dar când dădu cu ochii de toată suflarea adunată acolo, se prefăcu că nu vede nimic și merse pe punte, unde se adunaseră toți oamenii săi. Lipsea doar eunucul.

— Sunteți liberi! îi înștiință Said Abdallah. Luați-vă armele înapoi!

Luă pistoalele, sabia și pumnalul mudirului și se apropie de el.

— Hamd el Arek, ia-ți înapoi lucrurile care-ți aparțin!

Cel interpelat le luă fără să facă nici un gest. În tot acest răstimp Katombo se ocupase de eunuc, poruncind unuia din oamenii săi să-l elibereze. Când negrul îşi făcu apariţia pe punte, se vedea de la o poştă că era straşnic de supărat. Pielea îi crăpase de la loviturile de bici încasate de la Katombo, iar pe chip i se citea o mânie de nedescris. Îl căuta din ochi pe Katombo. Numai ce-l văzu, că şi smulse cuţitul de la cingătoarea celui mai apropiat de lângă el şi se repezi la Katombo.

Acesta nu era atent; întorsese capul şi nu ştiu nimic până ce nu fu avertizat de un strigăt general. Dacă Said Abdallah nu s-ar fi aruncat între ei, totul ar fi fost prea târziu. Dar aşa, reisul îl înşfăcă pe negru de braţ, ca să-i împiedice atacul, dar eunucului mânia îi dădu o forţă atât de neobişnuită, încât reuşi să scape din strânsoare şi-i reteză lui Abdallah obrazul, din care ţâşni un şuvoi de sânge. Cel rănit făcu un pas îndărăt, dar se aruncă apoi cu toată puterea asupra agresorului şi-i smulse pumnalul din mână, înfigându-i-l apoi în umăr până la plăsele.

Mudirul sări în sus.

— Sânge vreţi? De sânge o să aveţi parte! Pe ei! Sfârtecaţi-i în bucăţi!

Ridică pistoalele şi le ţinti asupra lui Abdallah. În clipa în care detună împuşcătura, reisul se aruncă în lături, iar Katombo reuşi să-i ia unul din pistoale. Mudirul rată ţinta, ceea ce îl fu fatal, căci chiar în clipa următoare, pistolul fulgeră din mâna lui Katombo. Mudirul se prăbuşi la pământ. Glonţele îl nimeriseră drept în frunte. Şi acum începu bătălia. Văzându-şi căpetenia răpusă, assuanii slobozără un urlet înspăimântător şi se năpustiră pe siutani. Fu o luptă crâncenă, din care siutanii se aleseră cu câţiva răniţi. Assuanii, în schimb, fură nimiciţi până la unul.

Totul nu dură mai mult de câteva minute. Omar Bathu, mamelucul, o condusese acasă pe Sobeida. Auzise împuşcăturile şi făcuse iute cale-ntoarsă, dar când ajunsese el, soarta luptei era deja hotărâtă. Tocmai se prăvălea la pământ ultimul assuan ucis.

— *Allah akbar*, ce s-a întâmplat aici? întrebă el. Cine le-a dat arme arestaţilor?

— Eu, răspunse Said Abdallah cu glas abia auzit, totuşi încă răvăşit de cele ce se înfăţişau înaintea ochilor tuturor — puntea înecată în sânge şi leşurile zăcând pe jos.

— Tu? De ce?

— Am vrut... *mashallah*, am comis cea mai cumplită greşeală din viaţa mea!

— Că bine spui! Ia uite ce ne aşteaptă! Vin khavasil*, iar în fruntea lor este un bărbat. Cine este?

— E khasheful**.

— Îngăduie-mi atunci să plec! Dacă vreau să vă ajut, nu trebuie să fiu văzut aici!

Bineînţeles că împuşcăturile se auziseră tocmai până în oraş. Khasheful îşi luase câţiva oameni cu el şi dăduse fuga să vadă ce se întâmplă. Urcă la bord şi salută cu o privire care nu ănunţa nimic bun.

— *Shu sar hene*, ce s-a întâmplat aici?

— O luptă, precum vezi, mârâi Abdallah.

— Între cine?

— Între assuani şi navigatorii mei.

Khasheful se uită în jur şi recunoscu leşul mudirului.

— *Remallah!* Ce-i asta? Nu este Hamd el Arek, mudirul din Assuan?

---

* Gardiştii.

** Comandant de poliţie.

— Ba chiar el e.

— Cine l-a ucis?

— Eu. Însă el a tras primul în mine.

— Ai dovezi?

— Oamenii aceştia au fost cu toţii martori.

— Părerea lor nu e valabilă, pentru că au participat şi ei la luptă. Cum a ajuns mudirul pe sandala ta?

— Voia să meargă la Cairo.

— Aha, prin urmare, era oaspete pe vasul tău, iar tu l-ai omorât! Sunt obligat să te arestez.

— Mai întâi aşteaptă să afli totul! Katombo, povesteşte-i cum s-a întâmplat!

Katombo, care era greu rănit la un braţ, făcu un raport succint, dar cuprinzător. Cele auzite îl mai îmblânzirâ puţin pe comandant. Se întoarse către Abdallah.

— Nu ştiai că mudirul este prietenul khedivului? Împotriva mudirului, nu mai am cum să înaintez nici o acuzaţie, fiindcă e mort. În schimb, ţie n-o să-ţi fie deloc uşor, căci ai să simţi acuzarea pe propria piele şi în toată grozăvia ei!

În timp ce comandantul îşi făcea însemnările de care avea nevoie, celor răniţi li se interzise să părăsească locul şi se purcese la oblojirea lor cu ce se găsea la îndemână — şi nu era prea mare lucru. Cazul cu pricina îi dădea comandantului ocazia să iasă în evidenţă. Aceasta fu şi motivul pentru care se puse de îndată pe lucru, şi începu cercetările cu cea mai mare meticulozitate de care era capabil. Soarele se pregătea să apună când reuşi să tragă o concluzie.

— Said Abdallah, nu vreau să te arestez, căci eşti grav rănit. Dar ai grijă să nu lipsească nici un om de-al tău când vă voi chema pe toţi la judecată. Sandala ta nu are voie să părăsească chelul, până când nu sosesc trimişii de la Cairo. Morţii vor fi îngropaţi imediat ce vor fi vă-

zuți de cadiu. Assuanii care mai sunt în viață îi voi lua, în schimb, cu mine, ca arestați — în numele khedivului și al legii!

Îi salută scurt din cap pe Abdallah și pe Katombo și plecă de pe sandală, luându-și un aer foarte important. Lăsă, totuși, doi jandarmi de pază pe corăbie. Reisanul se întoarse către Katombo:

— Ai avut dreptate, fiule, când nu ai vrut să le dai armele înapoi. Eram atât de fericit că mi se reîntoarse copila și iată cum mi-a întunecat acum fericirea vălul negru al morții! Și tu ești rănit. În locă să te răsplătesc pentru credința și fidelitatea pe care mi le-ai arătat, te-am făcut să plătești cu sânge!

— Nu vorbi așa, effendi! Hai acasă, unde ești așteptat cu mare nerăbdare!

O porniră spre casă. În fața porții îi găsiră pe Omar Bathu.

— Cum a mers? întrebă el.

Said Abdallah îi spuse la ce rezultat ajunseseră cercetările poliției.

Omar Bathu căzu pe gânduri.

— Khasheful știa că am fost pe sandală înainte de a veni el? se interesă el.

— N-a pomenit nimic despre așa ceva.

— În cazul ăsta, pot să-ți salvez toate bunurile!

— Crezi că e posibil să le pierzi?

— Este chiar foarte posibil. Khasheful trebuie neapărat să-l înștiințeze pe khediv despre moartea favoritului său, Hamd el Arek. Va trimite chiar astăzi un sol de încredere la Cairo și poți să-ți închipui și singur ce va urma. Khedivul are împuternicirea, iar tu ești bogat. Justiția are nevoie de bogățiile ca să poată supraviețui, așa că își va întinde brațul tocmai până în Siut, pentru a te elibera din strânsoarea aceasta a lui Mammon, care-ți

primejduiește sufletul. Se prea poate chiar să-ți elibereze sufletul și de strânsoarea trupului, despre care ar considera că împiedică spiritul să ajungă cu bine în împărăția lui Allah. Hai să mergem în odaia ta, să discutăm mai pe îndelete trebușoara asta!

Străbătură grădina, apoi urcară scările care duceau spre odaia lui Abdallah. Fetele îi întâmpinară cu bucurie și, mai înainte de orice, își oblojiră tatăl, destul de greu rănit. Katombo observă tulburat cu ce grijă copilărească își ingrijea Ayesha tatăl. Puțin după aceea, văzând cât de rău se sperie iubita lui când dădu cu ochii de rana lui și mai grea, fu cuprins de un val de fericire.

— Katombo! strigă ea, repezindu-se la el fără să-și dea seama. Said Abdallah auzi și el strigătul de groază al fetei.

— Fii fără grijă, copila mea, luând-o de mână și arătând mai întâi spre Omar Bathu. Acest om a cerut mâna surorii tale, așa că nu mai ai de ce să te ferești de el. Apoi, îți amintești ce v-am promis când a plecat Katombo la Assuan să ne-o aducă pe Sobeida? Du-te la el, urmează-l în odaia lui sau ia-l în haremul tău, căci acum îi ești soție. Nu trebuie să plătească nici un preț pentru tine, ci trebuie să-mi fie precum un fiu și, după moartea mea, să împartă cu Omar Bathu moștenirea de la mine!

Principele mamelucilor veni mai aproape și-i puse o mână pe umăr.

— Said Abdallah, știi doar că am bogății cum puțini de-a lungul Nilului sau din deșert se pot lăuda că au. Lasă-i lui Katombo tot avutul tău, iar mie dă-mi-o pe Sobeida! Ea singură mă face mai fericită decât toate pietrele prețioase și aurul tău! Jos, în seral, mă așteaptă cămilele pregătite special pentru Sobeida. Îngăduie să dau porunca să fie aduse încoace!

— La ce bun să primesc bogăţii de la tine, când eu nu mai pot să mi le păstrez nici măcar pe ale mele?

— Ţi le vei păstra. Cheamă-l pe cadiu să ne oficieze căsătoria!

Said Abdallah aprobă printr-o înclinare a capului, apoi, cu o bătaie din palme, chemă un servitor, căruia îi dădu poruncă să-l cheme de urgenţă pe cadiu.

— *Ta'ala!* Vino! îi şopti Ayesha lui Katombo.

Tremurând şi şovăind, fata îl luă de mână pe Katombo şi se duse în camera ei. Acolo, Katombo se aşeză pe divan, pentru a o lăsa pe Ayesha să-i îngrijească rana. În timp ce iubita lui îl bandaja, o întrebă cu glas uşor:

— Te-ai gândit la mine când eram în Assuan, Ayesha? Ai fost convinsă că am să-ţi aduc sora înapoi?

— Nu m-am îndoit o clipă. Ştiam că reuşeşti să duci la bun sfârşit tot ce-ţi pui în minte.

— Aşa şi trebuie să fie: bărbatul trebuie să fie convins de dragostea femeii sale şi ea trebuie să creadă în forţa lui! Dragostea ta este adevărată şi profundă şi ne va face pe amândoi fericiţi. Ţine-o tot aşa, iubita meo, căci ne aşteaptă zile grele! Simunul* năvăleşte peste noi şi spectrul morţii ne învăluie precum talazurile ucigaşe în stare să înghită totul în calea lor! Vei avea forţa să fii mereu lângă mine, orice s-ar întâmpla? Vei avea încredere că Allah care supraveghează totul de sus, din tării, îmi va da şapte vieţi, ca să-ţi pot apăra ţie viaţa?

— Mă încred în el şi în tine!

O cuprinse de mijloc şi se uită drept în ochii ei, atât de senini şi de sinceri.

— Îţi mulţumesc. Acum, vină ce-o veni; noi suntem mai puternici împreună şi nu ne vom descuraja niciodată.

---

* Vânt nimicitor de deşert.

Steaua care-i luminase odinioară dragostea, dispăruse acum pe drumul fără de întoarcere: Lilga era uitată, iar pe cerul vieții lui apăruse o lumină nouă, a cărei strălucire nu-l putea înșela.

Stătură așa mult timp unul lângă celălalt, până când perdeaua haremului se dădu la o parte și apăru Sobeida.

— Veniți, a sosit cadiul!

— N-ar trebui să ne împodobim? întrebă Ayesha.

— Nu. Tata spune că nu este timp pentru asta.

Ieșiră din odaie și intrară în încăperea unde cadiul se instalase comod lângă Omar Bathu și Abdallah, să fumeze „narghileaua pregătitoare". Se ridică, făcu o plecăciune adâncă în fața celor nou intrați, apoi se așeză la loc cu un aer foarte demn. Katombo se așeză și el pe divan, luând o pipă adusă de un sclav. Cele două fete se așezară cu picioarele încrucișate sub ele pe niște perne aduse special pentru acest scop.

Nimeni nu scoase o vorbă până ce cadiul își termină pipa. În sfârșit, o puse deoparte și tuși, semn că avea să purceadă la cele trebuincioase ceremoniei pentru care venise. Începu cu sfânta fatihă, care constituie prima sură a Coranului și pe care nici un musulman nu o uită când este vorba de o ocazie importantă:

— În numele atotmilostivului Allah! Slavă și prețuire Lui, Stăpânitorului lumii, Atotîndurătorului, care domnește în ziua judecății. Ție vrem să-ți slujim și pe tine te rugăm să ne dai harul tău asupră-ne și să nu ne duci pe calea celor care-ți stârnesc mânia, și să nu ne lași să ne rătăcim de turma ta!

Să începem cu Omar Bathu, marele și temutul emir al mamelucilor!

Omar se ridică în picioare, cadiul își așeză pe genunchi o foaie de pergament și luă un bețișor de trestie, ca să treacă la însemnarea celor necesare.

— *El ism el kerim;* care îți este prealuminatul nume?

— Omar Bathu.

— Cum îl cheamă pe părintele tău şi pe părintele părintelui tău?

— Tatăl meu a fost prinţul mamelucilor Kaman Ibn Aku el Aret Ben Ommanam. Tatăl lui a fost faimosul principe Pehlevan Aku el Aret Ben Ommanam, pe care îl preţuia marele sultan el Kebir*.

— Cum se numea mama ta?

— Un credincios adevărat nu rosteşte în faţa altuia numele unei femei. Era sora sultanului Ageb Nureddin din Tebris.

— Văd că eşti un fiu al Profetului care respectă foarte strict credinţa. Poţi să te aşezi.

Se întoarse acum spre Said Abdallah:

— Care este numele tău complet?

— Said Abdallah Ben Halal.

— Pe care din fiicele tale vrei să o oferi lui Omar Bathu?

— Pe cea mai mare.

— Cât îţi dă pentru ea?

— Plata se află în serai**; Said Abdallah nu a evaluat-o.

— Mai aveţi ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, puneţi-vă numele aici, sub cele scrise de mine!

Făcură întocmai, apoi cadiul i se adresă lui Katombo:

— Acum, să binevoiască tânărul reis să ia cuvântul! Care îţi este preapreţiosul nume?

— Katombo.

— Doar atât?

— Da.

---

* Napoleon I.

** Apartament destinat cadânelor într-un palat turcesc (n. tr.).

— Cum îl chema pe tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut.

Cadiul făcu un gest de mare uimire.

După ce că în Orient și așa nu este deloc recomandabil să ai un singur nume, să nu-ți cunoști tatăl este o ocară cât se poate de mare.

— *Allah kerim!* Nu cunoști numele tatălui tău?

— Nu.

— Dar pe tatăl tatălui tău cum îl chema?

— Nici asta n-o știu.

— A cui fiică era mama ta?

— Nu mi-am cunoscut nici mama și nici tatăl.

— *Allah akbar!* Preaputernicul îi dă fiecărui copac o sămânță și fiecărui animal un procreator. Numai pe tine nu te-a lăsat să-ți cunoști tatăl. Ești un nefericit printre copiii pământului și părăsit printre fiii oamenilor! Și eu ce scriu aici, dacă tu nu ai tată?

— Vezi ce vorbești, cadiule! Eu nu sunt obișnuit să aud lucruri care nu-mi fac plăcere! Am fost răpit de la tatăl meu pe când nici nu puteam încă să rostesc două vorbe. Ia zii, acum, cine poartă vina pentru asta — eu sau tu?

— Nici tu, dar nici eu!

— Allah ți-a luminat judecata, în sfârșit! De ce ai rostit cuvinte care m-au rănit? Scrie numele celui care m-a adoptat!

— Spune-l!

— Numele său este Kanaveda el Vaida el Boiniari! răspunse Katombo, tălmăcind numele părintelui său țigan în arabă, pentru a fi mai aproape de rangul său de acum.

— Și mama, cine era?

— Era Vaidzina, adică principesa poporului lombardilor.

— Allah să te binecuvânteze, fiul meu, căci ai avut părinți de rang mare. Însă trebuie că locuiesc într-o țară foarte îndepărtată, căci numele pe care le-ai rostit nu sunt deloc de prin ținutul el Arab.

Katombo se abținu să-i mai dea vreo lămurire, astfel încât cadiul i se adresă din nou lui Said Abdallah:

— Numele tău l-am scris deja. Pe care din fiicele tale vrei să o dai de soție acestui Katombo Ibn Kanaveda el Vaida el Boiniari?

Cel întrebat nu-și putea împiedica un surâs ușor, auzind cu ce nume arătos, lung și pompos se alesese dintr-odată Katombo. Răspunse, apoi:

— Pe cea mai mică.

— Cât dă pentru ea?

— A plătit un preț regesc pentru ea; nu-i mai cer nimic.

— Mai aveți ceva de spus?

— Nu.

— Atunci, scrieți-vă numele pe acest pergament!

Așa făcură; cadiul își puse și el sigiliul și semnătura, apoi înmână câte o foaie lui Omar Bathu și lui Katombo. Se ridică și spuse:

— Sculați-vă în picioare, căci mi-am terminat serviciul divin. Acum să rostim rugăciunea — a nouăzecl și șaptea sură din Coran.

Se supuseră cu toții, chiar și femeile, iar cadiul începu:

— În numele atotmilostivului Allah! În adevăr, am descoperit Coranul în noaptea de el Kadr. Dar ce știm că este noaptea de el Kadr? Noaptea de el Kadr înseamnă mai mult decât o mie de aștri ai nopții. În noaptea aceasta pogoară pe pământ îngerul sufletelor, cu învoiala Domnului său, aducând cu sine soarta hotărâtă de Cel

Drept pentru toate lucrurile pământești. Bucurie și mântuire să vă aducă această noapte până la ivirea aurorii!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Vouă, bărbaților, vi s-a deschis acum calea spre haremul femeilor voastre; urmați această cale, și fie ca soțiile voastre să vă fie precum Hurile paradisului, să vă bucure inimile și să vă întărească forțele pentru lupta și osteneala care vă așteaptă în cursul vieții voastre!

Cele două perechi de proaspeți însurățel părăsiră odaia, lăsându-i singuri pe Said Abdallah și pe cadiu. Said întinse mâna pe după perna pe care ședea și scoase o punguță plină ochi cu galbeni strălucitori.

— „Mâna ta trebuie să fie deschisă pentru fratele tău și să-l răsplătească din belșug pe servitorul Profetului!" spune Coranul. Ține alci, cadiule, ce ți se cuvine!

Cadiul luă punguța cu aerul că i se făcuse o surpriză foarte plăcută. Tăcu o clipă, de parcă se lupta în sinea lui cu o hotărâre, apoi întrebă:

— Ai să faci astăzi o petrecere pentru bărbații fiicelor tale, așa cum este tradiția printre fiii profetului?

— Nu. O mare năpastă a căzut asupra mea și o mare nenorocire amenință casa mea. Ești cadiu, așa că trebuie să știi despre ce vorbesc.

— Da, știu.

— Khasheful ți-a povestit?

— A fost la mine.

Ezită un moment, însă darul bogat primit de la Said Abdallah îi dezlegă limba. Vorbi mai departe:

— De multe ori m-a însărcinat să-i țin locul când pleca din oraș. La miezul nopții vrea să plece la Cairo cu corabia ta.

— Cu corabia mea? Dar n-a venit să o ceară cu chirie de la mine!

— Nici nu o să vină. Tocmai de aceea o să descindă la miezul nopții însoțit de zece khavasi pe sandala ta, ca s-o ducă la Cairo exact în starea în care se află și khedivul s-o poată vedea cu propriii lui ochi.

Said Abdallah se sperie; își dădu seama că aceasta însemna sfârșitul său.

— Iar pe tine te-a însărcinat să ne supraveghezi cu strășnicie, pe mine și pe oamenii mei?

— Mda, cam așa ceva . . .

Deodată, cadiului i se aprinse privirea, se aplecă spre Abdallah și-l întrebă cu voce șoptită:

— Cât dai pentru libertatea ta?

— Cât valorează pentru tine viața khashefului?

— Văd că ești un om înțelept, o Abu el Reisan! Spune-mi sincer ce ai în minte!

— În cazul în care khasheful nu se mai întoarce de la Cairo, tu îi vei lua locul.

— Gândurile tale sunt aidoma gândurilor mele. Zii mai departe!

— Ce este mai important pentru tine: ruinarea mea sau ascensiunea ta?

— Allah să aibă grijă de mine și să capăt postul visat! Dar khedivul se va întoarce, și tot vei muri!

— Crezi că Said Abdallah pregetă în fața unui călău și se resemnează să-și pună singur capul sub tăișul sabiei lui? Cine trebuie să mă păzească până la miezul nopții, tu sau el?

— Eu, fiindcă el nu are timp. Trebuie să se pregătească de călătorie. Până se întoarce el, eu trebuie să pun doisprezece khavasi de strajă în jurul casei tale și nu trebuie să las pe nimeni altcineva decât propriii tăi servitori să intre sau să iasă, ca să-ți aducă de-ale gurii.

— Bun. Fii atent la ce-ți spun eu. Îți jur pe barba Profetului că nu se va mai întoarce niciodată dacă îmi

jurl și tu că vei ține khavasii departe de casa mea până la miezul nopții. De acord?

— S-a făcut.

— Jură!

— Jur pe barba Profetului!

Își strânseră mâinile, apoi Abdallah scoase la iveală un inel foarte valoros și i-l întinse cadiului.

— Uite, primește acest almas* în semn de consfințire a jurământului pe care ți l-am făcut! Este mare și mai valoros decât mult aur adunat la un loc. Poți să-l porți fără teamă, căci nimeni nu l-a văzut vreodată la mine.

— Mâna ta este precum dimineața care aduce belșugul. Allah să te însoțească oriîncotro vei dori s-o apuci! *Salám aleik!*

— *U'aleik es salám!* Pacea fie cu tine!

Cadiul plecă. Făcuse un târg cum nici nu sperase. Said Abdallah porunci unui servitor negru să-i cheme deîndată pe ginerii săi, care veniră imediat. Socrul lor le povesti cele discutate cu cadiul.

— Vino cu mine! își dădu cu părerea Omar Bathu. Nu vei fi nicăieri mai în siguranță ca în deșert, cu mine!

— Dar tot într-acolo se îndreaptă și zbirii khedivului.

— Voi ști cum să te protejez.

— Mă vei apăra și în acest fel te vei pierde și tu împreună cu mine. Nu, Omar, ia-o pe Sobeida dimpreună cu comorile pe care le-ai adus pentru ea și înapoiază-te la ai tăi! Știu eu un loc unde sunt mai în siguranță chiar decât în munții sălbaticl din Tibesti. Ba voi putea chiar să și vin în vizită la tine și la fiica mea.

— *Fen fi el matrah di*, unde este acest loc?

* Diamant.

— Este o insulă singuratică pe mare, ferită de orice cale navigabilă. Am descoperit-o pe când eram încă Bei er Reisul khedivilor. Acolo voi merge împreună cu Katombo şi cu Ayesha, şi numai pescăruşii care se avântă în tării ne vor vedea.

— Al de gând să navighezi pe Nil?

— Da, am să merg cu sandala şi cu dahabyiile mele, pe care am să încarc până la miezul nopţii tot avutul meu.

— Cum rămâne cu khasheful, care voia să-ţi ia sandala?

— Va călători în lanţuri sau va aştepta pe fundul Nilului ziua învierii.

— Am să te însoţesc pretutindeni, până vei fi în siguranţă.

— Ba ai să pleci din Siut nu mai târziu de astăzi. Nu trebuie să ai în faţa ochilor decât siguranţa Sobeidei. Îl am cu mine pe Katombo şi mulţi servitori credincioşi pe care mă pot bizui. Pregăteşte-te acum, iar eu îmi voi pregăti fiica!

La scurt timp după aceea, între casa lui Abdallah şi ţărmul fluviului se iscă un dute-vino însufleţit în obscuritatea nopţii. Dahabyiile fremătau de zarva lăzilor şi cuferelor încărcate la bord. Făpturi sârguincioase alergau încolo şi încoace şi doar sandala stătea singură şi părăsită, ca un uriaş al apelor somnoros, care se lasă legănat de unduirea talazurilor.

În afara oraşului zăbovea o caravană, chiar cea care îşi făcuse apariţia în Siut în cursul acelei amiezi. În mijlocul caravanei stătea tolănită la pământ una din acele hedjine care este crescută de seminţia bisharinilor şi este considerată a fi cel mai nobil şi mai de preţ animal al deşertului. La lumina pe care o dădea steaua sudului se putea vedea că pe spate avea un tahtirevân împodobit cu co-

voare de preţ. Printre călăreţii care descălecaseră şi stăteau pe lângă animalele lor domnea o linişte desăvârşită. Dar, deodată, se auzi zgomot de paşi care se apropiau.

Doi servitori descultă aduceau o litieră în urma căreia veneau Said Abdallah şi Omar Bathu. Când ajunseră, lăsară jos litiera şi o deschiseră. Sobeida coborî şi, când dădu cu ochii de oamenii aceia străini cu care urma să plece, se aruncă de gâtul tatălui ei, izbucnind în hohote de plâns. Abdallah îi ridică uşurel vălul şi o sărută pe frunte.

— Nu mai plânge, copila mea, căci sufletul mi-e gata sfâşiat încă de când ţi-ai luat rămas-bun de la Ayesha. Alungă-ţi durerea în cel mai ascuns cotlon al inimioarei tale, fiindcă Allah este mărinimos şi va face în aşa fel încât să ne revedem în curând!

Fata suspină iarăşi, până ce tatăl ei o duse în braţele lui Omar Bathu.

— Am pierdut-o şi apoi am regăsit-o, iar acum ţi-o încredinţez ţie; însă un copil rămâne sânge din sângele părintelui său atâta timp cât îi bate inima în piept. Sunt sigur că am să vă revăd, şi pe tine, şi pe ea!

— Cortul meu va fi mereu deschis pentru tine, ori de câte ori paşii te vor îndrepta spre noi şi, când vei veni, te vei putea bucura de fericirea copilei tale. Te-aş fi însoţit cu mare plăcere până la Cairo, căci sunt cineva printre oamenii mei, iar numele meu ţi-ar fi adus multe foloase; însă tu nu ai vrut.

— Nu, pentru că te-aş fi târât odată cu mine în ruina care mă aşteaptă dacă sunt arestat. Mă bucur că-mi ştiu fica în siguranţă cu tine. Allah fie cu voi acum şi în veci veci! Rămâi cu bine, copila mea; rămâi cu bine, fiul meu; rămâneţi cu bine, oameni buni! *Salâm aleikum*, pacea şi mântuirea să vă însoţească peste tot!

— *Salâm aleik!* răsună salutul de răspuns al călăreților.

Sobeida se urcă pe tahtirevan, cu obrajii încă scăldați în lacrimi. Desprinderea de cuibușorul ei părintesc, unde fusese atât de fericită, o cam luase pe nepregătite. Cămilele se ridicară de la pământ, călărețil încălecară și, după un ultim *salâm*, caravana se puse în mișcare.

Said Abdallah mai stătu locului până ce tropotul caravanei se stinse încetul cu încetul. Se întoarse apoi suspinând ușurel, și o porni cu pas molcom înapoi. Dar după un timp își reveni și, de data aceasta, grăbi pasul. Însă nu o luă spre casa pustie acum, ci își îndreptă pașii spre țărmul fluviului, unde era într-adevăr așteptat.

Dacă ar fi fost ziuă, s-ar fi putut vedea cu ușurință chiar din pragul cafenelei o dahabyie înfruntând undele Nilului, apoi încă una și încă una. Fuseseră trase în apă fără cel mai mic zgomot și acum pluteau fără pânze, duse doar de puterea valurilor. Pânzele urmau să fie ridicate abia când corăbiile aveau să iasă din raza orașului. Era îndeajuns de primejdios, căci apele Nilului sunt atât de înșelătoare, în ciuda inundațiilor care se întâmplau în fiecare an, încât corăbiile se încumetau să plece pe timp de noapte doar când împrejurări extraordinare o cereau. De obicei trăgeau la țărm de cu seară, pentru a-și continua drumul abia a doua zi în zori.

Sandala continua să rămână în fel de liniștită ca și mai devreme. Said Abdallah se îndreptă într-acolo. Pe mal se afla o mână de oameni aleși pe sprânceană de Abdallah dintre supușii lui; stăteau pitulați printre odgoanele și căpriorii corabiei. Printre ei era și Katombo.

— Unde e Ayesha? îl întrebă Said.

— Acolo, lângă scripetele pentru odgoane.

— Oare vom putea s-o aducem în cabină fără să bage nimeni de seamă? Totuși, cred că ar fi fost mai bine s-o fi îmbarcat-o pe una din dahabyil și mai târziu am fi putut s-o aducem aici.

— Nu dorește să se despartă nici o clipă de tine și de mine. Are o inimă neînfricată, așa că nu ne va stingheri în cele ce avem de făcut. Uite, la scara de funii și, după ce se va fi îmbarcat toată lumea, leag-o de odgon. Dacă tragi zdravăn de ea, Ayesha va putea să urce fără greutate. Dar acum vreau să urc la bord, căci este aproape miezul nopții și khasheful poate să-și facă apariția în orice moment.

— Să fi atent, fiule, ca planul nostru să poată reuși!

Katombo păși prin apa de la mal și înaintă până la coca vasului. Găsi acolo un capăt de odgon care atârna peste bordul corabiei. Îl apucă și se căță pe el până sus. Ținându-se bine de funie și proptindu-se cu picioarele de scândura corăbiei, își aruncă doar privirea peste bord, ca să vadă unde sunt postați paznicii. Erau strânși în spatele cârmei, la lumina unei lanterne de navigație. După mișcările lui Katombo își dădu seama că joacă zaruri.

Se urcă fără cel mai mic zgomot la bord și se strecură cu grijă printre cadavrele care împânzeau puntea, furișându-se spre trapa care dădea în cală. Își dădu drumul ușurel pe scări, în jos, până ce ajunse în dreptul unui perete, unde era o ușă batantă. O deschise și pătrunse înăuntru. Știa că în cală nu era o încărcătură prea însemnată și că avea la dispoziție îndeajuns de multă funie. Luă una, o înnodă de mânerul trapei și o aruncă în afară. Oamenii lui o văzură când ajunseră acolo; după ce trecură prin apă, unul câte unul, se cățărară și apoi se strecurară înăuntru.

Mai rămaseseră pe mal doar Said Abdallah cu fiica lui. Acesta o luă și el prin apă, ca să lege scara de funie

de odgon. Coborî înapoi şi o ajută pe fată să se urce. Katombo o întâmpină şi o conduse înspre cabine. Se urcă apoi şi Abdallah, strângând şi scara de funie după el.

— Şi acum, treceţi cu toţii în magazia cu balast! comandă Katombo cu glas înfundat. Acolo nu vine nimeni, chiar dacă se face vreo percheziţie pe vas.

Ordinul lui Katombo fu ascultat imediat. În acest răstimp, îşi conduse tânăra soţie în ascunzătoarea pe care i-o pregătise la întoarcere. Închise uşa cabinei cu zăvorul şi se întoarse apoi la Said Abdallah, care îl aştepta la gura lucarnei.

Nici nu trecu prea mult timp de aşteptare încordată, că şi zăriră nişte siluete apropiindu-se de ţărm.

— Vin, şopti Abdallah. Să mergem acum la Ayesha.

Coborâră în ascunzătoarea fetei şi dădură la o parte scândurile desfăcute special de Katombo.

Câteva secunde mai târziu îşi dădură seama, din zgomotele care le ajunseră la ureche, că tot alaiul khasheful-ului se urcase la bord. Imediat după aceea, câţiva din oamenii lui veniră cu o lumină să cerceteze cala vasului.

Se întâmplă după cum prevăzuse Katombo; nu coborâră până în magazia de balast, ci se întoarseră pe punte, fără să le descopere ascunzătoarea. În sfârşit, se auzi lemnăria pârâind, pânzele şi odgoanele desfăşurându-se. O bufnitură la pupa îi vesti că ancora fusese ridicată; sandala se puse încet în mişcare. Când valurile ajunseră în unghi ascuţit pe axa ei, începu să prindă viteză. La babord, talazurile se despicau liniştite, însă la tribord se împotriveau, spărgându-se năvalnic. Sandala o ţinu aşa până când pupa se desprinse de mal, supunându-se de data aceasta valurilor şi cârmei.

— Dacă ridică pânzele? întrebă Said Abdallah.

— Nu.

— Cum îţi dai seama?

— Sandala ar merge mai repede decât apa, care ar trebui în cazul ăsta să se izbească cu zgomot de bordajul corabiei. Nu se aude nici cel mai neînsemnat foşnet, prin urmare, vasul merge dus de apă.

— Ţi-ai întrecut maestrul, Katombo, şi dacă vei continua să studiezi la fel de bine cărţile de marinărit, vei ajunge un mare şi faimos navigator.

— Cărţile nu sunt de ajuns; trebuie să te înfruntî cu marea, unde eu nu am ajuns până acum.

— Vom ieşi acum pe mare.

— Cu ce corabie?

— Cu Ter el Djennet a noastră. Nici nu trebuie să mergem cu vreo altă corabie, dacă nu vrem să ne dea cineva de urmă.

— Crezi că sandala este potrivită pentru ieşirea pe mare?

— Nu ar fi deloc bună dacă ar fi construită ca celelalte ambarcaţiuni, cu prora atât de plată. Însă tu ai aşezat-o în unghi ascuţit pe carenă, şi, dacă mai schimbăm câte ceva în echipamentul vasului, putem îndrăzni o călătorie de câteva zile pe o vreme nu prea rea.

După un răstimp ceva mai lung khasheful intră în cabina de lângă el, însoţit de unul din khavasii lui, care aprinse lampa. Comandantul poliţiei se aşeză pe o pernă, îşi răscrăcără picioarele şi, cu un căscat tihnit, spuse:

— Am să rămân aici până la ziuă. Dacă se întâmplă ceva important, să mă chemi. Iar acum adu-mi pipa!

Stătea cu spatele sprijinit chiar de uşa care îl despărţea de cabina unde stăteau ascunşi Abdallah şi Katombo. Khavasul se duse. Katombo îl scuturâ pe Abdalleh.

— Acum! şopti el.

— De ce? Nu te pripi!

Acum putem să punem cel mai bine mâna pe el. Şi apoi, oamenii noştri nu pot rezista prea mult în magazia cu balast.

Apucă uşurel zăvorul, îl trase cu o mişcare rapidă şi în momentul următor îl şi înşfăcase pe khashef de beregată, înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet. Îl trase înăuntru, la Abdallah.

— Ţine-l bine, până mă ocup şi de khavas!

Abdallah îl luă, iar Katombo se duse înapoi în cabină. În câteva clipe se întoarse şi khavasul cu narghileaua în mână. Îşi dădu seama imediat cu cine stă în faţă, dar nu mai avu timp să fugă sau măcar să strige, căci Katombo îl înşfăcă de gât şi-l trase înăuntru, făcând să-i scape pipa din mâinile acum neputincioase.

În acea clipă, în spatele lui Katombo izbucni un strigăt puternic; se întoarse surprins şi, la lumina lămpii, văzu apărând dinăuntrul ascunzătorii o ţeavă de puşcă. Fără să pregete, scoase pumnalul de la brâu şi-l înfipse în pieptul khavasului. Abdallah făcuse greşeala de a-şi lua mâna de pe beregata khashefului; acesta putuse să respire şi să-şi adune puterile pentru a-şi scoate puşca. Vroia să tragă; Abdallah îl prinsese de mână, dar nu putuse împiedica împuşcătura. Glonţele îşi rată ţinta, din fericire, şi nu ajunse decât în grinda ascunzătorii lor.

— La pieire cu el! strigă Katombo văzând că Ayesha era prăbuşită la pământ.

Fata leşinase, dar Katombo crezuse că a nimerit-o glonţele. Se năspusti asupra khashefului şi-i înfipse turbând de mânie pumnalul în inimă; corpul comandantului poliţiei se prăbuşi neînsufleţit la podea.

Închise apoi uşa de la cabină şi trase zăvorul pe dinăuntru.

— Eşti rănit, tată?

— Nu, răspunse Abdallah.

— Atunci, dă fuga în cală și cheamă oamenii! Eu păzesc cabina, iar tu te duci pe punte; nu trebuie să scape nimeni.

— Said Abdallah dădu la o parte scândurile din perete și se strecură afară. Deja cineva bătea cu putere și insistent în ușa cabinei, însă lui Katombo nici că-i păsa; grija lui cea mai mare era acum Ayesha. Se aplecă să-i cerceteze rana.

— Slavă domnului că nu este rănită; pesemne că a leșinat. Aha, glontele a pătruns aici, în grindă.

Se ridică și se postă în spatele ușii, scoțându-și amândouă pistoalele sale cu țeavă dublă.

— Khashef!... Sidi!... Effendi!... se auzea de afară și, cum strigătele rămâneau fără vreun răspuns, se apucară să lovească ușa cu picioarele.

Deodată, dinspre punte răzbătu un strigăt prelung de spaimă. Acum era timpul! Katombo dădu ușa în lături. Pe scările strâmte se aflau trei bărbați; ultimul din ei tocmai se întorsese să vadă ce se petrece pe punte. Izbucniră două împușcături, apoi încă una. Nici una nu-și rată ținta. Locul înghesuit se înecă în praf de pușcă. Katombo deschise iar ușa și se îndreptă spre ascunzătoare.

— Tată... Katombo...! o auzi el pe Ayesha chemând. Țiuitul gloanțelor o deșteptase.

— Aici, Ayesha!

— Allah să ne ajute? Ce s-a întâmplat?

— Suntem biruitori. Mai rămâi puțin aici; am să mă întorc imediat!

— Dădu buzna în cală, unde nu mai era nimeni. O apucă apoi în sus pe scări. Deasupra stelele străluceau pe cer ca și mai devreme. La lumina lor putu să vadă cum Said Abdallah tocmai împușca un khavas, ultimul care mai era pe acolo.

— Gata? întrebă Katombo.

— Numai şapte. Unde sunt ceilalţi?

— Morţi, pe scările din faţa cabinei.

— Scoateţi-i afară! porunci Abdallah oamenilor săi.

În scurt timp, leşurile zăceau la prora, alături de cele ale assuanilor. Ayesha se odihnea în cortul în care nu cu mult înainte stătuse şi Sobeida. Se aduseseră pietre din cală pentru a scufunda cadavrele. Deodată, în urma sandalei se aprinseră lumini de o parte şi de alta a fluviului. Pe maluri ajunsese larma împuşcăturilor şi vacarmul luptei. Însă împunătoarea corabie era dusă atât de repede de apele fluviului, încât i se pierdu urma. Fu aruncat peste bord şi ultimul cadavru. Acum nu mai aveau decât să şteargă orice urmă a bătăliei.

— Scoateţi apă şi frecaţi punteal comandă Abdallah. Totul trebuie să fie lună, ca înainte, căci mâine dimineaţă întindem pânzele şi o pornim să prindem din urmă dahabyiile.

Pe punte, oamenii dădeau zor mare, supravegheaţi de comandant. Katombo, în schimb, era în cort cu Ayesha, s-o liniştească şi să-i alunge spaima încercată în aventura din acea noapte. Cuibărită la pieptul lui, fata alunecă uşor în braţele somnului, legănată de mângâierile iubitului ei. Chiar şi el fu biruit, în sfârşit, de tumultul zilei care se încheia de-abia acum.

6. DE LA REIS LA KAPUDAN-PAŞA

Când se trezi Katombo, soarele era sus pe cer, deasupra piscurilor din Mokattam.

Puntea strălucea de curăţenie şi nu mai purta nici cel mai mic semn că acolo ar fi fost dusă o luptă sângeroasă. Pe catarge fluturau pânzele, pe care tocmai le ridicase Said Abdallah; erau bine întinse, astfel că nu după mult timp, corabia îşi dublă viteza. Deasupra apelor scânteietoare zburau cârduri de rândunici, cărora arabii le spun „pasărea paradisului", exact numele pe care îl purta şi sandala. Legenda spune că aceste păsări nu au mai vrut să se despartă de om de când a fost alungat din paradis. În pâlcurile de trestie, chiar lângă crocodilii care adăstau pe mal sau pe vreun banc de nisip, precum nişte buturugi unse cu nămol, se giuguleau nestingheriţi porumbei albi de Nil, pe care băştinaşii îi venerează. Sus de tot, în tării, se rotea un vultur, trimiţându-şi pe pământ ţipătul lui strident, căci un şoim zvelt îi dădea târcoale să-i şterpelească prada. Malurile lăsau vederii privelişlea unor câmpuri multicolore, cu plantaţii verzi, dominate de palmierii zvelţi şi mlădioşi. Când şi când se mai zărea câte un *fellah** suindu-se în bârcuţa lui sărăcăcioasă pentru a-şi încerca norocul la pescuit. Sau câte o ţărăncuţă intrând în apă să-şi umple ulciorul de lut şi să iasă apoi purtându-l pe cap, aseme-

* Ţăran din ţările arabe.

nea unei figurine de bronz cu forme pe care nici un meşter nu le-ar fi putut reda mai frumos şi mai expresiv. Apoi, mai venea un câmp, unde proprietarul ieşise la lucru cu o pereche de boi înhămaţi la un plug de lemn la fel ca cel pe care trebuie să-l fi cunoscut acum trei mii de ani egiptenii. Era o felie de viaţă care înlănţuia privirea oricărui străin prin simplitatea ei atât de aspră.

Curentul purtă sandala mai departe, şi mai departe, cu o viteză din ce în ce mai mare, şi în câteva ceasuri ajunse din urmă cele trei dahabyii, ba chiar le întrecu. Călătoria pe fluviu se încheiase cu bine. Ter el Djennet fu trasă la mal în portul Bulak*.

Echipajul sandalei aşteptă aici cele trei dahabyii, după care se ocupă cu vânzarea unei părţi din încărcătura acestora, în schimbul unor lucruri trebuincioase. Cei care călătoriseră cu dahabyiile nu ştiau nimic din cele petrecute pe sandală în prima noapte, aşa încât li se dădu drumul din serviciul lui Said Abdallah fără teamă că ar putea divulga ceva.

În ceea ce priveşte sandala, Said Abdallah avea cu totul alte planuri. Echipajul acestei corăbii era format din oamenii lui cei mai buni şi de încredere, aşa că-i păstră lângă el, urmând să-l însoţească pe insula singuratică unde avea de gând să se ascundă.

Cu cea mai mare iuţeală fură luate toate măsurile necesare ca să poată pleca în scurt timp din Cairo şi să se îndrepte spre Alexandria.

Ter el Djennet ajunse şi aici cu bine şi nestingherită. De îndată ce ancorară în Alexandria, Said Abdallah tocmi meseriaşi care să facă schimbările trebuincioase pe

* Oraşul Cairo a fost divizat în Oraşul vechi, Oraşul nou şi suburbia Bulak.

corabie, că să poată face față și pe mai departe, pentru încă câteva zile.

Din nenorocire, însă, vremurile nu erau deloc prielnice pentru a părăsi portul. Poarta era în război cu Anglia, care își trimisese un escadron important în apele teritoriale turcești. Unele vedete își tot făceau drum în afara Alexandriei și, dacă într-o zi părea că blocada fusese ridicată, a doua zi totul era luat de la capăt.

Pe sandală lucrările se apropiau de sfârșit. Abdallah și Katombo discutau pe cuvertă, îngrijorați că era posibil să nu poată ridica ancora. Să mai zăbovească, nu era deloc prudent. Pe timp de noapte nici un navigator nu îndrăznl să părăsească portul și, dacă avea vreunul curajul să plece ziua, sigur se întâmpla să cadă în mâinile dușmanului.

— Mai bine rămânem, fu de părere Said Abdallah. Sandala noastră va fi greu de recunoscut printre celelalte corăbii. Vor crede că este vreun cliper de coastă.

— Dar noi doi am putea fi recunoscuți, chiar dacă nu am părăsit corabia și nici nu am fost în vreun seral sau în vreo cafenea. Trebuie să ne găsim un timonier care să se priceapă să ne scoată noaptea din port.

— Ce spui? Dacă mergem pe lângă coastă avem toate șansele să dăm peste corăbii dușmane.

— Dar ce-ți închipui, că o să navigăm de-a lungul țărmului?! Nu, o să ieșim pe mare!

— Ești sigur că ai să fii în stare să știi cum trebuie jurnalele de bord și că ai să faci calculele corect?

— Pot să mă iau la întrecere cu orice alt navigator, surâse Katombo.

— Prea bine. Mă pricep și eu la navigație pe mare. Dar trebuie să ținem seama de orice neprevăzut. La

ulte, cine este omul de colo care se uită așa de insistent la corabia noastră?

— Care om?

— Acela de lângă macaraua de pe chei, în veșminte levantine.

— Aha, îl văd! Mi se pare că are mai degrabă veșminte de mameluc.

— De mameluc? Așa e! *Allah akbar!* Allah e mare și mi-a luat vălul care-mi orbise vederea. Este același mameluc care l-a însoțit tot timpul pe Omar Bathu când a venit la mine. Oare o fi venit aici în căutarea noastră? Ia să-l chem?

Nu fu nevoie să-l strige, ci doar să facă un simplu semn, căci mamelucul nu-și dezlipea ochii de pe sandala lor. Văzând că i se face semn, veni și urcă la bord.

— *Salam aleikum!*

— *Aleik!* Pe cine cauți?

— Nu am voie să dezvălui numele celui pe care îl caut.

— Cine ți-a interzis?

— Stăpânul meu, Omar Bathu, beiul mamelucilor. Sunt trimis aici să găsesc doi bărbați și o tânără femeie și apoi să mă întorc pentru a raporta dacă au ajuns cu bine pe mare.

— Păi, i-ai și găsit. Ce mai face fiica mea?

— Stăpânul meu îți transmite că fata este sănătoasă și fericită. Este puțin tulburată că nu poți veni s-o vizitezi împreună cu sora ei și cu ginerele tău.

— Cum de-ai putut să ajungi așa repede în Alexandria?

— Stăpânul mi-a dat două din cele mai bune animale pe care le are, o hedjină bisharină și un cal șarg tuareg.

— De ce nu ai venit direct la mine când m-ai văzut?

— Ce-i drept, pe tine te-am recunoscut, dar nu eram sigur că vasul este într-adevăr al tău. Stăpânul mi l-a descris în cu totul alt fel.

— Mai ai și altceva să-mi transmiți?

— Da. Khasheful, din siut a dispărut împreună cu zece khavasi de-ai săi. Vestea a ajuns la Cairo; se bănuiește că tu i-ai fi omorât. Nu zăbovi prea mult în Alexandria!

— Voi face precum mă sfătuiești, dar acum intră să-ți refaci forțele cu ceva de-ale gurii și cu băuturică!

— Nu am voie să fac nici o oprire până nu îndeplinesc toate ordinele stăpânului meu! Effendi, nu dorești să-ți trimit un timonier care să te scoată în siguranță din port? E fratele nevestei mele.

— Ba da. Uite aici zece cocoșei de aur pentru osteneala tal

— Păstrează-i pentru el, dacă vrei să-i dai ceva. Eu nu trebuie decât să mă supun poruncii lui Omar Bathu și nu am voie să primesc nimic!

Sări înapoi peste podețul care lega corabia de mal și dispăru în mulțimea care forfotea pe chei.

Apariția mameluculul îe înlătură celor doi toate îndoielile și grijile: totul era pregătit de plecare, așa că nu mai aveau de așteptat decât întoarcerea lui. Dar acesta nu veni. Soarele trecea dincolo de linia orizontului; Soid Abdallah și Katombo începeau să-și facă griji, când își făcu apariția un bărbat pe care-l ghiciră imediat că era navigator.

— Cine ești? îl iscodi Abdallah.

— Numele este Esla Ben Afram. M-a trimis *nasibul** meu.

— Cine este nasibul tău?

— Ai vorbit cu el mai devreme, când a venit să-ţi transmită salutările lui Omar Bathu, beiul mamelucilor.

— Unde este acum?

— S-a întors la stăpânul său, fiindcă ştie că sunteţi în siguranţă pe mâinile mele.

— De ce nu a venit cu tine?

— Nu voia să fie pus în situaţia de a primi vreo răsplată.

— Când putem să plecăm?

— De îndată ce vei porunci, effendi. Vântul este prielnic şi în zece minute se întunecă de-a binelea.

— Unde ţi-ai lăsat barca în care te vei întoarce?

— Mă aşteaptă în radă.

— Bun, să-i dăm drumul!

— În numele atotmilostivului Allah! mai spuse credinciosul musulman, atingându-şi de trei ori fruntea cu mâna, făcând apoi o plecăciune adâncă în direcţia în care trebuia să se afle Mecca.

În sfârşit, ancorele fură ridicate şi pânzele desfăşurate. Plecarea sandalei nu dădu nimănui de bănuit. Un observator ar fi putut crede că vasul face doar un tur scurt prin împrejurimi, cu toate acestea, corabia făcu o volută, întoarse spatele cheiului şi o porni înspre largul mării.

Timonierul stătea chiar în fruntea prorei, dând instrucţiunile cu voce puternică. La cârmă se afla chiar Katombo. Seara era foarte întunecată. Bolta cerului nu se acoperise încă de stele. Ordinele timonierului erau

* Cumnat.

rostite din ce în ce mai încet, până când luă o făclie și o roti de trei ori deasupra capului, după care se retrase din nou la locul lui. I se răspunse cu un țipăt de pescăruș și imediat apăru la iveală o bărcuță care se apropia de sandală.

— Aruncați o frânghie, este luntrea mea! îi lămuri marinarul.

Frânghia fu aruncată și pe ea se căță la bord un puștan de vreo paisprezece ani. Barca o remorcase la sandală.

— Ai văzut dușmanul? îl întrebă tatăl pe fiul său.

— Da.

— L-ai văzut de aproape?

— Da, spuse puștiul cu aerul că fusese o treabă simplă pentru el.

— Unde este?

— Navighează în direcția nord-est și drept est de aici, ca să meargă spre Damiette.

— Înseamnă că suntem în siguranță. Puneți o lanternă aici, sus, să-mi lumineze calea!

Ordinul fu executat imediat. Timonierul dădea iarăși comenzi cu voce tare. Deși apa era destul de agitată, în nici două ore ajunseră în largul mării.

Când timonierul vru să-și ia rămas-bun, Said Abdallah îi întinse un pumn de monézi de aur.

— Primește-i! I-ai câștigat din plin!

— Sidi, păstrează-ți banii! Soțul surorii mele m-a rugat să vă scot din blocadă, ceea ce am făcut, pentru că așa a fost voia lui Allah. Mulțumirile tale țin loc de orice răsplată.

Merse spre balustrada corabiei și, dintr-un salt sigur, în ciuda întunericului, sări în barca lui. Fiul său îl urmă la fel de curajos.

— *Salam aleik!* mai salutară încă o dată cei doi; valurile ridicară barca, apoi o coborâră. Pe urmă... ultima legătură cu patria celor din sandala se făcu nevăzută...

Said Abdallah veni către Katombo.

— Credeai că mai există oameni de treabă pe care trebule că mult îi mai iubeşte Allah?

— Da; omul acesta ne-a dovedit-o din plin.

— Allah să-l binecuvânteze pe el şi tot neamul lui, ca şi pe toţi ai noştri! Ei, acum dă-mi mie cârma; ai nevoie de odihnă, ca mâine să conduci tu corabia, în timp ce eu mă voi odihni.

Katombo îi dădu ascultare. A doua zi de dimineaţă se trezi, se uită la cer, apoi la apă; corabia ajunsese cu bine în largul mării. În cursul nopţii nu avuseseră certitudinea că au ieşit din zona blocată a portului, căci s-ar fi putut prea bine ca un crucişător să se întoarcă şi să-i descopere.

Aerul era plăcut şi apa încântătoare, aşa încât sandala şi-a continuat mersul neştingherită încă o zi şi jumătate. În după-amiaza celei de-a doua zile, Said Abdallah şi Katombo stăteau tihniţi la Ayesha în cort, căci la cârmă lăsaseră unul dintre oamenii lor, când, deodată se apropie Savab.

Bătu din palme, semn că avea ceva de spus. Nu îndrăznise să vină la intrarea în cort, pentru că înăuntru se afla o femeie. Katombo se ridică şi ieşi la el.

— Ce e, Savab?

— Priveşte într-acolo, sidi! spuse el, arătând cu mâna în direcţia nordului.

— Un velier! exclamă Katombo.

— Un velier, sidi?! Allah să-ţi mântuie ochii, căci unul din noi nu vede bine, iar pe mine ochii nu m-au înşelat niciodată!

Katombo cercetă încă o dată orizontul, dar nu descoperi altceva decât ce văzuse şi mai înainte.

— Acum, însă, te înşală, căci nu este decât un singur velier!

— Sidi, doar ştii că eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerim Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur şi ce spun, nu este minciună, căci corabia pe care o vedem nu are doar o singură pânză, ci mai multe!

Katombo râse.

— Ei, aşa ai dreptate, Savab. Corabia asta are foarte multe pânze, dar un navigator nu spune „vin nişte vele", ci „vine un velier". Ţine minte ce-ţi spun. Cheamă-l pe Emir er Reisan încoace!

Said Abdallah veni. Katombo îi arătă corabia.

— Sub ce pavilion navighează? întrebă Katombo.

— Habar n-am şi nici n-am chef să aflu.

— Să ţin mai mult est-sud?

— Ca să mergem împotriva cursului apei? Nu, nu este nevoie, fiindcă văd că acum a luat-o drept spre sud şi nu ne va descoperi.

— Dar mai înainte mergea sud-est!

— A fost doar o impresie; acum, că s-a mai deschis unghiul vizual, se vede mai clar. Mă duc înapoi în cort; vino şi tu, dacă nu-şi schimbă direcţia!

Se duse. Katombo rămase cu privirea ţintită pe corabia străină. Acum o ţinea clar spre sud. Într-un sfert de ceas avea să dispară, aşa că se întoarse şi el în cort, nu înainte, însă, de a-l da lui Savab indicaţia de a supraveghea cu mare atenţie corabia cu pricina şi de a-i înştiinţa de îndată orice i se va părea curios.

După un sfert de ceas, Savab bătu iarăşi din palme. Katombo scoase numai capul afară.

— Ce e, Savab?

— Corabia a plecat, sidi!

— Bun!

Se mai scurse cam o oră, până ce Savab își făcu iarăși apariția, bătând din palme.

— Vreo noutate? se interesă Katombo.

— Da, sidi, încă o corabie!

— Cu multe pânze?

— Da. Arată întocmai ca cea de mai înainte.

Katombo ieși repede din cort.

— Ce direcție are?

— Drept spre sudul nostru! Acolo!

Katombo recunoscu aceeași corabie, care mai devreme mersese în direcție nordică față de sandală și apoi își schimbase cursul.

— Adu-l iute pe effendi!

Said Abdallah veni val-vârtej pe punte. Se minună de viteza cu care corabia străină ajunsese de pe o parte pe cealaltă a sandalei. Luă luneta să vadă mai bine despre ce era vorba.

— Katombo, suntem pierduți!

— Cum așa?

— E o navă de război, mai precis o navă dușmană.

— Și-a arborat pavilionul?

— Nu, dar prima dată a mers spre nord în fața noastră și apoi și-a schimbat cursul doar pentru a ne tăia calea de ieșire la coasta Derna. Sunt absolut sigur. Ce nu pricep, este viteza cu care a făcut manevrele! Allah e singurul care știe!

— Dă-mi luneta!

Se uită cu mare atenție.

— Ai dreptate: Allah știe, dar și eu!

— Lămurește-mă și pe mine!

— Este o corabie cu aburi, care merge și cu pânze, când este vânt bun. Vezi dâra aceea? Se face tot mai groasă și mai întunecată. E clar, se îndreaptă spre noi. Ai dreptate, pe noi ne vânează.

— Ce facem? Ne predăm?

— Nu, ne apărăm.

— Nu se poate. Ei au de zece ori mai mulți oameni decât noi. Și apoi, nu avem nici tunuri.

— Ai de gând să-ți lași de izbeliște copila și comorile tale?

— Cu femeile nu se războiesc, iar bunurile mele nu au de ce să mi le ia, pentru că eu sunt un fugar din calea viceregelui și nicidecum un soldat.

— Fă cum îți spune inima, iar eu mă voi supune ordinelor tale!

— Hai să-i întrebăm și pe oamenii noștri!

Se duseră la el. Vaporul se apropia tot mai mult. Oamenii din echipajul sandalei erau foarte obișnuiți cu mânuirea armelor și nu puteai spune despre ei că erau lași, însă nu erau convinși că-și puteau măsura forțele cu un asemenea adversar. Fură toți de acord cu Said Abdallah; toți, în afară de unul. Și anume, Savab.

— Allah e mare, și pumnalul meu este bine ascuțit. De ce să fiu eu nevoit să predau un credincios unui păgân? Am să-i dau gata precum lăcustele un lan de câmpie sau frunzișul unui copac.

Bineînțeles că nu izbuti să convingă pe nimeni. Se luă hotărârea să se predea necondiționat dacă este să fie o corabie inamică.

Aceasta se apropiase acum foarte mult; își deschise trapele pentru gurile de tun, își coborî brusc pânzele și arboră pavilionul. Se auzi o detunătură, în semn că și sandala trebuia să procedeze la fel.

— Un englez, aşadar, un inamic! strigă Abdallah. Pavilion nu avem, dar coborâţi pânzele!

Ordinul fu executat. Aşteptau acum cu spaima în suflet apropierea bărcii în care englezii trimiseră iscoade pentru a urca la bordul sandalei. Barca ajunse lângă corabie, şi din ea se urcară la bord un ofiţer însoţit de opt oameni.

— Cine este comandantul acestei corăbii? întrebă ofiţerul.

— Eu, îl lămuri Abdallah.

— Cine este proprietarul?

— Eu însumi.

— De unde veniţi?

— De la Siut.

— Oare aşa să fie? O corabie de Nil în largul mării! Încotro vă îndreptaţi?

— Spre Masrata.

— Aveţi acte?

— N-am nici un act; sunt fugar.

— Frumos, surâse bărbatul destul de tânăr. Ca să fugi din Egipt, pleci din Siut cu o corabie fluvială, echipată ca o navă de mare şi te îndrepţi spre Masrata, care este sub autoritatea acelulaşi sultan! Cum vă numiţi, master?

— Said Abdallah.

— E un nume foarte frumos, care nu mă poate, însă, împiedica să-mi fac datoria. Sunt nevoit să vă cer permisiunea de a vă percheziţiona corabia.

— Sunteţi liber s-o faceţi!

Ofiţerul de marină aruncă mai întâi o privire în jurul lui pe punte, după care spuse mirat;

— Oamenii aceştia sunt neobişnuit de bine înarmaţi.

— Știți prea bine că la noi orice bărbat are dreptul să poarte arme, fără să însemne că este neapărat un războinic.

— Bun, acum duceți-mă la cabine și în cală!

Îl însoți Abdallah, ceilalți rămânând pe punte.

— Nu am găsit nimic suspect. Cu toate acestea, declarațiile dumneavoastră mă îndeamnă să vă percheziționez personal pe dumneavoastră și oamenii din echipaj.

— *Mashallah*, vreți să faceți de râs un căpitan? se aprinse Abdallah.

— Nu sunteți căpitan, ci un navigator particular, care mi se pare cam suspect. Sunteți de acord?

— Nu am încotro.

Percheziția nu avu nici un rezultat. Said credea că a scăpat, când ofițerul dădu din umeri spunând:

— Chiar și cea mai mică ambarcațiune poate să fie o ascunzătoare bună pentru acte secrete, depeșe și alte asemenea. Ce se ascunde în cort?

— Fiica mea.

— A, vreau s-o salut.

Se apropie și dădu perdeaua la o parte. Katombo duse imediat mâna la pumnal, dar ofițerul nu făcu altceva decât să se încline adânc și să se întoarcă apoi.

— Cu mare plăcere v-aș lăsa să vă continuați drumul, dar mă văd obligat să nu o fac. Unde este timonierul dumneavoastră?

— Aici, răspunse Katombo.

— Amândoi veți veni cu mine la bordul navei noastre, ca să vă duc în fața căpitanului. El este cel care va hotărî ce e de făcut.

Era prea târziu să i se împotrivească cineva. Cei doi fură nevoiți să coboare în barca englezilor. Fură duși la vaporul pe care scria cu litere mari aurii „Eagle"*. Urcară la bord pe scara special întinsă pentru aceasta. Fură imediat luați în primire de câțiva soldați de marină; locotenentul se duse să dea raportul.

După câteva clipe se întoarse și-i luă pe cei doi. Ofițerii erau adunați sub un cort răcoros. Căpitanul nu se ridică la apariția celor doi; se mulțumi să încline ușor capul.

— Mi s-au adus la cunoștință declarațiile dumneavoastră, se adresă el șeicului reisanilor. Ați spus adevărul?

— Absolut.

— Mai aveți ceva de adăugat?

— Nu.

— Numele dumneavoastră este Abdallah? Cumva Said Abdallah?

— Exact.

— Așadar, dumneavoastră sunteți prietenul de odinioară al viceregelui Egiptului?

— Chiar eu sunt.

— Nu văd, de fapt, vreun motiv pentru care să pun la îndoială declarațiile dumneavoastră.

— Cu toate acestea au mințit, căpitane, intervenii unul din ofițeri, care nu purta nici un fel de însemn la uniformă. Întrebați-l, vă rog, pe timonier dacă nu cumva îl cheamă Katombo!

Katombo se întoarse ca trăsnit la auzul acelei voci. Dădu cu ochii de cel care vorbise și se albi la față. Cum ajunsese acest om, dușmanul său de moarte, pe mare și mai ales pe o navă englezească?

* Vultur.

Nu avu timp să reflecteze prea mult la această întrebare, căci imediat răsună și întrebarea căpitanului:

— Cum vă numiți?

Se adună și răspunse cât putu de repede:

— Katombo.

— Vedeți, domnule căpitan, că am dreptate? spuse ofițerul. Acest om a făcut parte pe vremuri dintr-o șatră de țigani, care a intrat în castelul meu să fure. A fost prins, dar a scăpat, după ce a înjunghiat un servitor de-al meu.

Katombo simți că-i fuge sângele din obraji.

— Mincinosule, nemernicule! scrâșni el. Mai întâi tu ai fost cel care mi-ai răpit logodnica, apoi m-ai arestat fără nici un drept, și acum ...

— Gura! tună contele von Hohenegg. Domnule căpitan, vedeți că omul nu este în toate mințile. Am venit la bordul vaporului dumneavoastră pentru a practica cunoștințele mele de navigație și în nici un caz pentru a fi ofensat de un criminal vagabond. Faceți-vă datoria! Doar v-ați convins că este cel despre care v-am spus.

Căpitanul făcu un semn, la care se și repeziră la Katomba zece mâini de matrozi, puternice ca de oțel, cărora nu le putu opune rezistență.

— Tată, sunt nevinovat, așa să știe și Ayesha! mai putu el să-i strige lui Said Abdallah, după care fu târât sub covertă.

Abdallah încremenise de spaimă. Nu fusese în stare să miște măcar un leget în apărarea ginerului său. În-tr-un sfârșit, se întoarse către căpitan și spuse:

— Domnule căpitan, este o greșeală îngrozitoare! Pe Allah și pe toți profeții, îmi pun chezășie viața și onoarea că soțul fiicei mele nu a făcut niciodată faptele de care este învinuit.

— Soţul fiicei dumneavoastră? Vă puneţi chezăşie onoarea? Este extrem de imprudent să rostiţi asemenea vorbe! Declaraţia pe care aţi făcut-o capătă acum o altă lumină, care mă îndreptăţeşte să vă iau prizonier şi pe dumneavoastră! Luaţi bine aminte: nu numai că sunteţi prizonier de război, ci vă acuz şi de crimă! Îmi rezerv şi dreptul de a lua în primire corabia şi celelalte bunuri pe care le posedaţi!

Fu dus de acolo, în ciuda protestelor sale.

Fu trimisă altă barcă la sandală, care luă cei opt oameni care se aflau la bordul acesteia. Ayesha, împreună cu supuşii lui Said Abdallah fură aduşi ca prizonieri de război. Sandala fu apoi remorcată. „Vulturul" dădu drumul la maşini; se ridicară din nou pânzele, şi se porni mai departe la drum.

Nu după mult timp se întunecă. Într-una din cabinele din mijloc stătea un bărbat în veşmânt turcesc, cu bine cunoscutul fes roşu pe cap. Părea afundat în gânduri foarte grave. Avea sprâncenele adunate în mijlocul frunţii, şi mustăcea ori de câte ori mai arunca o privire pe hubloul care dădea spre mare. Deodată, cineva bătu la uşă. La răspunsul lui, îşi făcu apariţia un marinar cu un platou bine garnisit cu bucate.

— Bună seara, domnule paşă!

— Bună seara!

— V-am adus cina. Mai aveţi vreo dorinţă?

— Să mă anunţi la căpitan!

— Nu am voie, domnule paşă. Căpitanul nu mai doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, pentru că mereu veniţi cu dorinţe pe care nu vi le poate îndeplini. Şi apoi, astăzi a fost al naibii de ocupat.

— Nu cumva din cauza corăbiei pe care a confiscat-o?

— Ba da.

— De unde e?

— Hm, din Egipt.

— A cui este?

— A unui anumit Said Abdallah.

De uimire, turcul sări cât colo.

— Said Abdallah? Este prizonier ca și mine?

— Da, impreună cu oamenii săi.

— Câți sunt la număr?

— Opt, cu el și cu timonierul.

Turcul tăcu o clipită, apoi întrebă cu glas scăzut:

— Nu mi-ai spus tu odată că ești nemulțumit de căpitan și de ofițeri?

— Hm, cam așa ceva... E al naibii de mult de muncă și al dracului de puțină mâncare! Dar vă spun numai dumneavoastră, fiindcă sunteți un domn de treabă și nefericit.

— Ascultă, fiule, cum te cheamă?

— Balduin Schubert.

— Mai ai frați sau surori?

— Doar un frate, Thomas, care este calfă de fierar.

— Vrei să fii bogat?

— La naiba! Ba bine că nu!

— N-ai putea face în vreun fel ca să pot vorbi pe ascuns cu acest Said Abdallah?

— Nu, nu, nu merge, fiindcă risc să fac cunoștință cu gârbaciul cu opt șfichiuri! Noapte bună, domnule pașă.

Se strecură apoi cu mers de felină pe ușă, trăgând zăvorul după el. Însă afară, în holul strâmt, se opri, muncit de gânduri.

— Și dacă aș face-o? În cazul ăsta trebuie să vorbesc mai întâi cu Katombo. Știu unde este închis; toți ceilalți vor crede că m-am dus în cabina mea să mă odihnesc până la următorul post. Thomas mi-a povestit multe despre el, cum a fost arestat nevinovat de către conte,

care i-a luat iubita, şi cum bunul meşter Brandauer i-a arătat prietenie şi l-a dat bani ca să poată pleca în bejenie. Ar fi ceva să mă întorc într-o bună zi acasă şi să le pot spune lui Thomas şi lui Brandauer: şi eu l-am salvat! Mda, aşa voi face; acum mă duc direct la ei!

Se furişă în cală şi de alci ajunse în faţa unei cuşti făcute din scânduri groase, care era atât de joasă, încât un om abia dacă avea loc să stea în picioare. Bătu.

— Katombo, domnule Katombo!

— Cine-i? se auzi dinăuntru.

— Îl ştiţi pe fierarul Brandauer din Fürstenberg?

— Bineînţeles că-l ştiu. Cine întreabă?

— Vă mai aduceţi aminte de Thomas, care era pe vremea aceea calfa fierarului? Acela care în loc de B spunea P?

—. Da.

— Sunt fratele lui, Balduin.

— Eşti fratele lui Thomas? Ce cauţi alci?

— Sunt marinar.

— Ce destinaţie are „Vulturul"?

— Trebula să lupte ca un crucişător, dar acum se întoarce în Anglia, pentru că are la bord un prizonier foarte important.

— Cine e?

— Malek Paşa.

— *Mashallah*, marele Vizir?

— Da. L-am arestat pe o corabie cu care intenţiona să se ducă la Tenedos.

— Şi echipajul?

— Este tot prizonier de război.

— Unde?

— Dincolo, în cală.

— Unde sunt oamenii mei?

— Turcii au fost duși la babord, iar oamenii dumneavoastră, în cala tribord.

— Said Abdallah unde este?

— Cu ei.

— Și soția mea?

— Soția dumneavoastră? Aveți soție? A, doamna acoperită cu văluri din cabina contelui!

— În cabina contelui?! *Mashallah*, cine a dus-o acolo?

— Contele cu mânuța lui; el se mulțumește acum cu cabina de alături.

— I-a văzut fața?

— Știu sigur că nu, căci i-am servit și pe ea și pe el. Ea se ține al naibii de mândră și refuză să scoată un cuvințel. La masă și-a oprit un cuțit cu care vrea să se înjunghie dacă cineva îi va atinge măcar veșmântul.

— Nu vrei să-i duci un mesaj?

— Dar nu doriți să stați de vorbă personal cu ea?

— Îți bați joc de mine?

— Nici gând. Meșterul Brandauer v-a salvat și dacă el a putut, trebuie să pot și eu. Vă voi elibera.

— Vorbești serios? chiui de bucurie Katombo, dincolo de peretele de scânduri.

— Da. O să fugiți și eu am să vă însoțesc, fiindcă m-am săturat până peste cap de foamea asta veșnică!

— Și cum să facem? Poți să-mi dai drumul?

— Da; zăvorul nu este format decât din două bucăți de lemn.

— Poți să-mi faci rost de un costum de marinar?

— Fred mai are unul de rezervă în dulapul său; n-are să bage imediat de seamă că-i lipsește.

— Spui că prizonierii sunt strânși cu toții în cală?

— Chiar așa.

— Unde dorm ofițerii?

— În cabinele lor.

— Şi marinarii şi soldaţii?

— În încăperile de sub pupă.

— Celula se poate închide pe dinăuntru?

— Da.

— Şi cabinele?

— Da.

— Pot să ajung de aici la oamenii mei?

— Foarte uşor.

— Câţi oameni stau de pază?

— Douăzeci, în afară de ofiţer.

— Corabia mea mai este remorcată?

— Da. A fost percheziţionată cu atenţie, dar nu vi s-a luat nimic.

— Unde au fost duse armele noastre?

— În depozitul de arme.

— Cum se poate ajunge acolo?

— Numai prin cabina căpitanului, pe care comandantul i-a cedat-o contelui, şi unde acum se află soţia dumneavoastră.

— Asta e bine; o să reuşim. La bord sunt cuie mari?

— Câte doriţi. Pentru ce?

— Ca să batem în cuie uşile cabinelor şi ferestruicile. Fă rost de cât de multe poţi şi de câteva ciocane. Du-le într-un loc pe punte, unde să nu le descopere nimeni. Mie adu-mi un cuţit bine ascuţit.

— Pot să vă aduc mai mult de o duzină, căci bucătarul are o groază de cuţite.

— Fă rost şi de sfoară şi curele, să-i legăm pe arestaţi!

— Se face!

— Bun. Când te întorci?

— La garda următoare, când toată lumea are să doarmă.

— Mai înainte poți să te strecori până la oamenii mei?

— Da. Ofițerii sunt cu toții la masă acum.

— Atunci, anunță-i să fie pregătiți, pe urmă aruncă o privire să vezi dacă ușa de la camera cu arme este deschisă!

— Așa voi face, domnule Katombo.

Plecă, lăsându-l pe Katombo pradă unei agitații de nedescris. Zăcea închis aici în carcera asta strâmtă, în timp ce femeia lui se afla în mâinile contelui, pe care îl știa în stare de orice mârșăvie. Trebuia să acționeze repede. Simțea că fierbe. Minutele care treceau i se păreau o veșnicie; ciulea urechea la fiecare zgomot. În găoacea lui strâmtă nu avea cum să măsoare curgerea timpului. Tocmai începea să creadă că marinarul și-a bătut joc de el, când auzi zgomot ușor de pași apropiindu-se de cușca lui. Zăvorul fu tras și o voce înăbușită îi spuse:

— Ieșiți afară!

Katombo țâșni afară și-și întinse mădularele înțepenite.

— Ai adus cuțit și sfori?

— Da. Un cuțit de măcelărie, unul de tranșat și unul de masă și o droaie de sfori!

— Cuie?

— Sunt pregătite la catargul mare, lângă scripetele cu odgoane. Am dus și patru clocane; le-am șterpelit din atelierul dulgherului.

— Ai fost la soția mea?

— Da. Își face griji pentru dumneavoastră și mi-a spus să vă rog să vă cruțați viața.

— Cum stăm cu camera de arme?

— Este închisă, dar poate fi doborâtă ușor din câteva lovituri de topor. Sus toată lumea doarme, iar străjile n-au mirosit nimic.

— Atunci du-mă la oamenii mei!

— Haideţi!

Îl luă de mână şi, după ce traversară cala, ajunseră în faţa unei uşi, îndărătul căreia se auzea ceva ca un fâşâit; erau oamenii care zăceau culcaţi pe un covor de paie.

— Aici sunt.

Katombo întinse mâna şi pipăi uşor; găsi trei zăvoare, pe care le trase.

— Cine-i acolo? se auzi o voce puternică dinăuntru.

Deschise.

— Abdallah, vorbeşte mai încet! Sunt eu, Katombo.

— Katombo? *Hamdulillah*, Allah fie preţuit! Eşti liber?

— Da. Vreţi să ieşiţi şi voi?

— Nu mai întreba, ci dă-ne armele!

Săriseră toţi în picioare şi acum întindeau mâinile spre el, cerându-şi armele înapoi.

— Da, armele, vrem armele, ca să putem ieşi de aici!

Katombo încercă să-i potolească.

— Ascultaţi la mine, oameni buni! Nu e de ajuns doar să fim liberi; trebuie să capturăm şi vasul pe care ne aflăm, altfel riscăm să fim iarăşi arestaţi. Tot echipajul doarme, în afară de străjile de pe punte. Uitaţi, aici aveţi un cuţit şi sfori ca să-i legaţi! Ne strecurăm pe punte şi dăm gata străjile fără nici cel mai mic zgomot. Este cel mai important lucru, căci cel mai neînsemnat zgomot înseamnă pentru noi sfârşitul. Ne strecurăm târâş pe rând până acolo, unul după altul. Tată, tu te duci cu Savab pe partea stângă a punţii şi rezolvi cu paznicii de acolo. Voi trei, Hafis, Bako şi Rahman, vă duceţi până pe catargul mare; acolo este un scripete, înăuntrul căruia veţi găsi cuie şi ciocan. În cazul în care se întâmplă să se iţte larmă, săriţi iute şi bateţi în cuie lucarnele din faţă şi din spate, aflate lângă cabi-

rele ofițerilor. Fiecare se ocupă de câte una. Eu mă îngrijesc de străjile din partea dreaptă a punții. Restul va veni de la sine. Dar evitați orice vărsare inutilă de sânge! Ne-am înțeles?

— Da, i se șopti în cor, iar Abdallah mai spuse:

— Ayesha e bine?

— Da. Acum, la atac... stați!

Întinse mâna să-i oprească, pentru că de sus venea zgomot de pași.

— Ofițerul de rond, spuse Balduin speriat.

— Vine jos?

— Fără doar și poate.

— Cu atât mai bine. Vino, tată! Ceilalți, mai așteptați puțin!

Nu zăvorî ușa, ci doar o închise. Se furișă împreună cu Said Abdallah îndărătul scărilor. Erau, într-adevăr, pași care se apropiau de scara îngustă. Era același locotenent care fusese pe sandală. Avea o lanternă și voia probabil să se încredințeze că prizonierii erau în siguranță. Pusese piciorul pe ultima treaptă, când Katombo ieși din ascunzătoare și-l atacă din spate, luându-l pe după gât. Abdallah scoase cuțitul, dar Katombo îl opri:

— Nu-l înjunghia! Îmi trebuie uniforma lui!

Îl strânse de gât până ce omul își pierdu cunoștința și se prăbuși la pământ.

Abdallah îi smulsese lanterna și făcea acum lumină. Katombo îl scoase veșmintele, îl legă și-l puse căluș la gură. Se duse apoi înapoia scărilor și ieși după câteva momente îmbrăcat în ofițer.

— Și acum, la atac! Fiecare își cunoaște locul și trebuie să-și facă datoria. Nu mai e nevoie să vă spun încă o dată care e miza jocului.

— Nu-l eliberăm și pe turci? întrebă Balduin.

— Mai târziu. Acum ne-ar sta în drum şi ar putea strica totul. Înainte!

O luă în frunte şi aprinse lanterna abia când ajunse aproape de puntea superioară. Abia apucă să pună piciorul pe punte, că văzu o siluetă venind spre el.

— Cine-i acolo?

— Rondul!

— Totul e în ordine şi nu s-a întâmplat...

„Întâmplat" vru să spună ofiţerul de punte, dar nu mai apucă, fiindcă fu luat prin surprindere de Katombo, care-l înşfăcă de gât. Îl legă iute şi-i puse un căluş. Reisul o porni mai departe; în calea lui mai dădu peste trei gărzi, care avură parte de acelaşi tratament. În capul etravei îi găsi pe Abdallah şi pe Savab.

— Care e situaţia? îl întrebă pe Abdallah.

— Toţi au fost anihilaţi, în afară de timonier.

— Vino, atunci! Îl voi scoate şi pe el din cursă, ca apoi să preiei tu comanda la timonă.

Înşfăcă de pe jos o bucată de lemn şi o porniră înainte, Katombo cu pas milităresc apăsat, iar Abdallah puţin în urma lui, mergând târâş.

— Rondul? întrebă timonierul, ieşind din cabina lui.

— Rondul! încuviinţă Katombo.

— În curând va trebui să ţinem cap nord, fiindcă tocmai am trecut pe lângă înălţimile promontoriului Matapan şi...

Când să-şi termine vorba, omul, care nu bănuia absolut nimic, căzu lat, fără cunoştinţă. Imediat se ridică şi Said Abdallah.

— *Mashallah*, ce mână sigură ai! Acum preiau eu cârma. Ce direcţie luăm?

— Acelaşi curs ca şi până acum, fiindcă nu avem suficienţi oameni pentru alte manevre. Suntem norocoşi

că „Vulturul" merge şi cu pânze, căci dacă era vorba de motoare nu prea puteam să ne aventurăm!

— Ce ai de gând să faci acum?

— Am să... aha, uite că vine cel de care aveam nevoie! şi, ducându-se către marinarul care-şi făcuse apariţia, îl întrebă:

— Unde dorm maşinistul şi fochiştii?

— Colo, în barca de salvare, în nopţile când se merge doar cu pânzele. Pe timpul zilei înghit atâta căldură, încât noaptea caută răcoarea aerului liber de pe punte. La ei nu m-am gândit. Puteau să dea totul peste cap!

— Înseamnă că am făcut bine să acţionăm în linişte şi nu ne-au auzit. Cum se ajunge la provizii şi la apa de băut?

— Prin bucătărie.

— Deci nu trebuie să mai trecem prin celelalte încăperi?

— Nu. Se poate coborî acolo doar pe uşa asta; ofiţerul administrativ a lăsat cheia acolo.

— *Hamdulillah*, jocul este al nostru! Avem destule lanterne şi stinghii de lemn?

— Câte doriţi!

— Hai să mergem!

Se duse iute pe puntea centrală, unde îl aşteptau oamenii lui. Le dădu raportul, apoi le înmână uneltele trebuincioase, spunându-le să bată în cuie toate uşile şi lucarnele şi apoi să le blocheze cu stinghiile. Oamenii plecară doi câte doi în locurile indicate.

Înăuntrul corabiei toată lumea dormea, de la căpitan până la mus. Când de pe punte începură loviturile de ciocan, zgomotoase şi nenumărate, tot echipajul se trezi. Se ridicară iute şi dădură buzna la uşile cabinelor. Văzură cu groază că erau încuiaţi înăuntru. Oare ce se întâmplase? Izbucnise vreo revoltă, sau prizonierii izbu-

tiseră să se elibereze? Cu toții, de la ofițeri la marinari, își puseră toate forțele în joc, încercând să spargă ușile; dar, chiar dacă ar fi cedat zăvoarele, bârnele oricum nu s-ar fi rupt. Se ridică o larmă sub punte care creștea din ce în ce mai mult.

În acest răstimp, Katombo se dusese în barca de salvare. Când izbucniseră primele lovituri de ciocan, mașiniștii se treziseră și dăduseră să plece din culcușul lor.

— Stați pe loc! le comandă Katombo.

Recunoscură uniforma vasului lor, așa că se supuseră ordinului.

— Vă pricepeți să mânuiți motoarele fără alt ajutor?

— Bineînțeles, încuviință unul din ei, foarte mirat de întrebare.

— Vreți să câștigați de cinci ori mai mulți bani decât acum?

— Bineînțeles! i se răspunse din nou, cu și mai multă tărie.

— Bun; luați aminte la ce vă spun: vasul se află în mâinile celor pe care i-ați luat prizonieri de război. Tot echipajul este blocat în cabine și în cală . . .

— Cum . . .

— Gura! Voi veți avea altă soartă decât ceilalți, apoi veți fi eliberați. Veți conduce motoarele până ce vom ajunge la destinația pe care o vrem noi. Atunci veți primi de cinci ori mai mulți bani decât primiți de obicei aici. Să nu încercați să evadați, că nu aveți nici o șansă! Vreau un răspuns pe loc; nu am timp de pierdut!

Se uitară unii la ceilalți înmărmuriți. În sfârșit, unul mai hotărât spuse, scărpinându-se după ureche:

— Ce poveste dată nalbii! Purtați uniforma noastră și vreți să ne instigați la răzmeriță . . . hm, postul nostru este să stăm la mașini, și asta vom face, atâta timp cât

ni se va cere. Cel mai bine pentru mine acum este să nu-mi mai „pun nici o întrebare. Faceți ce vreți! Acum este prea întuneric să pot vedea ceva; pot să aștept până mâine dimineață.

Se culcuși din nou în colțul lui. Cellalți mașiniști îi urmară exemplul. Katombo plecă foarte mulțumit de simțul practic al acestor oameni și făcu rost de un topor. Se duse la cabinele căpitanilor. Ajuns acolo, ciuli urechile, fiindcă dinăuntru se auzeau voci.

— Trebuie să ies. Înapoi, altfel folosesc forța! ordonă o voce bărbătească.

— Rămâi pe loc, altfel te înjunghii cu pumnalul ăsta! îi replică Ayesha cu mult curaj.

Katombo intră, venind lângă soția lui. Stăteau acum amândoi față în față cu contele von Hohenegg.

— Katombo!

— Da, drăguțule! Am venit să te ajut să-ți „pui în practică cunoștințele marinărești"! Mai întâi trebuie să afli cum a fost posibil să capturăm o navă atât de mare numai cu o corabie măruntă destinată a naviga doar pe Nil. Ești prizonierul meu!

Contele era atât de uimit, încât nu reuși să îngaime nici un cuvânt. Katombo auzi în spatele său pași apropiindu-se; se întoarse și recunoscu trei din oamenii săi, care veniseră să primească ordine noi.

— Luați acest om și legați-l!

— Să mă legați? Pe mine, contele von Hohenegg . . . ?

Își îndreptă mândru ținuta, străpungându-l pe Katombo cu tăișul ca de oțel al privirii.

— Contele von Hohenegg? Pfui, acum nu ești decât un nenorocit de golan pe care ar fi trebuit să-l nimicesc dacă mâinile mele nu ar fi fost prea curate pentru pielea ta jegoasă! Legați-l!

Hohenegg fu luat și dus afară. În zadar se zbătu, pumnii puternici ai arabilor îl ținură strașnic în frâu. În mai puțin de două minute, contele zăcea fără cunoștință la podea.

— Duceți-l în carcera unde am fost închis eu și așteptați-mă jos! Vin și eu imediat!

În sfârșit, era singur cu Ayesha. Fata mai-mai să-l acopere cu dezmierdări, dar el o respinse cu blândețe; nu era timp acum de așa ceva. Trebuia să acționeze.

Dintr-o lovitură de topor sparse ușa care ducea în camera armelor. Găsi aici din plin ce căuta.

— Vino sus pe punte, Ayesha, și stai cu tatăl tău până se liniștesc lucrurile! După aceea vei avea timp și pentru tine.

O duse la Said Abdallah, după care îl strigă pe marinar și se duse la cabina unde era închis pașa.

— *Salam'aleik!*

— *Áleik!* Cine ești și ce înseamnă toată zarva asta?

— Numele meu este Katombo, iar zarva înseamnă că ești liber.

— *Hamdulillah!* Cine este cel care-mi redă libertatea?

— Eu!

— Tu? Nu te cunosc și nu știu cum te cheamă.

— Said Abdallah este tatăl soției mele.

— *Allah akbar!* Allah e mare! Așadar, v-ați eliberat?

— Da. Tot echipajul „Vulturului" este arestat, dimpreună cu contele von Hohenegg, care se afla și el la bord.

— Cine? Contele von Hohenegg? scoase un strigăt de bucurie marele vizir.

— Este dușmanul tău?

— Este dușmanul padișahului. A venit ca trimis al țării sale la Istanbul și a nesocotit încrederea cu care a

fost întâmpinat. A încercat să se strecoare în haremul sultanului și a înjunghiat un paznic. A fost arestat și numai calitatea sa de emisar l-a salvat viața. A fost, totuși, dat afară din țară și acum nu mai are voie nici măcar să arunce un ochi prin Istanbul, dacă dorește să rămână întreg. Dar acum a fost arestat pe o corabie dușmană, așa că putem să-l tratăm ca pe un dușman. Îți spun drept că arestarea lui îmi este mai pe plac decât orice bătălie. Pe barba profetului, aș da orice să fie arestatul meu și nu al tău!

— O să discutăm mai târziu despre asta; poate ți-l predau ție. Ai oameni care să se priceapă la cârma unui vas de război?

— Toți sunt marinari destoinici.

— Atunci, du-te pe punte! De acum ești propriul tău stăpân!

Pașa se grăbi să dea viață ordinului. Katombo coborî apoi la carcera unde era zăvorât contele. De aici era un gang strâmt care ducea în cealaltă parte, unde erau închiși turcii. Îl lăsă pe Balduin să-l conducă. Marinarul deschise o ușă dinăntul căreia năvăliră aburi înecăcioși. La lumina opaițului ieșiră la iveală figurile prizonierilor, care se ridicaseră de pe paiele putrede, unde zăcuseră până atunci.

— Vreți să fiți liberi? îi întrebă Katombo.

Răsună un Da general.

— Atunci făgăduiți-mi solemn că îmi veți da ascultare, fiindcă așa a ordonat pașa al vostru!

— Făgăduim!

— Veniți!

Plecară înșiruiți către coverță.

Cei eliberați au fost postați la cisterna de apă din fața corabiei. Katombo se duse la timonă, unde Malek Pașa îi întinse mâna.

— Al cucerit vaporul cu tot cu echipaj; este al tău acum. Vrei să mă duci la Istanbul?

— Întreabă-l pe Said Abdallah. Dorința lui este ordin pentru mine.

— Mi-a povestit totul. Mila khedivului este precum un pai îndoit de orice vânticel; în schimb, mila lui Allah este eternă și fără de sfârșit. Prietenul Abdallah merge împreună cu mine la Istanbul, „obrazul luminat al chipului lumii", așa mi-a promis. Sultanul îi va aduce alinare pentru toate suferințele îndurate.

— Așa este? îl întrebă Katombo pe Said Abdallah.

Acesta încuviință din cap.

— Atunci, merg și eu cu voi. Dar aș dori să-mi împlinești o dorință, o, mare vizir!

— Rostește-o și este ca și împlinită!

— Ia vasul acesta cu tot ce se află pe el ca pe un dar de la mine!

— *Allah il Allah!* vorbești serios?

— Nu mi-aș permite să glumesc cu tine!

— Și contele este al meu?

— Al tău și al sultanului. Mi-a înveninat tinerețea și m-a izgonit în pribegie. Allah l-a adus acum în mâinile mele, dar eu ți-l predau ție, căci sultanul tare se va bucura și te va binecuvânta dacă îi duci o asemenea pradă!

— Te va binecuvânta și pe tine. Fii fiul meu, așa cum ești și fiul prietenului și fratelui meu! Ai fost reis?

— Da.

— Te pricepi să mânuiești vasul acesta?

Privirea lui Katombo se aprinse. Trebuia să nu-și piardă capul, căci acum i se punea dinainte un viitor la care nici nu visase.

— Mă pricep.

— Te cred și mă las pe mâinile tale. Îmi vei fi căpitan, până ce sultanul îți va oferi ceva mai bun.

— Atunci te rog să le spui oamenilor tăi că trebuie să-mi asculte neîntârziat ordinele! A venit timpul să facem ordine la bord.

— Vino!

Pașa l-o luă înainte. Ajunseră la baricada unde se aflau turcii, care se aruncară iute la pământ în fața lor.

— Ascultați cu atenție ce vă spun! Acest om este fiul și prietenul meu. Îl predau conducerea vasului. Voi trebuie să-l ascultați cu prețul vieții la fel ca pe mine, altfel, faceți din nou cunoștință cu biciul! Katombo vorbește-le tu mai departe!

Se întoarse la timonă. Katombo își chemă și arabii săi. În scurt timp totul era pus în ordine la bord; fiecare post fusese asigurat cu cel puțin câte un om. Katombo putea acum să spere că vor ajunge cu bine la Istanbul.

Astfel se mai petrecură câteva ceasuri. De unde la început fusese zarvă mare, acum totul era cufundat în liniște. Învinșii își dăduseră seama că nu mai aveau nimic de făcut.

La răsărit cerul se lumina, semn că începea să se crape de ziuă. Mașiniștii coborâră în camera motoarelor, pentru a pune vasul în mișcare cu forța aburilor. Cortul în care stătea Ayesha fusese așezat pe punte; Katombo stătea lângă cort. Said Abdallah era încă la timonă, iar Malek Pașa se retrăsese în cabina căpitanului, care urma să-i servească drept loc de odihnă, fiind cea mai bună încăpere de pe vas.

Deodată, Sovab veni la Katombo. Odinioară fusese și el timonier, ceea ce-l făcea să se umfle zdravăn în pene.

— Sidi, acolo jos, unde sunt strânşi ofiţerii, unul din ei bate din ce în ce mai tare şi cere să stea de vorbă cu căpitanul.

— Dă-le arme oamenilor noştri care nu sunt ocupaţi cu altceva şi după aceea o să deschidem.

Fură împărţite arme. În scurt timp, un şir impunător de navigatori mărşăluiau în pas intins spre cabinele ofiţerilor.

— Savab, deschide! ordonă Katombo.

Drugii de lemn fură daţi la o parte, iar zăvoarele fură deschise. Căpitanul tâşni imediat afară, însoţit de tot grupul de ofiţeri. Avuseseră timp să se înarmeze până în dinţi, dar văzând ce-i aştepta la uşă, se răzgândiră. Îşi dădură seama că nu puteau opune rezistenţă fără ajutorul celorlalţi din echipajul lor. Din comportamentul lui Katombo înţeleseră că el era cel cu care aveau să stea de vorbă.

Căpitanul o luă înainte, iar ceilalţi ofiţeri rămaseră pe loc.

— Unde este contele von Hohenegg?

Katombo zâmbi cu superioritate.

— Nu sunteţi în postura care să vă îndreptăţească să-mi puneţi o asemenea întrebare mie, actualul căpitan al „Vulturului". De câteva ceasuri vasul este proprietatea sultanului de la Istanbul. În locul dumneavoastră aş prefera să aştept în tăcere pe mai departe. Cu toate acestea, voi face o excepţie şi vă voi răspunde. Malek Paşa este liber, în schimb Hohenegg se află în cuşca unde aţi binevoit să mă încarceraţi pe mine.

— Contele... în carceră?

— Ba poate aţi vrut să spuneţi „mişelul... în carceră?". După cum am putut să mă conving singur, acolo au stat nu numai oameni politici, ci şi criminali de rând.

De altfel, vreți să-mi explicați cum a ajuns contele pe vasul dumneavoastră?

— De ce nu? Doar nu este vreun secret. Știți probabil că Norlandia nu era o putere marină până nu de mult. Și totuși, de curând a hotărât să iasă din neutralitate. Contele Hohenegg a primit de la ducele său misiunea de a studia felul în care se practică marina de către puterile străine. A ales Anglia, care nu a fost atât de meschină să-i refuze cererea de a face studii pe unul din vasele sale de război.

— Vă mulțumesc, domnule căpitan, pentru informația dumneavoastră. Conjunctura mă obligă să vă declar prizonieri. Depinde numai de dumneavoastră dacă vă veți ușura sau vă veți îngreuna situația, dar sper că vă veți supune de bunăvoie. Predați-ne armele!

Ofițerii se uitară unii la alții, își aruncară priviri pleziște, dar căpitanul își scoase sabia și pistoalele. Ceilalți îi urmară și ei exemplul.

— Veți aștepta liniștiți în front până ce eu voi inspecta cabinele domniilor voastre. Cine face vreo mișcare suspectă este împușcat!

Dispăru în cabine, însoțit de Savab, și trecu ceva timp până se întoarseră. Katombo aduse un braț plin de tot felul de hârtii.

— Mi-am permis să confisc lucruri care pentru noi sunt de o mare importanță, în timp ce pentru domniile voastre nu mai înseamnă nimic. Urmați-l pe acest om! Vă va duce în încăperile în care veți sta de acum înainte.

Savab puse jos pachetul și făcu cale întoarsă. Prizonierii fură închiși într-un spațiu pe jumătate mai mic decât cel în care stătuseră înainte. Celelalte cabine le luă Katombo pentru sine, pentru Ayesha și pentru Said Abdallah.

După ce termină cu arestaţii, Savab trebui să ducă hârtiile confiscate în cabina lui Malek Paşa. Deschiseră apoi lucarnele, ca să negocieze şi cu restul echipajului arestat. Nu fu prea uşor. Se ajunse la o înţelegere abia după multe tratative. Oamenii predară armele şi rămaseră închişi. Această măsură se impunea de la sine, căci Katombo avea la dispoziţie o mână de oameni.

În tot acest timp, marele vizir se făcuse nevăzut. Se pare că hârtiile cu pricina erau de o importanţă extraordinară pentru el. Într-un sfârşit, veni pe punte, îndreptându-se spre Katombo cu un aer foarte mulţumit.

— Allah este cu tine şi cu mâna ta. Căci ce atingi tu, se transformă în floarea binecuvântării. Actele pe care le-ai găsit sunt mai valoroase decât o grămadă de aur. Astăzi noi am învins duşmanul pe mare şi pe pământ, fără să ducem vreo luptă sau să pierdem vreun om. În schimb, am câştigat un om, adică pe tine, căruia îi stau dinainte toate onorurile pe care le poate oferi Înalta Poartă! Îţi repet: fii fiul meu! Vrei?

— Vreau.

— Şi de acum înainte vei purta numele pe care l-a purtat primul şi singurul meu fiu, înainte ca îngerii morţii să-l ia cu ei!

— Ce nume?

— Nurvan. Pot să-ţi spun aşa?

— Mărite domn, chiar te rog să o faci!

— Allah să te binecuvânteze dimpreună cu toţi ai tăi şi să-ţi lumineze calea! Mi-ai salvat viaţa şi mi-ai redat libertatea; ai adus sultanului victoria. Te aşteaptă onoruri şi demnităţi înalte, dar tu să rămâi la fel de viteaz şi de puternic, de credincios şi de cinstit ca şi

cum ai trăi pe o insulă pustie, ca cea spre care te îndrepți împreună cu Said Abdallah și cu soția tal Iar dușmanul tău... Allah să-l mistuiel

Viața lui Katombo intrase cu totul neașteptat pe alt făgaș. Primul pas spre rangul de kapudan-pașă — amiralul sultanului — era făcut.

7. RĂZBUNAREA KHEDIVILOR

Şase ani trecură de la cele istorisite mai înainte.

Era prin martie, o lună caniculară în Egipt. Soarele dogorea pământul. Nisipul deşertului nu mai putea răbda sulițele marelui astru, reflectându-le într-o mare de jăratec în care ochiul căuta sprijinul unui punct verde, nemaisuportând durerea orsurii.

Prin deşert trecea o caravană mică. În faţă mergeau doi bărbaţi călare. Unul era bătrân; barba împrumutase culorile argintului, dar tot părea să mai aibă forţa de a traversa pustiul.

Însoţitorul său era mult mai tânăr; îl depăşea pe celălalt prin statură, prin înălţime şi robusteţe.

În urma lor venea o cămilă împodobită cu un tahtirevan, în care stătea o femeie acoperită de văluri, cu o feliţă în braţe care să tot fi avut vreo doi ani. Copila avea aceleaşi trăsături drăgălaşe ca ale mamei sale.

Venea apoi un servitor care ducea mai multe cămile de povară. Convoiul îl închelau câţiva bărbaţi înarmaţi, pe figurile cărora se citea desluşit că erau bine deprinşi cu uzul iataganelor şi carabinelor pe care le duceau cu ei.

Cei doi înaintaşi discutau aprins.

— Ştii sigur că suntem pe drumul cel bun, Katombo? întrebă cel mai în vârstă.

— Da, tată, îi răspunse cel întrebat. Ştiu precis că în trei ceasuri urmează să ajungem la oază.

— *Hamdulillah!* Noi nu avem de ce să ne temem de călătoria asta, dar Ayesha și copilul nu au forța noastră și tare mai simt nevoia să punem odată capăt drumului. Ce va spune Omar Bathu?

— Și Sobeida? Nu au habar că suntem în drum spre ei. Când vom ajunge la ei, vor fi pe cât de uimiți, pe atât de bucuroși.

— Șase ani! E mult timp de când nu i-am mai văzut. Țic ți-au fost prielnici, dar lui Omar Bathu, nu prea. Ai devenit kapudan-pașă, iar el a fost condamnat la moarte pentru că s-a știut că a fost complice la uciderea mudirului și la evadarea noastră. A reușit să fugă și uite că acum e nevoit să-și ducă traiul hăituit ca un proscris prin singurul loc unde se mai află în siguranță, în pustie!

— Nu i-a fost ușor, dar nici atât de greu. El și cu Sobeida se iubesc, iar mamelucii l-au rămas credincioși. Voi face uz de toată influența mea pentru ca să obțină permisiunea khedivilor să se întoarcă.

— Crezi că ai o influență chiar așa de mare? Viceregele este un conducător aproape de sine stătător al țării sale. În Masr* voința sultanului nu mai valorează aproape nimic, și apoi adu-ți aminte că în ochii viceregelui și tu ești numai bun de pedepsit.

— Cu condiția ca sub numele de Nurvan Pașa să fie descoperit acel Kalombo care l-a tras pe sfoară pe mudirul din Assuan, biruindu-l. Ia oprește-te! Ce-i cu punctele acelea?

Arătă cu mâna în față, unde, pe linia orizontului se zăreau apropiindu-se niște puncte albe. Caravana se opri. Bărbații își luară armele în mâini.

— Sunt dușmani? întrebă cu voce înspăimântată femeia înfășurată în văluri.

---

* Denumirea arabă a Egiptului.

— Nu ne dăm seama, Ayesha, îl răspunse Katombo. Aproape fiecare locuitor al deşertului este aici mai mult sau mai puţin hoţ sau tâlhar.

— Sunt mulţi, îşi dădu cu părerea Said Abdallah. Poţi să-i numeri, Katombo?

Acesta îşi duse mâna streaşină la ochi, pentru a pune stavilă soarelui, care-i împiedica vederea.

— Cinci — zece — doisprezece — cincisprezece — douăzeci! Sunt mai mulţi ca noi.

— Prin urmare, trebuie să ne ferim de ei.

Călăreţii se apropiară. Haikurile* lor albe străluceau în lumina soarelui. Observaseră caravana şi se îndreptau spre ea, rând pe rând, până o împresurară pe de-a-ntregul.

De teamă, Ayesha tremura şi-şi strângea cu putere la piept fetiţa.

— Nu vă luptaţi! Mai bine predaţi-vă! îi imploră ea.

— Linişteşte-te! îi vorbi Katombo; nu avem de ce să ne temem. Pe unul din ei îl cunosc; era cu Omar Bathu, când a luat-o pe Sobeida.

Călăreţii îşi fluturau ameninţător iataganele şi flintele, iar când cercul din jurul micuţei caravane se închise complet, conducătorul întrebă:

— Cine sunteţi voi?

— Suntem drumeţi în căutarea unei oaze. Dorim pacea.

— De unde veniţi?

— Din Masr.

— Încotro mergeţi?

— Întrebi de parcă ai fi vreun khavas. Cine te-a făcut stăpân al pustiei?

---

* Burnus cu glugă — un fel de mantilă cu glugă purtată de arabi.

— Un khavas? Eu nu sunt sclav, ci om liber. Un ibn' arab nu este un polițist.

— Atunci, vezi-ți de drum așa cum vrem să facem și noi!

— Drumul nostru este și al vostru. Veniți din Masr — asta nu e bine pentru voi, căci trebuie să vă duc la șeicul nostru.

— Cum îl cheamă pe șeicul vostru?

— Ai să afli la un moment dat.

— Ba îl știu de pe acum. Stăpânul vostru este Omar Bathu, cel pe care îl căutam și noi.

— Îl cunoști? Cine ți-a vorbit de el?

— Îi suntem prieteni. Du-ne la el!

— Dacă îi ești prieten, n-ai de ce să-ți faci grijă; dacă, în schimb, veniți cu gânduri dușmănoase, sunteți pierduți. Veniți!

Convoiul se puse în mișcare.

Trecuse mai bine de un ceas, când din depărtare ieși la iveală un călăreț care trebuie că încălecase o hedjină foarte bună, căci animalul avea un pas atât de iute, încât în cinci minute intră în câmpul auditiv al celor din caravană. Călărețul era un bărbat încă tânăr, care avea asupra lui o mulțime de arme. Păru că nu se teme de convoi nici cât negru sub unghie; ba, dimpotrivă, se apropie încrezător și își opri hedjina de-abia când ajunse lângă beduini.

— *Salam aleikum!* salută el, ducând mâna la frunte.

— *Sal'al!* îi răspunse scurt conducătorul caravanei. Îl salutase din obligație, scurtând cuvintele, de parcă ar fi vrut să vadă mai întâi cu cine are de-a face. De unde vii?

— De la Blidah.

— Străsnic de departe. Și încotro te duci?

— La Korosko.

— Şi asta e departe. Din care duar* faci parte?

— Sunt un fiu al beni solimanilor şi mă numesc Mehem al Olahad.

— Beni solimanii sunt păstori paşnici, dar tu ai foarte multe arme la tine.

— Nu ştii că gumii** bântuie prin deşert şi că „stăpânul cu capul mare"*** îşi înalţă vocea pe timp de noapte? Şi tu ai arme, şi cu toate acestea te-am salutat ca pe un prieten.

— Îţi voi fi prieten, aşa că vino cu noi! În oaza noastră vei găsi apă şi mâncare pentru tine şi pentru animalul tău.

— Cum îl cheamă pe şeicul acestei tabere?

— Îţi va spune chiar el cum îl cheamă. Hai!

Străinul li se alătură.

Soarele se cufunda tot mai mult la orizont. Nu mai era mult până la apusul atât de scurt prin acele locuri, când din depărtare apărură vârfurile verzi ale unor palmieri. Ajunseră în curând la o oază care arăta extraordinar de fertilă datorită unui izvor susurător.

Pe sub palmierii zvelţi, încărcaţi cu ciorchini de curmale, erau aşezate mai bine de şaizeci de corturi. Cel mai mare cort era întins chiar în mijlocul oazei. În faţa cortului stătea conducătorul acestei tabere, Omar Bathu, principele mamelucilor.

Cei şase ani de prigoană nu lăsaseră vreo urmă neplăcută asupra înfăţişării lui. Chipul îi era frumos bronzat, iar trupul i se împlinise, devenind mai puternic, mai solid şi mai robust. Se uita înspre răsărit, de unde venea convoiul. Perdeaua cortului se dădu la o parte, şi

---

* Aşezare umană de locuitori în corturi (nomazi).

**Caravanele de măgari.

*** Leul.

Sobeida ieși lângă soțul ei. Luase obiceiul femeilor beduine și nu mai era acoperită de văl. Nici ea nu se schimbase prea mult.

— Nu vrei să intri, dragule? Masa este gata.

— Tare aș vrea, dar uite că vin oamenii noștri cu niște străini după ei.

— Cine poate să fie? Prizonieri dușmani?

— Nu știu. Privește, trebuie că este și o femeie cu ei, căci una din cămile poartă un tahtirevan.

Convoiul se apropie tot mai repede, căci animalele adulmecaseră apa. Chipul lui Omar Bathu se încorda din ce în ce mai mult. Dar privirea celui care poartă în suflet iubirea este foarte pătrunzătoare. Sobeida izbucni deodată:

— Tatăl meu!

Se repezi înainte cu brațele desfăcute. Said Abdallah sări de pe cal și o strânse la piept.

— Copila mea, draga mea!

O sărută cu tandrețe părintească și îl salută pe Omar, care între timp dăduse mâna cu Katombo. Acesta puse cămila care purta un tahtirevan să îngenuncheze. Coborî Ayesha. Strigătele de bucurie se întețiră. Toată tabăra fu cuprinsă de bucuria pricinuită de vizita pe care o primise șeicul. Pentru beduinul din neamul beni solimanilor această situație îi era foarte pe plac, fiindcă nimeni nu mai stătea să-și piardă timpul cu el și să-l iscodească despre rudele sale. Rămase ca oaspete în tabăra din oază.

Se lăsase întunericul. Familia reunită stătea sub palmieri și-și povestea viața scursă până în acea zi a revederii. Sobeida îi dăruise și ea soțului ei o fetiță, care avea cinci ani, fiind cu trei ani mai mare decât fiica lui Katombo.

Cele două familii nu reușiseră să-și trimită veşti una alteia decât foarte rar, căci Omar Bathu nu rămânea prea mult într-un singur loc şi era nevoit să stea mai mult ascuns, aşa că acum aveau ocazia să stea de vorbă pe îndelete.

Dinspre apă răsunară, deodată, trilurile unei rababe*, în jurul cărela dănţuiau câteva fetişcane. Se adunaseră acolo toţi bărbaţii, şi de aceea Ayesha îşi dăduse la o parte vălul, lăsându-şi frumosul chip în mângâierea razelor lunii.

Şi totuşi, un ochi neştiut o spiona. Beduinul străin se trăsese îndărătul unui palmier şi acum iscodea cu priviri agere toată acea adunare. Ba reuşi chiar să şi prindă mare parte din discuţie. Nu se dezlipi din locul lui de observaţie decât când văzu că grupul începu să se retragă spre locul de odihnă.

Nu peste mult timp, peste oază se lăsă liniştea deplină. Chiar şi deşertul fu cuprins de tăcerea adâncă. La răstimpuri, se mai auzea doar în depărtări urletul vreunui şacal sau vaietul ascuţit al vreunei hiene.

Atunci se ridică şi beduinul din ascunzătoarea sa. Se strecură printre doi palmieri, căutându-şi drum spre ieşirea din tabără. Reuşi să se furişeze neobservat. O luă apoi în direcţia de unde venise pe timp de zi. Merse preţ de un sfert de ceas, după care se opri şi slobozi un strigăt ca de vultur. I se răspunse imediat. Se îndreptă spre locul de unde venea strigătul şi ajunse în faţa unui bărbat, care tocmai se ridicase de pe jos.

— Ei, Nasafi, acela este duarul mamelucilor? îl întrebă acesta.

— Da, sidi.

---

* Instrument muzical arab cu corzi şi cu placa de piele.

— În sfârșit, acum e al meu și am să capăt prețul pus pe capul lui de khedivi! Este acolo?

— Da! L-am văzut și am vorbit cu el.

— Am mers pe urmele tale, dar la un moment dat erau amestecate cu altele. Cu cine te-ai întâlnit pe drum?

— Cu oamenii mameluculul și cu o caravană neînsemnată, care îl însoțea.

— Ce caravană?

— Erau doi bărbați, o femeie și un copil. Omar Bathu i-a strigat pe bărbați Katombo și Abdallah, iar femeia era sora nevestei lui.

— Abdallah? Asta e Said Abdallah, șeicul reisanilor, și reisul Katombo, care acum șase ani l-au omprât pe Hamd el Arek și apoi au fugit. *Hamdulillah*, slavă lui Allah că i-am găsit, în sfârșit! Ori îi fac prizonieri, ori îi omor! Descrie-mi tabăra din oază!

Nasafi, care purta, așadar, cu totul alt nume când se întâlnise cu oamenii lui Omar Bathu, dădu curs poruncii.

— Câți bărbați apți de luptă sunt acolo?

— În jur de șaizeci.

— Atunci le suntem superiori, mai ales dacă-i scădem pe cei care dorm și pe cei care vor fi morți înainte de a se putea apăra. Acum întoarce-te și stai de veghe până vin eu cu ienicerii. Strigătul vulturului va fi semnalul meu. Dacă totul e în ordine, îmi răspunzi cu un trii de privighetoare.

— Așa voi face, sidi! Însă chiar e musai să mă întorc singur?

— Ți-e frică? Trebuie să te întorci acolo iute, până nu ți se observă lipsa și ni se dau peste cap toate planurile.

Nasafi se furişă înapoi în duar. După cum se părea, nimeni nu băgase de seamă că lipsise. Dar tocmai când să se întindă pe covoraşul care-i fusese aşezat lângă cămila sa, din spatele animalului ieşi la iveală o siluetă înaltă: Katombo.

— Unde ai fost? îl întrebă el.

— Am fost să gonesc hienele care nu mă lăsau să dorm cu strigătele lor.

— Eu am auzit hienele acolo, în partea dreaptă, iar tu ai venit dinspre stânga. Minţi!

— Ba nu mint deloc!

— Ba da! De unde ai pistoalele care-ţi atârnă la brâu?

— Dar ce, crezi că le-oi fi furat? Le-am cumpărat.

— De unde?

— Din... Siut.

— Aha! De la cine în Siut?

— De la armurierul Omrah el Barat.

— Oi fi tu isteţ, dar eu cunosc prea bine oraşul Siut şi ştiu exact că nu există acolo nici un armurier cu numele ăsta. Pistoalele tale poartă însemnele khedivilor; deunăzi m-am uitat cu atenţie la ele. Eşti arnăut sau ienicer.

— Eu sunt un beni soliman!

— Şi te cheamă Mehem al Olahad? În Masr se spune Olahad, pe când la beni soliman! se spune Ulahad. Te-ai trădat singur! Spui adevărul, sau eşti pierdut!

— Nu am altceva de spus.

— Atunci eşti prizonierul meu.

Îl înşfăcă zdravăn pe tânăr.

— Încă nu, îi replică acesta.

Se aplecă, se strecură pe sub braţul lui Katombo, reuşind să-şi scoată pumnalul de la brâu. Se repezi să-l implânte, dar Katombo fu mai iute şi-l prinse de mână.

— Ucigașule! Acum vei plăti cu viața!

Îl ținu strâns și, cu un strigăt, trezi toată suflarea din tabără. Fiii pustiei nu cunosc teama care să le paralizeze brațele și să le răpească sângele rece, fiindcă sunt bine obișnuiți cu primejdiile.

— Veniți încoace! Acest străin este un trădător care a vrut să mă ucidă când am încercat să-l interoghez.

Îl împresurară imediat pe Nasaîl, iar Katombo le raportă pe scurt cele întâmplate. Veniseră într-o suflare chiar și Said Abdallah și Omar Bathu. Principele mamelucilor se uită cu atenție la armele trădătorului.

— Este ienicer și este așteptat nu departe de aici...

Se întoarse apoi spre acuzat și-l întrebă amenințător:

— Mărturisești?

— Nu am nimic de mărturisit!

— Să mori, atunci!

— Și tu odată cu mine, tu dimpreună cu toți ai tăi! Așa e kismetul vostru!

— Aha, acum te-ai trădat! Legați-l!

I se luară armele și fu legat fedeleș.

— Trebuie să mărturisească faptul că este arnăut sau ienicer, spuse Katombo. Omule, știi cumva cine este kapudan-pașa sultanului?

— Nurvan-pașa.

— Bun. Eu sunt Nurvan-pașa și îți poruncesc să spui adevărul!

— Minți!

— Aduceți o torță aici!

I se aduse lumină.

— Știi să citești? întrebă Katombo.

— Da.

— Aha, un beni soliman care ştie să citească! Ia vezi ce scrie aici!

Desfăşură un pergament, ţinându-l dinaintea ochilor lui. Prizonierul aruncă o privire pe paşaportul de demnitar al sultanului şi albi.

— Acum mă crezi că sunt Nurvan-paşa?

— Da.

— În genunchi cu tine, câine! Îţi ordon să spui adevărul. Dacă mai spui vreo scorneală, te bicluiesc până-ţi dai duhul!

Prizonierul căzu în genunchi.

— Întreabă, stăpâne! Sluga ta îţi va răspunde!

— Care este numele tău adevărat?

— Nasafi.

— Ce eşti?

— Ienicer.

— Ce cauţi în deşert?

— Îl caut pe mamelucul Omar Bathu.

— Nu eşti singur; cine mai e cu tine?

— Aga ienicerilor împreună cu o sută douăzeci de oameni.

— Unde este?

— Aproape de aici. Poate să vă atace într-un singur minuţel!

— Bun. Stingeţi torţa! Luaţi-vă armele, oameni buni! Adunaţi femeile în mijlocul duarului şi păstraţi-vă calmul! Cine v-a spus de tabăra noastră din oază?

— Aga ştie; eu habar n-am.

— Îţi dăruiesc viaţa, fiindcă ai fost nevoit să asculţi ordinele şi pentru că de data asta mi-ai spus adevărul!

Îi scoase legăturile şi-i mai spuse:

— Eşti liber. Du-te la agă şi spune-i că Nurvan-paşa îl invită încoace. Ai să vezi că va renunţa la intenţiile lui.

Hotărârea aceasta avea să-i coste mult pe mameluci, căci Katombo se pripi şi greşi. Fusese prea orbit de poziţia lui de înalt ofiţer al sultanului, gândind că aga şi oamenii lui nu sunt decât o trupă militară obişnuită care va trebui să se supună uzanţelor unui război civil obişnuit. Făcuse o greşeală foarte gravă, căci aga luase de mult timp hotărârea de a-i considera pe mameluci un neam lipsit de orice fel de drepturi, a căror nimicire şi-o dorea cu orice preţ.

Nasafi o luă la sănătoasa, fugind de-i scăpărau călcâiele. Nici nu se mai gândi la cămilă şi la armele pe care le lăsase în urmă. Nu foarte departe de oază dădu peste ienicerii care se sirecurau înspre tabără. La vederea lui, aga se miră până peste poate.

— De ce te-ai întors?

— Ca să-ţi spun că atacul nu mai poate avea loc.

— De ce, mă rog?

— În duar se află kapudan-paşa.

— Nurvan-paşa! Cred că şeitanul ţi-a luat minţile!

— Sidi, el este. Nici eu nu am crezut până ce nu mi-a arătat un pergament al sultanului.

— Când? Acum?

— De, acum. A observat că lipsisem din tabără şi a aşteptat să mă întorc. A trezit apoi toţi bărbaţii din duar şi i-a pus să mă lege. Am fost nevoit să mărturisesc totul, iar acum m-a trimis să te previn.

— Ce-mi pasă mie de kapudan-paşa? El este ofiţerul sultanului, pe când eu sunt ofiţerul viceregelui. Nu am de ce să ascult de el. Viceregele mi-a ordonat să-l arestez sau să-l omor pe Omar Bathu şi chiar asta am de gând să fac, chiar dacă se va încinge o luptă grea, pentru că acum sunt preveniţi. Pentru că ai trădat îţi vei primi pedeapsa mâine dimineaţă.

— Îndurare, agă! Nu am avut încotro!

— Cine este comandantul tău; el sau eu?

— Tu, sidi. Dar gândeşte-te că îl vei pricinui mult rău viceregelui dacă îl omori pe amiralul flotei sultanului!

— Nu-l omor decât dacă îmi stă în cale. Ai văzut-o pe nevasta mameluculuí?

— I-am văzut chipul, căci nu era acoperită de văl, aşa cum cere obiceiul beduinilor.

— Este chiar aşa de frumoasă precum i s-a povestit viceregelui?

— Da. Este desăvârşită ca o huríe a paradisului.

— Atunci, locul ei este în haremul viceregelui! Întoarce-te la Nurvan-paşa şi spune-i că-i cer să mi-l predea pe mameluc, dimpreună cu femela lui! Dacă se supune, mă retrag paşnic, şi nu mai atac oaza.

— Nu va fi de acord, fiindcă nevasta lui este sora nevestii lui Omar Bathu.

— El bine, în cazul ăsta vom ataca. Dacă va fi omorât şi el, vina este numai a lui. Pleacă! Poate îţi retrag pedeapsa.

Nasafi plecă. Dură ceva până se întoarse.

— Ei? îl întrebă aga.

— Sidi, a fost nespus de mânios şi a vrut să mă omoare fiindcă am îndrăznit să-i propun un târg ca ăsta.

— Ce ţi-a răspuns?

— A zis să vii şi să-l iei personal pe mameluc.

— Ştie câţi suntem noi?

— Nu, minţi Nasafi, de frică să nu-şi înrăutăţească situaţia.

— E posibil să creadă că suntem mai puţini decât ei. Îi atacăm! Iar pe tine te iert dacă îmi aduci capetele a trei duşmani omorâţi de mâna ta! Înainte! Înconjurăm

tabăra și când voi da semnalul, atacăm și omorâm pe oricine ni se împotrivește. Tot ce găsim va fi al nostru.

Aga își dorise să înflăcăreze vitejia ienicerilor cu acest discurs, ceea ce reuși din plin. Se împărțiră în două cete, pentru a ataca tabăra din toate părțile. Deșertul dormea cufundat în tăcere. Curând, însă, răzbătu țipătul ca de vultur, și duarul se însufleți.

Răsunau voci poruncitoare, scrâșneau afuriseli, bubuiau flinte. Apoi, pușile fură aruncate, și lupta se purtă numai cu pumnalele. În vacarm se amestecau tot mai multe voci femeiești. Biruiră ienicerii; îi întrecuseră în forțe pe mameluci. Lupta lăsase în urmă o scenă înfiorătoare și atât de inumană, cum se poate vedea numai în Sahara, unde prin vene curge un sânge fierbinte precum arșița soarelui care mistuie dunele de nisipuri mișcătoare. Ici și colo mai vedeai câte un mameluc croindu-și drum printre corturi, pentru a se pierde apoi în imensitatea pustiului. La ivirea zorilor, totul era sfârșit.

Aga stătea în mijlocul duarului, cu rănile sângerând din belșug. Dinainte avea capetele aduse de Nasafi, precum i se poruncise.

— E bine! Ți-ai ispășit greșeala! Numără morții!

Nasafi se grăbi să dea ascultare ordinului. Aga se duse la pâlcul de prizonieri. Erau numai femei. În afară de Katombo, grav rănit, nu mai era nici un bărbat. Cei care nu reușiseră să scape prin fugă, fuseseră uciși. Said Abdallah și Omar Bathu căzuseră și ei victime.

Femeile erau șocate, căci multe dintre ele fuseseră maltratate nemilos de sălbaticii ieniceri. Nu departe de ele se aflau Sobeida și Ayesha. Sobeida jelea trupul iubitului ei; fetița îi fusese și ea doborâtă de un glonte ucigaș. Cu fața înecată în lacrimi, Ayesha încerca să stăvilească șuvoiul de sânge care nu contenea să curgă din rănile lui Katombo, care se alesese cu o lovitură

de latagan peste cap, iar acum zăcea la pământ fără cunoştinţă. Suleika, fetiţa lor, dormea netulburată de grozăviile din jur, chiar lângă tatăl ei leşinat.

Aga îşi aruncă privirea ca de oţel peste grămada de femei.

— Cum te numeşti? o întrebă pe Ayesha.

Femeia îşi spuse numele.

— Şi pe bărbatul ăsta cum îl cheamă?

— Este Nurvan-paşa, marele amiral al sultanului, îi replică ea semeaţă. L-ai rănit şi i-ai omorât oamenii. Cumplită soartă te aşteaptă când va afla sultanul!

Căpetenia ienicerilor râse dispreţuitor.

— Eu sunt aga viceregelui. Sultanul nu are ce să-mi facă; eu nu ascult decât de vicerege.

Se întoarse apoi către Sobeida:

— Cum te cheamă?

— Sobeida.

— Eşti fiica lui Said Abdallah şi nevasta lui Omar Bathu?

— Da.

— Nu mai plânge, căci tristeţea are să ţi se transforme în mare bucurie! Vei merge în haremul viceregelui.

În ciuda lacrimilor, chipul femeii fulgeră de mânie.

— Poate doar moartă!

Scoase cuţitul de la cingătoarea soţului ei mort, dar aga i-l smulse rapid.

— Nasafi!

Ienicerul veni degrabă.

— Îţi dau în grijă femeia aceasta. Trebuie ţinută separat de ceilalţi prizonieri, căci este destinată pentru haremul viceregelui. Supravegheaz-o şi fii atent să nu facă vreo nechibzuinţă!

Sobeida se aruncase în brațele surorii ei, ca să nu poată fi despărțită de ea. Cele două surori se strângeau cu toată puterea lor, dar nu le ajută la nimic, căci fură până la urmă despărțite. Nasafi o duse pe Sobelda la una din cămile, forțând-o să se urce în tahtirevan.

— Ticălosule, omoară-mă! strigă Ayesha, pradă insuportabilei dureri.

— Nu pot. Ești la fel de frumoasă ca și sora ta, și tare aș vrea să te duc și pe tine în haremul viceregelui; dar nu pot, fiindcă ești nevasta lui kapudan-pașa. Rămâi cu el să-l oblojești.

— Măcar lasă-mă să-mi iau rămas-bun de la sora mea!

— Bine!

Cele două surori nu mai aveau de stat împreună decât un moment, dar fu un moment sfâșietor de trist. Între timp, celelalte femei fuseseră urcate pe cămile împreună cu copiii. Urmau să fie vânduți. Ienicerii răniți fură bandajați, cei uciși, îngropați. Convoiul se pregătea acum de plecare.

— Despărțiți-vă! porunci aga celor două surori, apoi vorbi numai cu Ayesha: Îți las toate bunurile lui Nurvan-pașa; nu am nevoie să-l prădez, spune-i că l-am cruțat și că nu mi-am făcut decât datoria. Nu ați rămas singuri, căci mulți de-ai voștri au fugit, dar se vor întoarce îndată ce noi vom pleca din oază. *Salam aleik*, pacea și mântuirea să fie cu tine și cu toți pe care îi iubești!

Călăreții încălecară și caravana se puse în mișcare, în vaietele și plânsetele femeilor și copiilor. Ca un șarpe uriaș o luă prin deșert, spre răsărit, și în curând nu i se mai văzu capul și apoi, nici coada. Ayesha rămase cu soțul rănit și cu copilașul ei, singură în pustietatea fără de sfârșit.

Căzu în genunchi şi începu să se roage, dar nu ca o mahomedană, ci ca o creştină, la Isa Ben Maryiam, fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ să spună: „Veniţi la mine toţi cei năpăstuiţi şi oropsiţi; eu vă voi mântui![4]

Îşi duse apoi soţul la izvor, să-i spele rănile. Apa rece îl făcu să-şi vină în fire; deschise ochii şi o recunoscu pe soţia lui.

— Ayesha! şopti el.

— Aici sunt, iubitul meu!

— Unde este Sulelka, fetiţa noastră?

— Aici! E teafără.

— Şi Sobeida?

— A fost luată prizonieră şi dusă de aici împreună cu ceilalţi.

— Omar şi tatăl tău?

— Ucişi. Uite-i acolo.

Întoarse încet capul rănit. Privirea îi căzu pe cele două leşuri, apoi văzu şi trupurile celorlalţi mameluci omorâţi. Privelişte înfricoşătoare îl făcu să-i piară orice urmă de slăbiciune.

Femeile orientale sunt crescute doar pentru un viitor măritiş. Cum orientalii sunt în mare parte războinici, puţine sunt femeile care nu se pricep să oblojească o rană. Ayesha ştia prea bine ce avea de făcut în asemenea cazuri. Căută ierburi de leac pentru calmarea durerilor; adună un braţ, le mărunţi, picură seva pe rană, puse apoi şi plantele şi-i bandajă capul lui Katombo.

Tratamentul îi făcu bine suferindului. Alunecă într-un somn adânc, care-l ţinu până a doua zi de dimineaţă. Când se trezi, scena care i se oferea privirilor rămăsese neschimbată ca în ajun. Fu nevoit să-şi vină bine în simţiri, după care întrebă:

— Au murit cu toţii?

— Au scăpat doar câţiva.

— De ce am fost cruţaţi noi doi?

— Rangul pe care-l ai ne-a salvat.

— Şi Şobelda, de ce a fost luată?

— Urmează să fie dusă în haremul viceregelui.

— Înghiţi-l-ar focurile gheenei! Te rog, ai grijă de mine şi dă-mi apă proaspătă şi sevă de ierburi tămăduitoare, ca să mă pun pe picioare şi să mă răzbun!

— Ai de aşteptat săptămâni bune de acum încolo.

— Allah este mare şi atotputernic. Şi apoi, am un trup solid. Nu ţi-a fost frică singură în pustietatea asta?

— Mă înspăimântau morţii, iar noaptea trecută hienele şi şacalii au dat târcoale oazei. Oare se vor întoarce toţi cei care au fugit?

— Vor veni când se vor convinge că asasinii au plecat de-a binelea.

Puţinele cuvinte rostite îl obosiră pe suferind. Închise ochii şi aţipi din nou.

Ayesha plecă să caute ierburi pentru el şi curmale căzute pe jos pentru ea şi pentru fiica lor. Aşa se petrecu ziua; veni seara, apoi urmă încă o noapte. Animalele pe care lenicerii le abandonaseră în urma lor, se descurcaseră singure: găsiseră apă, curmale şi iarbă din belşug.

Din cauza arşiţei, leşurile răspândeau o duhoare imposibil de respirat. Dar Ayesha era pândită şi de altă primejdie: mirosul de carne moartă atrăgea hienele, şacalii şi vulpile deşertului. Mai mult ca sigur că în noaptea aceasta, Ayesha ar fi avut de furcă, dacă ar fi rămas tot singură. Dar, spre miezul nopţii, se auzi un fâşâit şi apoi apăru o umbră omenească; Ayesha se sperie la început, dar apoi îi veni inima la loc — era unul din mamelucii fugiţi.

Cercetă mai întâi trupurile celor uciși, apoi veni înspre locul unde se aflau supraviețuitorii. Se opri șovăind, dar chemarea Ayeshei îl liniști.

— *Allah akbar!* Mai sunt supraviețuitori? Nu te-a văzut ienicerul?

— Nu e vorba despre asta; mi-a lăsat viața cu bună știință.

— Și Nurvan-pașa?

— E rănit. Eu și copilul meu suntem teferi.

— Unde sunt celelalte femei cu copiii?

— I-a luat aga cu el. Femeile vrea să le vândă pentru haremuri, iar copiii, negustorilor de sclavi.

— Allah să-l pedepsească pe câinele ăsta! Dacă aș fi avut nevastă, aș fi plecat după el, fiindcă văd că mai sunt cai și cămile. Am numărat morții și lipsesc trei dintre ei. Au fost luați prizonieri?

— Nu.

— Înseamnă că au fugit și se vor întoarce, de îndată ce vor fi siguri că dușmanul a plecat. Am să încerc să văd dacă sunt prin apropiere. Le voi dau un semnal pe care ei îl cunosc.

Plecă să caute o rababă. Scoase câteva măsuri, apoi repetă operația de câteva ori. Rezultatul nu se lăsă așteptat prea mult; în curând apărură trei mameluci, care se strecuraseră înapoi spre oază, așteptând să fie siguri că nu mai era picior de dușman pe acolo.

Îi informă despre situația în care se afla tabăra. Cei trei își ostoiră mai întâi foamea și setea după care se apucară de treabă. Erau băieți tineri, nu avuseseră femeie sau copil de apărat și tocmai aceasta fusese pricina din care izbutiseră să fugă. Din aceeași cauză nici nu se luaseră după ieniceri; dacă ar fi avut în tabără vreo rudă apropiată, nu l-ar fi cruțat pe mișel. Fiul deșertului, războinic și luptător înnăscut, nu se dă în

lături să urmărească o caravană inamică de unul singur și știe să aștepte momentul cel mai potrivit pentru a-și pune planurile în aplicare. Și nici o vulpe nu e mai șireată, nici o panteră mai însetată de sânge și nici un leu mai curajos în fața morții decât el.

Cei patru hotărâră să rămână locului, să-și vindece rănitul și să străjuiască oaza.

În aceeași noapte își îngropară morții pe care leniceriî îi lăsaseră pradă sălbăticiunilor deșertului.

8. VIAȚA PENTRU VIAȚĂ

Câteva luni mai târziu, în Bulak, suburbia orașului Cairo, își făcea intrarea o caravană mică, formată doar dintr-o femeie cu copilul ei și din cinci bărbați. Unul din ei avea chipul foarte palid, însă privirea îi era aprigă precum focul sălbatic.

Își lăsă nevasta și copilul în grija însoțitorilor săi și o luă spre strada cel Kantareb, oprindu-se în fața unui palat păzit de o santinelă oacheșă.

— A cui este casa aceasta? întrebă el străjo.

— A khedivului, Allah să-l aibă în pază! Înăuntru locuiește cadiul șef, pe care îl trimite în fiecare an sultanul, Allah să-i lumineze chipul, ca să împartă dreptatea între el și viceregc.

— Cum îl cheamă pe cadiul cel nou, căci știu că a fost schimbat?

— Are un nume lung cât apele Nilului, dar noi îi spunem doar Abu Mossalem.

— Este acasă?

— Este în odaia cu divanul, căci acum este ora când stă de vorbă cu orice credincios care vine să-i ceară dreptatei Vrei să intri la el?

— Da.

— Mergi, dară, și fie ca Allah să-ți binecuvânteze vorbele!

Katombo intră; urcă scara cu trepte învelite în covoare scumpe de Smirna. Sus era un eunuc îmbrăcat

în straie bogate. Pumnalul care-i apărea la brâu era acoperit cu aur, iar pistoalele erau incrustate cu argint.

— Ce dorești? îl întrebă pe noul sosit.

— Vreau să vorbesc cu cadiul.

— Cine ești?

— Îi voi spune chiar eu personal.

— Trebuie să-mi spui mie. Fără permisiunea mea, nu poți intra la el.

— Unde este divanul lui?

— Acolo.

Arătă cu mâna stângă spre o ușă, iar pe cea dreaptă o ținea întinsă, semn că permisiunea de a intra putea fi cumpărată numai cu un bacșiș.

— Vrei bacșiș? îl întrebă Katombo.

— Nu știi că o mână întinsă înseamnă o ușă deschisă?

— Iar tu nu știi că Profetul spune „mâna lacomă a servitorului păgubește stăpânul"? Vai de ce-l care-și vinde dreptatea pe aur și arginti Nu primești nimic de la mine.

— Nici tu nu intri la cadiu.

— Ba am să-ți dovedesc că am să intru.

Îi trase nemernicului o lovitură care-l lăsă lat la podea. Dar, cât ai clipi, acesta se ridică și dădu să-l înjunghie pe Katombo cu pumnalul. Katombo, însă, îl prinse strașnic de mâna în care ținea cuțitul și-l strânse până-l făcu să dea drumul armei.

Se deschise atunci și ușa divanului, iar în prag apăru însuși cadiul.

Katombo se întoarse iute cu spatele, pentru a nu fi recunoscut.

— Câine, cum ai îndrăznit, strigă cadiul, și-și scoase iataganul.

Cel strigat se intoarse.

— Întrebarea ta e justă. Câinele acesta a îndrăznit să-mi ceară bacşiş, cu toate că tu nu erai plecat de acasă, şi a scos pumnalul împotriva mea. Să-l omor sau preferi să-l dai chiar tu pe mâna călăului?

— Omule, eşti posedat de djinul cel rău, sau ce ai? Lasă că-ţi revii tu cu o bătaie zdravănă la tălpi! Cine eşti?

— Priveşte!

Katombo îşi dădu pe spate gluga.

Cadiul se dădu îndărăt speriat până peste poate.

— *Mashallah!* Kapudan-paşa!

— Da, eu sunt. Ai timp pentru mine chiar şi fără bacşiş?

— *Salam aleik!* Intră, stăpâne!

— Cum rămâne cu omul ăsta care cutează să vândă dreptatea şi bunul tău renume pe bani?

— Nu va scăpa de pedeapsă. Hai, intră cu mine!

Eunucul îşi puse la loc pumnalul, tremurând din toate încheieturile. Cei doi intrară în divan, unde se aflau mai mulţi bărbaţi şi câteva femei acoperite cu văluri.

— Ieşiţi şi aşteptaţi să vă chem eu! le porunci cadiul.

Plecară. Katombo fu nevoit să se aşeze în dreapta cadiului, pe o treaptă mai înălţată şi acoperită cu un covor splendid de caşmir. Cadiul bătu din palme, şi imediat apărură doi sclavi negri cu ciubucuri şi cafele aromitoare.

Cadiul fu primul care deschise discuţia.

— Ştii că sultanul a trimis un emisar să te caute aici, în Kahira?

— Am auzit ceva.

— Primiseşi concediu pentru două luni şi nu te-ai mai întors. Sultanul s-a interesat şi pe lângă khediv.

— Și ce răspuns l-a dat khedivul?

— A spus că ai fost doar o singură dată pe la el și că ai dispărut apoi. Corabia cu care ai venit și care trebuia să te aștepte a plecat de mult la Istanbul. Îmi îngădui să te întreb pe unde ai zăbovit tot acest timp?

Katombo își luă fesul de pe cap.

— Vezi rana aceasta?

Cadiul se minună.

— *Mashallah!* Ai fost rănit și bolnav? Cine a îndrăznit să ridice mâna asupra faimosului amiral al sultanului?

— Am venit la tine să-mi faci dreptate. Îl vei pedepsi pe făptaș?

— Allah e mare și mâna mea e puternică. Câinele nemernic merită să-și plardă capul; spune-mi cum îl cheamă!

— Nu-l vei pedepsi, spuse Katombo îndoit.

— De ce nu? Îți jur pe barba Profetului că-și va primi răspatal Spune-mi cum îl cheamă! Voi pune să fie arestat, chiar de s-ar ascunde în cel mai îndepărtat cotlon din Sahara.

— Nu ai de ce să-l cauți în Sahara, fiindcă locuiește chiar aici, în Kahira. Este viceregele.

Cadiul se îngrozi.

— Allah să ne apere sufletele! Cum a fost posibil ca viceregele să-l atace pe kapudan-pașa?

— Nu el a făcut-o, ci ienicerii săi.

— Unde s-a întâmplat grozăvia?

— În oaza unde mă dusesem să-mi vizitez un prieten.

— Aga a lipsit trei luni fără ca nimeni să știe unde este. Să fi fost acolo?

— Da.

— V-a atacat știind că ești acolo?

— Da, știu. Chiar eu i-am trimis vorbă și l-am avertizat.

— Înseamnă că a acționat din ordinul khedivului și că prietenul tău era mare dușman al viceregelui. Cine era?

— Îl cunoști pe Omar Bathu?

— Principele mameluclor, cel bogat și viteaz?

— Da. Soția lui este sora soției mele. Dar pe Said Abdallah îl cunoști?

— Marea căpetenie a navigatorilor? El l-a ucis demult pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan. Khedivul urmărea să-l omoare, dar a reușit să scape cu ajutorul unui tânăr reis, care era faimos pentru viteJia lui și căruia i-a dat de soție pe una din fiicele lui.

— Acest reis sunt eu.

— Tu? se miră cadiul.

— Da, eu. Mudirul din Assuan o răpise pe sora nevestei mele; fata era logodnica principelui mameluclor. Am eliberat-o din mâinile mudirului, el m-a urmărit, ne-am luptat și a căzut în luptă. Eu am fugit cu Abdallah, iar Omar Bathu a fost nevoit să se ascundă în deșert de furia viceregelui, care vroia să-l omoare. Acum trei luni am fost cu Abdallah și cu soția mea în vizită la mameluc. Am fost atacați de aga ienicerilor, trimis de khediv, care a omorât toți bărbații și a luat cu el femeile și copiii.

— Așadar, Said Abdallah și Omar Bathu sunt morți?

— Întocmai, scrâșni Katombo. Dar mă voi răzbuna.

— Pe cine?

— Pe ucigașii lor. Tu mă vei ajuta.

— Totul s-a petrecut din ordinul viceregelui. Mai bine spune dacă pot să mă ating de el.

— Mi-ai promis pe barba Profetului că-mi vei face dreptate. Nu știi, oare, că un credincios nu are voie să încalce vreodată acest jurământ?

— Îl voi respecta cât îmi va sta în puteri, căci Allah știe că un om nu poate face mai mult decât i s-a dat. Povestește-mi totul de-a fir a păr!

Kalombo îi povesti cadiului aventurile sale din Egipt cu atâtea detalii cât consideră el că e necesar. Cadiul rămase apoi căzut pe gânduri minute în șir. Într-un sfârșit, spuse:

— De fapt, cine este ucigașul? Viceregele nu e, pentru că nu cunoștea situația în amănunt. Nici aga nu e vinovat, căci nu și-a făcut decât datoria de soldat. Nu există nici un vinovat, așa că este ca și cum nu aș fi făcut nici un jurământ.

Kalombo nu putu să ia în nume de rău concluzia șireată la care ajunsese cadiul, fiindcă atacul îl țintise numai pe Omar Bathu, iar aga îi spusese că avea să se retragă pașnic dacă mamelucul îi va fi fost predat. Toată povestea lua un aspect pur personal, care nu intra sub incidența autorității publice și care cerea tot răzbunare personală.

— Ești foarte înțelept, o, cadiule, căci te pricepi să întorci un jurământ în așa fel încât Allah să nu-l mai poată auzi. Dar mai bine spune-mi dacă mă vei apăra în cazul în care mi-aș atrage ura khedivului?

— Da, te voi apăra.

— Acesta are dreptul de a lua văduva mamelucului în haremul său, împotriva voinței ei?

— Nu are nici un drept, căci doar nu este o sclavă care să poată fi vândută.

— Cu asta a luat sfârșit discuția noastră. Allah să te aibă în grijă!

Se ridică. Cadiul făcu la fel, dar îl mai reţinu puţin.

— Unde locuieşti?

— Stau încă în caravanserai cu toţi ai mei.

— În acest caz te rog să vii în casa mea şi să te simţi ca la tine acasă.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, mă voi supune.

— Şi mai chibzuieşte la ce ai de gând să faci, căci khedivul nu este un supus direct sau vreun funcţionar al sultanului, ale cărui puteri adesea nu sunt chiar aşa de întinse cum par la prima vedere. Iată ce face ca sarcina mea să fie atât de dificilă. Adu-i pe ai tăi alci şi te voi ajuta cât îmi va sta în putere.

Katombo se înapoie în caravanserai şi-i aduse pe Ayesha, copilul şi servitorii în casa cadiului, după care plecă singur spre palatul viceregelui.

Era o situaţie puţin obişnuită pentru rangul său. De obicei, în ţările calde, un om de rang foarte înalt nu umblă decât însoţit de un alai numeros de servitori. Pentru fiecare îndeletnicire în parte există câte un om însărcinat special, care are la rândul său o mulţime de subordonaţi, ceea ce face ca plimbările în public ale stăpânului să fie adevărate parăzi. Cuvântul plimbare nu este tocmai corect, fiindcă nici un stăpân nu va merge vreodată la pas pe străzi publice, ci va ieşi ori călare, ori în litieră. Faptul că, în ciuda rangului său, Katombo se dusese pe jos la castelul khedivului avea motive diferite: pe de o parte, concepţiile sale occidentale; pe de altă parte, nici nu avea la dispoziţie servitori. Dar mai era ceva. Mergea neînsoţit de vreun alai strălucitor şi aceasta avea să fie o lovitură dată consideraţiei pe care ar fi trebuit s-o arate viceregelui.

Khedivul tocmai se îmbăiase. Se tolănise pe divanul său îmbrăcat în mătase albă şi fuma. Tunica lui roşie sclipea de briliante. La turban îi strălucea o broşă, care părea să valoreze mai multe sute de mii. Sabia de Damasc, aşezată pe jos, lângă el, avea mânerul încrustat cu diamante şi cu pietre preţioase din cele mai rare.

Stăpânitorul Egiptului era în toane proaste. În faţa lui stătea aga ienicerilor, comandantul superior al poliţiei viceregelui, care îi dădea raportul zilnic; trebuie că se întâmplaseră multe care îi stârniseră mânia viceregelui.

Deodată se apropie un sclav, făcând numai plecăciuni.

— Ce vrei, câine? îl întrebă viceregele.

— Stăpâne, un om care spune că se numeşte Nurvan-paşa vrea să vorbească cu tine, o, soare al înţelepciunii!

Viceregele tresări. Aruncă agăi o privire întunecată.

— Vezi că nu l-a înghiţit pustiul? Dacă ar fi murit împreună cu ceilalţi nu ne-ar mai fi deranjat acum.

Aga lăsă privirile în pământ.

— Stăpâne, nu puteam să ştiu care ţi-e voia!

— O slugă bună trebuie să ştie mereu care e voia stăpânului său. Spune-i să intre!

Katombo intră.

Înclină doar puţin din cap şi-şi duse mâna dreaptă la inimă, ca semn de respect.

Khedivul îl întâmpină cu o mişcare leneşă din mână.

— *Salam aleik!* Amiralul sultanului este binevenit în casa mea. Ce pricină ţi-a purtat paşii înspre mine?

— Nu am venit în calitate de înalt trimis al preaputernicului meu stăpân, ci cu o afacere personală.

Îi aruncă agăi o privire aprigă, apoi se uită întrebător la vicerege. Acesta pricepu întrebarea nerostită şi îl lămuri:

— Omul este mâna mea dreaptă. Poți să vorbești ca și cum ai fi singur cu mine.

— Îngăduie-mi, atunci, să mă așez!

Împinse cu piciorul o pernă lângă khediv și se așeză. Viceregele neglijase să-i ofere un loc, așa că fu nevoit să înghită corecția pe care i-o făcuse kapudan-pașa.

— Așază-te și dă-i drumul! spuse el cu voce calmă, dar cutele frunții arătau că nu-i căzuse prea bine purtarea mândră a celuilalt.

— Spui că acest om este mâna ta dreaptă, începu Katombo. De ce a ridicat-o împotriva mea?

— Asupra ta? se miră khedivul. Vorbește mai deslușit!

Katombo își scoase fesul.

— Privește rana pe care mi-a pricinuit-o mâna ta dreaptă!

— Aga al meu ți-a pricinuit o rană?

— Întocmai, și tu o știi de mult!

— Ba nu am aflat, decât acum.

Se întoarse către agă:

— Sabia ta a făcut rana asta?

— Nu, îi răspunse cel întrebat.

Viceregele se întoarse cu un aer satisfăcut spre pașă.

— Ai auzit, da? Să știi că aga nu mă minte niciodată, fiindcă știe că altfel se poate trezi cu capul acolo unde îi stau picioarele.

— Nu minte și cu toate astea, nici nu spune adevărul, căci din ordinul tău am văzut eu moartea cu ochii.

— Povestește-mi! Cele ce mi-ai spus sună extraordinar de misterios, dar poate că-mi vei dezlega misterul.

— Cunoști prea bine care e misterul, îi răspunse Katombo cu sânge rece. Nu am să te fac să-ți pierzi prețiosul tău timp cu ceva inutil. Aga ăsta al tău mi-a omo-

rât prietenii în deșert. Recunoaște că totul s-a întâmplat din ordinul tău!

— Cum se numeau prietenii tăi?

— Said Abdallah și Omar Bathu.

— Ce aud nu prea este în favoarea ta. N-ai putut să-ți găsești și tu prieteni mai buni?

— Erau prieteni cum niciodată nu voi mai avea.

— Erau ucigași! L-au omorât pe Hamd el Arek, mudirul din Assuan, așa că trebuia să moară și ei. Nu cunoști ce spune Coranul: „sânge pentru sânge, ochi pentru ochi"?

— Nu l-au omorât mișelește, ci l-au biruit în luptă dreaptă. Mudirul îi răpise lui Said Abdallah fiica și a ridicat și arma împotriva lui, cu toate că acesta voia să-l cruțe. Iar mamelucii ce ți-au făcut, de ai pus să fie omorâți, dimpreună cu Omar Bathu și cu Said Abdallah?

Khedivul turbă.

— Câine, cum îndrăznești să vorbești cu mine?

— Câine?! Ai tupeul să-l faci câine pe Nurvan-pașa, amiralul marelui sultan?

— Nu e vorba de tupeu; un simplu semn de-al meu poate să însemne pleirea ta.

— Nu-mi ești nici comandant și nici stăpân. Mă doare-n cot de semnul tău, ca și de amenințarea ta. Mudirul a fost împușcat de Said Abdallah în legitimă apărare, pe când Omar Bathu a fost ucis hoțește!

— Dovedește!

— Cuvântul meu e de ajuns! îi ținu semeț piept Katombo.

— De unde știu eu că nu minți?

— Pentru că am fost de față la fiecare bătălie. Eu sunt soțul fiicei lui Said Abdallah și mă numesc de fapt Katombo.

— Kalombo! strigă khedivul, ridicându-se pe jumătate. Deci tu eşti ucigaşul care a evadat de la noi odinioară?

— Te înşeli. Nu sunt nicidecum ucigaş. Am fost atacat de mudir şi nu am făcut decât să mă apăr!

— L-ai înşelat şi l-ai omorât pe cel care a stat în acest loc înaintea mea. Eşti un neleguit, iar eu te voi judeca.

— Te înşeli din nou. Eu sunt Nurvan, kapudan-paşa sultanului, şi cel care se atinge de mine are de-a face cu sultanul.

— Eşti Nurvan-paşa, dar mai înainte ai fost şi supusul meu, căci te-ai născut în Egipt şi ai fost reis pe fluviul sfânt.

— Am fost reis, dar de născut m-am născut într-o ţară străină şi foarte îndepărtată. Nu sunt supusul tău şi mă aflu în faţa ta pentru cei ucişi. Unde este Sobelda, soţia lui Omar Bathu?

— Nu ştii că un credincios nu vorbeşte niciodată despre vreo femeie?

— Tu nu eşti nici un necredincios, căci i-ai vorbit despre ea agăi tale. Morţii nu mai poţi să-i învii, dar pe Sobeida, sora soţiei mele, ai să mi-o dai!

Se ridicase şi stăteau acum cu o ţinută poruncitoare dinaintea celui pentru care toţi supuşii egipteni erau precum sclavii. Viceregele se ridicase şi el, ducând mâna la sabie.

— Nu o vei mai revedea niciodată pe Sobeida!

— O revendic pe Sobeida împreună cu toate bogăţiile pe care aga le-a jefuit de la principele mamelucilor.

— Revendici! Ha, un singur semn de-al meu te-ar transforma în ţărână! În faţa mea nu stai ca ofiţer al sultanului, ci ca ucigaş al mudirului. Şi dacă termin cu tine acum, cine o, să ştie pe unde ţi-au rămas oasele?

De ce vii la mine ca un derviș nenorocit și nu cu însoțitori pe măsura unui kapudan-pașa? Pot să-ți iau capul fără să afle nimeni nimic niciodată.

— Greșești. Cadiul știe că am venit la tine. Mă așteaptă să revin și-l va anunța de îndată pe sultan dacă nu m-aș mai întoarce.

— Așa crezi? Îți închipui că stăpânul Egiptului tremură în fața unui cadiu? Cine ești tu? Un hagiu sau un cerșetor care a venit de unul singur la mine. Agă, pe el!

Katombo duse mâna la sabie.

— Chiar crezi că eu, kapudan-pașa, mă tem de stăpânitorul Egiptului? Retrage-ți ordinul, altfel mă obligi să mă răzbun personal pentru uciderea alor mei!

— Cutezi să-l amenințI pe conducătorul Egiptului chiar în palatul său? Pe el, agă!

Aga întinse brațul, dar chiar în același moment sclipi sabia lui Katombo, iar capul ienicerului zbură cât colo. Trupul fără cap se mai zbătu câteva clipe, umplând podeaua cu un șuvoi de sânge.

— Iată cum știe kapudan-pașa să mânuiască sabia, când este constrâns să încalce pacea unei case.

Șterse sabia însângerată de perna pe care stătuse și o vârî la loc în teacă.

De spaimă și uimire, viceregele nu fusese în stare să facă o mișcare. Într-un sfârșit, își veni în fire.

— Ucigașule! tună el și se năpusti asupra lui Katombo, cu sabia scoasă din teacă.

Katombo pară lovitura cu atâta forță, încât sabia viceregelui zbură cât colo. Atunci, khedivul duse mâna la șalul care îi servea drept brâu și scoase un pistol. Trase, dar Katombo se feri cu o mișcare iute ca fulgerul; glontele trecu șuierând chiar pe deasupra capului său. De-

tunătura armei alarmă servitorii aflați prin apropiere, făcându-i să se bulucească speriați în odaie.

— Arestați ucigașul și legați-l! porunci khedivul, spumegând de furie.

Kalombo scoase iarăși sabia.

— Stați! strigă el sever. Eu sunt Nurvan, kapudan-pașa sultanului. Am fost în legitimă apărare! Cel care se atinge de mine este un om mort!

Felul amenințător în care rostise cuvintele și ținuta lui care impunea respect îi dezarmă pentru câteva clipe pe servitori, de altfel mare parte dintre ei fiind eunuci deloc războinici. Kalombo profită de cele câteva momente de zăpăceală și plecă. Khedivul turba de înversunare, dar, când servitorii își reveniră, în sfârșit, și dădură să îndeplinească ordinul stăpânului lor, fu prea târziu. Kalombo dispăruse deja în forfota mulțimii de trecători din fața palatului.

Viceregele mai trase o împușcătură țintind în servitorii săi; pe unul chiar îl doborî. Dădu apoi ordin să fie adus de urgență la el cadiul.

În tot acest răstimp, cadiul îl așteptase pe Kalombo să se întoarcă.

— Cum a mers? îl întrebă de îndată ce-l văzu apărând. Privirea ți-e tulbure de mânie. Arăți de parcă s-ar fi întâmplat o mare nenorocire.

— Sabia asta poartă încă sângele cald al asasinului, îi răspunse scurt cel întrebat.

— Ce ai făcut? Pe cine ai omorât?

— Pe aga ienicerilor.

— *Allah akbar*, Allah e mare, dar îndrăzneala ta e și mai mare. Unde l-ai omorât?

— În palat, chiar sub ochii viceregelui.

Cadiul păli.

— Ești un om pierdut.

— Eu? Kapudan-paşa?

— Da. Nici eu şi nici sultanul nu mai avem cum să te salvăm. Ai încălcat pacea casei viceregale şi l-ai ucis pe mai marele administraţiei poliţieneşti din Imperiu. Vei cădea pradă răzbunării şi jurisdicţiei viceregelui.

— Nu sunt supus acestei jurisdicţii.

— Ba eşti!

— Nu mă supun.

— Vei fi silit.

— Mă vei apăra. Nici un khavas de-al viceregelui nu are voie să intre în casa ta.

— *Mashallah*, aşa este! Vei sta la mine, dar imediat ce vei depăşi pragul casei mele, vei fi arestat.

— Voi fi prevăzător. Chiar acum voi scrie o înştiinţare demnă de toată încrederea către sultan. El urmează a hotărî ce este de făcut.

— Îi voi scrie şi eu, dar tot nu pot să-ţi ascund temerile mele. Sultanul trebuie să ţină seama şi de părerea khedivului.

— Să asculte de el şi nu de amiralul său?

— Da, însă prevederea este mult mai necesară.

Iată că îşi făcu apariţia şi trimisul viceregelui, care venise după cadiu. Acesta se supuse imediat şi porni spre palatul viceregal, însoţit de o suită foarte numeroasă.

Trecu mult timp până ce se întoarse. Figura lui nu lăsa loc de prea multe speranţe.

— Se va întâmpla aşa cum am spus eu. Khedivul a cerut să te predau imediat.

— L-ai refuzat?

— Da.

— Şi el ce a spus?

— A fost nevoit să admită că dreptul civil îţi dă voie să te refugiezi în casa mea. Dar va ţine casa sub strictă

supraveghere. Khavasii însărcinați cu încercuirea casei sunt deja pe drum.

— Nu mă îngrijorează deloc, pentru că nu am să ies din casă până ce nu va veni hotărârea sultanului.

— Khedivul o va primi înaintea ta.

— Cum adică?

— A trimis deja un sol la Istanbul, care să te reclame în numele viceregelui și să ceară predarea ta.

— Pe cine a trimis?

— Un bărbat al cărui rang va atârna greu în fața sultanului...

— Cumva vizirul său?

— Ai ghicit. Poți să-ți închipui că raportul venit din gura acestui înalt funcționar, care pe deasupra este și un diplomat abil, va avea mai mult succes decât scrisoarea ta.

— Ai dreptate. Sultanul este cam slab de înger. Ai auzit de contele von Hohenegg, pe care l-am luat eu prizonier odinioară pe vaporul „Eagle"?

— Orice turc cunoaște această faptă de vitejie, în urma căreia tu ai devenit cel mai bun căpitan de nave de război al sultanului!

— Contele își atrăsese ura sultanului, iar eu credeam că-l va nimici. Dar nemernicul a știut să dea o asemenea întorsătură situației prin viclenia lui, încât sultanul i-a dat drumul. Mi-e teamă că momentul acesta de slăbiciune îmi pune acum viața în pericol.

— Îți împărtășesc temerile, dar voi fi alături de tine atât cât voi putea. Bineînțeles că și khedivul își închipuie că spre Istanbul va pleca și un sol trimis de tine. Este de așteptat ca trimisul tău să aibă de furcă.

— Se prea poate. Nu există nici un mijloc de a-i împiedica?

— Am un servitor de încredere pe care ne putem bizui. Sigur că nu trebuie să predea el personal mesajul tău. Cui ar trebui să înmâneze scrisoarea?

— Marelui vizir, care îmi este prieten.

— Apucă-te iute şi scrie! De celelalte mă îngrijesc eu. Allah să ne binecuvânteze paşii!

— Ai vorbit cu viceregele despre Sobeida?

— Da.

— Şi ce răspuns ţi-a dat?

— A spus că ne va anunţa diseară ce hotărâre a luat.

— O va păstra în haremul său, iar eu nu am cum să o eliberez.

— Părea că are de gând să o elibereze chiar în seara asta. Aşteaptă până diseară, când vei primi răspunsul.

Era aproape miezul nopţii. Locuitorii din Cairo dormeau. Doar ici şi colo se mai vedea câte o siluetă înveşmântată în alb leşită pe prispa casei pentru a sorbi răcoarea binefăcătoare a nopţii. Deodată, pe ulicele cufundate în tăcere apăru o litieră purtată de patru oameni. În frunte mergea un ofiţer de ieniceri. În faţa palatului unde locuia cadiul, porunci oprirea şi bătu.

Se deschise o ferestruică mică, îndărătul căreia apăru chipul unui bărbat.

— Binecuvântată fie-ţi noaptea! salută ienicerul. Eşti straja acestei case?

— Da. Care ţi-e dorinţa, domnule?

— Stăpânul tău, cadiul, s-a culcat?

— Este în foişor; lucrează.

— Cadiul găzduieşte cumva un sidi cu numele Nurvan-paşa?

— Da.

— El s-a culcat?

— Nu ştiu, trebuie să văd.

— Trezește-l și deschide!

— La ora asta târzie? Nu pot. Stăpânul se va mânia rău pe mine.

— Nu vreau să intru, ci doar să predau litiera asta.

— Cine e înăuntru?

— O persoană pe care o așteaptă pașa.

— Cine a trimis-o?

— Viceregele.

— Atunci, deschid imediat. Dar nu intră decât cei care poartă litiera, care se vor retrage apoi de îndată!

— Nu voi trece pragul casei, dar nici tu nu ai voie să deschizi litiera decât în prezența lui Nurvan-pașa. Spune-i doar că viceregele îi trimite ce i-a cerut!

Ușa se deschise; cei patru duseră litiera în curte, apoi se îndepărtară în tăcere, conduși tot de ienicer.

Negrul nu îndrăznea să se apropie de litieră. Se duse la chioșcul unde se afla cadiul, singur printre cărțile sale, scriind cu zel ceva.

Auzind că intrase cineva la el, se întoarse iritat.

— Ce dorești? Nu știi că am cerut să nu fiu deranjat?

Negrul se aruncase la podea; nu îndrăzni decât să ridice puțin capul.

— Știu, stăpâne, dar sunt nevoit să te tulbur, fiindcă viceregele a trimis o litieră.

— O litieră? Pentru cine?

— Pentru Nurvan-pașa. Nu este goală!

— Dar cine e înăuntru?

— Nu știu. A adus-o un ofițer ienicer și mi-a poruncit să nu mă uit înăuntru. Mi-a spus să anunț că viceregele a trimis ce i-a cerut Nurvan-pașa.

Cadiul se ridică uimit.

— Du-te acum înapoi la postul tău!

Negrul o luă înapre ușă mergând cu spatele și făcând plecăciune după plecăciune. Cadiul se duse neîntârziat în camera unde se afla Katombo, care tocmai stătea alături de Ayesha, vorbind despre cele petrecute în ziua ce tocmai se încheia. Katombo auzi pași apropiindu-se și ieși fuga să vadă cine era.

— A, tu erai? întrebă el surprins, când îl recunoscu pe cadiu.

— Eu. Văd că sufletul tău nu-și poate găsi odihnă. Vino cu mine în curte!

— Ce să fac acolo?

— Să vezi o litieră trimisă de viceregе.

O presimțire cumplită îi strânse inima lui Katombo. Cei doi se duseră în curte. Deschiseră litiera. La lumina lunii văzură chipul nefiresc de palid al unei femei, ai cărei ochi larg deschiși îi fixau reci și inexpresivi.

— Sobeida! strigă Katombo, încremenind de spaimă.

— Sobeida, fiica lui Said Abdallah și soția lui Omar Bathu? șopti cadiul speriat.

— Da. Viceregele a pus să fie ucisă!

Cadiul își reveni din aperietură.

— Nu poți să fii convins că așa a făcut. E foarte posibil să se fi aruncat singură în ghearele morții. E foarte posibil să fie încă în viață. Hai să vedem în ce stare este. Poruncește să fie chemată și soția ta!

— Nu. Ayesha ar muri de supărare. Lasă-mă să o duc într-o cameră liniștită!

— Vino!

Katombo luă în brațe leșul înfășurat în veșminte. Cadiul porunci negrului să tacă și să ducă de acolo litiera. Se duseră apoi amândoi într-o odaie, pe care cadiul o lumină cu mâna lui și unde puteau sta fără să fie tulburați de nimeni. Katombo puse cadavrul pe covor.

— Nu mai trăiește, mâinile îi sunt reci și țepene.

Cadiul puse și el mâna.

— E moartă. Dar este nefiresc de țeapănă. Nu cred că s-a săvârșit de moarte bună.

Katombo aduse opaițul mai aproape și cercetă cu atenție leșul. Deodată, îi veni în minte o bănuială.

— Uită-te la nas. Nările îi sunt larg deschise și foarte vineții.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă cadiul.

În loc de răspuns, Katombo lumină un inel de o frumusețe deosebită pe care îl purta Sobeida:

— Acesta este inelul mameluculul. Îl purta întotdeauna, fără să-l dea vreodată cuiva. Odată mi-a povestit că inelul conținea o pulbere fină, pe care i-o preparase un vraci înțelept. Dacă îl prizezi, poți să mori, mai repede sau mai încet, depinde câtă pulbere din aceasta otrăvitoare ai tras pe nări. Este o otravă fără leac sau scăpare.

— Și unde e pulberea?

Katombo scoase inelul de pe degetul Sobeidei.

— Vezi că nu are nici o piatră, ci doar sigiliul mameluculul, sub care se află o capsulă care ascunde pulberea otrăvitoare.

— Deschide-o!

— E periculos. Acoperă-ți nările și gura!

Se legară amândoi cu o panglică la gură și la nas, apoi Katombo deschise capsula. Înăuntru era o pulbere fină albăstruie, peste care mai era o bucățică de hârtie, pe care se vedea deslușit cuvântul „păr".

— Ce să însemne asta? se miră cadiul.

— Sunt sigur că Sobeida a luat inelul de la Omar Bathu, după ce acesta a murit. Știa că eu cunosc secretul inelului și că voi ghici imediat felul în care a murit, dacă-l voi vedea pe degetul ei. A bănuit că-l voi deschide

și de aceea a pus biletelul înăuntru. Probabil că înainte de a muri a ascuns în păr ceva care ne va da vreo explicație. Hai să căutăm!

Despletiră cozile bogate ale răposatei și se dovedi că bănuielile lui Katombo fuseseră întemeiate. În plete se ascundea un bilețel împăturit. Katombo îl desfăcu și citi:

— *„Lui Katombo,*

În această seară trebuie să devin femeia ucigașului, fiindcă s-a hotărât să mă predea celui care m-a cerut înapoi, adică ție. Cu cinstea răpită nu voi mai putea trăi, așa că m-am hotărât să mă omor. Îți va trimite leșul meu, iar tu vei găsi aceste cuvinte. Sărut-o pe Ayesha! Rămâneți cu bine și răzbunați moartea mea și a celor dragi mie!

SOBEIDA".

Katombo încleștă pumnii, scrâșnind de mânie.

— Mă duc să-l omor.

— Nu vorbi la mânie. Uiți că nu poți să părăsești casa mea și că nu poți să omori un khediv la fel de ușor precum un fellah sau un arab din deșert?

— Și de ce nu? Are cumva mai multe vieți? Sau inima lui nu poate fi străpunsă de oțelul glonțului?

— Este la fel de muritor ca oricare altul, dar răzbunarea asta te poate costa și pe tine viața! Gândește-te la soția și la fiica tal

Katombo lăsă în jos brațele ridicate amenințător.

— Al dreptate. Dar el tot trebuie să moară, și nu de glonte sau de sabie. Va avea parte de aceeași moarte ca cea pe care i-a pricinuit-o fiicei lui Said Abdallah.

Își puse inelul otrăvitor pe deget.

Cadiul îl luă de mână prevenitor.

— Profetul spune: „Gândește de trei ori cu trei ore înainte la cuvântul care-ți iese din gură!“ Nu face nimic până ce sufletul nu-și va fi găsit din nou calmul și privirea limpezimea! Viața unui suveran este sacră și intangibilă.

— Nu mai sacră și nici mai intangibilă decât viețile altora! Nu-ți mai face griji pentru mine! Nurvan-pașa nu va face nimic înainte de a fi chibzuit îndeajuns de mult. Trebuie să aștept hotărârea sultanului.

— Până atunci vei fi nevoit să înveți ce-i răbdarea. Îi spui soției tale că sora ei a murit?

— Da.

— N-ar fi mai bine să mai amâni puțin momentul?

— Nu. Răposata are dreptul să fie jelită de cei dragi și știu că Ayesha prefera să-și vadă sora mai degrabă moartă, decât în brațele celui care i-a omorât tatăl. Hai acum, vreau să merg la ea! Să-ți fie binecuvântată noaptea!

Plecă de acolo cu inima împovărată de greutatea veștii care avea să pricinuiască mare durere soției lui iubite.

Trecu mult timp în care singurătatea lui Katombo nu mai fu tulburată de nici un eveniment. De-abia după câteva săptămâni sosi în sfârșit vestea mult așteptată de Katombo, dar și de vicerege. Katombo se afla în foișor, când intră un servitor și-l anunță:

— Effendi, afară e un om care vrea să-ți vorbească.

— Cine e?

— Un kapudan din Istanbul.

— Cum îl cheamă?

— Fessar Ahmed.

Katombo se încruntă. Fessar Ahmed fusese un subaltern de-al său rebel și cu care cam avusese de furcă.

Nu era deloc semn bun că sultanul îl alesese tocmai pe acesta să-i transmită decizia în ceea ce-l privea.

— Spune-i să intre!

Servitorul îndeplini ordinul. În folşor îşi făcu apariţia un turc, al cărui chip înecat într-o barbă sălbatică nu inspira deloc încredere. În locul plecăciunii care s-ar fi cuvenit unui kapudan-paşă, turcul se mulţumi doar să ducă mâna dreaptă la inimă. Făcu câţiva paşi, apoi se opri cu un aer provocator.

— Fessar Ahmed, cine te-a trimis? îl întrebă Katombo.

— Amândoi, şi sultanul, Allah să-l binecuvânteze, şi kapudan-paşa, un erou cum altul nu mai există.

— Dar kapudan-paşa sunt eu.

— Erai; acum este Rumîd-paşa, care fusese exilat în Smirna din pricina ta.

— Ah, Allah este mare, dar tu împreună cu sultanul sunteţi şi mai mari. Ce veşti îmi aduci?

Kapudanul scoase la iveală o cutiuţă îmbrăcată în marochin şi cu colţurile bătute în aur.

— Stăpânitorul credincioşilor îţi trimite prin mine această podoabă primită odinioară de la tine. Te roagă să o pui chiar în prezenţa mea, ca eu să-i pot adeveri că nu ai refuzat-o.

Katombo deschise cutiuţa. Înăuntru era un obiect primejdios, de care numai un sultan poate dispune: un şnur de mătase aurie, cu care cel care îl primeşte este obligat să se spânzure. Katombo se uită îndelung la şnur, apoi spuse cu sânge rece:

— Arată-mi înscrisul de la sultan!

— Nu mă crezi pe cuvânt?

— Cum vine asta, să mă omor doar plecând de la cuvântul unui om care nu se bucură deloc de încrederea mea?! Arată-mi înscrisul!

Kapudanul rânji trufaș. Scoase un pergament și i-l arătă lui Katombo.

— Citește și singur care e voința sultanului!

— Mda, este chiar mâna lui. Stăpânul tuturor musulmanilor îmi dovedește o recunoștință minunată și adevărat nobilă! Allah să-l binecuvânteze! Ce veste îmi aduci de la noul kapudan-pașă?

— Sunt însărcinat să-ți transmit că și-a dat multă osteneală să-ți găsească acest dar prețios.

— Sunt convins. Ce ai de gând să faci dacă nu accept șnurul?

— Sultanul a avut mărinimia să ți-l trimită pentru ca tu să poți sfârși într-un mod onorabil și nu ca un nelegiuit oarecare. Dacă nu te supui, sunt nevoit să te tratez ca pe un asemenea individ.

— Și în ce ar consta tratamentul acesta, mă rog frumos?

— Îți tai capul și i-l duc sultanului.

— Nu va fi nevoie, căci voi îndeplini porunca sultanului întocmai. Spuneai că stăpânul tuturor credincioșilor mi-a poruncit să pun podoaba în prezența ta, pentru a fi sigur că i-am dat ascultare?

— Așa este.

— Ia uite cum mă supun!

Luă șnurul, și-l legă în jurul gâtului, ca pe o bentiță.

— Stai! Nu așa trebuie. Acolo este grilajul ferestrei; te duci, te spânzuri, iar eu aștept până ce sunt încredințat că ești mort de-a binelea.

— Zău? M-am supus întocmai ordinului; mai mult nu mai am de ce să mă supun. Întoarce-te la Istanbul și înștiințează-ți stăpânul că mi-am pus șnurul! Viața mea e în mâinile lui Allah și nu într-ale sultanului și, dacă nu vreau să încalc această lege, în locul unei sinucideri

sau al unui asasinat, mai degrabă s-ar cuveni o cercetare cinstită!

— Te împotrivești?

— Mă împotrivesc.

— Atunci, îți tai capul.

Scoase iataganul și se apropie amenințător.

— Tu?! strigă Katombo disprețuitor.

— Da, eu! Nu-ți folosește la nimic să te împotrivești, fiindcă eu sunt la fel de puternic și de iscusit ca și tine și, în plus, nu ai arme!

— Vierme! Pleacă imediat din această casă, altfel tu vei fi cel care va rămâne fără cap. Ți-l voi tăia și-l voi trimite sultanului, să-l încredințez că ai fost într-adevăr la mine.

— Să mori, atunci!

Solul se opinti din toate puterile să lovească, dar Katombo i-o luă înainte. Se năpusti asupra lui, îl smulse sabla și îl înșfăcă strașnic de braț. Tăișul sabiei fulgeră și, dintr-o singură lovitură, capul turcului zbură cât colo. Leșul decapitat se prăbuși la podea.

Katombo se apucă să cerceteze buzunarele turcului răpus. Dădu peste o scrisoare a sultanului prin care îl anunța că în momentul primirii veștii, Nurvan-pașa avea să fie deja mort.

După cum se părea, în Cairo nu apucase încă nimeni să afle de misiunea lui Fessar Ahmed. Nurvan se hotărî pe loc. Avusese până atunci timp să se pregătească bine de evadare.

Înțâi de toate încuie încăperea, pentru ca nimeni să nu poată intra și să descopere grozăviile petrecute acolo, după care le scoase din casă într-o litieră pe Ayesha împreună cu micuța Sulelka, însoțite de un servitor de încredere. Khavasii postați în jurul casei nu-și concentrară vigilența decât asupra lui Katombo, așa că li-

tiera trecu neobservată. Katombo se duse în sfârșit la cadiu, care habar n-avea de nimic din cele petrecute în casa lui.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

Cadiul îl privi uimit.

— Ai primit veste de la sultan?

— Da.

— Și?

Katombo îi povesti deschis totul. Cadiul luă un aer foarte grav.

— Știi că acum trebuie să te predau sultanului?

— Ai s-o faci?

— Ai urcat foarte sus și te-ai prăbușit foarte jos, dar poate că vei ajunge din nou ce ai fost. Sultanul are un urmaș, iar acesta mi-a dat indicații speciale în ce te privește. Vei fi liber!

— Da, știu că voi ajunge din nou la rangul avut și atunci am să mă gândesc la tine ca la un frate.

— Unde sunt ai tăi?

— I-am trimis de aici. Mă voi întâlni cu ei într-un loc sigur.

— Cum ai să treci de khavasi?

— Mă voi îmbrăca în derviș.

— Vor intra la bănuieli, fiindcă știu prea bine că nimeni nu a putut intra aici. Îți cunosc chipul?

— Nu prea.

— Atunci îți voi da haine de înaintaș. Eu voi ieși la plimbare, iar tu îmi vei deschide calea.

— Atunci, te rog să mergi mai bine cu o litieră, ca să pot lua cu mine câte ceva trebuincios.

— Prea bine. În casă am să fac eu curățenie și am să dau ordin să fie îndepărtate leșurile.

— Capul îl iau cu mine.

— Cum dorești!

O jumătate de ceas mai târziu, poarta casei se deschidea, iar khavasii postați acolo văzură ieșind o litieră purtată de patru oameni și însoțită de doi înaintași. Aceștia din urmă aveau cu ei bicluștl tipice pentru zona Nilului, pentru a-și croi drum pe ulițele strâmte și atât de aglomerate de pe acolo.

Cadiul ieși în curte, urmat de un servitor care îi ducea narghileaua. Se vedea clar că în litieră încă nu era nimeni. Cadiul se urcă, iar cei patru purtători apucară de cozile lecticii. Tot alaiul ieși pe poartă cu pași iuți. Khavasii nici nu apucaseră să se dea în lături,, așa că cei doi înaintași își făceau acum datoria. „Remalek" striga unul, „shimalek" striga celălalt, ridicându-și bicIurile. Străjile se dădură grăbite în lături, în ciuda rangului lor. Litiera dispăru astfel în forfota străzii. Katombo evadase.

A doua zi la palatul viceregal își făcu apariția un fellah care ceru să intre la khediv. Când fu întrebat ce înștiințare adusese, spuse că aven de înmânat un înscris de mare importanță, care trebuia să ajungă numai în mâinile viceregelui. Era un simplu fellah, așa că nu fu lăsat să intre. I se luă înscrisul și fu gonit de acolo.

Scrisoarea merse din mână în mână, până ce ajunse, în sfârșit, la destinație. Stăpânitorul Egiptului primi scrisoarea strașnic sigilată și învelită în hârtie groasă. O deschise și dădu cu ochii de o coală umplută de la un capăt la altul cu un scris atât de mărunt încât fu nevoit să o aducă foarte aproape de ochi și-i luă ceva timp până reuși s-o descifreze. Iată ce stătea scris acolo:

„Către tiranul Egiptului,

Ia-i ucis pe Said Abdallah și pe Omar Bathu, ai vrut să mă ucizi și pe mine și te faci vinovat și de pieirea So-

beidei. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Urmează să ai parte de aceeaşi soartă ca şi cea care ţi-a căzut victimă. Sobeida avea un inel de la răposatul ei soţ, care ascundea o pulbere fină şi foarte otrăvitoare. A preferat să o folosească, decât să devină femeia ta. Mi-ai trimis leşul ei şi aşa am găsit inelul. Am impregnat hârtia pe care o ţii în mână cu acea otravă şi am scris foarte mic, pentru ca să fii nevoit să o duci aproape de ochi şi să inspiri pulberea în timp ce citeşti. De acum, clipele îţi sunt numărate şi nici un medic de pe lumea asta nu va putea să-ţi afle leac. Te vei stinge încet şi vei muri ca un nenorocit. Gândeşte-te în ultimele tale clipe la faptele săvârşite şi la mine, care am ştiut să-i răzbun pe cei dragi!

NURVAN-PAŞA.

Tiranul păli şi rămase cu privirile pierdute la hârtia fatală din faţa lui. Sobeida era răzbunată. Cu toate încercările de a i se salva viaţa, în câteva ceasuri khedivul îşi dădu duhul.

Câteva zile mai târziu, noul kapudan-paşă primi o misterioasă lădiţă. Aducea capul căpitanului Fessar Ahmed, împreună cu cutiuţa în care se afla şnurul care-i fusese destinat lui Katombo.

9. SUB PAVILIONUL ROȘU

Katombo ajunsese cu bine la ai săi. Avea la dispoziție aproape tot ce îi era necesar pentru el și pentru familia lui. Îl dusese într-un loc sigur, apoi o pornise înspre port, unde erau ancorate corăbii aflate sub cele mai diverse pavilioane.

Între două corăbii apusene masive și greoaie adăsta o felucă* zveltă și cu carena colțuroasă, ca o baiaderă mlădioasă între două chinezoaice neajutorate. Chiar atunci, porni o barcă dintr-acolo și aduse la țărm doi bărbați care păreau a fi turci sau arabi. O pornire de-a lungul cheiului, vâslașul care-i adusese rămânând în barcă. Katombo se mai plimbă puțin încolo și încoace, după care se duse la barcagiu.

— *Salam aleik!*

— *U'aleik!* îi răpunse omul ursuz.

Vâslașul purta pantaloni scurți și largi, din care-i apăreau picioarele goale; avea o tunică roșie jerpelită, iar pe cap avea un fes fără ciucure; în schimb, pumnalul și pistoalele vârâte la cingătoarea zdrențuită aveau o lucrătură desăvârșită.

— Faci parte din echipajul acestei corăbii? întrebă Katombo.

— Da.

— Trebuie să fie un velier pe cinste! De unde veniți?

* Corabie de dimensiuni mici, cu pânze și cu vâsle.

— Allah știe.

— Cât timp stați aici?

— Allah știe.

— Încotro o luați?

— N-ai auzit că doar Allah știe?

— Omule, îmi placi!

— În schimb, tu nu îmi placi.

— De ce nu?

— Pentru că nu știi cât e de frumos să-ți păzești limba.

— Ba știu. Tăcerea e de aur, dar vorba aduce aur!

Duse mâna la buzunar și scoase o monedă de aur. I-o dădu marinarului, care o înșfăcă și o strecură iute la cingătoare.

— M-am înșelat, să știi. Îmi placi foarte mult, fiindcă Allah ți-a dăruit înțelepciune și înțelegere.

— Așadar, de unde veniți?

— De la Jaffa.

— Încotro mergeți?

— Spre Tunis.

— Cât rămâneți aici?

— Până mâine.

— Și eu vreau să merg în Tunis. Am să vorbesc cu căpitanul tău. Unde este?

— La bord.

— Poți să mă duci la el?

— Vino!

— Cine erau cei doi pe care i-ai adus la țărm?

— Secundul și comandantul.

Katombo dădu ușor din cap, cu aerul că i se confirmase o bănuială. Un secund și un comandant în veșminte așa de bogate! Și apoi, la ce era nevoie de un comandant?

Barca ajunse la corabie.

— Dă-mi un semn când dorești să te duc înapoi! spuse vâslașul și făcu cale-ntoarsă spre mal. Era de datoria lui să stea și să-și aștepte superiorii acolo. Katombo urcă scara corabiei ca unul care nu prea fusese pe mare. Ajuns la bord întrebă de căpitan și fu condus la cabina lui. Înainte de a intra, aruncă încă o privire cercetătoare pe punte.

Căpitanul era un musulman corpolent; stătea tolănit pe un covor și își fuma în liniște narghileaua. Pe chipul lui se citea limpede că nu-i picase prea bine să fie deranjat de cineva care nu făcea parte din echipajul său.

— Cine ești? întrebă el aspru.

— Un om care are nevoie de ajutorul tău, îl lămuri Katombo.

— Pentru ce?

— Vreau să plec din țara aceasta.

— Vrei sau ești nevoit?

— Sunt nevoit.

— *Mashallah*, ești sincer! Cum te numești?

— Numai Allah știe.

— Allah e mare, iar limba ți-e pecetluită. Nu știi că nu am voie să iau la bord pe cineva care nu-mi spune măcar numele?

— Ba știu, și cu toate acestea mă vei lua, împreună cu soția și cu copilul meu.

— N-am nevoie de femei și de copii la bord.

— Știu, dar pot să-ți plătesc oricât îmi ceri.

Propunerea lui Katombo păru să-l mai îndulcească pe căpitan; reflectă puțin, apoi spuse:

— Ai mai fost pe mare?

— De multe ori.

— Și nu vă e frică de vânt sau de ploaie?

— Nu.

— Şi nici de altele...?

— Adică?

— De exemplu, de piraţii care nu sunt puţini prin aceste ape.

— Nu ne temem de ei.

— Ah, eşti cam lăudăros! Şi dacă ar veni „Tigrul"? Ai auzit de el?

Katombo râse.

— Cum să nu! Ne va lăsa în pace.

Tonul cu care Katombo rostise aceste cuvinte îl făcură pe căpitan să ridice privirea mirat spre el.

— De ce crezi asta?

— Pentru că eşti la fel de bine înarmat ca şi el. Şi el are tot o felucă la fel de bine construită ca şi a ta.

În ochii căpitanului se ivi o sclipire de înţelegere.

— Încotro vrei să mergi?

— Spre Tunis sau Alger. Poate îţi voi spune chiar în timpul călătoriei.

— Preţul e mare, să ştii!

— Ba poate că nu. Vreau să plec de aici şi sunt în stare să plec chiar şi cu „Tigrul".

— Dai cinci sute de reali?

— Da.

— Se pare că soarele ţării ăstela te cam arde. Vă voi da locuri la bordul corabiei mele. Mâine dimineaţă la ceasul rugăciunii pornim în largul mării. Când ai să te îmbarci?

— În seara asta, când se va lăsa întunericul.

— Ai arme la tine?

— Da. Sunt mai bune decât ce ai tu pe aici.

— *Mashallah!* Vom avea ocazia să ne cunoaştem! Allah fie cu tine!

Cu acestea, Katombo plecă. Seara, cînd se înapoie, găsi totul rânduit pentru a fi îmbarcat pe corabie. Ayesha și Suleika fură duse într-o încăpere unde nu aveau să fie deranjate de oamenii din echipaj. Dis-de-dimineață, feluca lăsase mult în urmă țărmul și se îndrepta cu vânt bun la pupa spre apus, ca un velier iscusit ce era.

Noul venit avusese timp pe timpul călătoriei să observe cele ce se petreceau la bord. Căpitanul nu se sinchisise până în acel moment nici cât negru sub unghie de corabie și nu ieșise deloc din cabina lui, cu toate că ieșirea din port ar fi cerut prezența lui. Katombo văzu că bănuielile sale sunt confirmate. Căpitanul părea într-adevăr să fie proprietarul vasului, dar nu era deloc navigator, așa că trebuia să se lase în voia oamenilor săi. De altfel, secundul se dovedi un om foarte iscusit într-ale meseriei iar cel pe care vâslașul îl numise comandant ar fi putut foarte bine să fie căpitan. Comanda corabia într-un fel din care puteai recunoaște ușor experiența și forța unui adevărat lup de mare. Katombo descoperi cu surprindere că omul nu avea deloc trăsături orientale, ci, dimpotrivă, înfățișarea îi trăda originea apuseană, la fel ca și secundul, care era un bărbat încă tânăr. Cei doi semăniau atât de mult încât se vedea de la o poștă că erau rude foarte apropiate.

Comandantul stătuse la punte pupa. Veni acum la catargul unde stătea Katombo, cu aerul că avea de gând să-i întindă o cursă.

— Cum îți place la noi?

— Foarte mult, mai ales aici sus.

— Cum adică?

— Jos, în cală, maș fi înăbușit. Dacă aș fi căpitan, aș lăsa oamenii să mai iasă la aer.

Comandantul îl aruncă o privire surprinsă.

— Ce oameni? Ne-ai spionat.

— Nu, dar sunt navigator la rândul meu, şi încă unul care ştie să deosebească un tigru de un iepure.

— Ce navigator eşti, mă rog? Matroz?

— N-are importanţă.

— Ba poate că are. De unde şi până unde ai tras tu concluzia că pe corabie s-ar afla mai mulţi oameni decât ce ai văzut?

— M-am luat după construcţia şi echipamentul acestui vas.

— Şi dacă ai avea dreptate, ce ai face?

— Nimic. Nu sunt decât un oaspete şi ştiu prea bine ce îndatoriri avem unii faţă de cellalţi.

— E în regulă. De altfel, suntem suficient de departe ca să putem arbora pavilionul.

Dădu două ordine scurte şi îndeplinite imediat. Fu de ajuns să se tragă o funie pentru ca pânza care avea o semilună uriaşă pe ea să se fie întoarsă; pe partea cealaltă apăru imaginea unui pirat, care în mâna dreaptă avea un satâr, iar în stânga un steag roşu. Dedesubt se putea citi desluşit un singur cuvânt: „Tigrul". În aceeaşi clipă se deschise una din trapele de la prora, pe unde năvăliră vreo douăzeci de bărbaţi înarmaţi până în dinţi şi pe chipurile cărora se vedea că absolviseră cu brio şcoala vieţii de războinici.

— Sunteţi nişte flăcăi de pomină! îi lăudă Katombo. Chiar înainte de a veni la bord ştiam că voi merge cu „Tigrul".

— De unde şi până unde? Vrei cumva să devii unul de-ai noştri?

— Posibil.

— Mai mult ca sigur. Nu lăsăm pe nimeni la bord care să nu devină unul de-al noștri. I-ai plăcut căpitanului și de aceea s-a făcut că e de acord să te ia la bord. Te sfătuiesc să te supui și să rămâi de bunăvoie cu noi.

— Ca ce?

— Depinde de priceperea ta. Ce post ai avut pe ultima corabie cu care ai navigat?

Katombo zâmbi.

— Am fost comandant.

— Chiar așa? Serios? Sub ce putere ai servit?

— Sub cea a sultanului.

— Ce corabie?

— Ali Ahmed.

— Înseamnă că ai fost un adevărat lup de mare. Cum ai ajuns să fugi de el și cum de ai nevastă și copil?

— Sunt creștin și sunt însurat. Dar pricina pentru care am ieșit din slujba sultanului am să ți-o istorisesc mai încolo. Deocamdată vreau să te asigur numai că am slujit în mod onorabil la Ali Ahmed.

— Sper. M-aș bucura dacă ai rămâne cu noi. Am chiar și un post pentru tine. Flăcăul meu tocmai are o treabă departe în lume. Urmează să plece de pe „Tigru", iar tu ai putea să-l iei locul de ajutor al secundului. Sunt mulțumit de rezultatul verificării la care te-am supus, așa că vei căpăta o poziție mai înaltă. Poți să-ți lași nevasta și copilul într-un loc sigur în port.

— Care este fiul tău?

— Cel care stă acolo, lângă secund.

— „Tigrul" are vreun loc unde să poată trage oricând fără să fie recunoscut?

— Nu.

— Rămân doar cu condiția să găsești un asemenea loc.

— E cam greu de găsit.

— Știu eu unul; o insulă părăsită unde o felucă precum a voastră poate ajunge nestingherită.

— Unde?

— Foarte aproape de aici. E însemnată pe hartă, dar pot să-ți descriu în amănunt poziția ei.

— Atunci vino în cabină să ne uităm pe hartă!

Coborâră. Cabina era mică, nu mai mare decât cabinele secunzilor de fregate, dar foarte bine echipată cu toate instrumentele posibile de navigație, de a căror valoare Katombo își dădu seama de la prima ochire. Comandantul luă hărțile și i le dădu lui Katombo să o găsească pe cea care avea înscris printr-un punct insula de care pomenise acesta.

Încă se mai îndeletniceau cu hărțile, când intră un marinar.

— Ce e? îl întrebă maistrul velier.

— Pânze la cap compas nord est.

— Vin acum.

Urcară pe punte și văzură în direcția cu pricina un punct mic și alb. Comandantul își luă luneta, iar Katombo o scoase și el pe a lui. După câteva clipe, chipul i se înăspri.

— Ce e? întrebă maistrul, vrând să pună la încercare priceperea lui Katombo.

— Nu e vas de război, răspunse cel întrebat.

— Vezi foarte bine. Și atunci, ce este?

— Un vas cu trei catarge, un veller de soi, după cum arată.

— Dar încă nu ai cum să-l recunoști.

— O, cum nu!

— Înseamnă ori că ești mai iscusit ca mine, ori că ai o lunetă mai bună decât a mea. Ce părere ai, ne menținem cursul?

— Nu. Corabia are destinaţie comercială. Câte tunuri avem?

— Jos patru, iar pe punte, trei.

— Atunci te sfătuiesc să schimbi direcţia cap compas est sud, să ne depărtăm de pământ spre vest şi să facem un ocol din faţa corabiei, care să ne ducă apoi în larg.

— Nici gând.

— De ce?

— Pentrú că nu avem de ce să ne temem de o navă de comerţ. Chiar de ar fi fost vorba de o navă de război, tot nu ne-am fi temut, fiindcă are pescaj mai mare ca al nostru. Dacă ar fi să o luăm spre vest, i-ar fi tare greu să se ţină după noi, căci pe acolo sunt bancuri de nisip.

— Faci cum doreşti, îi replică Katombo, ridicând din umeri.

Se duse liniştit în încăperea unde fuseseră adăpostite Ayesha şi fetiţa lor. „Tigrul" îşi menţinea cursul. Vellerul străin se apropia tot mai mult şi în curând se adeveri că avusese dreptate Katombo.

Era un vas cu trei catarge, de formă îngustă, aproape fără cusur. Nu se putea ghici pavilionul sub care naviga, fiindcă nu arborase nici un steag.

Comandantul luă un aer gânditor, apoi schimbă brusc direcţia cap compas nord vest. Jos în cală Katombo îşi dădu seama de manevră din cauza slăjului. Urcă din nou pe punte, cercetă orizontul, apoi se duse la comandant.

— Vezi că nu m-am înşelat? De ce vrei să-l ocoleşti?

— Mi se pare foarte suspect că nu şi-a arborat pavilionul. Corabia asta are construcţie de fregată, dar are echipament de clíper*; este cel mai bun veller pe care

* Veller rapid pentru transport de mărfuri.

l-am văzut vreodată. Poate să aibă numai patru tunuri şi un echipaj bun, şi în cazul ăsta ne este imposibil să-l atacăm.

— Nu numai că nu-l putem ataca, dar suntem ca şi pierduţi.

— Cum aşa?

— Este „Selim", corabie fără asemănare pe lume.

— „Selim", corabia minune, pe care Nurvan-paşa a construit-o în amănunt după propriile lui planuri?

— Şi care este folosită ori pentru depeşe, ori pentru transporturi care cer viteză mare. Are paisprezece tunuri în permanenţă mascate şi are la bord echipaj la fel de numeros ca un vas de război.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru că am servit pe ea, îi răspunse Kalombo după câteva ezitări.

— Tu? Ca ce?

— Doar ţi-am mai spus că am fost comandant!

— *Mashallah!* Dacă-l pe-aşa, trebuie că eşti un flăcău al naibii de folositor. Tu ce ai face ca să scapi de corabia asta?

— Este fără putinţă să-i scapi. Dacă ai fi ţinut seama de sfatul meu!

— Ptiu! Nu trebuie să ne învingă! Voi ţine aşa de aproape de ţărm, că nu va îndrăzni să se ţină după noi.

— Hm, surâse Kalombo, este inutil. Nu are un pescaj cu mult mai mare decât noi, pentru că este construită ca o luntre. Numai ce vom avea ţărmul în faţă, că ne va şi întrece.

— Se vede treaba că ştii destul de bine corabia asta.

— Negreşit. Alege! Avem numai două căi: ori te lupţi cu ei şi te scufunzi, ori te predai fără condiţii şi fără să te legi de ei înainte.

— Pe toți diavolii! Ești afurisit de laconic! Voi lupta. Iar tu, ce faci? Alegi să fii neutru?

— Mă voi lupta numai dacă nu există o altă cale.

— Și care ar putea fi?

— Habar n-am. Un fleac neștiut de nimeni care poate să transforme și cea mai dificilă situație într-una favorabilă.

— Ești curajos și prevăzător, totodată. Ai putea să-mi fii de mare folos. Vrei să lupți ca voluntar sau vrei să-ți dau o poziție anume stabilită?

— Prefer prima variantă.

— E în regulă. Stai aproape de mine!

Cei de pe velier trebuie că observaseră de mult că feluca încerca să scape. În consecință, deodată fu desfășurat un nor de pânze, sub care corabia luă o viteză nemaipomenită. Velierul se apropia din minut în minut de „Tigru". Soarele nu apucase să se-mpreuneze cu marea, când feluca se văzu întrecută. Făcu o voltă spre est, încercând să scape măcar până la căderea serii, pentru ca apoi să fie înghițită de întuneric.

Dar nu izbuti. „Selim" își schimbă și ea cursul, arborând de-acum pavilionul turcesc. În același timp se deschiseră trapele tunurilor unde nici măcar nu te așteptai. Se trase o salvă, semn pentru felucă să i se alăture.

Aceasta, însă, nu se supuse, ba mai desfășură o pânză. Corabia mergea acum cu o viteză de se zguduiau catargele și, dacă nu ar fi fost vorba de „Selim", o altă corabie nu ar fi reușit în veci s-o întreacă. Velierul, însă, venea tot mai aproape. Trimise încă o salvă, de data asta cu țintă directă. Ghiuleaua se văzu deslușit dansând pe deasupra talazurilor și apoi dispărând scurt în apă pe dinaintea tribordului felucii.

Ţuicrul ghiulelei îl scoase pe căpitan din cabina sa. Chipul său rotofei şi năuc avea o paloare cadaverică; mergea împleticit ca un beţiv. În mâna dreaptă tremurândă ţinea sabla, iar în stânga un pistol cu piedica trasă. Cu toate că reuşise să-şi dea seama de situaţie, nu putu scoate un cuvânt; cu toate astea, ridică mâna şi comandă:

— Steagul roşu sus! bălmăji el. Deschideţi trapele de tunuri!

— Mai bine nu, spuse comandantul. Cu un simplu steag nu putem scufunda nava de colo, şi apoi, unei corăbii care te-a întrecut nu-i arăţi imediat cine eşti.

— Ce ai de gând acum? întrebă Katombo.

— Să ţin corabia într-o parte, să nu ne nimerească vreo ghiulea. Pe urmă vom fi aşa de aproape de el, încât ghiulelele noastre o să-l scufunde cu siguranţă.

— Şi pe noi odată cu el.

— Cum aşa?

— Are trape de tunuri chiar şi pe linia de plutire.

— Nu le văd.

— Sunt mascate, la fel ca ale noastre.

— Şi totuşi, nu am de ales, fiindcă asta-i singura cale prin care putem birui.

— Căpitanul este de acord?

— Ptiu! Nici n-o să-i ceară cineva părerea! Iarăşi a fumat opiu; este complet neputincios acum. Uite cum s-a prăbuşit acolo; nu se va scula până nu-i va trece beţia drogului.

Chiar în acel moment, şuieră încă o ghiulea pe deasupra lor, atât de bine ţintită, încât nimeri chiar în parapet, împrăştiind aşchiile de jur-împrejur. Se ridicară atunci şi măştile tunurilor de pe „Selim". Se dovedi că avusese dreptate Katombo.

— Pe toți dracii! Flăcăii se cam pricep să țintească! sudui comandantul. În două minute o să ajungem lângă ei și o să le arătăm că nu suntem mai puțin pricepuți!

— N-o să ne folosească la nimic. Dacă nu vrei să sfârșim spânzurați de verga* mare, strânge pânzele și predă-te!

— Să ne predăm? Nu ești în toate mințile?

— Dimpotrivă, știu prea bine ce vorbesc.

— Dar nu știi că un pirat preferă să se ducă pe fundul mării decât să fie spânzurat!

— Ba știu. Dar dacă mă lași pe mine să negociez, poți să-mi iei capul dacă nu ieșim teferi din toată povestea!

— Ești amintit, iar eu nu am timp de palavre. Alege: ori te lupți, ori te ascunzi!

Plecă. „Selim" întrecuse „Tigrul" cu câteva lungimi de corabie. Îi mai făcea încă semne să oprească. În loc să se supună ordinului, feluca o porni drept spre velier pentru a-i ajunge sub bord. Comandantul lui „Selim" își dădu seama de manevră și încercă să o împiedice. Velierul se zgudui sub forța unui proiectil bine țintit, care distruse bordajul felucii, făcând pur și simplu ravagii. Doar acest proiectil fu de ajuns pentru ca să omoare sau să rănească aproape tot echipajul „Tigrului". La bordul velierului izbucniră strigăte de victorie.

Căpitanul fusese și el lovit; zăcea acum mort la picioarele lui Katombo, care nu avea timp să se ocupe de el. Se duse repede la catargul de pavilion** și ridică steagul alb. Cei care până atunci stătuseră pe puntea inferioară dădură buzna la el. Văzând ce face, dând cu ochii

---

* Bară masivă de lemn sau de metal care susține vela patrată (n. trad.).

** Stâlp de lemn sau metalic pe care de obicei se ridică pavilionul național al vasului (n. trad.).

de comandantul ucis la picioarele lui Katombo, se repezirà la el.

— Ce faci, câine? urlă la el un arab solid, care-şi scoase pumnalul. Al să-ţi plăteşti cu capul trădarea!

Katombo îl înfruntă cu sânge rece.

— Înapoi, strigă el, altfel sunteţi pierduţi cu toţii. Dacă nu vă predaţi, în cinci minute „Selim" nu are ce alege din voi!

— Şi dacă ne predăm, suntem spânzuraţi.

— Cunosc corabia, îi ştiu căpitanul şi marinarii. Vă încredinţez că nu o să vi se întâmple nimic.

— Te credem. Secundul să preia comanda!

— Nu, comanda am s-o preiau chiar eu, dacă vreţi să vă scap de o moarte ruşinoasă. Treceţi la braţe!* Aruncaţi parâmal Ne oprim.

Puntea răsuna de comenzile pe care le dădea cu voce fermă Katombo. Oamenii din echipaj nu mai văzuseră niciodată atâta îndrăzneală.

Pe punte apăru şi Ayesha, pradă disperării, căci bubuiturile tunurilor o sperlaseră foarte tare. Fiindcă acum nu mai era nici un pericol, Katombo, care o văzuse, îi făcu semn că poate să se apropie de el.

— Katombo, o să fim ucişi sau luaţi prizonieri? întrebă ea.

— Nici una, nici alta, draga mea!

— Cine e duşmanul? Are pavilion turcesc sau mi se pare mie?

— Ba da. Ia uită-te mai bine în faţa ta! Nu recunoşti corabia?

---

* Manevră specială pentru ca velele să ia o anumită poziţie faţă de vânt (n. trad.).

De spaimă, Ayesha nu mai apucase să vadă corabia cu care se luptau. Se uită acum cu atenție și ce văzu o îngrozi.

— Cum e cu putință? „Selim" a la?

— Da. Iar acolo sus se află kapudan Masur Bei, cel mai bun dintre învățăceii mei. Mi-a fost mereu credincios și este atât de iscusit, că noul kapudan-pașă l-a lăsat la comanda lui „Selim".

— Dar cine e ofițerul care se îndreaptă spre el?

— Nu se poate, este chiar el!

— Cine?

— Kapudan-pașa care mi-a luat locul și mi-a trimis șnurul de mătase. Dacă se află la bord, înseamnă că trebuie să fie vorba de o călătorie foarte importantă.

— Suntem pierduți!

— Nici vorbă. Corabia se apropie de noi, așa că îi voi putea recunoaște pe cei de pe punte. Vor fi cu toții de partea mea, dacă vor fi puși să aleagă între mine și el. Fii atentă; a sosit momentul decisiv.

De-acum cele două corăbii se unduiau pe valuri, una lângă cealaltă. De pe „Selim" fusese coborâtă o barcă plină ochi cu oameni înarmați până în dinți. În câteva minute, barca ajunsese la felucă. La comandă se afla locotenentul.

Urcară cu toții la bordul felucii. Marinarii rămaseră pe loc cu armele pregătite, iar ofițerul se duse la punte pupa, unde Katombo îl aștepta cu gluga trasă pe ochi.

— Tu ești comandantul acestei corăbii? îl întrebă el.

— Acum, da.

— Cum se numește corabia?

Văzuse numele înscris la pupa, dar regulamentul îl obligă să pună, totuși, întrebarea.

— „Tigrul"..

— De unde vine?

— De peste tot.

— Aha! Ce fel de corabie este?

— De piraţi! îi răspunse fără să pregete Katombo.

— Ai mult curaj dacă mărturiseşti aşa uşor. De ce nu ai oprit când v-am somat?

— Aş fi făcut-o imediat, dar nu eu eram cel în măsură să oprească.

— Dar cine, atunci?

— Comandantul, de aici, şi căpitanul, de colo. Unul e mort, iar celălalt nu mai are mult de trăit, după cum se pare.

— Iar tu în ce calitate eşti la bord?

— Simplu călător cu nevasta şi copilul.

— Nu zău?! Şi cu toate astea, ţi s-a încredinţat comanda, cu toate că secundul este la locul lui? Minţi; un călător oaspete nu ar primi comanda, mai ales într-o situaţie ca asta în care vă aflaţi.

— Nu mint; ba mai mult, îţi spun că voi prelua şi comanda corabiei voastre.

— Ce nerozie! Allah cred că ţi-a luat minţile sau poate doar vrei să faci pe nebunul, ca să-ţi scapi pielea. Eu însă îţi spun că veţi fi spânzuraţi cu toţii, pe legea mea . . .

— Pe legea ta că te numeşti Moab Ben Osman, nu-i aşa? îl tăie Katombo vorba.

— De unde ştii cum mă cheamă? Tu cine eşti?

— Spune-mi chiar tu!

Spunând acestea, Katombo îşi aruncă gluga pe spate. Locotenentul se dădu îndărăt speriat.

— *Allah akbar!* Allah e mare! Ia viaţa şi apoi o dă înapoi morţilor!

— Acum ştii cine sunt?

Locotenentul făcu o temenea până ce aproape atinse podeaua și luă mâna lui Katombo să i-o sărute.

— Stăpânul și binefăcătorul meu! Așadar, nu ai murit?

— Sunt în viață, după cum poți să vezi. Acum mă crezi că nu am mințit?

— Te cred, stăpâne!

— Ce ai de gând cu noi?

— Vă voi duce la bordul vasului nostru și pentru moment îmi voi lăsa oamenii pe corabia voastră.

— Și pe urmă?

— Aștept porunca ta, stăpâne!

— Pot să mă bizui pe tine?

— Pe mine și pe toți oamenii mei care stau acolo.

— Care e starea de spirit a celorlalți de pe „Selim"?

— La fel ca a noastră.

— Noul kapudan-pașă nu vă place?

— Nu. Allah nu i-a dăruit bunătate în suflet, este cruă. Noi toți credem că nu are s-o sfârșească de moarte bună.

— Kapudan Masur Bei, căpitanul vostru, își mai aduce aminte de mine?

— Da, și te iubește la fel ca și înainte. „Selim" este doar creația ta! Ai făcut fericiți pe toți cei care s-au îmbarcat pe ea. Când am primit vestea morții tale, s-au întristat; când a venit cel care te-a înlocuit, s-au înverșunat, pentru că îi tratează de parcă ar fi sclavi sau ghiauri, iar acum, când vor auzi că trăiești și că vrei să vii la bordul lor, se vor bucura mult de tot!

— În afară de kapudan-pașa. M-a făcut să pierd considerația sultanului și a mers până acolo că l-a făcut să-mi trimită șnurul de mătase.

— *Mashallah!* Dacă-i pe așa, fă ce vrei cu el! Noi vom fi alături de tine!

— De ce se află pe „Selim"?

— Nu știu.

— Încotro urma să vă îndreptați?

— Nici asta nu știu, fiindcă a ținut totul în mare secret.

— Vom afla. Cine preia comanda oamenilor din barca cu care ai venit, tu sau eu?

— Tu, stăpâne.

— Mai bine ți-o las ție, fiindcă știu că pot să am deplină încredere în tine.

— Pe barba Profetului, să știi că așa e!

— Bun; ascultă la mine: voi merge singur la bordul velierului. De sunt primit cu prietenie, e foarte bine; de nu, sar peste bord și mă întorc la „Tigru". Tu ce vei face în acest caz?

— Rămân cu tine și mă fac pirat.

— Dar știi că sacrifici totul pentru mine, nu?

— Nu sacrific nimic, pentru că tot ce am și tot ce sunt ție ți se datorează.

— E în regulă; înștiințează-ți oamenii și coboară barca mică.

Ordinul fu executat. Ayesha era foarte îngrijorată și nu voia în ruptul capului să se despartă de soțul ei. Cu mare greutate, Katombo reuși până la urmă să o liniștească. O duse în cabina ei și o lăsă acolo.

Coborî apoi în barcă, pornind neînsoțit de nimeni spre „Selim".

Odată ajuns acolo, nu mică le fu mirarea ofițerilor și marinarilor când, în loc de arestații pe care-i așteptau, se treziră cu un singur om, cărula nici măcar nu-i puteau vedea prea bine fața, fiind ascunsă de glugă.

Contramaistrul îl luă în primire și-l conduse pe puntea superioară pupa, unde se afla căpitanul împreună cu kapudan-pașa, înlocuitorul și dușmanul lui!

Când aceasta din urmă îl văzu pe noul sosit, acoperit strașnic, îi spuse căpitanului:

— Este o situație așa de puțin obișnuită, încât am să conduc eu interogatorlul.

Căpitanul făcu o plecăciune în semn de încuviințare. Katombo îl salută doar pe căpitan, oprindu-se trufaș în fața pașei. Ofițerii, în afară de cei postați pe punte, se adunaseră buluc într-acolo.

— Salută, câine! tună paşa.

— Am salutat! îl înfruntă semeț Katombo.

— Pe mine și pe ceilalți marinari nu ne-ai salutat!

— Pe ceilalți îi salut, dar pe tine, nu!

Răspunsul primit îl uimi pe pașă.

— Așa?! Și de ce, mă rog?

— Nu sunt obligat să salut decât ofițerii corabiei și pe nimeni altcineva în rest.

— Nu știi cine sunt eu?

— Ba te cunosc.

— Și cu toate astea, nu te arăți smerit în fața mea, precum șacalul trebuie să fie în fața unui leu?

— Nu ești nicidecum vreun leu, ci doar o hienă lașă care se hrănește cu leșuri. Dar iată că s-au trezit la viață morții și au venit să nimicească hoții de cadavre.

— Cum îndrăznești, câine? Meriți să mori laolaltă cu ceilalți ai tăi, fiindcă ești pirat. Însă tu vei avea parte de o moarte de o sută de ori mai grea, mai cruntă și mai lentă decât ceilalți. Pentru ce ai venit și de ce nu te însoțește nimeni?

— Am venit să aduc răzbunare și pedeapsă. Sunt singur pentru că nu mi-e frică de nimeni pe lume.

— Nici de mine? întrebă pașa cu un rânjet care-i dezveli gingiile de animal de pradă.

— De tine cu atât mai puțin. Nu ești decât o poamă putredă pe care orice flăcăiandru ar putea s-o zdrobească!

Pașa ridică spada.

— Jos cu tine, în țărână, altfel îți tai capul!

— Nu cred! îi replică disprețuitor Katombo, ridicând sabia și aruncându-și gluga pe spate, arătându-și fața.

Kapudan-pașa se dădu înapoi înspăimântat.

— Nurvan-pașa!

— Chiar eu sunt, Nurvan-pașa! Nurvan-pașa, care vine pe buna lui „Sèlim" să-și salute bunii camarazi și să elibereze imperiul de un trădător care-i tratează ca pe niște câini și care și-a obținut poziția de acum numai prin trădare, minciuni și vicleșuguri!

Între timp, pașa își venise în fire.

— Luați-l și arestați-l! ordonă el.

Katombo se adresă ofițerilor.

— Îi veți da ascultare și-l veți aresta pe cel care vă este cel mai destoinic prieten, părinte și binefăcător?

Ofițerii schimbară o privire între ei și căzură cu toții de acord. Ridicară armele și trecură de partea lui Katombo. Acesta se întoarse către pașă:

— Privește ce greutate mai are cuvântul tău! Vrolai să mă omori cu cea mai mare cruzime? Eu nu am inima ta de jivină sălbatică și am să-ți dau o moarte lute și fără dureri.

În acel moment, pașa se aruncă asupra lui cu sabia, încercând să-i dea lovitura de grație.

— Mori, câine! Pe urmă vă vine și vouă rândul, nemernicilor!

Sabia sfârtecă aerul, dar, ca prin minune, îi scăpă din mână, rostogolindu-se peste bord. Katombo intervenise la timp, parând ca un maestru lovitura.

— Mai ai răbdare până termin de vorbit cu tine! Mi-ai distrus onoarea și mi-ai furat postul; din pricina ta am primit șnurul de mătase de la sultan. În loc să-mi

fac felul cu el, am tăiat capul trimisului tău, iar pe khedîv îl aşteaptă moartea care-i cotrobăie acum prin măruntaiele Soarta trimisului tău urmează s-o împărtăşeşti şi tu! Iadul să te înghită, ucigaş şi trădător ce eşti!

Dintr-o mişcare, îl înşfăcă pe paşă, îl răsuci la fel ca pe Fessar Ahmed şi-i zbură capul dintr-o străfulgerare de spadă.

Căpitanul veni la el.

— Allah e mare şi judecata lui e dreaptă. Fii binevenit, o, stăpâne, şi fă cu noi ce-ţi spune ţie sufletul!

Katombo dădu mâna cu el, apoi cu toţi ceilalţi.

— Bine te-am găsit, Masur Bei! Ştiam eu că pot să mă bizui pe încrederea ta. Bine v-am găsit şi pe ceilalţi! Vreţi să vă fiu din nou comandant?

— Da, vrem! strigară cu toţii într-un glas.

— Dar ştiţi că vă riscaţi viaţa dacă află sultanul?

— Ştim, stăpâne, dar nu ne e frică! îl asigură căpitanul. Eşti înţelept şi curajos şi nu avem de ce să pregetăm să-ţi predăm comanda lui „Selim", dimpreună cu soarta noastră care va să vină!

— Vă mulţumesc! Nimeni nu are să afle ce s-a întâmplat astăzi. „Selim" va dispărea şi nu va ieşi din nou la iveală decât atunci când Nurvan-paşa va fi din nou kapudan-paşă. Şi atunci vă voi răsplăti pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o. Până ce va veni acea zi, vă voi duce oriunde este nevoie de oameni curajoşi care să biruiască în lupte grele. Acoperiţi mortul şi aruncaţi-l peste bord. De acum încolo, în cabina lui voi sta eu. Nimeni nu are voie să intre înaintea mea acolo.

La aflarea veştii că Nurvan-paşa se afla la bord şi că urmează să preia comanda se bulucirăă pe punte în strigăte de bucurie şi ceilalţi membri ai echipajului. Noul căpitan dădu comanda să fie ridicate toate steagurile şi pavilioanele şi cu toţii se grăbiră să dea as-

cultare şi să împodobească corabia de paradă în onoarea lui Katombo.

Acesta se întoarse cu barca înapoi la bordul „Tigrului", ca să-şi aducă soţia şi copilul la bordul celeilalte corăbii. Cu toate că încercase din răsputeri s-o liniştească, Ayesha încă mai era pradă unei spaime îngrozitoare. Se duse direct la ea, fără să mai fie nevoit să treacă întâi pe la locotenent să-i dea raportul, căci acesta văzuse cu câtă bucurie fusese primit Katombo pe „Selim". Îi expuse soţiei pe scurt situaţia, după care se apucă să cerceteze cu de-amănuntul cala corabiei. Feluca ascundea o adevărată bogăţie de bani şi bunuri pe care, în situaţia dată, Katombo ar fi avut tot dreptul să şi le însuşească. Cu toate acestea, în loc să procedeze în acest fel, îi chemă în el pe secund şi pe fiul comandantului răpus. Nici unul din cei doi nu ştia în ce calitate îi chemase Katombo.

— După părerea voastră, cui aparţine acum corabia asta? îi întrebă el.

— Lui „Selim", îi răspunse secundul aspru. Care ne va fi soarta? Ce era cu strigătele de bucurie de pe „Selim"?

— Mai înainte v-am jurat că nu veţi păţi nimic şi am avut grijă să mă ţin de cuvânt. „Tigrul" aparţine căpitanului şi va merge împreună cu „Selim" ca pradă de luptă. Dar toate bogăţiile de pe corabie vor rămâne proprietatea voastră. Locotenentul care se află aici la bord vă va duce în primul port care ne iese în cale. Puteţi să împărţiţi bunurile între voi după bunul plac, dar să vă grăbiţi, pentru că „Selim" nu poate să aştepte prea mult după feluca!

Cei doi nu-şi reveneau din uimire şi nu mai ştiau cu ce cuvinte alese să-i mai mulţumească lui Katombo pentru mărinimia fără margini pe care le-o arătase.

— Actele corăbiei sunt în cabină? întrebă el, după aceea.

— Da, îi răspunse fiul comandantului. Avem tot felul de acte pentru diferite situații și, dacă vei fi la fel de mărinimos ca adineauri, ți le vom da pe toate. Vino. jos!

Se duseră în cabina îngustă, unde mai devreme Katombo stătuse de vorbă cu căpitanul. Intrați acolo, tânărul se apucă să dea la o parte covorul de pe podea.

— Aici este o ascunzătoare secretă unde se află tot ce autorităților nu trebuie să știe. Tatăl meu e mort. Eu oricum aveam de gând să plec într-o altă călătorie, unde nu aveam nevoie de actele ascunse aici. La-le tu!

Scoase o bârnă de lemn din podea, și leși la iveală o adâncitură în care, pe lângă mai multe pungi burdușite, se aflau și câteva pachete cu acte.

— Banii vă aparțin, spuse Katombo. Iau numai actele.

Le luă și le puse bine, după care se duse înapoi pe punte, pentru a-l înștiința și pe locotenent despre felul în care procedase cu feluca și cu echipajul el. În cele din urmă, își luă soția și fetița și le duse pe „Selim". „Tigrul" își desfăcu pânzele și o porni spre primul port care avea să-i iasă în cale.

10. SUB PAVILIONUL NEGRU

De la cele povestite mai înainte trecuseră de-acum mai mulți ani. Trecuse mult timp și de când contele von Hohenegg fusese eliberat prin mijlocire diplomatică din arestul în care se aflase în Constantinopol și se întorsese pe proprietățile sale.

Stătea acum în camera sa de lucru, privind încruntat de grijă scrisoarea unei societăți de asigurări, care suna astfel:

„Înălțimea voastră! Ne vedem în imposibilitatea de a consimți la propunerea domniei voastre de a prelua asigurarea corăbiilor și a bunurilor navigabile pe care le dețineți. Motivul refuzului nostru îl constituie riscul extraordinar de mare de pierdere care nu poate fi acoperit de prima de asigurări. Nu putem să ne permitem a împărtăși soarta celorlalte societăți care au fost aduse în pragul falimentului în urma afacerilor încheiate cu domnia voastră. Când ni se va confirma din surse sigure că așa-numitul «căpitan negru» a fost anihilat, vă vom sta din nou cu mare plăcere la dispoziție".

Contele puse deoparte scrisoarea, cu un zâmbet amar. Căpitanul negru și iarăși căpitanul negru! Câte pagube a putut pricinui acest om casei Hohenegg! Zece corăbii aparținând societății de coloniale din Norlandia fuseseră capturate numai în ultimul an de pirați și încărcă-

turile lor atât de prețioase confiscate drept pradă. Și nici vorbă de vreo speranță pentru a-i opri din fărădelegile lor pe acești pirați periculoși.

Cum se ajunsese în această situație?

Norlandia își concentrase atenția asupra cuceririi economice a colonilor de peste ocean. Sub conducerea contelui von Hohenegg, care avea o pricepere rară într-ale comerțului, luase naștere o societate care punea la dispoziție mijloacele bănești pentru achiziționarea și exploatarea de terenuri de peste ocean. Contele participase la fondarea acestei societăți cu propria sa avere deloc neglijabilă și reușise ca, prin manevre șirete, să preia încetul cu încetul aproape toate acțiunile societății. Profitul care se adunase în tezaurul contelui în urma acestei întreprinderi atât de avantajoase se ridica la mai multe milioane. Atotputernicul conte ajunsese să stăpânească aproape tot ceea ce însemna negoț pe mare în Norlandia și corăbiile care purtau pavilionul acestei țări navigau în cea mai mare parte sub contractul și în contul contelui.

Dar, de la un moment dat, începură să apară tot felul de zvonuri, la început mai confuze, apoi din ce în ce mai deslușite. Într-o perioadă de pace deplină, Turcia primi o „declarație de război" semnată de „Căpitanul negru". La început, autoritățile se mulțumiseră să râdă totul în râs, dar nu peste mult timp pofta de râs le pieri definitiv. Numai după câteva zile primiră vestea că o corabie de negoț turcească fusese scufundată. Se afla în largul mării când a fost atacată de o felucă de dimensiuni mici și, după o scurtă rezistență, fusese capturată. Piratul adusese corabia până în apropierea țărmului, unde echipajul capturat fusese coborât în bărci, după care corabia fusese scufundată cu toată încărcătura.

Așa începuse războiul dus de pirați cu o îndrăzneală nemaipomenită. Înalta Poartă făcu toate eforturile pentru a pune mâna pe acești dușmani periculoși, dar în zadar. La ce folos că toate corăbiile ieșeau de-acum în larg ceva mai înarmate! „Tigrul" se arătă de fiecare dată net superior față de acestea. Veștile despre corăbii capturate și scufundate se înmulțeau și părea că misteriosul inamic dispunea de însușirea de a apărea în mai multe locuri în același timp, așa de iute apărea și dispărea.

La Istanbul tocmai se discutau măsurile care urma să fie luate împotriva „Tigrului", când sosi încă o veste proastă. O corvetă de război echipată cu douăzeci și unu de tunuri fusese aruncată pe fundul mării de „Tigrul" pirat. De data aceasta, nu mai fusese vorba de o felucă, ci de o fregată cu trei catarge cu tachelaj de cliper, ceea ce dovedea că „Tigrul" dispunea nu de una, ci de cel puțin două, dacă nu mai multe corăbii.

Lucrurile începură să devină cât se poate de serioase. Era timpul ca piraților să fie opriți. Dar veștile despre cele petrecute începură să se extindă și în străinătate, cu toate strădaniile Porții de a preveni scurgerile de informații. Porni în larg o flotă întreagă pentru a captura pirații, dar se întoarse fără nici un rezultat. Corsarii prinseseră de veste și se retrăseseră într-un loc unde nu aveau cum să fie descoperiți. Trebuie că găsiseră o ascunzătoare unde aveau la dispoziție toate cele necesare pentru a-și duce traiul în deplină independență față de restul lumii.

Misterul deplin învăluia și persoana „Căpitanului negru". Nimeni nu știa cine este el în realitate. Nimeni nu se putea făli că stătuse vreodată față în față cu el. Mulți spuneau că ar fi un negru herculean; alții, în schimb, erau de părere că numai un european putea

avea acele cunoştinţe de navigaţie necesare pentru a ieşi la lumina zilei cu pavilionul negru. Dar nu puţini erau navigatorii superstiţioşi care credeau că cel care conducea „Tigrul" era diavolul în persoană.

Pe de altă parte, toată lumea recunoştea curajul şi cavalerismul de care dădea dovadă misteriosul pirat. „Căpitanul negru" era singurul pirat care nu jertfise niciodată sânge omenesc. Dacă adversarul său făcea uz de arme, atunci firește că scotea şi el armele, dar dacă acesta se preda de bunăvoie, nu lăsa în urmă nici un cadavru. „Tigrul" îşi remorca adversarul până la primul port, iar echipajul primea toate cele trebuincioase pentru a se putea întoarce înapoi în ţară. Se povestea chiar că de mai multe ori „Căpitanul negru" ar fi putut să nimicească vreo corabie, dar preferase să cruţe vieţile omeneşti, lăsând prada să plece mai departe, pentru a pune din nou mâna pe ea puţin mai târziu.

Războiul acesta ciudat cum nu se mai pomenise încetă aproape un an întreg. Căpitanul Negru se abţinu să mai atace vreo corabie, pentru a nu mai da ocazia nici unei puteri să-l contraatace în vreun fel. De aceea, vestea capturării de către „Căpitanul negru" a două corăbii aparţinând societăţii de coloniale din Nordlandia căzu ca un trăsnet, făcând rapid înconjurul lumii. Uimirea fu cu atât mai mare cu cât societatea de asigurări cu care lucra de obicei societatea de coloniale primi de la „Căpitanul negru" despăgubirea pentru daune până la ultima leţcale, dar cu somaţia de a nu mai încheia pe viitor nici un fel de contract cu mai sus pomenita societate. Orice corabie aparţinând acestei întreprinderi conduse de contele von Hohenegg ce i-ar fi ieşit în drum din acel moment ar fi fost pierdută.

Vestea se împrăştie ca vântul şi consecinţa fu că societăţile de asigurări refuzară una după alta să

mai facă afaceri cu contele von Hohenegg. Acesta făcu eforturi disperate pentru a obține sprijinul Angliei, văzând că Norlandia, al cărei punct vulnerabil era chiar marina, nu putea să o scoată la capăt cu acest adversar de temut. Însă Anglia îi declină cererea ridicând din umeri compătimitoare. De mult timp pusese și Anglia ochii pe înfloritoarele colonii și orice semn de slăbiciune din partea negoțului marin norlandez nu putea decât să-i dea satisfacție.

Iată că acum contele se trezi singur, doar el și cu iscusința lui de a ieși din încurcătură. Societatea lui înregistrase până acum pierderea a zece corăbii. Ce avea de făcut? Putea să se întoarcă el singur împotriva tuturor acestor întreprinderi atât de productive? Nici gând! Și totuși, trebuia să existe o cale de ieșire! Până la urmă, găsi una. Hohenegg încheie contracte cu proprietarii mai multor corăbii din Sudlandia. Din acel moment, acestea aveau să navigheze în contul societății de coloniale norlandeze. Până atunci „Căpitanul negru" nu avusese de a face decât cu vase norlandeze. Prea bine! Pagubele suferite de conte prin pierderea corăbiilor norlandeze aveau acum să fie răscumpărate prin folosele pe care aveau să i le aducă corăbiile sudlandeze.

Iată care era situația în momentul când contele primise scrisoarea de la societatea de asigurări. Fusese ultima tentativă pe care o întreprinsese contele și care se soldase tot cu un eșec. Își sprijinea acum gânditor capul în palme. Oare cine era de fapt misteriosul „Căpitan negru"? Și împotriva cui era îndreptat totul, împotriva Nordlandiei sau a lui personal? Îi făcea impresia că ținta era el și nimeni altul, fiindcă de multe ori asociații lui care fuseseră atacați pe mare fuseseră despăgubiți, ce-i drept cu sume mult prea mici, dar oricum, o a treia mână misterioasă interveni acoperind pagubele pentru

pierderea corăbiilor. Prin urmare, singurul care rămăsese în pierdere totală fusese numai el! Însă oare cine dintre cei pe care și-i făcuse dușmani dispunea de puterea pe care o exercita „Căpitanul negru"? Trecu în revistă pe toți cei cu care-și încrucișase vreodată drumul în dușmănie, dar nici unul nu făcuse dovada aptitudinilor de care dispunea „Căpitanul negru". Totul era un mare mister, a cărui dezlegare probabil că nu aparținea decât viitorului.

Un servitor intră, scoțându-l pe conte din gândurile în care se adâncise.

— Prea mărite stăpân, căpitanul „Pescărușului" cere să fie primit.

Contele sări în sus cu un strigăt de bucurie.

— Căpitanul „Pescărușului"? Nu-l așteptam așa curând. Spune-i să intre!

Servitorul se îndepărtă, pentru a lăsa să intre un bărbat cu înfățișare de navigator.

— Bine ai venit, căpitane Hoffmann! îl întâmpină contele. Te-ai și întors din călătorie?

— Ai, ai, ai, domnule conte! Ieri am ancorat „Pescărușul" la țărm.

— Călătoria a avut succes?

— Nu, înălțimea voastră!

Rostise „nu" cu atâta convingere, încât contele rămase țintuit locului.

— Cum adică? A pățit vreo nenorocire corabia?

— Nu, „Pescărușul" s-a întors nevătămat.

— Omule, dezleagă-ți odată limba și spune-mi ce s-a întâmplat! Ce necaz a dat peste voi?

— Am pierdut încărcătura.

Contele păli. Cumplita veste îl zgudui așa de rău, că fu nevoit să se așeze.

— Nu... pricep. Cum adică...?

Cel întrebat se uită la conte cu compătimire.

— „Căpitanul negru" a capturat încărcătura.

Se lăsă liniște. Contele fu nevoit să rumege bine în sinea lui cele aflate.

— „Căpitanul negru"! Mereu „Căpitanul negru"! rosti el cu greu, într-un sfârșit. Dar cum a fost cu putință? De unde a știut că sunteți în serviciul meu?

— Nu am cum să vă răspund, domnule conte! N-am nici cea mai mică idee. Afacerea a fost ținută în cel mai mare secret!

— Ticălosul! Așadar, îndrăznește să atace și corăbiile sudlandeze!

— Tare aș vrea să aflu pe cine nu îndrăznește acest om să atace!

— Povestește-mi!

— Parâma tocmai fusese aruncată. „Pescărușul" ajunsese în dreptul Azorelor, când fu semnalat un velier cu trei catarge, care se îndrepta cu o viteză neobișnuit de mare chiar în urma șlajului nostru. N-am mai văzut în viața mea o corabie care să atingă așa o viteză. Când s-a apropiat mai mult am putut să văd ce culoare aveau pânzele. Erau negre. Mi-am dat seama imediat în fața cui mă aflam. Un vas atât de rapid și cu velele vopsite în negru nu putea să aparțină decât „Căpitanului negru". Cu toate acestea, mi-am păstrat sângele rece, fiindcă știam că obișnuiește să atace numai corăbii turcești sau norlandeze. Prin urmare, i-am spus timonierului să păstreze cursul pe care-l urmam, altfel puteam să trezesc suspiciunile piraților. Cu mare încordare am văzut că velierul continua să se apropie de noi. Când mai avea doar o milă până să ne ajungă, a trasă o salvă ca semn să ne oprim. „M-am supus și . . .

— Nu trebuia să faci așa ceva! Trebuia să încercați să fugiți.

Căpitanul zâmbi stânjenit.

— Iertare, domnule conte, dar nu vă înțeleg. Nu aveam nici o șansă de scăpare. Se vede treaba că nu-l cunoașteți pe „Căpitanul negru".

— Dar puteați să vă împotriviți.

— Nu cumva glumiți? Chiar dacă „Pescărușul" ar fi fost cum trebuie echipat, tot n-ar fi putut să se opună velierului acela cu trei catarge. Nu, înălțime, credeți-mă, am făcut ceea ce trebuia în situația aceea.

— Povestește mai departe!

— Cu luneta am văzut că pe velier nu era nici țipenie; un singur om stătea la babord. Deodată, pânzele au căzut ca prin minune și velierul a făcut o voltă elegantă spre noi. Cele două corăbii ajunseseră de-acum una lângă cealaltă. „Ahoi, ce corabie sunteți?" strigă omul spre noi. „Bricul «Pescărușul», căpitan Hoffmann", îi răspunsei eu. „Aici e «Tigrul» căpitanului negru! Veniți imediat la bord!" — Ce puteam să fac, domnule conte? Să refuz supunerea, singur în fața a douăzeci de tunuri? Am considerat că era absolut imposibil. Așadar, am coborât barca și în cinci minute eram la bordul piratului. Cu excepția omului de la babord nu am văzut pe nimeni altcineva pe punte. Omul veni la mine. Era înveșmântat din cap până în picioare în negru și purta o mască pe față, care-i ascundea întru totul trăsăturile. Mă lăsă mult să aștept până ce vorbi cu mine. „Sunteți tocmiți de societatea norlandeză de coloniale, nu-i așa, domnule căpitan? Nu are rost să mințiți; sunt foarte precis informat. Mi-ar părea foarte rău să fiu constrâns să vin în inspecție pe corabia dumneavoastră." — „Ce vreți de la mine? — „Vreau încărcătura pe care o transportați — mărfurile acestei societăți". — „Cu ce drept îmi ordonați mie..." — „Cu dreptul celui mai puternic", îmi reteză el vorba. „Căpitane, am să fiu sin-

cer cu dumneavoastră. Nu sunt nici dușmanul Sudlandiei și nici al Norlandiei; eu mă războiesc cu contele von Hohenegg, pe care mi-am jurat să-l distrug . . ."

— Stai! strigă contele, care ascultase totul foarte încordat. Nu l-ai întrebat cum, de a ajuns să-mi fie dușman?

— Eu l-am întrebat ceva, dar el s-a făcut că nu mă aude. Dar lăsați-mă să povestesc mai departe! Firește că am protestat împotriva unui asemenea abuz de putere; omul m-a lăsat să-mi termin vorba, apoi a spus: „Domnule căpitan, în prezent sunteți în serviciul Norlandiei, așa că sunt nevoit să vă consider inamic. Cu toate acestea, merg până acolo că sunt gata să vă cruț corabia, dar numai cu condiția să-mi predați toată încărcătura. În acest caz nici unul dintre flăcăii mei nu va păși pe vasul care vă aparține. Dar dacă vă veți împotrivi voinței mele, atunci voi fi obligat, deși nu doresc așa ceva, să dau greutate vorbelor mele cu arma în mână. Chibzuiți bine și hotărâți-vă iute!" Înălțime, puteați prea bine să fiți în locul meu. Nu aveam decât o cale de ales, și anume să nu mă opun. Așa că nu am stat prea mult pe gânduri, ci am și dat comenzile necesare. În câteva minute stăteam cu corăbiile bord lângă bord; zece ore s-a trudit echipajul meu să transfere toată încărcătura în cala piratului. În tot acest răstimp, echipajul „Tigrului" stătea cu pistoalele pregătite să tragă la cel mai mic semn de nesupunere. Dați-mi voie să scurtez povestea! Înainte să părăsesc corabia dușmanului, „Căpitanul negru" a venit la mine și mi-a spus cu glas calm, ba chiar prietenos: „Domnule căpitan, de data asta v-am cruțat corabia. Dar pe viitor păziți-vă să vă mai ocupați de afacerile contelui Hohenegg! Nu vreau eu, pricepeți? Și ca să vă puteți justifica în fața contelui, vă rog să-i în-

mânați o scrisoare". După care mi-a dat scrisoarea de față.

Contele cercetă înscrisul cu mare nerăbdare. Oare conținea dezlegarea misterului și aducea vreun indiciu asupra „Căpitanului negru"?

— Îți mulțumesc, căpitane. Mi-ai adus veşti proaste, dar sunt de acord că nu ai avut încotro. Acum lasă-mă singur! Trebuie să reflectez în liniște la cele petrecute.

Căpitanul salută scurt și plecă. Hohenegg se așeză la masa lui de scris. Ținu ceva mai mult scrisoarea în mână, de parcă s-ar fi temut să o deschidă. Apoi, cu o mișcare repezită, luă cuțitul de scrisori și o desfăcu.

Scrisoarea nu conținea decât câteva cuvinte scrise cu majuscule, dar contelui îi trebui o veșnicie până ce-și veni în fire. Încremeni mult timp holbându-se năuc la bucățica de hârtie din mână. Într-un sfârșit, o puse pe masă. Pălise atât de rău, iar fruntea i se albise de broboane de sudori reci. Închise ochii, iar capul îi căzu pe piept ca plecat de o greutate insuportabilă. La ce se gândea? Umbrele trecutului, de mult uitate, leșiseră la lumină să-l tortureze acum? Sau auzea îngerul răzbunării apropiindu-se tiptil de ușa lui, gata în orice clipită să dea buzna peste el?

Scrisoarea care-l încremenise pe Hohenegg suna așa:

„Mi-ai răpit-o pe Lilga, care mi-era mai de preț decât propriul meu suflet. Pentru fapta ta îți iau averea de care ți-e legată inima și pe care se sprijină puterea ta. Nu-mi voi găsi liniștea până ce nu te voi vedea la picioarele mele".

Katombo,

„Căpitanul negru"

II. SECRETUL ȚIGĂNCII

11. FIUL FIERARULUI

Pe o uliță largă care ducea din sat spre Fürstenberg, capitala Norlandiei, pășea un tânăr.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani, dar din toată înfățișarea lui răzbătea un aer de maturitate puțin obișnuit pentru cei de vârsta lui. Era înalt și bine clădit; avea trăsături frumoase și bărbătești, iar siguranța în mișcări nu putea să lase decât o impresie foarte plăcută. Chiar și bărbuța frumos îngrijită, care pe alt chip ar fi putut părea cam de filfizon, îi stătea foarte bine. Hainele, la fel de îngrijite, îi scoteau și mai mult în evidență eleganța întregii făpturi.

În urmă-i se înșiruia casă după casă, îndărătul unor grădinițe umbroase ori ieșind cu îndrăzneală până în stradă. Printre ele se afla și o căsuță îngrămădită într-un singur cat, cu pereții negri de fum; hornul înalt, streașina lăsată și uneltele împrăștiate peste tot prin curte lăsau să se vadă deslușit că era o casă de fierar. În fața intrării era o trăsură ușurică. Osia din spate era ruptă; un servitor împodobit din belșug cu fireturi stătea lângă perechea de bidivii nervoși, ostenindu-se să-i liniștească.

Ocupanții trăsurii coborâseră. Erau un domn și o doamnă. Domnul părea să aibă cam douăzeci și trei de ani și avea aerul unui membru al înaltei societăți. Dar se vedea clar de la o primă ochire că-și cultivase din plin mândria și orgoliul. Doamna era îmbrăcată după

ultima modă. Să fi avut cam şaptesprezece ani, dar după comportament îi dădeai cu siguranţă mai mult. Avea încă trăsături copilăreşti, dar se vedea bine că bobocul de faţă avea, nu peste mult timp, să înflorească într-un trandafir de o frumuseţe desăvârşită, pe care nu-l va culege o mână oarecare. Obrajii îi erau palizi, de parcă trecuse printr-o mare sperietură. Ochii mari albaştri erau încă umezi de spaimă, dar vocea îi sună blândă şi liniştită când spuse:

— Nu vă faceţi griji, domnule conte! În mijlocul primejdiei m-am simţit apărată de braţele puternice ale unui cavaler căruia numai rangul îi este de ajuns pentru a trezi cea mai mare siguranţă.

Contele făcu o plecăciune de mulţumire, dar privirea îi cerceta nesigură chipul. Spunea oare adevărul, sau, în ciuda tinereţii ei, îşi însuşise deja acea iscusinţă de a rosti un reproş numai sub formă de aluzie? Îl priveau drept în faţa lui îmbătrânită, iar în colţul gurii se întrezărea un surâs aproape batjocoritor. Se hotărî să se apere voalat:

— Un adevărat cavaler, sigur pe el, trebuie să se arate veşnic fără frică şi fără cusur. Dar dacă are de-a face cu, indivizi săraci cu duhul şi prost crescuţi, precum aceşti doi armăsari, se vede ajuns în situaţia deloc plăcută de a fi nevoit să-şi ceară iertare.

— Dragă conte, cu siguranţă că aveţi o părere mult mai avizată decât maestrul meu de călărie, care spunea că aceşti doi bidivii posedă o şcoală distinsă. El a vrut numai să o luăm pe un alt drum şi să-l lăsăm pe el să mâne trăsura. Şi apoi, incidentul a fost mai mult prilej de înveselire decât de primejdie şi chiar faptul neplăcut că nu l-am găsit pe flerar are şi o parte plăcută, căci pot să mai profit încă un timp de serviciile nobilului meu cavaler.

Iarăși se uită cu acea căutătură cercetătoare. Vorbele el încercau, oare, să-l facă să priccapă superioritatea unui maestru de călărie față de el? Atunci era sigur că femeia delicată din fața lui era mult mai coaptă decât își închipuise el. Când el vorbi mai departe, colțurile ochilor i se încrețiră ușor:

— Serviciile mele îți stau la dispoziție pentru veșnicie, prințesă! Dar acum trebuie să las trăsura aici și să merg să închiriez alta!

Se duse la nevasta fierarului, care până atunci stătuse la intrarea casei.

— Așadar, nu aveți pe nimeni altcineva care să ne repare trăsura?

— Nu. Calfa nu o scoate la capăt de unul singur.

— Este prin apropiere vreo trăsură cum se cade pe care s-o putem închiria?

— Firește. Dar... Bună ziua, domnule doctor! se întrerupse. Minunată vreme pentru plimbare, nu-i așa?

Salutase un trecător care mai înainte avusese aerul că vrea să meargă mai departe, dar acum, își scoase pălăria și veni spre femeie. În parte familiar, în parte respectuos, aceasta îi întinse mâna.

— Așadar, finul meu avea de gând să nu se oprească și pe la mine?

— Ca să nu deranjeze.

— Să deranjeze? Ba dimpotrivă! Trăsurii acestui domn i s-a rupt osia; bărbatul meu nu e acasă, iar fierăria tatălui dumneavoastră e prea departe. Oaspetele de vară, englezul acela, nu-și împrumută trăsura altcuiva decât domnului doctor, de aceea, domnul naș ar putea să ne pună o vorbă bună, dacă ar fi așa bun.

— Prietenul meu, lordul Hallngbrook, este plecat în oraș, din păcate, după cum m-a anunțat, iar în apropiere nu există nici o altă trăsură disponibilă. Totuși, dacă

domnul conte — se aplecă politicos, dar cu măsură spre tânăr — îngăduie, aș putea chiar eu s-o pun pe picioare. Cuptorul este aprins?

— Da; ucenicul tocmai făcea niște cuie.

— Bun. Atunci, doamna naşă să albă mai întâi bunătatea să-i instaleze comod pe înălțimile lor. Eu mă voi apuca de îndată de lucru.

Intră în atelier, își scoase haina de plimbare, își suflecă mânecile și-și puse șorțul de piele al meșterului. După ce aprinse focul, se apucă să cerceteze trăsura.

— Într-o jumătate de ceas, înălțimile voastre vor putea pleca.

Domnul și doamna erau uimiți. De unde și până unde era în stare acest om distins, care purta titlul de doctor, să repare o trăsură stricată? Nevasta fierarului îl spusese fin, prin urmare, nu avea cum să fie de viță nobilă. Dar era prieten cu lordul Hallingbrook, un englez mândru și retras, care avea acces la Curte în calitate de trimis al reginei din țara sa. Era o dilemă cu care mai ales doamna părea că-și frământă mintea.

Observându-i cu atenție fiecare mișcare, aceasta își spuse că omul trebuie să aibă o forță puțin obișnuită. Liniștise caii cât ai zice peşte, după care ridică și împinse trăsura de parcă ar fi ținut în mâini o jucărie de copii. O duse în atelier, de unde începură să răsune lovituri asurzitoare de ciocan, iar pe ușă să iasă scântei orbitoare.

Nevasta fierarului scoase în fața casei o măsuță cu două scaune, invitându-l pe cei doi nobili să se așeze.

— Cum îl cheamă pe domnul care este în același timp și fierar și doctor, lucru foarte neobișnuit? întrebă doamna.

— A, nu e medic, ci e doctor în științele juridice, îi răspunse femeia, fudulindu-se vizibil.

— Ce funcție ocupă?

— Nici una, pentru că nu are nevoie; spune că l-ar împiedica să învețe pe mai departe. Este fiul fierarului Brandauer și finul ducelui; eu însămi l-am fost naşă alături de duce.

— Aha, probabil obișnuita cerșetorie de botez, care este acordată prea des, din păcate! spuse tânărul disprețuitor.

Nevasta fierarului se împurpură la față.

— Pot să întreb cine este domnul?

— Sunt contele Hohenegg, iar doamna este prințesa Asta din Sudlandia.

Dacă își închipuia că are să facă impresie cu această prezentare, se înșelase amarnic; femeia nu se sperie deloc, ba se duse cu un aer foarte prietenos la prințesă.

— Ce mă bucur, înălțime, că reușesc să vă văd, în sfârșit! Domnul naș ne-a spus multe lucruri bune despre dumneavoastră și despre tatăl dumneavoastră, înălțimea sa principele. Are minte foarte ageră pentru politică și locul lui este la Curte. Alteța Sa este la curent cu cele ce se petrec în fierăria de la Curte și mereu i-a cerut să intre în serviciul lui, dar el a refuzat.

— Să înțeleg că tânărul domn doctor mă cunoaște?

— Nu; nu a văzut-o niciodată pe înălțimea voastră. Dar pe domnul conte aici de față îl cunoaște.

— Înseamnă că a vorbit și despre mine? întrebă acesta ironic.

— Foarte des.

— Bănuiesc că numai de bine, așa-i?

Ezită un moment, apoi spuse:

— Da, de bine, fiindcă a povestit că bătrânul conte Hohenegg, tatăl dumneavoastră, va deveni ducele nostru după ce ducele de acum, cel care nu are nici un copil, va muri. Și mai trebuie să vă spun că scrisoarea de

cumetrie nu a fost nici o cerşetorie. Ducele însuşi s-a oferit, iar fierarul de la Curtè a trebuit să se supună; totuşi, el a ţinut morţiş să fiu şi eu de faţă, ceea ce i-a convenit de minune marelui domn. Suveranul nostru este un om foarte cumsecade, care îşi iubeşte supuşii ca pe propriii săi copii. Să dea Dumnezeu să nu se schimbe nimic pe viitor!

Contele tocmai voia să spună ceva răutăcios, dar îşi ţinu vorba, căci de fierărie se apropia o făptură foarte ciudată.

Era o femeie. Mergea desculţă şi purta o rochie purpurie. Pe umeri avea un şal galben, ponosit. Pe cap îşi înfăşurase o basma în chip de turban. Era oacheşă, iar nasul ascuţit îi trona deasupra bărbiei voluntare. Ca norlandeză, i-ai fi dat cam cincizeci de ani, dar se vedea clar că era ţigancă şi femeile din acest neam îmbătrânesc foarte repede. Era, aşadar, foarte probabil să nu fi ajuns încă la această vârstă.

Dând cu ochii de conte, nu fu defel tulburată. Îi cercetă pătrunzător, ca şi pe cellalţi, după care îi salută cu o mişcare aproape trufaşă, întrebând:

— Măritului conte i-a rămas ceva de pomană şi pentru Lilga, ţiganca?

Acesta dădu din cap iritat.

— Pleacă! Cerşetoria este interzisă pe aici.

Se dădu cu un pas mai aproape de el şi-l sfredeli cercetătorii cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— Cum? Domnul îmi cere să plec? Oare nu a fost un timp când Lilga, vaidzina neamului ei, era oricând binevenită în palatul contelui? Vă cunosc chipul şi ochii ăştia reci, cărora numai trufia le mai dă nitică viaţă. Aţi gonit-o pe ţingarita de aici, şi atunci să vă fie începutul precum pasul elefantului care zdrobeşte tot ce calcă, iar sfârşitul precum cel al sălbăticiunilor hăituite,

care mor în întunericul nopții, lingându-și rănile sângerânde, singure și părăsite.

Se îndreptase de spate, atât cât îi permitea statura, și ținea mâna dreaptă ridicată de parcă ar fi chemat spirite nestiute. Ochii îi străluceau, iar cuvintele îi scrâșneau printre dinții albi ca fildeșul. Cu toată hidoșenia ei de acum tot se putea vedea că odinioară fusese o fată frumoasă.

Contele sări în sus și, fierbând de mânie, o înșfăcă de mână.

— Vrăjitoareo, vrei să te nimicesc?

Prințesa se ridicase și ea. Privirea lui se întâlni cu privirea ei blândă și mirată. Luă mâna de pe țigancă și se întoarse spre nevasta fierarului:

— Trimite-l chiar acum pe ucenic la polițle! Să fie arestată vagaboanda asta!

Chiar în acel moment ieși din atelier doctorul Brandauer, cu un ciocan uriaș în mână. Țiganca îl văzu. Privirea i se înăspri și mai mult, iar pe chip îi apăru o uimire fără margini. Veni repede în fața lui.

— Sunteți Max, fiul fierarului de curte?

— Da, încuviință el mirat.

— Sunt Liliga, țingarita.

— Liliga? Este oare cu putință? strigă el, luminându-i-se chipul. În sfârșit, în sfârșit dorința noastră s-a îndeplinit! Trebuie să te duc neapărat la tatăl meu!

— Liliga nu poate să vă însoțească.

— De ce?

— Trebule să fie arestată.

— Pentru ce?

— Pentru că a ghicit viitorul domnului de colo.

— Domnul acela nu are cum să te aresteze! Vii cu mine!

Siguranța cu care rostise aceste vorbe îl ofensă pe conte.

— Oho! făcu el. Am poruncit să fie arestată și mi se va da ascultare!

Răsucind ciocanul uriaș în mână, Brandauer se uită la el zâmbind.

— Domnule conte, vă rog prea supus să dați drumul acestei femei.

— Nu am nici un motiv să-mi retrag porunca.

— Iar eu v-am rugat din politețe ceea ce nici nu aveam nevoie să vă rog. Aici nimeni nu e obligat să asculte ordinele dumneavoastră. Nu suntem supuși nici poliției și nici dumneavoastră; iar Liiga se află sub protecția mea specială. V-am dat tot ajutorul cerut. Vreți să mă siliți să vă las cu trăsura stricată?

— O să facem rost de alta.

Atunci, prințesa veni la Brandauer.

— Domnule doctor, sfârșiți ce ați început! Vă roagă Asta din Sudlandia!

— Dorința înălțimii voastre este ordin pentru mine! Eu nu îngădui să mi se poruncească, dar o rugăminte ca cea venită din gura dumneavoastră mă transformă în cel mai bucuros servitor. Liiga, mergi în casă și așteaptă până termin aici!

Liiga dădu ușurel din cap și-i aruncă o privire în care se amestecau devotamentul și supunerea.

— Poporul boiniarilor și lombardarilor a părăsit India pentru că le-a cerut-o Bovania, zeița. Rătăcește de atunci din țară în țară și nu-și va găsi odihna până ce nu va da peste casa-minune în care să se adune la un loc pentru a stăpâni lumea. Liiga este o fiică a neamului ei; nu are voie să se opreasă dacă spiritul o mână de la spate. E nevoită să plece, dar vă veți mai

întâlni cu ea, încă înainte ca soarele să apună de trei ori. Daţi-mi mâna!

Îi luă mâna lui Brandauer, dar abia dacă-l învrednici cu o privire, ochii îi erau pierduţi în depărtări, de parcă ar fi văzut într-acolo porţile viitorului deschizându-se. Se uită apoi drept în ochii lui nerăbdători.

— Spiritul este atotştiutor, iar ochiul omului este slab; dar atunci când spiritul îl întăreşte, lucrurile îi apar în toată limpezimea lor. Nu vei crede ce-ţi spune Lilga, şi cu toate astea, se va adeveri. Mâna dumitale, puternică ştie să mânuiască un ciocan; ai nevoie de putere, pentru că mai încolo vei mânui un sceptru. Sceptrul şi ciocanul vor fi cuvintele-cheie ale vieţii dumitale. Vei semăna dragoste şi vei culege duşmănie. Dar pumnul dumitale va cădea ca un ciocan peste capetele duşmanilor, iar lângă dumneata vei avea...

Se opri ca în faţa unei arătări neaşteptate şi, cu o mişcare iute, luă mâna prinţesei care stătea lângă ea. Continuă apoi:

— Te văd alături de îngerul vieţii dumitale pe care l-ai găsit când ţineai în mână un ciocan şi care îţi va rămâne credincios când vei ţine în mână sceptrul. O să vezi mai târziu că Lilga ţi-a prezis adevărul!

Dădu drumul mâinii fetei, se întoarse şi dispăru cu paşi repezi pe poteca îngustă care ieşea printre fierărie şi casa de lângă ea.

Era în seara aceleiaşi zile. Max Brandauer stătea în încăperea de lângă fierăria Curţii, pe care părinţii săi i-o lăsaseră ca odaie de studiu. Încerca să se concentreze asupra unui tratat de ştiinţă militară, dar cele petrecute peste zi nu-i dădeau linişte.

Se gândea la apariţia ţigăncii, al cărei nume îi redeşteptă amintiri din primele zile ale copilăriei sale. O văzuse pentru prima oară pe când era doar un puşti

de cinci ani. Dispăruse la fel de neașteptat precum apăruse; părinții ei o așteptaseră apoi ani de-a rândul. Se întorsese de-abia acum; venise din pricini fără importanță, sau tocmai pentru a dezlega misterul care o învăluise — cine putea ști?

Max le povestise părinților de întâlnirea cu ea, iar mama îl dojenise cu blândețe că o lăsase să dispară din nou. Tatăl, în schimb, era calm și ferm convins că Lilga avea să apară din nou.

Pe lângă figura prezicătoarei, Max Brandauer avea în fața ochilor imaginea luminoasă a prințesei. Până acum nu mai cunoscuse dulcea tulburare a dragostei, și nu-și dădea seama ce însemna starea care îl cuprinsese de puțin timp.

Înăuntru, în fierărie, zgomotele ciocanelor încetaseră de mult; după ce primiseră masa de seară, cei trei fierari stăteau acum în fața ușii, pălăvrăgind despre una și alta, savurându-și pipa de seară. Aproape de ei stăteau cei doi ucenici, ghemuiți pe niște roți de trăsură răsturnate, străduindu-se să prindă cât mai mult din discuția celor maturi și să se delecteze cu mirosul tutunului de pipă, care pentru niște nări mai fine nu ar fi fost tocmai o plăcere.

— Da, spuse Thomas, fierarul șef, s-a întors tânărul domn. Să te ții acum desfătări la care o să iau partel Toată ziua exerciții de scrimă și floretă, seara, o plimpare pe apă sau chiar o excursie, de la care Thomas nu trepute să lipsească. Mai ales că, pe lângă distracție, mai vine și un pahar de pere, o felie de pâine cu unt și cu șuncă, sau mai pine...

— ...sau un pahar dublu de rachiu de ienupăr și o Ambalema, îi luă vorba un camarad de-al său.

— Da, asta așa e, fu de acord și al treilea.

Cei trei camarazi erau unul și unul. Toți trei își făcuseră serviciul militar, Thomas la cavalerie, Kasimir la infanteriști și Heinrich la artilerie. Fiecare ajunsese subofițer și considera că arma lui era cea mai importantă. Erau burlaci și ferm hotărâți să rămână așa cât mai mult timp cu putință, fiindcă le era foarte bine, cu toate că fiecare ascundea în străfundul inimii un dor. Thomas era topit după văduva Barbara Seidenmüller, Kasimir visa adesea la drăgălașa tânără văduvă și comerciantă de cartofi Barbara Seidenmüller, iar Heinrich își bea berea de seară cu cea mai mare plăcere la onorabila și preavirtuoasa văduvă, comerciantă de cartofi și hangiță Barbara Seidenmüller.

Fiecare din ei avea, cum se spune îndeobște, „doaga lui lipsă". Thomas Schubert, cavaleristul, nu izbutise niciodată în viața lui să rostească litera „b", așa că propriul său nume suna în gura lui „Thomas Schupert". Kasimir, infanteristul, era teribil de tăcut și singura lui contribuție la vreo discuție erau cuvintele: „Da, așa e" sau „Nu este așa". Heinrich, artileristul, era cu totul altfel decât ceilalți doi; mereu avea câte ceva de contrazis sau de zeflemisit și avea însușirea deosebită de a înșira gogoși cu atâta curaj, încât nimeni nu îndrăznise până acum să-i pună la îndoială buna-credință.

Lui Thomas nu-i plică prea bine că i se luase vorba din gură. Aruncă nervos în aer un vălătuc de fum, apoi spuse:

— Pliscul, prieteni! Ce treapă aveți voi cu rachiul meu duplu sau cu țigara mea preferată! Ampalema este cea mai bună țigară care există. Hapana, Capalleros, Londres, Patavia, Puros sunt nimic pe lângă veritapila Ampalema. Și apoi, nu trebuie să mă scoateți din minți când vă povestesc despre tânărul domn! Chiar

în seara asta trepuie să-l plimp cu parca pe Oller şi nici nu ştiţi ce plăcere îmi face. Parcă îl văd cum stă tolănit în parcă, cu ochii închişi şi fără să scoată o vorpă; dar eu ştiu că tocmai atunci meditează adânc şi studiază. Iar când ne întoarcem, îmi întinde mâna şi-mi spune: „Foarte mulţumesc, dragul meu Thomas!". de mai că l-aş împrăţişa, dacă nu ar fi aşa de şcolit şi de distins. Are aşa un ceva, care te tulpură şi-ţi trezeşte respectul. Odată am văzut o piesă de teatru, „Prinţul dezmierdat" se chema...

— „Prinţul fermecat", îndrăzni să-l corecteze Fritz, unul din ucenici.

— Gura, mucosule! Când vorpeşte şeful, calfele trebule să tacă şi ucenicii să ia exemplu de la ei! Totuna-i dacă un prinţ e dezmierdat sau e fermecat. Cum spuneam, în piesa asta apare un prinţ care este cizmar şi eu, când văd pe tânărul domn, mi se pare...

— ... ţi se pare că el e cizmarul şi tu, prinţul, îi tăie vorba Heinrich.

— Să nu mă întrerupi când vorpesc aşa de frumos; nici nu mai ştiu unde am rămas.

— Da, aşa e! îşi dădu cu părerea Kasimir.

— Aşadar, prinţul ăsta, care era cizmar...

— Thomas! îl chemă în acel moment Max, care leşise pe fereastră.

Fostul subofiţer se ridică iute în poziţie de drepţi.

— La ordin, domnule doctor!

— Eşti gata?

— Gata sunt!

Îşi netezi părul, îşi îndreptă şapca şi îşi încheie butonii de la tunică. Întinse apoi pipa ucenicului de lângă el.

— Du-o în camera mea, Fritzl! Știi unde s-o agăți! Fumatul nu este lucru potrivit cu serviciul unui domn.

După câteva minute coborî și doctorul.

— O luăm prin grădină, Thomas. E mai aproape.

Fierarul îl urma cam la șase pași depărtare. Cum mergeau ei în liniște prin pajiștea mătăsoasă, Thomas zări într-un colț al grădinii pe cei doi ucenici, care stăteau ghemuiți și-și treceau unul altuia o pipă, trădându-și prezența printr-un rotocol de fum.

— Domnule doctor!

— Ce e?

— Permiteți-mi să fac un mic ocol! Văd acolo doi netrepnici care-mi strică punătatea de pipă!

O luă tiptil-tiptil într-acolo și-i surprinse pe cei doi, înșfăcându-i de păr.

— Ce faceți aici cu pipa mea, trântorilor? Cumva aici e camera mea, hai? Ia luați de aici câte o urechieală drept acont! Restul îl primiți când mă întorc acasă, fiindcă treapa cere să fie făcută pe îndelete, iar acum nu am timp.

Își luă pipa și se grăbi să-l ajungă din urmă pe doctor.

Acesta ajunsese de-acum la râul care susura în apropierea grădinii. La mal era o gondolă, proprietatea fierarului. Se urcară în ea și o desprinseră de mal. O porniră în josul râului. Thomas nu era nevoit să vâslească, căci Max stătea la cârmă. Întunericul serii se lăsa tot mai mult, iar pe cer se aprinseseră mii de stele. Trecură prin fața palatului contelui Hohenegg, care de ani de zile găzduia președintele consiliului de miniștri, și ajunseră la aripa care fusese construită special pentru oaspeți de vază. Acum locuiau acolo un prinț moștenitor din Sudlandia, principatul învecinat, împreună cu soția și cumnata lui. Onorașeră capitala cu

vizita lor care ascundea, totuşi, un scop diplomatic secret. În spatele splendidei construcţii se afla un parc, care dădea spre râul Oller, iar peste drum de poarta parcului se întindea un teren viran. Max trase la ţărm.

— Aşteaptă-mă aici, Thomas, până mă întorc!

— Intrarea este interzisă, domnule doctor!

— Ştiu.

În ciuda acestui răspuns, Max coborî din barcă şi, dintr-un salt, trecu de partea cealaltă a împrejmuirii de fier, ajungând în parc. Nu-l mânase spre acest loc nici o ţintă precisă, iar dacă cineva l-ar fi întrebat, nu ar fi ştiut ce să răspundă. Adesea, acţiunile noastre sunt conduse nu de raţiune, ci de inimă.

Se apropie de clădirea unde erau luminate doar câteva ferestre. Le cercetă pe îndelete una după cealaltă, dar nici una nu-i scoase la iveală măcar umbra celei care îl mânase într-acolo. Deodată îi ajunse la urechi zgomot de paşi care se preumblau prin parc. Se ascunse îndărătul unui tufiş. Două doamne se apropiau, adâncite într-o conversaţie însufleţită. Amândouă erau îmbrăcate în culori deschise, ieşind astfel în evidenţă din întunericul grădinii.

— Aşadar, suntem nevoite să conspirăm împotriva politicii, draga mea Asta! spuse una din ele. Nu trebuie să te laşi jertfită, căci şi mie îmi este respingător acest conte!

Mai mult nu putu să audă, dar acum îşi dădu seama care era pricina ce-i adusese prin aceste locuri pe oaspeţii princiari! Rămase pe loc atâta cât putu să le urmărească cu privirea pe cele două doamne. După care, se întoarse la barcă pe drumul pe care venise.

— Mai departe, la vale? întrebă Thomas.

— Da.

Porniră iarăși în plimbare. Max visa în liniște. Nu vedea aproape nimic din malurile pe care le lăsau în urmă, frumos luminate de stelele nopții. Nu avea în fața ochilor decât făptura delicată care o văzuse mai devreme pășind alături de prințesa moștenitoare. Ce legătură am eu cu ea? se gândea el. Ea e fiică de principe, iar eu, un simplu fiu de fierar. Nici nu încăpea vorbă de asemenea gânduri. O urmase precum steaua pe care nu o pierzi din ochi, chiar dacă miliarde de mile te despart de ea.

Așa se mai lăsară purtați de apă o bucată bună de drum, înainte de a întoarce și a trece la vâsle. Vâslitul îl făcu bine, îl ajută să-și clarifice frământările interioare. Mânată de patru brațe puternice, barca plutea acum repejor pe drumul de întoarcere.

Tocmai trecuseră de palatul contelui Hohenegg, când se întâlniră cu o barcă mai mică. Marx nu ar fi băgat de seamă dacă nu l-ar fi făcut atent Thomas.

— Ia uitați, domnule doctor, vine cineva! E o bărcuță din acelea ca o coajă de nucă, cum sunt la clubul nautic! Încotro o merge?

Era un fel de canoe care, atunci când are om la bord, numără abia doi țoli pescaj. Venea dinspre malul celălalt și nu avea cum să vadă barca vâslită de cei doi, ascunși de umbrele copacilor de pe mal.

— Cam neobișnuit flăcăul ăsta, se pronunță Thomas după ce văzuse mica ambarcațiune, când o rază de lumină căzută întâmplător asupra ei o scoase din întuneric. Arată ca un turc; are un caftan galben și un turban albastru.

Max se uită și el cu atenție. Bănuiala i se adeveri: era țiganca; dezlegase o barcă de la clubul nautic și pornise într-o călătorie misterioasă.

— Las-o să treacă!

— La ordin, domnule doctor! spuse Thomas, puțin uimit că vorbise ca despre o femeie.

— E în regulă. Trebuie să vâslim nemuziți în urma ei. Întoarce!

Barca pe care o urmăreau trecu pe lângă palat și trase la mal, în dreptul unui crâng care dădea înspre grădină. Max ajunsese de-abia în dreptul palatului. Cârmi la stânga și trase și el la mal.

— Thomas, vrei să fii părtaș într-o aventură?

— Sunt gata oricând pentru o aventură!

— În barca aceea este o femeie.

— O femeie? La naiba! Ce caută aici? Trebuie că e trecut de unsprezece noaptea!

— Este o țigancă. Cred că vrea să intre pe ascuns în palatul contelui și de aceea a tras la mal acolo.

— Are s-o ia prin grădină.

— Negreșit. Trebuie să i-o luăm înainte.

— La ordin, dom' doctor! Leg barca de copac. Așa, gata; asta e!

— Hai acum! Repede!

O luară lute prin spatele palatului, și apoi merseră spre grădina care era înconjurată de un zid. Nu era nici o greutate să sară zidul, ceea ce și făcură. Pe partea aceasta, parterul înălțat al clădirii avea un portic care se deschidea într-o scară ce ducea în grădină. Pe aici trebuia să vină țiganca dacă avea de gând să facă ceea ce presupusese Max. Se pitiră după un arbust ornamental și se puseră pe așteptat.

După un răstimp, apăru o făptură care mergea tiptil-tiptil; se opri o clipă, ciuli urechea, apoi se duse la scară. Nu urcă, ci se aplecă într-o parte și dispăru. Scara părea că duce într-o pivniță, care avea câte două luminatoare de o parte și de cealaltă a pereților care

o încadrau. După câteva momente, dinăuntru răzbătu o luminiţă.

— Mă duc după ea. Rămâi aici de pază!

— A intrat pe fereastră! Eu nu-mi permit să vă dau vreun ordin, dar cred că ar fi mai bine dacă nu v-aţi duce, domnule doctor! Ţiganca asta are pe necuratul în ea şi umplă cu vrăjitorii care nu sunt a pună pentru un om! Poate vrea să dea vreo spargere şi atunci va fi vai şi-amar de pielea noastră!

Când Max ajunse la fereastra deschisă văzu că Lilga se căznea să împingă o parte dintr-un perete; reuşi să deschidă intrarea secretă şi dispăru pe partea cealaltă a peretelui. Max se luă repede după ea. În faţa lui pâlpâia o luminiţă. Lilga înaintă aşa de încet, că nu fu nici o greutate pentru el să se apropie de ea. Ajunse chiar în spatele ei; îl putea auzi respiraţia. Ţiganca habar n-avea că este urmărită.

Încăperea boltită în care pătrunseseră cei doi nu era defel o pivniţă, ci un coridor îngust şi jos, care dădea chiar spre interiorul clădirii; culoarul se termina cu o scară care mergea în sus. Lilga urcă; trebuie că străbătuse nu de puţine ori acest drum. Scara nu ducea spre parter sau spre primul etaj al casei, ci direct spre etajul al doilea. Acolo ţiganca se opri trăgând cu urechea în faţa unei uşi înguste care nu avea decât o clanţă simplă. După câteva momente puse mâna pe clanţă; uşa se deschise pe dinăuntru fără zgomot, lăsând să iasă la iveală o lumină vie, care o încadră pe gitană ca rama unui tablou.

Fără să închidă uşa, înaintă uşurel în cameră. Max veni mai aproape. Se trezi într-o bibliotecă ovală cu pereţii tapetaţi cu rafturi pline de cărţi. Încăperea era despărţită de o alta printr-o draperie verde. Biblioteca avea o intrare secretă, mascată de un perete cu cărţi,

care putea fi mișcat într-un anumit fel. Din tavan atârna un candelabru cu șase brațe, care lumina încăperea ca ziua. În mijlocul camerei se afla o masă lungă, acoperită toată cu cărți și tot felul de hârtii.

Lilga se duse la draperie, o dădu puțin la o parte, aruncă o privire și... dispăru pe după draperie. Max așteptă puțin, apoi se strecură și el până acolo. Fără să miște draperia în așa fel încât să fie observat, își făcu totuși o mică deschidere prin care reuși să vadă dincolo.

În față avea privelișteа unei camere de lucru luminată de o veioză scumpă. Țiganca se așezase pe un scaun îmbrăcat în catifea. Își scoase o pipă de lut, o umplu se cu tutun și și-o aprinse tacticos. Fuma tihnit, de parcă se afla la ea acasă și părea că nu avea să se ridice prea curând de acolo. Oare ce însemnau toate acestea? Cum de știa cerșetoarea aceasta străină și disprețuită odaia secretă a contelui? Max nu avea acum timp de întrebări. Întâi de toate trebuia să profite de situație. Se strecură înapoi să verifice dacă avea cum să mai iasă de acolo; se liniști văzând că intrarea secretă din bibliotecă avea un zăvor care era legat de clanța exterioară, putând astfel să iasă foarte ușor.

Privirea îi căzu pe masa de scris. Chiar în fața lui văzu, amestecată printre alte hârtii pline de cifre, o foaie pe care stătea scris cuvântul „cheie". Să fi fost vorba de cheia misteriosului schimb de scrisori diplomatice ale contelui? Cu toate că de ani buni era membru al consiliului de miniștri, contele era considerat adversarul secret al ducelui și trebuie că întreținea relații duplicitare cu mai multe Curți. Circulaseră deja zvonuri cum că se ducea o campanie secretă pentru a-l răsturna pe actualul duce. Sute de gânduri săgetau mintea doctorului; se mai duse încă o dată la draperie;

Țiganca era tot la masă, fumându-și nestingherită pipa. Se așeză iute pe un scaun și începu să-și noteze grăbit în carnet cifră după cifră, literă după literă din hârtia aceea atât de importantă.

Tocmai ajunsese la sfârșit, când de dincolo auzi o voce răsunătoare. Se repezi iute la draperie, trăgând cu ochiul. Bătrânul cunte intrase și dăduse peste neașteptata vizitatoare nocturnă. De când Katombo îi dezvăluise misterul „Căpitanului negru" îmbătrânise vizibil, fără să-și piardă, însă vioiciunea lui dintotdeauna. Dând cu ochii de țigancă, se înnegri la față.

— Mii de trăsnete! Ce-nseamnă asta?

Țiganca nici că se gândea să se ridice. Trase cu sete din pipă și apoi spuse:

— Mii de trăsnete, chiar așa! Nu o mai cunoști pe Lilga, femeia lui!

— Lilga! strigă el, trăgând vizibil speriat zăvorul ușii. Trăiești! Ce dorești de la mine? Ai uitat că ți-am interzis să mai intri în casa mea?

— Trupul țingăriței a îmbătrânit, dar nu și mintea ei. Nu a uitat nimic; cu toate acestea, nu-i e frică de tine. Mai trăiește încă și nu va muri decât atunci când va voi prea buna Bovanla. Unde este fiul meu?

— Nu-l la mine, a murit.

Lilga se ridică, în sfârșit.

— Mincinosule!

— Ai grijă ce spui, femeie!

— Omule, ferește-te de Lilga, țiganca! Când era cea mai frumoasă dintre fiicele boiniarilor, ți-ai bătut joc de ea. Și-a părăsit neamul ca să stea cu tine. Dar jurămintele tale n-au fost decât minciuni, sărutările, otravă și iubirea ta, înșelăciune. M-ai izgonit în lume, ca să-ți iei o nevastă de viță nobilă. Mi-ai răpit chiar și copilul, fiul tău și al meu! Dar eu l-am găsit și l-am

spus cine este tatăl şi călăul lui. Însă tu mi l-ai răpit din nou şi m-ai dat afară din ţară. Eu tot m-am întors ca să-i dau de urmă. Unde este copilul nostru?

— A murit.

— A murit? Da, e mort, mai mult decât mort. Trupul său e viu, dar ce folos, dacă de trei ani încoace i-ai ucis spiritul, sleindu-l de orice putere? Unde este copilul meu, fiul meu? L-ai închis într-o casă de nebuni fiindcă ştia că un conte îi este tată. Scoate-l de acolo!

— Şi tu eşti la fel de smintită!

Se întoarse către el şi-l privi aspru drept în ochi; se lăsă apoi încet în genunchi.

— Ai cunoscut inima unei fete care şi-a sacrificat poporul, neamul, credinţa, părinţii şi fraţii pentru că aşa ai vrut tu. Dar se vede că nu cunoşti inima unei mame, care este aidoma unei leoaice capabilă să-l sfâşie pe cel care îndrăzneşte să-i răpească odorul. Adu-ţi aminte ce fericiţi am fost şi priveşte-o apoi pe Lilga aşa cum este ea acum, căzută în genunchi în faţa ta! Te imploră să...

— Taci! îi tăie contele aspru vorba. Termină cu teatrul ăsta! Fiul tău este mort. Nu ai să-l mai revezi niciodată.

Femeia se ridică în picioare.

— Atunci, ţingarita va striga pe toate drumurile că tu eşti tatăl copilului ei.

— Nu zău?! Te voi împiedica.

— Aşa zici tu? pufni ea, pe chip întipărindu-i-se de data asta ura şi holărârea, ştergându-l de pe buze dispreţul de mai devreme. Îţi închipui că Lilga se teme de tine şi de puterea ta, conte von Hohenegg? Eşti prins în ghearele ei precum o vulpe în labele unei le-

oaice. O singură vorbuliță de-a ei îți poate aduce pieirea!

— Ei! Ia spune vorbulița aceea! îi porunci el rânjind batjocoritor.

Veni lângă el și-i murmură:

— Răpirea prințului!

El se dădu îndărăt.

— Ești cu adevărat smintită, vagaboando!

— Ascultă mai departe!

Veni iar lângă el și-i mai șuieră printre dinți cuvinte pe care Max nu reuși să le prindă, pentru că le spusese prea încet. Contele se albise la față și rămăsese fără replică.

— Ei, ce zici? Tânjeai după tron și coroană; vagaboanda din fața ta poate să ți le dea pe amândouă sau la fel de bine poate să ți le ia. Acum pot să îmi recapăt fiul?

Hohenegg se duse la fereastră și rămase mult timp cu privirea pierdută. Într-un sfârșit, se întoarse către ea.

— Până acum ai păstrat tăcerea?

— Jur pe Bovania că așa am făcut.

— Bun, îți vei recăpăta fiul.

— Când?

— Când vei voi.

— Mâine! Știu unde a fost dus.

— Bine. Îi voi scrie cele trebuincioase directorului.

Se așeză și completă o foaie care era deja semnată și purta sigiliul contelui.

— Uite! Hârtia asta îți va deschide ușile azilului.

— Rămâi sănătos! Nu mă voi mai întoarce niciodată!

Max nu avu cum să mai audă răspunsul contelui, fiind nevoit să se întoarcă repede. Dar pe unde s-o

ia? Pe culoar nu se putea aventura, fiindcă era mai mult ca sigur că ţiganca avea să dea peste el acolo. Nu-i rămase altceva de făcut decât să se ascundă sub masa care avea o cuvertură îndeajuns de lungă.

Nici nu se pitulase bine acolo, că cei doi intrară în bibliotecă.

— Rămâi sănătoasă o dată pentru totdeauna! spuse contele. Şi ia aminte că puterea mea se întinde mult mai mult decât te poartă pe tine paşii!

Femeia ieşi prin uşa secretă, iar el se întoarse în camera de lucru.

Max îl auzi plimbându-se de colo până colo mult timp; apoi îi ajunse la urechi scârţâitul uşor al peniţei. Tocmai când doctorul se tot gândea dacă trebuia să plece, contele se ridică şi intră în bibliotecă. Păşi spre uşa ascunsă, o deschise şi dispăru.

Cu siguranţă că vola să se asigure dacă ţiganca închisese la foc fereastra şi uşa. Max bănuia ce trebuia să fi scris contele. Profită de ocazie să se convingă dacă avea dreptate sau nu. Se duse degrabă în camera de lucru, aruncă o privire pe masa de scris şi descifră hârtia care fusese lăsată acolo. Contele ordonase directorului azilului de nebuni ca, imediat ce acesta avea să o vadă pe Lilga să o interneze de urgenţă ca nebună irecuperabilă, să nu stea de vorbă deloc cu ea şi, la cel mai mic gest de rezistenţă din partea ei, să ia cele mai aspre măsuri de constrângere şi să i se aplice o lecţie dură.

— Nemernicul! şopti ca pentru sine doctorul.

Se întoarse grăbit înapoi în cameră.

Plecase la timp de acolo, căci chiar în clipa următoare intră din nou contele, care se duse în încăperea vecină. Imediat după aceea se simţi miros de ceară roşie pentru sigiliu, apoi se auzi un jilţ urnindu-se şi

ușa care dădea afară deschizându-se și pe urmă închizându-se. Contele avea de gând negreșit să înmâneze scrisoarea unui curier.

Culoarul era închis. Max făcu lumină și zări în perete un inel de fier. Dintr-o smucitură, puse în mișcare ușa masivă, care părea a fi pe rotile. Tânărul doctor pătrunse în ceea ce părea a fi o pivniță, de sub scara care ducea la terasa de afară. Cercetă scurt ieșirea spre coridor și văzu că podeaua era puțin ridicată, așa că nu trebuia decât să împingă ușor pentru ca peretele mobil să se îmbuce la loc.

De acum era un fleac pentru Max să iasă afară, ferestrele având câte un gemuleț mobil care se deschidea și în afară, dar și pe dinăuntru.

Se cățără pe fereastră și, dintr-o mișcare, fu afară.

Thomas veni iute la el:

— Slavă Domnului, domnule doctor, că v-ați întors teafăr și nevătămat! Vrăjitoarea a ieșit de mult. Ce s-a întâmplat acolo înăuntru?

— Ai să afli mai târziu. Dar până una alta, să nu spui nimănui de cele întâmplate în seara asta!

— Mă jur că am să păstrez tăcerea! N-am să-i spun nici măcar pupei Parpara Seidenmüller, hangița de la „Vulturul Alpastru", care întotdeauna trepuie să le știe pe toate...

12. OSPICIUL

Când cei doi ajunseseră din nou acasă, liniștea nopții se lăsase de mult. Max se duse în camera lui, dar somnul întârzia să vină. Cele aflate în acea noapte îi frământau mintea și nu-l lăsau să adoarmă.

Se sculă dis-de-dimineață, se îmbrăcă și ieși să facă o plimbare în aerul răcoros al dimineții, ca să-și pună în ordine gândurile. Trebuia să chibzuiască bine la cele ce avea de făcut în privința gitanei.

Când o porni pe drumul de întoarcere acasă, hotărârea era luată. Să lase cazul în grija justiției, nu mergea. Era foarte probabil că nu i s-ar fi dat crezare și, chiar de s-ar fi întâmplat, contelui nu i-ar fi fost deloc greu să facă uz de relațiile sale puternice pentru a întoarce procesul în favoarea sa, îndepărtând-o astfel pe țigancă din calea sa. Nu, nu dorea nicicum să se adreseze nașului său, contele, și să-i înfățișeze toată întâmplarea.

Ajuns aproape de fierărie, auzi loviturile de ciocan. În fața ușii fierăriei se aflau mai mulți cai, ținuți în frâu de rândași care purtau veșminte de servitori ai ducelui. Văzându-i, grăbi pasul și nu peste mult timp ajunse lângă ei.

Stând cu spatele la foc, fierarul, potcovarul și armurierul Curții, Albert Brandauer, ținea cu un clește pe nicovală o bucată de fier înroșit. Lângă el, un om, care nu purta veșminte de fierar, lovea din răsputeri fierul cu ciocanul, împrăștiind mii de scântei în jur.

Cel care îl ajuta pe fierar purta, într-adevăr, un șorț de piele de fierar și își sumețise mânecile cămășii după onorabilul obicei al breslașilor cu pricina, dar cămașa îi era croită din cea mai fină pânză franțuzească. Întreaga sa înfățișare strălucea; se vedea deslușit că avea cameristă, și încă unul iscusit, care nu precupețise nici un efort pentru a-și pune la punct stăpânul.

Era însuși ducele.

Domnii de rang înalt au hobby-urile lor. Există domnitori faimoși pentru pasiunea și talentul lor în giuvaergerie, strungărie sau bucătărie. Petru cel Mare a fost chiar și dulgher pe corabie. În Norlandia oricine cunoștea pasiunea ducelui pentru arta fierăritului, iar în capitală oricine știa că Înălțimii sale îi plăcea să trebăluiască prin fierăria Curții cu mare sârguință și pricepere. Când grijile cârmuirii îl apăsau prea tare sau dacă simțea vreodată nevoia să se destindă, mergea la fierărie și apuca cleștele și ciocanul. Înalții demnitari erau foarte mulțumiți cu această pasiune a ducelui, pentru că de fiecare dată se întorcea în cea mai bună dispoziție de la fierărie; chiar și poporul de rând vorbea cu satisfacție de pasiunea ducelui, care nu costa nici un ban țara, așa cum se întâmpla cu alți stăpânitori, care storceau sudorile poporului pentru a-și satisface plăcerile. Nu de puține ori se întâmplase ca, în decursul vreunei plimbări prin țară, ducele să oprească înaintea vreunei fierării, să dea câteva lovituri de ciocan, ca apoi să plece mulțumit și cu zâmbetul pe buze. Micul atelier de fierărie al Curții, care se afla la marginea orașului, era la fel de bine cunoscut precum teatrul sau oricare altă clădire faimoasă din capitală. Puțini erau cei veniți din provincie în vizită la Fürsten-

berg care să plece înainte de a da o raită şi pe la fierăria lui Brandauer.

În această zi ducele îşi făcuse apariţia dimineaţa devreme; avea de potcovit câţiva cai din distinsul său grajd. Fierarii şi ucenicii fuseseră nevoiţi să se dea la o parte, iar acum nu se auzeau decât loviturile de ciocan, odată cu discuţia pe care o purtau cei doi oameni atât de diferiţi în exterior, dar asemănători în lăuntrul lor.

— Spui să nu mă amestec cu „aducătorii de lumină"; Brandauer? îl descoase ducele.

— În nici un caz, luminăţia voastră! Pentru ţara noastră sunt ce sunt şoarecii pentru un câmp rodnic sau omizile pentru copac.

— Ai dreptate, Brandauer, se auzi dintre două lovituri de ciocan. Contele îi vrea, dar eu nu, la fel ca şi tine. Mai ţine fierul pe foc!

Fierarul făcu întocmai şi suflă în foale.

— Ce mai vroiai să-mi spui? îl întrebă ducele, stând rezemat de coada ciocanului.

— Iar se vorbeşte în taină despre o revoluţie!

— Pfui! Vorbe goale, aţâţate de trântorii francezi! Eu îmi fac datoria faţă de popor, care e mulţumit de mine. Priveşte ciocanul acesta! Cu el îmblânzesc fierul. Tot aşa există un alt fel de ciocan cu care pot să îmblânzesc o rebeliune. Ce spui despre disputele de la graniţa cu Sudlandia?

— Cât aduce pe an graniţa?

— Puţin; cam cinci sute de mii de taleri.

— Şi cât costă supravegherea ei permanentă?

— Cam cu zece mii de taleri mai mult decât suma pe care ţi-am zis-o.

— Atunci, renunţaţi la graniţă, luminăţia voastră!

— Dintr-un anume punct de vedere, ai dreptate, dar trebuie să te gândești și la alte aspecte.

— Eu gândesc la fel ca flăcăul meu, care se pricepe! îi răspunse fierarul scurt și cu mândrie părintească.

— Ce spune el despre graniță?

— La o parte cu ea!

— E în regulă. Într-o bună zi am să stau de vorbă cu el. Scoate fierul din foc, bătrâne!

Iarăși se porniră loviturile de ciocan, când intră Max; făcu o plecăciune plină de respect către înaltul ajutor al tatălui său.

Acesta îi răspunse la salut cu vorbele:

— Bună dimineața, doctorel Te-ai întors din nou în patria natală? după care începu din nou să bată fierul până ce fu nevoie să fie băgat din nou la foc. De-abia atunci îi întinse mâna, vizibil mulțumit. Bine ai venit! Ai niște timp liber, flule?

— Pentru luminăția voastră sunt oricând liber!

— Atunci, jos cu tunica, pune-ți șorțul și înșfacă ciocanul! Hai să lucrăm toți trei!

Fierarii pălăvrăgeau în grădină; pe lângă ei, ca de obicei, ucenicii. De câte ori ducele își făcea drum pe la atelierul lor, li se dădea liber.

— De-ar putea cineva auzi ce se petrece înăuntru! spuse Heinrich, artileristul. Acolo se face politică și se decid probleme la care nici măcar ministrul nu are acces.

— Da, așa e! întări și Kasimir.

— Bătrânul are o minte practică, dar ducele se ia mai mult după spusele tânărului domn, chiar dacă nu lasă să se vadă: Sunt sigur că o să devină cineva important.

Kasimir încuviință cu putere din cap.

— Poate chiar un vagmistru de cavalerie, continuă Heinrich, aruncând o ocheadă cu subînțeles către Thomas.

— Se prea poate, îl înfruntă acesta calm, căci la artilerie nu cred că i-ar place vreodată; este prea gropiană și nerușinată.

— Chiar așa? întrebă Kasimir, care nu se sătura niciodată să-i vadă înțepându-se.

— Bineînțeles! Și cine nu crede, nu are decât să arunce o privire la Heinrich, și pe urmă o să pricească prea pine cum stă treaba. În schimb, noi, cei de la cavalerie, suntem oameni supțiri, altfel de ce tânărul domn preferă să meargă cu mine și nu cu altul? Și cine primește cea mai pună Ampalema? Cine a primit chiar deunăzi o cupaneză? Thomas, de la cavalerie.

— Ia nu te mai umfla atâta în pene cu cavaleria ta! îi replică Heinrich disprețuitor. Mare brânză! Dar să fii în stare să mânuiești cum trebuie un tun, asta-i cu totul altceva! Uneori de o singură salvă bine trasă depinde soarta unei bătălii întregi.

— Cred că-ți lipsește o doagă! îl contrazise Thomas. Cum să depindă o bătălie de o singură salvă de tun?

— Păi, tu nu poți să pricepi. Ia să vă dau un exemplu. Chiar acum unsprezece ani, în bătălia de la Bartingen făceam ultimele încercări ca să nimicim dușmanul. Fuseseră aruncate în joc toate rezervele. Înaintam pe toată linia, dar inamicul mai avea încă forțe proaspete. Dacă și le-ar fi aruncat în luptă, am fi fost obligați să ne retragem și să ne lăsăm învinși. Bătrânul conte Hohenegg — zică-se orice s-ar zice despre el, dar nu există îndoială că a fost un erou militar foarte curajos — stătea pe o colină îndărătul bateriei noastre și-i observa prin lunetă pe comandanții inamici. Deodată întoarse capul spre mine: „Heinrich Feld-

mann", spuse el, „ești cel mai bun artilerist din armata mea; vezi colo aghiotantul inamic călare?" „La ordin, generalissime!" îi răspunsei eu. „Trebuie să predea ordinul scris de introducere în luptă a rezervelor; îl ține în tașca de la șa." „Să-l ușurez, domnule?" îl întrebai eu. „Da, dar cruță omul și calul, căci omul ne simpatizează, iar calul îi este foarte drag." „Se face, domnule!" Încarc, așadar, pușca cu grijă și o pun la ochi. La naiba, flăcăul mai are o sută de pași până la pădure și între el și crângul des se află un han, prin spatele căruia urmează să treacă. Ce să fac? Există o singură posibilitate: calul de jos al hanului nu are decât o singură încăpere. Pot să ochesc prin ferestrele de încoace și de dincolo ale odăii. Duc pușca iarăși la ochi — călărețul dispare îndărătul casei; descarc — glonțele trece prin amândouă ferestrele și lovește tașca le la șaua călărețului, care ajunsese chiar în spatele casei. Bătălia a fost câștigată și de-abia a doua zi, când n-am dus la han, am putut să văd ce împușcătură de meștru am făcut. Ei, acum tot nu mă credeți că soarta unei singure bătălii poate să depindă de o singură împușcătură?

— La naiba cu pazaconiile tale! îl bombăni Thomas, uimărat de îndrăzneala cu care artileristul înșirase la ogoși. Ești cel mai nerușinat mincinos pe care l-am văzut la viața mea!

— Da, așa e, fu de acord și Kasimir.

De-abia după ce mai trecu un ceas își chemă meșterul fierar ajutoarele. Ducele plecase din atelier însoțit de doctor; de-acum fierarii se puteau apuca din nou de treabă.

Când se întoarse mai târziu, Max veni călare pe un armăsar murg de rasă aleasă; îl dăduse ducele din propriile lui grajduri.

— Ai permisul de intrare în ospiciu? îl întrebă tatăl său.

— Da. Ministrul de interne în persoană mi l-a eliberat.

— Ai să-i aduci pe Lilga şi pe fiul ei la noi, nu-i aşa?

— Fără doar şi poate.

Apucă frâiele calului şi o porni la galop. Fierarul rămase cu privirile pierdute după fiul său. Era mândru ca nimeni altul de feciorul lui.

Drumul mergea tot pe lângă râu, înspre munţi. Cam la vreo trei mile depărtare de Fürstenberg, la poalele unei mici localităţi, Bergstein, se rânduia un şir de dealuri chiar până la malul râului, terminându-se cu o fortificaţie naturală de stânci. Pe coama bastionului stâncos se ridica un castel vechi care acum era folosit ca ospiciu. Directorul acestuia, Breiding, era un fost medic militar de rang înalt, care primise acest post prin bunăvoinţa contelui Hohenegg.

Acesta se trezise nu de mult timp şi-şi lua micul dejun în mijlocul familiei. Era un om foarte corpolent, cu fălci proeminente.

— Nici o noutate, scumpetea mea? Mai toarnă-mi un pic, te rog!

— Azi-noapte a venit un trimis din partea contelui. Vrea neapărat să te vadă personal. Dar eu i-am spus că eşti plecat. Uite-ţi cafeluţa! E îndeajuns de dulce?

— Tocmai cum trebuie, inimioara mea! Somnul este cea mai importantă necesitate a organismului uman. Cine-şi scurtează somnul, îşi scurtează viaţa. Dă-mi acum scrisoarea!

Soţia îi întinse scrisoarea sigilată; o desfăcu şi o citi.

— Hm, un client nou! spuse el, împăturind la loc scrisoarea.

— Un bărbat?

— Nu, o femeie; o țigancă.

— Aha! Precis e vreo vagaboandă. De unde e trimisă?

— Vine ea singură.

— Singură? De bunăvoie? Cum e cu putință?

— Vine să-și viziteze fiul și o să fie oprită aici.

— Cine este fiul ei?

— Nu mai trăiește. Era numărul unsprezece de la furioși.

Fata cea mare dădu drumul linguriței de cafea cu zgomot în ceașcă și întrebă:

— Domnul acela drăguț care zicea mereu că el e sănătos și că a fost declarat bolnav mintal din motive necurate?

— Chiar acela, copila mea.

— Papa, eu cred că nu era nebun și cei doi medici secundari sunt de aceeași părere cu mine..

— De unde știi tu? o întrebă surprins tatăl.

— I-am auzit vorbind fără ca ei să știe că-i ascult.

— Acești doi asistenți sunt încă la început în meserie și nu se pricep să pună un diagnostic. Medicul șef, ca și mine, de altfel, a stabilit că *e* bolnav. Și apoi, în acest caz este vorba și de părerea Înălțimii sale, contele, pe care nu trebuie să o pui la îndoială. Tulburarea pacientului cu numărul unsprezece se înrăutățise de la o zi la alta; cazurile de demență cunosc adesea stări de revenire în forță a bolii. Nu aveam ce să-i mai fac decât să-i bag în cămașa de forță. Asta i-a slăbit fizic așa de rău, încât în scurt timp și-a găsit odihna veșnică.

— Aici cred că se ascunde un mister cu totul neobișnuit, papa. Deși era foarte tânăr și fusese fiu de țigancă, avansase până la rangul de căpitan. Contele îi l-a adus pe el, după care acum îți poruncește s-o oprești și pe mama lui.

— Copila mea, sunt convins că nici știința și nici contele nu se pot înșela. Legăturile de familie ale celor aduși aici nu sunt treaba mea.

Se ridică și plecă să preia raporturile medicilor.

Aceștia erau adunați în biroul lui. Îl așteptau de peste o jumătate de ceas.

— Bună dimineața, domnii mei! îi salută el, așezându-se. Luați loc! Înainte de a face raportul, vreau să vă atrag atenția asupra unei noutăți. Chiar în cursul acestei după-amiezi își va face apariția o țigancă venită să-și viziteze fiul. Această persoană este nebună și trebuie internată de urgență în celulele pentru furioși.

— Cine este fiul? întrebă medicul șef, Schramm.

— Era numărul unsprezece.

Cei doi asistenți schimbară între ei priviri pline de subînțeles. Medicul șef fu și el luat prin surprindere.

— Mama lui este țigancă? Pot să întreb de unde vine înștiințarea de care ați pomenit?

— De la Înălțimea Sa, contele von Hohenegg.

— Atunci, femeia este cu siguranță nebună. Înălțimea Sa dispune de cunoștințe medicale de netăgăduit, care fac superfluă o reexaminare aici în ospiciu a femeii cu pricina.

Aici se cuvine spus că, la început, contele von Hohenegg își crescuse fiul avut împreună cu Lilga sub numele von Wallroth și îl înscrisese la dorința lui în militărie, unde tânărul, fiind foarte capabil, avansase până la gradul de căpitan. Când contele fu cuprins

de patima stăpânirii și, ros de ambiții, începu să urzească planuri de trădare împotriva casei stăpânitorului actual, văzu în fiul său o piedică și îl înlătură încredințându-l „protecției" unor medici de boli mintale cu totul aserviți, lui, care urmau să aibă grijă să-l facă să dispară pentru totdeauna într-un mod cât mai puțin bătător la ochi.

Mai departe, raportul nu dură mai mult de câteva minute. Subalternii cunoșteau îndeajuns de bine felul în care directorul lor conducea ospiciul, pentru a-și tulbura cât mai puțin digestia.

Tocmai isprăviseră raportul, când intră portarul care anunță că în camera de așteptare se afla o țigancă venită să-și viziteze fiul.

— Domnule doctor Schramm, fiți așa de bun și duceți-vă dumneavoastră jos! îl ceru directorul. Sunteți familiarizat cu detaliile problemei.

Doctorul Schramm plecă; din mers dădu câteva ordine, și se duse în camera de așteptare. O găsi pe Lilga.

— Cine sunteți? o interogă el aspru, cercetând-o din cap până în picioare cu privirea lui tăioasă.

— Mă numesc Lilga și sunt vaidzina neamului meu.

— Ce dorești?

— Domnul meu, binevoiți a citi hârtia asta pe care mi-a dat-o contele von Hohenegg!

— E scrisă de mâna lui?

— Da.

Se uită în treacăt peste scrisoare.

— Veniți după mine!

Ieși din cameră, traversă curtea și pătrunse într-o clădire sumbră, cu ferestrele strașnic zăbrelite. Aici urcă o scară, puse o gardiană să-i deschidă ușa de la intrare, care dădea într-un coridor întunecos, apoi trase

zăvorul greu de fier de la una din ușile de pe culoar.

— Aici înăuntrul

Celula avea o ferestruică cu zăbrele prin care lumina zilei cu greu își putea croi drum.

În pereții goliși erau înfipte niște belciuge, din care atârnau lanțuri care sporeau impresia înfricoșătoare pe care începerea ar fi făcut-o oricum.

Țiganca făcu un pas înapoi

O fulgeră o bănuială înspăimântătoare.

— Ce să fac eu aici?

— Vei vedea.

— Nu intru până ce nu aflu. Vreau să-mi văd fiul.

— Intră!

O luă și o împinse fără menajamente, după care ieși, zăvorând ușa în urma lui.

— Femeia rămâne la acest număr! ordonă el gardianel de serviciu. Dacă nu stă liniștită, o vârâți în cămașa de forță! Pe ziua de azi nu primește nimic de mâncare.

Când se întoarse în curte, îi ieși înainte portarul,

— Domnule doctor șef, vă căutam. A sosit un domn care dorește să viziteze ospiciul și nu știu dacă trebuie să-l deranjez pe domnul director.

— Cine e?

— Un domn foarte bine. Nu și-a spus numele.

— Ia să vedem.

Străbătu fără să se grăbească curtea îndreptându-se către camera de așteptare. Tânărul pe care îl găsi acolo se ridică în picioare la intrarea lui.

— Domnul director Breiding? murmură el, făcând o plecăciune nu foarte adâncă.

— Medic șef Schramm, îi răspunse cel întrebat destul de rece, închipuindu-și că avea de-a face cu vreun om de litere sau vreun jurnalist.

— Am cerut să vorbesc cu directorul. Este plecat?

— Numele dumneavoastră?

— Poftiți cartea mea de vizită!

Îi întinse cartea de vizită pe care stătea scris simplu: „Dr. Max Brandauer".

Medicul șef se înclină la fel de rece.

— Doriți să faceți un tur al institutiei noastre?

— Negreșit.

— În ce scop?

— În scopul unei informări.

— Aha! făcu doctorul, pe chip citindu-i-se satisfacția că nu se înșelase în presupunerile sale. Vă autorizez accesul și vă voi da un însoțitor.

— Doresc să fiu însoțit de domnul director!

— Imposibil! Dânsul, de altfel ca și noi, ceilalți trei medici, este foarte solicitat de meseria grea pe care o practică aici.

Max zâmbi.

— Domnul meu, vă rog să citiți această hârtie!

Scoase un plic cu antet oficial din buzunar și-i înmână doctorului.

Acesta îl desfăcu și-l citi surprins și puțin stânjenit. Hârtia cuprindea un ordin scurt și cuprinzător din partea ministrului de interne pentru ca celui care-l va prezenta să i se acorde accesul, în calitate de trimis al ducelui, în toate saloanele și încăperile din ospiciu și să i se răspundă detaliat la toate întrebările.

— Asta-i cu totul altceva, domnul meu, bâigui medicul șef. Îl rog pe domnul doctor să binevoiască a mă însoți la domnul director!

Îl conduse în camera şefului său. Nu era nimeni acolo. Copleşit de încordarea pricinuită de prezentarea raportului subalternilor săi, directorul simţise nevoia unui somnifer întăritor.

— Îmi permiteţi să vă rog să luaţi loc? Îl voi anunţa deîndată pe domnul director.

— Prea bine! Dar nu aş vrea să aştept din nou o jumătate de oră. Timpul meu este şi mai măsurat decât cel al domnilor doctori, sună răspicat răspunsul lui Max.

Ordinul scris pe care îl avea la mână îi fu de mare ajutor, căci nici după două minute îşi făcu apariţia directorul.

Se vedea clar că fusese trezit din somn.

— Domnule doctor, am onoarea...

— Domnule director, unde l-aţi lăsat pe domnul medic şef?

— A fost nevoit să meargă de urgenţă la un pacient...

— Vă rog să-l chemaţi la fel de urgent! Trebuia să vă gândiţi că este de datoria lui să pregătească ospiciul pentru vizita mea. De asemenea, am să aştept ca şi ceilalţi medici ai instituţiei să mi se alăture în turul pe care am de gând să îl fac.

Directorul se văzu obligat să sune după medicul şef, care îşi făcu imediat apariţia însoţit de cei doi medici secundari.

— Să mergem, domnilor! ordonă Max. Aş dori să văd mai întâi sălile de întruniri, apoi sălile de rugăciune, bucătăria, locurile de plimbare şi aşa mai departe, după care voi merge să vizitez celulele individuale.

Era pentru prima dată când un reprezentant al ducelui venea incognito în vizită la ospiciu. Însoţitorii vi-

dlatorului îşi dădură seama, după notiţele amănunţite pe care şi le lua, că aveau de-a face cu o persoană foarte avizată.

Inspectarea lăcaşului de boli mintale îi prilejui lui Max contactul cu suferinţa umană. Văzu pacienţi care jeleau după vreo întâmplare adevărată sau numai închipuită, idioţi care scânceau uşurel, dar neîncetat ca pentru ei, deranjaţi mintali cronici care nu scoteau un sunet şi limbuţi cărora nu le tăcea o clipă gura. Văzu artiştii şi scriitori faimoşi pentru operele lor dar care acum zăceau în nesimţire ca nişte umbre ale spiritelor de odinioară. Unul se credea tigru; a trebuit să i se transforme celula într-o cuşcă; mânca numai carne crudă, în sânge, pe care o sfâşia cu dinţii şi cu unghiile crescute în neştire, şi răgea ca o sălbăticiune. Un altul se învârtea fără încetare; îşi închipuia că este axa de rotaţie a pământului. Încă unul privea cerul printr-un sul de hârtie pe care îl credea lunetă; se credea Galilei şi în fiecare zi descoperea câte o stea nouă. Mai era unul care se credea Napoleon Bonaparte; stătea bătos în celula sa şi dădea toată ziua ordine cu voce răstită, închipuindu-se la comanda bătăliei de la Wagram.

În aripa pentru femei privelişte era la fel de cumplită. Dintr-o celulă venea un urlet aşa de teribil, pe care Max abia putea să îl suporte.

— În numele lui Dumnezeu, domnule director, nu există nici un mijloc să-i faceţi pe oamenii aceştia să tacă?

— Se vor potoli de la sine. Aşa se întâmplă întotdeauna când vreun pacient nou face cunoştinţă cu cămaşa de forţă.

— Să înţeleg că persoana aceasta se află de curând aici?

— De astăzi.

— Cine e?

— O țigancă.

— A! Și ce boală are?

— Încă nu am apucat să o consultăm, domnule doctor.

— Dar în formele cu care a fost trimisă aici trebuie să fie vreun indiciu.

— Încă nu am avut timp să le citim.

— Vă rog să deschideți!

Gardiana care îl însoțea trase zăvorul. Lliga stătea pe jos în mijlocul celulei: avea picioarele prinse în cătușe grele, iar partea de sus a trupului era așa de tare strânsă într-o cămașă de forță, încât bietei femei îi curgea un firicel de salivă din gură, iar ochii îi erau larg ieșiți din orbite. La intrarea celor trei bărbați scoase un geamăt sălbatic, în care răzbătea o cumplită frică de moarte. Max se stăpâni cu greu.

— Domnule director, chiar este necesar acest tratament?

— Fără îndoială.

— De ce?

— Raportează! se adresă directorul gardienei.

— Bătea în ușă și cerea să i se dea drumul.

— Este o dorință cât se poate de firească, interveni Max. Vă rog, domnule director, să o scoateți din starea în care e!

— Nu am cum să vă dau ascultare, domnule doctor. Dacă fac acum o concesie, după aceea va fi imposibil s-o mai vindec vreodată. Vă rog să înțelegeți!

Directorul știa prea bine ce vorbea. Dacă ar fi dezlegat-o pe țigancă, trimisul ducelui ar fi aflat cu siguranță ceea ce nu trebuia în nici un caz să afle.

— Nu puteți să-mi îndepliniți rugămintea?

— Îmi pare rău!

— Atunci îmi transform rugămintea în ordin oficial.

Directorul îl privi drept în ochi, în parte uimit, în parte îngrijorat.

Nu avea decât o soluție:

— Nu am cum să țin seama de acest ordin, domnule doctor. Eu nu pot primi ordine decât de la superiorii mei. Excelența sa mi-a transmis să vă răspund la orice întrebare și nu să vă ascult ordinele.

— Bun! Citiți, vă rog, această hârtie!

Doctorul scoase o a doua scrisoare. Directorul o citi și se albi la față.

— Vedeți, domnule director Breiding, că sunt îndreptățit să mi se pună totul la dispoziție. Biletul acesta scris chiar de mâna Luminăției sale vă va convinge, sper. Dacă nu eliberați imediat femeia, mă văd nevoit să vă eliberez pe dumneavoastră din funcție.

Amenințarea își făcu efectul. Directorul o ajută pe gardiană să-i scoată femeii cătușele și cămașa de forță. Imediat ce aceasta reuși să respire cum trebuie, încetă să mai urle. Directorul nu avea, însă, de ce să se mai teamă că pacienta ar fi făcut vreo mărturisire, căci în aceeași clipă se prăbuși leșinată la podea.

— Ziceați ceva de actele cu care a fost trimisă aici pacienta și pe care nu le-ați citit încă?

— Da.

— Dar au trecut prin mâinile dumneavoastră?

— Da.

— Mințiți!

— Domnule doctor...

— Vă repet: mințiți! Vă rog să dați vorbă să fie aduse imediat aici!

— Cred... sper, domnule doctor, că... vroiam să

— Ei, ce vroiați să spuneți?

— Că actele cu pricina nu sunt întru totul așa cum se obișnuiește . . .

— . . . ci sunt sub forma unui ordin din partea contelui Hohenegg, nu-i așa?

Directorul încremeni de spaimă. Cine era acest tânăr, acest simplu „Dr. Max Brandauer" care dispunea de o încredere așa de mare din partea ducelui încât își permitea să-l amenințe cu eliberarea din funcție? Și de unde știa de ordinul contelui?

— Așa . . . așa . . . este! se bâlbâi el.

— Vreau să văd acest ordin!

— Domnule doctor, nu sunt sigur că-l mai am.

— Ba îl veți găsi, dacă nu vreți să suportați o inspecție oficială a documentelor acestui azil! Această femeie a venit aici pentru a-și vizita fiul, nu-i așa?

— Așa e.

— Unde este acesta?

— A murit acum câteva zile.

— Unde sunt documentele lui de internare?

Directorul tăcu.

— Aha, înțeleg, erau la fel cu cele ale mamei lui! Domnule director, sub conducerea dumneavoastră se pare că se petrec lucruri care mă silesc să procedez la o percheziție foarte serioasă. Căpitanul von Wallroth era ținut ca fiind grav deranjat mintal, așa-i?

— Așa e!

— Domnii, se întoarse brusc Max spre cei doi medici secundari, vreau părerea dumneavoastră despre acest caz.

— Domnule doctor . . .!

— Nu vă eschivați! Apelez la știința și la onoarea dumneavoastră să-mi spuneți dacă acest amărât era

într-adevăr nebun. De răspunsul pe care mi-l veți da depinde viitorul carierei dumneavoastră!

— Nu era deranjat mintal, dar se prea poate să fi devenit în urma tratamentului suportat aici, îndrăzni cel mai curajos dintre ei.

— Este suficient; corespunde întocmai cu părerea mea. Domnule director, o declar liberă pe mama căpitanului și îl dau drumul din ospiciu. Puneți-o imediat pe picioare! Mă voi îngriji personal de o trăsură cu care să o conduc înapoi în oraș! Dar mai înainte să vedem dacă este de găsit ordinul pe care l-ați primit astăzi prin curier de urgență de la conte. De restul se vor ocupa autoritățile.

La scurt timp, Max părăsea azilul, îndreptându-se către orășelul Bergstein. Era foarte tulburat și spera că o plimbare pe jos avea să-i pună gândurile în ordine. Calul și-l lăsase în grajdurile ospiciului.

Dădu peste niște muncitori care reparau drumul. Îi întrebă de cel mai apropiat birjar și fu lămurit așa de clar, încât nu-i fu deloc greu să ajungă acolo.

Acasă nu găsi decât nevasta și copilul acestuia. Află de la ei că birjarul era plecat într-o cursă, dar că trebuia să se întoarcă din moment în moment. Max făcu comanda și tocmai voia să plece, când privirile îi căzură pe o oglindă, deasupra căreia era agățată o schiță făcută cu creionul. Se apropie ca s-o vadă mai bine.

— Lilga, țiganca! Cum a ajuns tabloul acesta aici?

— O cunoașteți pe Lilga? îl întrebă femeia. Ah, este binefăcătoarea noastră. Fiul meu, care este dăruit cu un pic de talent la desen, i-a făcut portretul pe care îl vedeți atârnat acolo. Nu credeți că e reușit?

— Foarte reușit! Dar spuneți-mi, bună doamnă, cum ați ajuns s-o cunoașteți pe țigancă?

— S-a întâmplat de mult, să tot fie douăzeci de ani de atunci. Pe vremea aceea era o doamnă de vază și locuia la castelul contelui von Hohenegg, în Fürstenberg. Lucrul acesta trebuia ținut ascuns, dar toată lumea vorbea și cu toții o compătimeau pe frumoasa fată, pentru că ... dar acestea sunt nimicuri care nu au cum să vă intereseze pe dumneavoastră. Cum ziceam: mama mea era moașă; avusese de-a face cu tot felul de notabilități. Pe vremea aceea eram de puțin timp măritată și locuiam la ea, în capitală. Într-o noapte se întâmplă că două doamne de rang foarte înalt aveau nevoie de ajutorul ei, și anume ducesa și baroana Falkenau, care se aflau în vizită la castel. Cele două doamne erau rude îndepărtate. Baronul, pe care stăpânitorul acestei țări îl prețuia foarte mult, era plecat în străinătate. Baroana a murit la naștere și, pentru că primul meu născut îmi murise cu puțin timp în urmă, am primit-o în grijă pe micuța baroneasă — ah, vroiam să spun, pe micul baron, ca să-i fiu doică. De atunci, frumoasa țigancă a început să mă viziteze în fiecare zi.

Max nici nu bănuia ce însemnătate avea să aibă această scurtă relatare asupra viitorului destinului său.

— Liliga a continuat să vă viziteze și mai târziu?

— Da. De cum își făcea apariția, noi trebuia s-o înștiințăm despre tot ce se petrecea și, cum pleca, să ne informăm la rândul nostru despre tot ce ar fi putut s-o intereseze.

— Despre ce?

— Despre ... despre ... ei bine, oi avea voie să vă spun? Mai întâi despre fiul fierarului de Curte Brandauer, apoi despre fiul baronului Falkenau, pe urmă despre contele Hohenegg și despre mulți alți oameni de rang înalt.

— Pe care îi cunoașteți personal?

— Nu eu. Soțul meu s-a îngrijit mereu de asta.

— A primit ceva pentru strădaniile lui?

Femeia surâse.

— Suntem foarte mulțumiți. Liiga trebuie că avea foarte mulți bani încă de pe atunci.

Max se despărți de ea și se întoarse la ospiciu. După o jumătate de ceas sosi și birjarul și, la scurt timp după aceea, trăsura o purta pe Liiga înapoi în oraș. Max o însoțea călare pe gitana atât de ușor eliberată.

13. „ADUCATORII DE LUMINĂ"

Era spre seară. Bătrânul conte von Hohenegg stătea la masa de scris. Lângă el se așezase fiul său. Discutau aprins, dar nu foarte prietenos.

— Cât de departe ai ajuns cu prințesa Asta? îl întrebă tatăl.

Fiul ridică din umeri.

— Să știi, papa, că nu am de gând să tratez legătura mea cu ea ca pe un capriciu. Un plan atât de important are nevoie de timp ca să se dezvolte de la sine.

— Așa deci! Cu alte cuvinte, te afli de-abia la început?

— Cam așa, dragă papa. Doamna noastră nu pare deloc dornică să-și sacrifice sentimentele pe altarul politicii sau tradițiilor vreunei case princiare. Să-i lăsăm timp în așa fel încât inima ei să vină singură în întâmpinarea noastră.

— Timp? Așa vorbește un ofițer care trebuie să se obișnuiască cu orice fel de cucerire?

— Uiți, papa, că sunt și cetăți care nu pot fi cucerite decât după un asediu îndelungat.

— Nu cred că prințesa Asta este genul de care spui. Pe de altă parte, nu avem timp! Te porți prea delicat, cum nu-ți stă deloc în fire. „Drăguțul conte", cum ți se spune în cercurile ofițerești, este, totuși, croit din alt material. Dă-le încolo de șovăielli! Alteța Sa începe să

îmbătrânească, ca să nu-ți mai amintesc și de restul. Știi bine că viitorul casei noastre depinde de reușita acestui plan. Ți-am spus de nenumărate ori că nu am multe să-ți las moștenire. Suntem săraci. Marea avere o familiei Hohenegg s-a dus pe apa sâmbetei ca urmare a pierderilor uriașe suportate în navigație!

— Iar eu ți-am spus, la rândul meu, de nenumărate ori, papa, că un nobil nu se cuvine să se amestece cu tagma negustorilor. Ai fi putut mai bine să investești averea familiei în terenuri, și atunci, „căpitanul negru", lodul să-l înghită, nu ar mai fi avut cum să se atingă de noi. De ce nu l-ai trimis pe țiganul ăsta pe lumea cealaltă atunci când l-ai închis în pivnița noastră!

— Îți vine ușor să vorbești acum, când am ajuns la ananghie. Pentru cine am rupt-o atunci cu tradițiile rangului nostru, dacă nu pentru tine, pe care te visam ajuns duce? Ah, dar mi-ai adus aminte de altceva când ai pomenit de dușmanul nostru de moarte. Știi că un alt dușman al Norlandiei, adică al politicii norlandeze, se află în prezent în Sudlandia? Mă refer la Nurvan-pașa.

Tânărul conte făcu ochii mari.

— Nurvan-pașa în Sudlandia? Ce caută acolo?

— Asta mă întrebam și eu. Trebuie să fim prevăzători. Prezența lui acolo este suspectă. Situația din Norlandia are nevoie cât mai curând de o clarificare și încă nu se știe ce se va întâmpla pe mai departe. Mi-am croit eu niște căi, dar nu se știe niciodată! Prin urmare, mă gândeam că ar fi în avantajul nostru dacă am afla ce planuri l-au adus pe Nurvan-pașa în Sudlandia. Nu vrei să preiei tu sarcina și să-mi dai apoi de știre?

— Dar pentru asta ar trebui... ah... ar trebui să...

— ...să plec din Norlandia? Firește!

— Și prințesa Asta?

— M-am gândit bine. Fata nu prea dă semne că s-ar grăbi. Mai bine să aşteptăm ce ne aduce viitorul! Dacă planul ne izbuteşte, prinţesa Asta va face mai puţine nazuri în faţa contelui Hohenegg. Dar mai e şi alt motiv să te trimit acolo!

— Ce motiv, papa?

— Nu ghiceşti? Sunt nevoit să ţin seama de orice eventualitate. Dacă în ultimul moment îşi vâră dlavolul coada şi planul nostru e descoperit, tu trebuie să fii complet afară din joc. Dacă lucrurile vor merge prost de tot, măcar tu să fii lăsat în pace.

— Şi tu, papa?

— Eu? Nu cred că planul meu va da greş, spuse contele abătut. Toată viaţa m-am pregătit pentru reuşită şi am îndrăznit să fac lucruri ale căror urmări tu nici măcar nu le bănuieşti, căci dintotdeauna m-am ferit să te fac părtaş la secretele mele. Pregătirile pentru lovitura finală se apropie de sfârşit. Dacă dau greş, locul meu nu mai este pe această lume!

Contele se ridicase şi acum măsura încruntat camera cu paşi mari. Fiul său îl privi câteva clipe consternat, apoi râse fără urmă de îngrijorare:

— Ah, dragă papa, de ce o iei aşa de în tragic? Până acum totul a mers strună! De ce ne-ar părăsi norocul tocmai acum?

— Nu ştii ce s-a întâmplat. Până de curând eram convins că nimeni nu-mi cunoaşte secretele. Ai să-mi înţelegi îngrijorarea când îţi voi spune că am descoperit că lucrurile nu stau chiar aşa. Există o persoană care-mi cunoaşte toate secretele.

— Mă înspăimânţi! Despre cine vorbeşti?

— Nu întreba! Nu pot să-ţi spun numele ei!

— Dar nu te-ai gândit s-o reduci la tăcere?

— Îţi repet: nu întreba! Sigur că m-am îngrijit s-o fac să tacă. Persoana asta e singurul obstacol care ne-ar fi dat într-adevăr de furcă. Acum s-a aranjat. Nici nu ţi-aş fi pomenit de ea dacă nu am fi fost nevoiţi să fim extrem de precauţi. La fel şi cu Nurvan-paşa.

— Ei bine, papa, dacă asta te linişteşte, vreau să-ţi mărturisesc că îmi place misiunea pe care mi-o încredinţezi. În Fürstenberg nu mă reţine nimic, în afară de sicliul acela de gheaţă, prinţesa Asta. Dacă eşti de acord, voi pleca chiar mâine în zori şi voi aduce . . .

În acel moment intră valetul, ducând o carte de vizită pe tăviţa de argint. Contele se uită la ea şi spuse:

— Un nume civil! Habar n-am cine e. Ce caută aici la o oră aşa de nepotrivită? Trebuie să fie ceva foarte important, dacă un necunoscut a îndrăznit să mă deranjeze acum.

Îi dădu liber fiului său cu un gest al mâinii, iar dintr-o înclinare a capului îngădui valetului să-l poftească înăuntru pe necunoscutul vizitator nocturn. O uşă se închise în urma tânărului conte şi o alta se deschise, lăsându-l să intre pe fiul fierarului care, după o plecăciune politicoasă, se îndreptă demn de spate, aşteptând cuviincios ca primul să vorbească contele.

— Ce doriţi? întrebă acesta rece. Sper ca apariţia dumneavoastră la o oră aşa de nepotrivită să fie scuzată de o pricină bine întemeiată. Acum nu am timp de vizite mărunte.

— Vin din însărcinarea Alteţei Sale, domnule conte!

— Aşa! Nu ştiam că sunteţi angajatul vărului meu.

— Nici nu sunt. Sunt fiul celui pe care trebuie să-l ştiţi măcar după nume, fierarul Curţii, Brandauer.

Chipul şi-aşa aspru al contelui se crispă şi mai mult.

— Bun. Cu siguranţă că aveţi vreun act din partea ducelui. Trebuie să înţelegeţi că nu obişnuiesc să accept

ca intermediar între mine și Alteța Sa pe orice necunoscut.

— Poftiți, domnule conte!

Max întinse hârtia pe care contele o citi dintr-o ochire, pentru ca apoi să-l privească întrebător.

— Din ce-mi arătați nu reiese scopul vizitei dumneavoastră.

— Alteța Sa a considerat că pot să transmit mesajul și pe cale verbală.

— Treceți la subiect!

— PoruncițI și mă supun. Circulă zvonul că un anumit domn von Wallroth, căpitan de artilerie, a fost declarat nebun de către o anumită persoană din anumite motive. În acest mod nelegiuit și inuman, căpitanul a fost închis într-un ospiciu, unde i s-a grăbit sfârșitul.

Contele se ridică. Un nor îi întunecase chipul.

— Un zvon cu adevărat nemaipomenit, domnule Brandauer. Cine l-a colportat?

— Firește că e foarte dificil de descoperit sursa și răspândirea unui zvon. Acest caz face excepție, dar eu nu sunt obligat să răspund Înălțimii Voastre.

— Atunci voi ști să vă constrâng. Acest zvon îmi aduce atingere în cel mai înalt grad și . . .

— Hm! îl întrerupse Brandauer, aproape disprețuitor.

— Cum îndrăzniți, domnule? Spuneam că acest zvon mă atinge în cel mai înalt grad fiindcă administrația ospiciului se află sub conducerea mea. Repet, vă voi constrânge; dacă e nevoie, să-mi dezvăluiți numele celui care a produs acest zvon!

— Înălțimea Sa nu este în măsură să mă silească în vreun fel, fiindcă Alteța Sa . . .

— . . . poate foarte bine să aibă puterea de a grația, dar nu și să se amestece în desfășurarea unui interoga-

torlu sau a unei cercetări. Cine m-ar împiedica să vă arestez?

— Eu, „anonimul" fiu de fierar, Înălțime!

— Ah! Faptul că vărul meu are bizara pasiune de a se relaxa când și când în atelierul tatălui dumneavoastră nu este în ochii mei un motiv ca să vă fac vreo concesie. Prin urmare, vă ordon să-mi spuneți numele celui care a născocit și a răspândit zvonul.

— Nu văd nici un temei grăitor pentru a da curs acestui ordin. De altfel, zvonul nu este o născocire, ci este purul adevăr.

— Aștept cu nerăbdare dovada.

— Actele de internare a căpitanului se află de-acum în mâinile Alteței Sale. Aceste acte se reduc în mod curios doar la un simplu ordin care poartă o semnătură despre care nu trebuie să vă spun prea multe.

— Cine a dat din mână actele?

— Directorul spitalului, firește. A fost silit să predea și un alt act care îi fusese înmânat prin curierul rapid și care cerea ca mama căpitanului să aibă parte de aceeași soartă ca cea care l-a împins pe fiul său în noaptea nebuniei și a morții.

Contele avu nevoie de ceva timp să-și vină în fire. Se rezemă cu mâna de masa lui de scris, apoi spuse cu glas înăbușit:

— Mama căpitanului? Are o mamă?

— Firește... și bineînțeles că are și... un tată!

— Cum o cheamă?

— Este o țigancă pe nume Lilga, iar tatăl, care mai este în viață, este un...

— La naiba, vorbeam acum de mamă!

— Așadar, zvonul a pornit de la mine și a fost...

— Nu pricep cum de v-a trecut prin minte așa o aminteală!

— ...și a fost adus tot de mine la cunoștința ducelui, care m-a onorat cu însărcinarea de a vizita ospiciul. Acolo mi s-au adeverit cumplitele bănuieli. Am eliberat-o pe mama căpitanului și am înștiințat-o pe Alteța Sa despre toată situația. În consecință, directorul și medicul șef vor fi supuși unei anchete. De altfel, sunt deja arestați și nu mai au cum să dea înapoi.

Contele păli și mai tare, dar, când vorbi mai departe, ochii îl scăpărau scântei:

— Să înțeleg că totul s-a petrecut fără permisiunea mea?

— Încă nu am auzit ca un stăpânitor cu puteri depline să aibă nevoie de permisiunea vreunuia din supușii lui, fie el și președintele consiliului de miniștri. Și apoi, nici nu era timp să fie înștiințată și Înălțimea Voastră. Din nefericire, se pare că o persoană foarte sus-pusă va avea de pătimit în urma anchetei. Alteța Sa are mărinimoasa intenție de a nu lăsa lucrurile să ajungă acolo și dorește să dea indicații în acest sens autorităților însărcinate cu ancheta. În afara ducelui, femeii eliberate din ospiciu și a mea, nimeni altcineva nu știe absolut nimic. Consider ca mare favoare din partea stăpânitorului faptul că m-a însărcinat pe mine să transmit aceste indicații.

— Ce scop au indicațiile de care vorbiți?

Doctorul ridică din umeri.

— Nu altul decât cel deja amintit. Mi se pare foarte posibil ca biata femeie să nu fie în stare să facă față unei anchete. Oricum, merită o răscumpărare pentru toate suferințele îndurate.

— În mâinile cui se află hârtiile luate de la ospiciu?

— În mâinile ducelui.

— Aveați nevoie de o autorizație din partea ministrului de interne!

— Firește, dar ducele a preferat să nu dezvăluie scopul anchetei mele.

— Contele se duse la fereastră, rămânând minute în șir cu privirile pierdute în noapte. Deodată, se întoarse brusc, ca luminat de o idee:

— Domnule doctor, dumneavoastră dețineți vreun post în administrația statului?

— Nu.

— E păcat, pentru că un om cu știința dumneavoastră ar trebui să încerce să se facă folositor țării lui. Sunt gata să vă deschid niște uși, dacă doriți!

Max se înclină respectuos.

— Vă mulțumesc, Înălțime! Deocamdată nu am astfel de planuri. Iar dacă aș avea, le-aș încredința mai întâi Alteței Sale, care îmi este și naș! Să înțeleg că discuția noastră se oprește aici, pentru moment?

— Sunteți liber!

Când ușa se închise în urma doctorului, contele căzu pe gânduri. Cele aflate îl umpluseră sufletul de neliniște. Acest Brandauer era într-adevăr un om periculos! De unde putea el să știe că... Era o enigmă care se cerea numaidecât dezlegată. Să pună mâna pe el, nu putea; era un favorit al ducelui, care l-ar fi apărat fără doar și poate. Dar țiganca? Să termine odată pentru totdeauna și cu ea? În nici un caz! Mai putea oare să facă ceva împotriva ei, după toate cele întâmplate? Blestematul ăsta de Brandauer îl lăsase fără apărare! Toată viața lui montase un joc foarte îndrăzneț împotriva rudelor sale și acum, când nu mai avea de pus la punct decât ultimul amănunt, fusese făcut șah-mat. Trebuia să acționeze repede, dacă voia să mai apuce să guste din roadele muncii sale de o viață.

Se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă. După un răstimp, se hotărî. Trase de şnurul clopoţelului şi-i porunci valetului care apăru imediat:

— Du-te degrabă îmbrăcat civil la hanul Barbarei Seidenmüller şi cheamă-l de urgenţă la mine pe domnul Ambrosius Natter*! pe urmă, du-te la castel şi caută să-l găseşti fără vâlvă pe cameristul Grunert. Să mi-l aduci în grădină, unde mă va aştepta pe terasă!

— La ordin, Înălţimea Voastră!

Omul plecă. Se duse în odaia lui, îşi aruncă pe umeri o mantilă, îşi puse o pălărie civilă şi părăsi în scurt timp palatul stăpânului său. Se duse la malul râului, dezlegă o barcă şi o porni, vâslind din răsputeri, spre malul celălalt.

Când ajunse acolo, Max tocmai cobora din gondola sa. Nu avea de ce să se grăbească, aşa că-l văzu desluşit pe trimisul contelui trecându-i grăbit pe dinainte.

— Valetul contelui; cel care mi-a dat drumul în casă, murmură surprins Max. Ce grăbit e! sigur are vreo însărcinare legată de vizita mea acolo! Trebuie să fiu cu ochii pe el.

Îl urmări pe furiş până la hanul onorabilei văduve şi comerciante de cartofi, Barbara Seidenmüller. Se opri sub streaşina unei case de vizavi şi văzu că la primul cat al hanului două ferestre erau luminate. După draperii văzu bine umbra unui om mic de statură care stătea de vorbă cu un altul, în care îl recunoscu imediat pe valetul contelui. Trecu strada hotărât şi intră în han.

Primul client de care dădu cu ochii fu Kasimir, fostul infanterist. Când acesta îl văzu, la rândul lui, se ridică respectuos de pe scaun. Doctorul se duse la el.

— Kasimir, vrei să-mi faci un serviciu?

---

* Vipera, năpârca (din lb. germană; n. trad.).

Cel întrebat încuviință din cap.

— Da.

— Știu că vii des pe aici; de aceea îmi închipui că-i cunoști sau măcar i-ai văzut pe toți străinii care trag la han.

— Așa este.

— Aici locuiește cineva mic de statură. Camera lui e la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— Chiar așa este. De patru săptămâni se află aici.

— Îl cunoști?

Urmă încă un scuturat din cap, și mai viguros decât primul.

— Atunci, postează-te cu fața spre fereastra lui, undeva în întuneric, așa încât să nu poți fi văzut! Bănuiesc că în curând are să iasă din han. Imediat ce vezi că pleacă, dă-mi de știre! Eu mai am ceva de discutat cu hangița.

Kasimir își dădu berea pe gât și plecă. Hangița îl văzu pe noul venit și veni iute la el. Era o femeie plăcută, încă tânără; când îi întinse mâna, chipul îi iradia de bucurie.

— De mii de ori bun venit, domnule doctor! Nu v-am mai văzut de cel puțin un an de zile! Pe unde ați tot umblat?

— Prin Italia, Franța, Anglia, Olanda, și tot așa...

— Vai de mine! Trebuie că a fost îngrozitor! Eu țin tare mult la „Vulturul Albastru" ăsta al meu și nu am să-l părăsesc câte zile oi avea! Ca acasă nu-i nicăieri! Să vă aduc o sticlă cu ce am eu mai bun?

— Da, am nevoie de o înghițitură zdravănă, ca și dumneata, de altfel. Îmi trebuie o informație, dacă se poate între patru ochi.

— Între patru ochi? Haideți atunci în odăița din spate, unde nu ne deranjează nimeni!

— Trebuie să rămân aici, pentru că aștepi din moment în moment pe cineva. Adu-mi vinul la masă de lângă ușă!

Hangița dădu zor să-și servească oaspetele de vază, lăsând vorbă chelnerului să se ocupe el de ceilalți clienți.

— De patru săptămâni în hanul dumitale locuiește un domn străin, începu Max, după ce femeia luă loc lângă el. Tare aș vrea să știu cum îl cheamă și cu ce se ocupă, dar fără ca el să afle ceva.

— Despre cine vorbiți?

— Nu știu altceva despre el decât că e mic de statură și are o cameră la primul etaj, cu ferestre care dau în stradă.

— A, vorbiți de domnul care are camerele unu până la patru?

— Are patru camere? Trebuie că este foarte înstărit de-și permite!

— Fără doar și poate. Este rentier, plătește foarte bine și se numește Ambroslus Natter. Dar stă prea puțin pe acasă și adesea lipsește zile în șir.

— Prin ce fel de cercuri se învârte?

— Habar n-am. Oricum, primește des vizitele unor domni pe care, din păcate, nu-i cunosc.

— Din ce clasă socială fac parte?

— După toate aparențele, din cea de jos. Unii dintre ei, cu toate că umblă în civil, au un aer fără îndoială milităresc. De două sau trei ori a fost pe aici și un servitor de-al contelui Hohenegg. Era îmbrăcat tot în civil, dar eu l-am recunoscut.

— Spui că Natter iese mult?

— Aproape numai seara.

— Când se întoarce?

— Foarte târziu. Îl văd când vine, cu toate că i-am pus la dispoziție o cheie de-a casei. Câteodată...

Hangița se întrerupse, căci pe ușă dăduse buzna Kasimir.

— A plecat? întrebă Max.

— Da, așa e.

— Încotro? A luat-o cumva pe stradă la dreapta?

— Nu, la stânga.

— Bea mai departe vinul meu, Kasimir! Noapte bună!

— Ce domn cumsecade, nu-i așa, Kasimir? făcu hangița, după ce Max se îndepărtase.

Fostul infanterist nu avea cum s-o aprobe. Tocmai era cu paharul la gură și se vedea bine că avea de gând să-l golească până la fund.

— A trebuit să stai cu ochii pe cineva, acolo afară?

Kasimir dădu din cap și-și mai turnă un pahar.

— Pe rentierul cel scund?

Întrebarea îl surprinse din nou cu paharul la gură. Dădu din cap, apoi dădu pe gât băutura fină cu care nu prea era obișnuit.

— Ce treabă avea cu el?

Turnându-și încă un pahar, Kasimir ridică din umeri.

Nostima văduvioară îi răpise ea inima, dar acum nu prea-i cădea bine că-l deranja din acea plăcută îndeletnicire, asupra căreia își concentra toată atenția.

— Nu știi, Kasimir?

Acesta scuturâ din cap și duse pentru a treia oară paharul la gură.

— Îți place vinul?

Dădu din cap în timp ce golea paharul cu atâta convingere, de parcă ar fi sorbit nectar zeiesc.

— Te cred; e soiul cel mai ales pe care îl am în pivnița mea. Dar ia uite, doctorul mi-a lăsat prea mulți bani. Ce să fac? Să te las pe tine să-i înapoiezi, sau...

da, așa voi face! Voi ține minte cât mi-a dat în plus și, când se va întoarce, i-i voi da înapoi.

Kasimir își turnase și ultimul rest din sticlă. Vru să ridice paharul, dar îl lăsă brusc jos.

— Pe toți diavolii, nu este deloc așa!

— Zici că ar trebui să-ți dau ție banii?

Ridică iarăși paharul și încuviință în timp ce-l dădea pe gât. Puse paharul la loc pe masă și banii cu pricina în buzunar, apoi își îndesă pălăria pe cap și spuse:

— Noapte bună, Bärbel!

— Noapte bună, Kasimir!

Se ridică și o porni țanțoș spre casă. Nu oricine se putea lăuda că băuse până acum din vinul cel mai ales al Barbarei Seidenmüller.

Doctorul ieșise din han la timp pentru a-l zări pe rentier la lumina unei lanterne și-al prinde din urmă. Ajunsese foarte aproape de el, reușind astfel să nu-l piardă din ochi.

Rentierul se îndrepta cu pași repezi spre râu. Ținea foarte aproape de șirul de case, pentru a se confunda cu umbrele lor; cu toate acestea, Max izbuti să-l albă sub ochi tot timpul.

— Se duce la palatul Hohenegg, gândi el. Ce naiba or avea de împărțit cei doi? E clar că pricina care-l grăbește pe omul acesta spre conte la o oră așa de târzie are legătură cu vizita pe care a primit-o mai devreme. Trebuie să aflu ce au de vorbit cei doi. Am să încerc să ajung la bibliotecă pe o scurtătură. Din bibliotecă pot să aud tot și dacă voi fi surprins acolo, nu am de ce să mă tem.

Natter trecuse râul cu barca contelui. Max ajunse și el lute dincolo, cu gondola sa. O luă prin spatele palatului, se asigură că nu-l vede nimeni, sări pe fereastră, strecurându-se apoi pe culoarul secret. Înainta încet,

fiindcă trebuia să fie prevăzător. Reuşi să ajungă neauzit la bibliotecă, unde de data aceasta nu mai ardea nici o lumină. Auzi voci dinspre camera de lucru. Se duse la draperie şi trase cu ochiul.

Pe sofa era aşezat un bărbat scund, dar robust. Era îmbrăcat într-un costum negru de calitate, croit după ultima modă de la Paris. Nu purta barbă, iar chipul său palid era luminat de o privire ageră căreia cu siguranţă nu-i scăpa niciodată nimic. În faţa lui stătea contele. Max nu ajunsese suficient de repede acolo, aşa că pierduse prima parte a discuţiei celor doi. Dar ce-i auzeau acum urechile îl făcu imediat atent.

— Cum staţi cu strădaniile pe lângă corpul de ofiţeri? îşi întrebă contele vizitatorul.

— Minunat! îi răspunse acesta. Lista pe care mi-aţi dat-o mi-a fost de mare ajutor. Cei aflaţi pe listă sunt cu toţii de origine burgheză, neavând nici o rudă în Ministerul de Război. Oferiţi-le vreun prilej să înainteze în grad, şi atunci iadul să mă înghită dacă nu vă vor asculta supuşi. Şi dacă e vreunul nehotărât, îi dăm permisie, cel mai bun mijloc de a-l face să se gândească mai bine.

— Sunteţi absolut sigur de aceşti oameni?

— Fără doar şi poate.

— Dar trupele vor rămâne de partea comandanţilor lor în cazul în care e atacat actualul regim?

— Trupele? N-o să le ceară nimeni părerea. Datoria lor este să se supună.

— Sigur, în situaţia actuală de pace şi ordine. Dar se pune întrebarea dacă vă vor asculta şi când această situaţie va fi dată peste cap.

— La naiba, nu-mi fac nici cea mai mică grijă. Esenţial rămâne să reuşim infiltrarea oamenilor noştri în poziţii de comandă, după ce îi vom fi îndepărtat pe cei-

laiți de o manieră cât mai puțin bătătoare la ochi. Realizarea acestei cerințe vă revine dumneavoastră. Restul îl puteți lăsa în seama noastră. Aducătorii de lumină știu cum să-și deschidă drumurile!

Un aducător de lumină! Max era uimit până peste poate. Auzise multe despre această organizație politică ce-și propusese să răspândească lumina asupra popoarelor, dar care era foarte asemănătoare cu cea a nihiliștilor ruși. Aveau agenți secreți în Paris, Bruxelles, Londra și Washington. Unul din ei făcuse vâlvă mare în jurul său, un anume Mericourt, de origine francez, care era amestecat peste tot unde revoluționarii dădeau câte o lovitură de stat. Din Londra, unde se pusese chiar și un premiu pe capul lui, reușise cu chiu cu vai să fugă.

Max mai știa că, deși în Norlandia Iluminătorilor li se interzisese accesul, contele îl proteja împotriva voinței vărului său, ducele. Max discutase adesea cu nașul său, ducele, această chestiune. Dar că Hohenegg ar fi mers atât de departe cu trădarea, nici prin gând nu-i trecuse. Ciuli, așadar, urechile, pentru a nu scăpa nici o vorbuliță din discuția de dincolo.

— Cu restul populației cum stați? se interesă mai departe contele.

— Clasa muncitoare este ca și câștigată. Negoțul și meșteșugurile sunt la pământ, iar muncitorii mor de foame împreună cu familiile lor. Au loc adunări secrete, unde se predică aprins pornirea cruciadei împotriva aristocrației și claselor exploatatoare. Deja aud marșul batalioanelor de muncitori care vor dărâma și vor zdrobi totul în calea lor! Grupările gărzilor civice nu așteaptă decât armele necesare pentru a asedia capitala. În schimb, cu populația din provincie nu am ajuns așa de departe. Mai trebuie încă dusă muncă de lămurire.

Hohenegg nu răspunse, ci începu să se plimbe cu pași mari prin cameră, cufundat în gânduri. După un răgaz, se opri în fața rentierului.

— Și când credeți că veți fi suficient de pregătiți pentru a porni lupta?

Cel întrebat se uită fix în ochii contelui.

— De ce mă întrebați pe mine, domnule conte?

Hohenegg șovăi puțin după care spuse:

— Pentru că s-au întâmplat lucruri care cer urgentarea punerii la punct și apoi a aplicării planului nostru. Este vorba de ospiciu.

Musafirul contelui își ridică sprâncenele a mirare.

— A apărut cineva care este așa de slăbit la minte, care să nu fie de acord cu dumneavoastră?

— Nu, dimpotrivă. Nebunii sunt gata să-și rupă lanțurile pentru a ne lega pe noi în locul lor!

— Ah!

— Din ordinul personal al ducelui se va face o anchetă împotriva directorului și medicului șef al ospiciului, pentru că...

— Trebule s-o împiedicați cu orice preț! Ar putea ieși la iveală lucruri care să ne dea planurile de gol!

— Din păcate nu am puterea să opresc cercetările. Directorul se află deja în arest, împreună cu medicul șef.

Natter sări în sus ca un arc.

— Fir-ar să fie! Incidentul ăsta poate să strice totul! Cei doi își vor da drumul la gură...

— Deocamdată nu mă tem, îi tăie contele vorba. Motivul pentru care au fost arestați nu are nimic de-a face cu planurile noastre, ci este o chestiune care mă atinge doar pe mine personal. Singurul care ar putea să ne pună în pericol și să ne trădeze, căpitanul von Wallroth, e mort. Cei doi vor înțelege că este în avantajul lor să păstreze tăcerea în legătură cu secretele noastre.

Rentierul răsuflă uşurat şi se aşeză la loc.

— Ei, dacă-i pe-aşa, atunci nu văd nici un motiv de îngrijorare.

— Nu înţelegeţi, domnule Mericourt. V-am spus că este o chestiune care mă priveşte doar pe mine. Dar persoana care a fost eliberată fără ştirea mea din ospiciu se află în posesia unor secrete care mă pun în postura de a fi la discreţia ei. Şi nu am nici un motiv să cred că nu va face uz de ele.

Max era să se dea de gol printr-o mişcare neatentă. Aşadar, omul acesta subţirel, îmbrăcat în negru era Mericourt, faimosul agent al aducătorilor de lumină. Acum nu mai avea nici o îndoială că aveau să se întâmple lucruri de o importanţă capitală. Îl surprinsese şi faptul că Lilga avea o asemenea putere asupra influentului conte. Tare ar fi vrut să afle în ce consta puterea aceasta, dar, deşi contele părea să fie destul de intim cu Mericourt, se ferise, totuşi, să-i dezvăluie acest mister, aşa cum îşi putu da seama Max din discuţia ce urmă:

— Pot să ştiu cine este această persoană de care vă temeţi atât de mult, domnule conte? îl întrebă Natter-Mericourt.

— Este..., de fapt, este o ţigancă, dar...

— Cum? O ţigancă? De ea se teme sus-pusul conte Hohenegg?

— Lăsaţi-mă să isprăvesc. Voiam să spun că nu e o vagaboandă, ci este vlădzina neamului ei.

— La naiba! Ce mare lucru înseamnă un titlu ca ăsta! O golancă precum oricare alta! Nu vă înţeleg, domnule conte.

— Vă cred. Nu cunoaşteţi şi nici nu aveţi nevoie să cunoaşteţi legăturile mele cu această persoană. Dar pot să vă asigur foarte serios că, în cazul în care ceea ce

știe această femeie ajunge la urechi nepotrivite, se află în joc poziția, dar și libertatea mea.

— Atunci, eliminați persoana! spuse rentierul cu o mișcare a mâinii care exprima clar ce voia să însemne „a elimina".

— Din păcate, nu este așa de ușor precum vă imaginați.

— De ce?

— Pentru că bănuielile vor cădea imediat asupra mea și mai ales acum este cazul să ies cât mai puțin în evidență.

— Mă uimiți, domnule conte! Cine naiba ar avea îndrăzneala să vă bănuiască dacă această persoană ar păți ceva ... cât se poate de firesc!

— Întrebați, cine? Ducele în persoană! El a fost cel care a dat ordinul de eliberare a femeii. Mă va suspecta imediat; fiindcă știe prea bine că țiganca nu este defel tulburată mintal și că a fost oprită în ospiciu pe nedrept, din ordinul meu.

Mericourt fluieră ușurel printre dinți.

— Deci așa stau lucrurile. Înseamnă că nu avem nimic de făcut în această privință. Dar altfel nu s-ar putea? Această persoană deține vreo dovadă care să vă incrimineze, mă refer la vreo hârtie sau vreun alt fel de document?

— Nu sunt sigur, dar nu prea cred.

— Atunci nu este totul pierdut. La toți dracii dacă povestea asta nu s-ar putea întoarce în favoarea dumneavoastră! Așteptați răbdător desfășurarea evenimentelor! Mă voi ocupa personal de țiganca cu pricina. Dacă are dovezi secrete care v-ar putea fi primejdioase, am eu mijloace s-o fac inofensivă! Lăsați totul în seama mea! Unde pot s-o găsesc pe țigancă?

— La doctorul Brandauer, fiul fierarului de Curte, Brandauer.

— E în regulă. Voi face tot ce îmi stă în putință și știți prea bine că sunt foarte priceput în astfel de chestiuni. Dar dacă se dovedește că persoana nu deține nici o dovadă, nu mai aveți de ce să vă temeți pentru viitor.

— Măcar de-ar fi așa! Este ocrotită de duce, iar acest doctor Brandauer îmi pare genul de om care nu poate fi oprit de nici un obstacol.

— Nu vă mai faceți griji! Până acum am fost stăpâni pe situație și nu trebuie s-o scăpăm din mână. Sunt sigur de mine și nu-mi doresc decât să pot spune același lucru și despre răsplata pe care o voi primi.

— Mă jigniți! Nu cred că vi s-a dat vreun motiv de neîncredere până acum. Numai să ajung eu duce și pe urmă veți vedea ce răsplată regească veți primi!

— Sper că așa va fi, spuse Natter cam posomorât. Familia mea trece prin greutăți financiare. De când fratele meu . . .

— Știu, îi scurtă contele vorba. Fratele dumneavoastră era în serviciul Companiei Indiilor Orientale și a dispărut de mai mulți ani. Cercetările pe care le-ați făcut tot fără succes au rămas?

— Da! Am putut să-i dau de urmă doar până în fostul principat Angh, unde a luat parte la bătăliile Angliei împotriva maharajahului. Mai multe nu am putut să aflu. Trebuie că a căzut în lupta din ziua când a fost așediată capitala. Acum nu am mai rămas decât eu ca să redau strălucire casei Mericourt. Iată de ce m-am înscris de bunăvoie în rândurile „aducătorilor de lumină".

— Vă voi servi cât timp voi putea fi folositor planurilor dumneavoastră.

— Aș vrea să vă cred, domnule conte. Dar dacă planul nostru eșuează? Sunt convins că nu se va întâmpla, dar un comandant general trebuie să ia în considerare orice eventualitate.

— M-am ocupat eu și de aceasta. Eu posed în Sudlandia, aproape de graniță, un castel pe care l-am renovat de curând. Acolo, în cetatea Himmelstein, vă veți putea refugia în caz de nereușită, până ce povestea va fi îngropată definitiv.

— Vă mulțumesc, domnule conte. Să sperăm că nu va fi așa. Până acum totul a mers strălucit. Totul este așa de bine urzit, iar pregătirile sunt așa de avansate, încât astăzi pot să vă dau și o dată exactă.

— Adică?

Numai un cuvânt rostise contele, dar Max îl sesiză încordarea.

— Trebuie să aștept până pe 10 iulie, de ziua celor șapte frați, când bomba va putea fi plasată, după părerea mea. Exact de azi în patru săptămâni.

— Chiar așa? întrebă contele bucuros. Tocmai de aceea vă și chemasem, ca să aflu acest lucru!

Vizitatorul se ridică de pe sofa.

— Prin urmare, putem considera încheiată pentru moment discuția?

— Da, monsieur Mericourt. Sunt mult mai liniștit acum. Să nu scăpați din vedere chestiunea cu țiganca!

— Nici o grijă, domnule conte! Vă puteți bizui pe mine.

— Știu, și la timpul potrivit îmi voi arăta recunoștința. „Aducătorii de lumină" mă sprijină mult în planurile mele. Imediat ce voi avea puterea în mâini, vă voi oferi găzduire oficială în Norlandia.

— Vă mulțumesc, domnule conte. Rămân la dispoziția dumneavoastră.

Nici nu ieşi bine rentierul din cameră, că Max îl auzi pe conte spunând cu glas scăzut:

— Aşa; acum, jos, pe terasă!

Să mai fi adus valetul încă o persoană pe terasă? Max trebuia neapărat să verifice, mai ales că acum contele putea să intre în orice moment în bibliotecă.

Max se strecură înapoi pe culoarul secret şi ajunse la fereastra de deasupra scărilor, pe care o deschise fără zgomot. De o parte şi de alta a scării erau arbuşti exotici şi tufe bogate de flori, care-l puteau adăposti foarte bine. Zări un om care stătea pe scară în întuneric, nu departe de el.

Uşa scârţâi uşor şi îşi făcu apariţia contele.

— Grunert! îl strigă el cu voce înăbuşită.

— Aici, Înălţime.

— Rămâi aşezat. Dacă dă cineva peste tine, să creadă că sunt singur. Ai văzut pe cineva prin grădină?

— Nu.

— Înseamnă că suntem în siguranţă. Ia banii aceştia, sunt ai dumitale.

— Mulţumesc frumos, domnule conte.

— Am nevoie urgentă să intru în seara asta în biroul ducelui.

— Ah, este imposibil, Înălţime.

— Credeam că ducaţii deschid orice uşă, mai ales dacă dublez suma. Sau vrei să pierzi bunăvoinţa mea?

— Înălţimea voastră este bunătatea întruchipată... dar străjile...?

— Lasă-le în seama mea! La ora unu fix, să găsesc biroul deschis!

— Am înţeles!

— Vei fi şi dumneata acolo?

— Da, mărite domn.

— Cu o lanternă!

— Am înțeles!

— Și ai grijă ca ferestrele să fie bine acoperite. Îl știi pe fiul fierarului Brandauer?

— Da. A fost astăzi la duce.

— Știi dacă a primit vreun act de la duce?

— Cred că da! Am văzut-o pe Alteța Sa încuind într-un sertar de la masa de scris niște hârtii după plecarea doctorului.

— Îți amintești ce sertar?

— Da.

— Suficient pentru moment! Caută să le întorci neobservat!

Se întoarse și încuie ușa. Valetul ducelui se ridică și porni tiptil-tiptil la drum. Așadar, ducele avea în imediata sa apropiere trădători aflați în slujba contelui. Câte abuzuri de încredere și câte ticăloșii trebuie să fi avut loc fără ca ducele să fi știut! Pe ce mâini primejdioase trebuie să fi ajuns planurile și secretele lui! Această situație trebuie oprită odată pentru totdeauna. Chiar dacă nu ar fi încăput pe mâinile justiției, contele tot trebuia să primească o pedeapsă exemplară!

Mak se gândea că era timpul să plece. Coborî ușor scările, apoi sări gardul grădinii. Barca îl aștepta acolo unde o lăsase.

Descoperirile de importanță majoră pe care le făcuse îl adâncira așa de mult în gânduri, încât era cât pe ce să se ciocnească de mal. Trebuia să împiedice negreșit pătrunderea trădătorilor în castelul ducelui. Se duse mai întâi acasă. Tatăl său avea un permis din partea ducelui care îl autoriza accesul în castel la orice oră din zi și din noapte. Numai așa putea să împiedice ca documentele să ajungă pe mâinile contelui și totodată să-l demaște pe valetul trădător.

14. MUTĂRI DE ŞAH

La lumina tihnită a stelelor, calfele stăteau în faţa atelierului de fierărie al Curţii; lângă acestea, ucenicii care trăgeau, ca de obicei, cu urechea. În casă era linişte, cu toate că luminile din ferestre arătau că cei dinăuntru nu se culcaseră încă.

— Tare aş vrea să ştiu în ce cameră stă femeia care a venit la noi azi după-amiază, spuse Heinrich, clătinând din cap. Nu că mi-ar păsa, dar m-a uimit că tânărul domn este în relaţii aşa de apropiate cu ea!

— Cu Lilga? întrebă Thomas. E adevărat. Ce treabă o avea el cu femeluşca asta? E o vrăjitoare. M-am uitat la ea doar un pic, când... la naiba! Ce măgar pot să fiu!

— Cum? Ai văzut-o? Unde?

— Nu e treaba ta. Un mucos ca tine nu are de ce să ştie aşa ceva.

— Aşa e, confirmă şi Kasimir.

— Corect! făcu Heinrich. De când domnul cel tânăr l-a copleşit cu favoruri pe fostul cavalerist, iar infanteristului i-a făcut cinste cu câteva pahare de vin, nu mai poate nimeni să le ajungă cu prăjina la nas. Infanteristul muşcă şi cavaleristul loveşte, iar artileristul... ei, el nu se supără, fiindcă este cel mai deştept dintre toţi, la fel ca atunci când ne aflam înaintea oraşului Hochberg şi nimeni nu a ştiut ce să facă până ce eu personal am scos toată generălimea din bucluc

— Tu? se minună Kasimir.

— Da, eu. Iată cum a fost: asediam de șase săptămâni orașul Hochberg fără să-l putem cuceri.

Comandantul suprem era negru de mânie; convoca un consiliu de război după altul, dar fără nici un rezultat. Într-o zi însorită, pe când stăteam strânși laolaltă, iar eu aveam postul de furier, se tot discuta, dar fiecare avea altă părére. Comandantul suprem suduia și ocăra de mama focului. Până la urmă a spus: „Greșeala noastră e că nu știm nimic precis nici despre fortăreață, nici despre defensivă. Aș lua o hotărâre care să ne ducă pe drumul cel bun, dacă aș avea pe cineva care să meargă acolo și să ne transmită ce se întâmplă". Și atunci, mi s-a luminat mintea; nu m-am putut abține și m-am ridicat. „La ordin, domnule general. Trimiteți-mă pe mine acolo! Mă voi sui în turn și voi vedea care e situația." „Dumneata?" întrebă el. „A, da, cel mai deștept artilerist din armata mea! Ești absolut convins că vei reuși?" „Raportez, da!" „Bun, poți să pleci imediat și să procedezi cum socotești că e mai bine. Știu că dumneata ai o minte foarte bună de strateg și că nu o să strici planurile companiei. Dacă reușești, vei primi toată viața o pensie de cinci sute de taleri pe an". Așadar, am plecat, călare pe rolbul meu — căci eram artilerist de cavalerie și nu mă puteam expune mergând pe jos —, pornind-o spre fortăreață. Cei de acolo au crezut că sunt vreun intermediar, așa că mi-au deschis lute porțile și au dat cu toții buzna să mă întâmpine. Printre ei l-am văzut și pe comandantul fortăreței. Atunci mi-a venit în minte un plan foarte îndrăznet, mai ales că zărisem și ușa bisericii deschisă. M-am îndreptat spre comandant, l-am înșfăcat de ceafă, l-am tras sus pe cal și am luat-o la galop înspre biserică. În urma mea a izbucnit un vuiet de mânie. Dar nici nu m-am sinchisit. Am urcat în galop

cele patru trepte până în cloponiță. Acolo am descălecat și l-am aruncat și pe flăcău de pe cal; leșinase, iar eu nu aveam la mine picăturile folosite în astfel de cazuri, așa că nu am avut cu ce să îl ajut. Cât ai clipi, am trântit chepengul clopotniței și am tras zăvorul. Asediatorii urcaseră după mine și voiau să spargă chepengul. Ce era să fac? Am desfăcut cele trei clopote și am blocat ușa cu ele. Era singura mea scăpare. I-am legat apoi comandantului mâinile și picioarele; am aruncat un ochi afară prin lucarna turnului. M-am asigurat că puteam să văd de acolo fortăreața în toată întinderea ei; le-am dat de înțeles oamenilor mei prin semne ce aveau de făcut. Iată cum, după numai cinci zile, fortăreața a fost a noastră. Inamicul știa, firește, că eu jucasem rolul principal în înfrângerea lui, așa că tot timpul încercase din capul scărilor să intre peste mine. Dar clopotele erau prea grele ca să-mi fac vreo grijă. Și nici de foame nu am murit în cele cinci zile, căci comandantul tocmai trecuse pe la cofetar, înainte de a-l captura eu, ca să-i ia nevesti-sii cinci pfunzi de ciocolată și trei pfunzi de marțipan. Apă am găsit în jgheabul de la streașina ferestrei. Roibul meu scotea când și când capul pe ferestruică și mai smulgea niște paie de la culburile de stăncuțe și de rândunele, care erau, slavă Domnului, îndeajuns de multe. După ce ai noștri au cucerit fortăreața, au făcut o baltă din tot felul de flori și stegulețe în onoarea mea, când am coborât scările din turnul bisericii, ieșind din nou la lumina zilei.

— Da, așa e, dădu Kasimir din cap, cu o față pare-că torturată de colici.

— Ce, vrei să spui că nu mă crezi? Pentru că am capturat comandantul fortăreței am primit o medalie bătută în aur special pentru mine, pe care am pierdut-o, din nefericire. Iar pensia o mai primesc și azi; voi n-aveți

cum s-o vedeți, pentru că strâng banii pentru ziua în care m-oi așeza și eu la casa mea.

Cu toată mutenia lui, Kasimir nu se mai putea abține; tocmai voia să-l înțepe cu o vorbă acră, dar nu mai apucă. Max Brandauer apăruse în zor mare și intrase în casă ca o vijelie, nu mai înainte de a-i saluta pe cei trei.

— Iar e grăpit domnul cel tânăr, spuse gânditor Thomas. Pariez o Ampaleme contra medaliei tale de aur, Heinrich, că iarăși mi se va da o însărcinare astă seară și, mai precis, o misiune de care doi mucoși ca voi nu trepuie să afle.

— Ia ține-ți fleanca aia scârboasă, îl amenință Heinrich, dacă nu vrei să te iau la refec! Înțeles?

— Așa e, îi dădu dreptate și Kasimir, în felul lui sec. Păcat că nu s-a ales nimic de pariul lui Thomas, căci ar fi putut foarte bine să-și păstreze mult iubita „Ampaleme" și să câștige și medalia atât de prețioasă pentru Heinrich.

În camera de zi a fierarului, bătrâna Brandauer tricota la lumina opaițului, fără să-și ridice ochii de la andrele. Punea atâta zel în îndeletnicirea ei, de parcă de tricotatul ei atârna fericirea lumii. Fierarul ținea în față cartea de rugăciuni și se făcea că citește. În cel mai întunecos colț din cameră stătea Lilga fumându-și îngândurată pipa.

Dacă ar fi fost mai multă lumină s-ar fi văzut că ochii îi aruncau văpăi; fumu strecurând printre buzele strânse vălătuc după vălătuc.

Într-un sfârșit Brandauer închise cartea de rugăciuni și aruncă nevestei o privire întrebătoare, la care aceasta răspunse încuviințând din cap. Se ridică, își luă pipa sa cea lungă și începu s-o îndese atât de ceremonios, lăsând să se vadă că îndeletnicirea îi produce multă plă-

cere; şi-o aprinse apoi şi, după ce scoase câţiva nori groşi de fum, luă cutia cu tutun de pe masă şi i-o întinse ţigăncii.

— Ia tutun, Lilga, dacă ţi l-ai terminat pe al tău!

Mulţumesc, meştere, dar nu este cel pe care îl fumez eu de obicei!

— Dar ce, ai vreun soi mai fin?

— Cam aşa ceva! O ţingărita fumează doar ierburi din care-şi cumpără numai principii.

— Oho! De unde le iei?

— Provin din Orient şi cresc prin munţii de pe unde se trag boiniarii. Acolo, pe coastele Pandicorei, ies fecioarele din neamul meu, noaptea, la lumina stelelor şi culeg cu mâinile lor delicate ierburile, pe care le duc a doua zi la templul zeiţei, pentru ca spiritul viitorului să pogoare asupra lor. Cel care soarbe mirosul acestor plante capătă darul profeţiei, care îl face să priceapă limba astrelor şi să ghicească ce spun liniile palmelor.

— Când erai fată, ai fumat şi tu iarbă din asta?

— Nu.

— Şi cu toate astea, ai fost dăruită cu talentul ghicitului mai mult decât oricine altcineva din neamul tău, nu-i aşa?

— Ba am avut chiar mai multe daruri, răspunse ea mâhnită. Acum au dispărut, şi cu ele s-au dus şi tinereţea şi fericirea mea. Lilga a semănat iubire şi a cules duşmănie, a dăruit fericire şi simţământ şi a primit în schimb dispreţ şi batjocură. Zâmbetul ei s-a transformat în plâns; raiul, în iad, binecuvântarea, în afurisenie, iar paşii i s-au pierdut în umbrele nopţii. În bezna vieţii ei nu mai arde decât o lumină, steaua răzbunării.

— Vorbele îţi sună rău şi trist, de parcă nu ai avea prieteni care să se gândească la tine cu iubire.

— Prieteni? Unde sunt și care le e numele, mă rog frumos?

— Dar noi ce-ți suntem?

— Voi? Prieteni?

Privirea i se întunecă mult mai aprig.

Tăcu un răstimp, după care răspunse:

— Fiul acestui pământ vorbește de iubire; crede în ea și-și jertfește viața pentru ea. Și totuși, iubirea asta nu e altceva decât un strigoi cumplit vederii, dacă îi dai la o parte vălul sclipitor care o ascunde, căci numele ei adevărat este egoismul! Dumnezeul vostru a creat oamenii și îi iubește pentru ca ei să I se roage Lui. Pământul iubește soarele pentru că se încălzește la razele lui. Copilul își iubește părinții pentru că aceștia îi dau tot ce are el nevoie, iar părinții își iubesc copilul pentru că e sânge din sângele lor. Soțul își iubește soția pentru că vrea să fie fericit cu ea. Prietenul își iubește prietenul pentru că are nevoie de el. O, cunosc eu iubirea și devotamentul vostru. Iubirea așa cum o înțelegeți voi mi-a smuls inima din piept, dar eu am învelit-o și am ascuns-o la loc.

— Liîga, tu nu...

— Să taci. Ești bărbat și... creștin, iar eu... îi urăsc deopotrivă!

— Ai de gând să defăimezi sfânta noastră religie, Liîga?

— Nu. Dar vreau să ridic vălul în spatele căruia se ascunde. Ce este dragostea pe care o predicați voi? Ură mocnită și egoism mascat. Vă purtați credința din țară în țară, de la un neam la altul, înfășurată într-un giulgiu însângerat; scoateți creierul din cap și măduva din oasele poporului și vă închipuiți de o moralitate fără de pată. Dar mergeți la cei care vă socotesc eroi și vedeți unde bântuie cu mai multă furie păcatul, la voi sau la

el! ... Dragostea? Nu o cunosc, dar știu prea bine ura și răzbunarea. Propovăduiții fățarnic vorbe mincinoase și lașe. Pe noi în schimb ne-a învățat Bovania să facem ceea ce ni s-a făcut la rândul nostru. Este zeița neiertătoare a răzbunării și o voi sluji atâta timp cât mă vor ține puterile.

Fierarul tăcea, așa că țiganca vorbi mai departe.

— Dar zeitatea noastră este dreaptă; răsplătește bunătatea, chiar dacă nu își trage niciodată obârșia din dragoste, ci din egoism. Albert Brandauer, își aduci aminte de ziua în care țiganca Lilga a fost arestată și trebuia să fie dată pradă peștilor pentru că era socotită vrăjitoare?

Brandauer încuviință din cap.

— M-aș fi înecat cu siguranță chiar dacă eram tânără și frumoasă cum nu era vreuna din neamul vostru. Dar s-a găsit un bărbat puternic care a ieșit din mulțime, m-a luat în barca lui și a dus-o pe malul celălalt, unde a adăpostit-o zile în șir într-o căsuță. Știi cine era bărbatul, nu-i așa?

Fierarul zâmbi.

— Nu-i mare lucru ce a făcut el.

— O, ba da, a făcut tot ce putea să facă mai mult: mi-a salvat viața. Și asta, Lilga nu a putut uita niciodată. În fiecare zi pomenește de el când se roagă la Bovania, iar zeița îl ocrotește pe el dimpreună cu casa lui, aducând fericire în familia lui și binecuvântând tot ce-i iese din mână. Anii mi-au brăzdat chipul și mi-au albit părul; acum, Lilga este țiganca cea urâtă și bătrână. Dar are mâna mai puternică și brațul mai vârtos decât un principe. Pe cel care o urăște îl poate distruge, iar celui care o iubește îl poate aduce fericirea. Poate să răstoarne conți și să pună duci în locul lor. și ...

— Lilga!

— Te îndoiești?

Se ridică şi veni mai aproape de masă. Acum lumina îi cădea din plin pe chip, făcând să-i scapere ochii ca două diamante.

— Trebuie să-ţi aduc dovada, Brandauer? Aminteşte-ţi de noaptea în care nevasta îţi zăcea în dureri şi ai trimis după mine pentru că credeai în puterile unei ţigănci! Nevasta dumitale a născut un băieţel, iar eu l-am scos afară, la lumina stelelor, s-o întreb pe Bovania care va fi soarta lui. Ai vrut să ştii, dar eu am tăcut, căci aflasem ceva măreţ şi de necrezut. V-am dus cu vorba mult timp şi aţi aşteptat în zadar până în ziua de azi să aflaţi. Băieţelul a devenit bărbat şi . . .

Nu-şi duse vorba până la capăt, căci uşa se deschise şi intră Max. Se duse repede la el, îl luă de mână şi-l duse aproape de masă.

— . . . băieţelul a devenit bărbat, vorbi ea mai departe, un bărbat puternic care m-a apărat şi mi-a redat viaţa pe care aproape o pierdusem. Acum spiritul răspîndit mă face să spun ceea ce am păstrat sub tăcere atâta timp.

Ridică mâna şi o puse pe creştetul lui Max:

— Ascultaţi ce veste vă aduc! Prezic că acest creştet este sortit să poarte coroana suverană, acest pumn va strânge sceptrul, iar umerii aceştia vor purta mantila regească. Fiul fierarului va fi suveran. Văd venind oameni mărunţi sau însemnaţi să-i aducă omagiu, la fel ca Lilga, ţiganca, în această seară.

Îngenunche în faţa lui, îşi apăsă fruntea de mâna lui, apoi plecă cu paşi repezi din cameră.

Max înmărmurise, la fel şi părinţii săi. Ştiau prea bine că Lilga nu este o şarlatancă, aşa că cele rostite de ea în această seară le stârni o uimire fără margini.

— Ce-a mai fost şi asta? întrebă Max. Era beată?

— Nu, cu toate că așa mi s-a părut și mie, îi răspunse tatăl. Știu că are un spirit viu și că dintr-o ochire descoperă într-un om lucruri pe care un altul nici măcar nu le-ar bănui. Până în ziua de azi ne-a rămas datoare cu o lămurire din ziua nașterii tale. Dar nu mă așteptam să aud ceva ieșit din comun de la ea. În schimb, ceea ce ne-a spus adineauri este așa de incredibil, că ar trebui să nu ai mintea întreagă ca s-o crezi. Și cu toate astea, ea știe întotdeauna foarte bine ce vorbește.

— Urmărește un scop care nu poate rămâne ascuns multă vreme, își dădu Max cu părerea. M-a uimit felul în care m-a primit, dar vorbele ei m-au lăsat rece. Acum mintea îmi stă la cu totul alte lucruri.

Tată, tu ai o autorizație care îți permite oricând accesul la castel, nu-i așa?

— Da. De ce întrebi?

— Ai putea să mi-o împrumuți și mie?

— Ție? Ce treabă ai la castel?

— Îngăduie-mi să nu-ți răspund acum. Însă poți să fii sigur că e vorba de ceva important, altfel nu îndrăzneam să te rog.

— Hm, de fapt, ducele a făcut permisul doar pentru mine, dar stau și mă gândesc că, dacă treaba e cu adevărat serioasă, atunci...

— Fii liniștit, tată! Vreau să-i aduc ducelui un serviciu de mare însemnătate.

— Dacă-i pe așa, așteaptă puțin!

Fierarul luă lampa de pe masă și se duse în odaia de alături. Se întoarse cu un cartonaș, care avea inscripse pe o parte câteva rânduri, iar pe cealaltă purta sigiliul particular al ducelui.

— Ia-l!

— Mulțumesc! Noapte bună!

Max plecă în camera lui. Avea nevoie de liniște pentru a se putea gândi pe îndelete la evenimentele deloc obișnuite petrecute în ultimele zile. Avea în minte planuri deloc mărunte. Dorea să pornească o luptă pe viață și pe moarte împotriva unui adversar superior lui datorită puterii și posibilităților financiare. Singur, împotriva unei conspirații cu rădăcini adânci și foarte întinse, care făcea uz de cele mai îndoielnice căi pentru a-și atinge scopul secret. Dar nu se temea câtuși de puțin. Simțea că are forța să se lupte chiar și cu o armată întreagă dacă era nevoie. Prima bătălie trebuia dată chiar în această noapte, pentru a-l șterge pe conte de pe fața pământului.

Când ceasul de pe masa lui de scris arătă miezul nopții, se ridică din pat, unde se trântise fără să-și schimbe hainele, și plecă. O luă spre palatul contelui pe drumuri lăturalnice; intră în grădină fără să fie văzut de nimeni. Cunoștea până și ultimul colțișor al grădinii și al palatului, așa că știa exact pe unde trebuia să meargă.

Bătu la o poartă. Straja aflată de partea cealaltă întrebă:

— Cine e?

— Om pașnic! răspunse el și-i arătă permisul.

— Treceți!

Urcă câteva trepte și ajunse în sfârșit pe culoarul unde se afla dormitorul ducelui. Văzu că santinela lipsea de la post, probabil în urma vreunei mașinațiuni a valetului. Acesta nu se afla acolo, ceea ce era lesne de înțeles, fiindcă nu se făcuse încă ora unu. Cercetă ușile și găsi deschisă una din ele. Intră într-o cameră întunecoasă, dar de după draperia ce dădea în altă cameră venea un firicel de lumină, suficient pentru a da ceva lumină. Se duse mai aproape și dădu draperia puțin la o parte. În fața ochilor avea o odaie micuță.

La masă stătea Grunert, valetul. Avea în față câteva ziare ilustrate; citise, așadar, ca să rămână treaz, dar tot adormise până la urmă. Moțăia cu capul căzut pe piept.

Această odăiță dădea în dormitorul ducelui, așa că Max se hotărî să intre. Se strecură ușor pe după draperie, străbătu odăița și ajunse în dormitorul ducelui.

Acesta dormea cu mâinile afară de sub cuvertura de mătase. Max îl atinse ușurel. Ducele se trezi imediat. Deschise ochii împăienjeniți de somn, iar Max îi făcu iute semn să tacă; ducele pricepu, îl recunoscu în sfârșit pe doctor și dădu să se ridice, însă acesta îl opri. Își luă un scaun și-l aduse fără zgomot lângă pat, într-o parte de unde nu ar fi putut fi zărit de după draperie.

Se așeză și se aplecă spre duce:

— Iertare, Alteță! șopti el.

— Ce s-a întâmplat atât de grav, Max, de ai venit la mine în tolul nopții? îl întrebă ducele tot în șoaptă. Cum ai reușit să intri?

— Cu permisul tatălui meu.

— Aha! Obișnuiește să-l dea din mână?

— Doar mie mi l-a dat, Alteță! Vreau să preîntâmpin o spargere care urmează a fi dată în biroul domniei voastre.

— Cine va îndrăzni una ca asta?

— Contele von Hohenegg.

— Contele . . .? Te înșeli, Max!

— Ba știu prea bine.

— Ce dorește?

— Actele de la ospiciu, pe care am avut onoarea să vi le aduc chiar eu.

— A, pricep acum! Dar nu poate să dea singur lovitura!

— E complice cu valetul Grunert. Se pare că Hohenegg a intrat până acum nu de puține ori în biroul domnilei voastre.

— De unde știi?

— Întâmplător am surprins o discuție între cei doi.

— Când trebuie să apară cei doi?

— Fix la unu.

— Grunert doarme în antreu?

— Da.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi venit tu. Sunt orele douăsprezece și zece minute. Vezi dacă valetul mai doarme!

Max trase cu ochiul pe după draperie. Trădătorul se afla în aceeași poziție ca și mai înainte. Când doctorul se întoarse, ducele era deja pregătit să se îmbrace. În timp ce-i dădea o mână de ajutor, Max îl înștiință:

— Doarme încă.

— Astăzi nu era el de serviciu, dar a făcut schimb cu cineva. Când se va trezi, nu va intra în dormitor, ci va căuta să se asigure dacă dorm sau nu. Să lăsăm în jos draperia!

Aranjară patul astfel încât Grunert să creadă că ducele dormea încă acolo.

— Așa, acum vino cu mine în bibliotecă!

Ducele se strecură, urmat de doctor, prin antreul unde dormea valetul, apoi ajunse în birou.

— Așteaptă puțin! șopti el.

Scoase o cheie și deschise un sertar.

— Bun, hai mai departe! Actele sunt acum la mine. În plus, am și o armă pentru orice eventualitate. Tu ai vreuna?

— Da, un revolver.

— Să mergem atunci în bibliotecă!

Aceasta se afla lângă camera de lucru. Intrară şi se aşezară pe o sofa, ascunsă îndărătul rafturilor de cărţi. Max îl informă destul de cuprinzător pe duce, povestind totuşi doar ce era mai important şi ascunzând felul în care aflase despre ceea ce uneltise contele împreună cu Natter, pentru că nu dorea să-l îngrijoreze inutil pe duce şi fiindcă se simţea destul de puternic pentru a zădărnici singur planurile trădătoare ale contelui.

Când isprăvi, se lăsă o linişte adâncă. Bătu ora unu fără un sfert. Puţin înainte de unu, se auzi un zgomot. Max se ridică să vadă ce se petrece.

— Era Grunert, spuse el în şoaptă. S-a dus la birou cu o lanternă.

— Ai vreun chibrit la tine?

— Da.

— Acolo pe masă ai să găseşti o lumânare. O aprinzi de îndată ce contele va intra. După ce intrăm acolo, acoperi intrarea şi restul îl laşi în seama mea!

— Contele! şopti Max.

Aprinse lumânarea şi îşi luă revolverul.

— Înainte!

Ducele se duse la draperie şi aruncă o privire dincolo. Contele Hohenegg venise mascat, dar celor doi nu le fu deloc greu să-l recunoască; stătea la masa de scris a ducelui şi se chinuia să deschidă un sertar. Îşi ridică puţin masca de pe faţă, ca să poată vedea mai bine. Valetul stătea în spatele lui, cu opaiţul în mână, făcându-i lumină. Amândoi erau cu spatele la bibliotecă, aşa că nu băgară de seamă când intrară ducele şi Max Brandauer.

Doctorul păşi uşor spre uşă, acoperind lumânarea cu palma. Ducele, în schimb, făcu câţiva paşi şi spuse:

— A, bună seara, vere!

Contele se întoarse ca fulgerat. De spaimă, servitorul scăpă opaițul din mână. Max luă și el mâna de pe lumânare, pe care o puse pe cămin, ca să lumineze toată camera.

— Alteță! strigă contele.

— Da, eu sunt cel care vă stă dinaintea, domnule conte, și vă cer socoteală pentru toate celelalte acte care au dispărut până acum. Din păcate, astăzi nu veți avea deloc succes, căci hârtiile pe care le căutați sunt în mâinile mele. Înălțimea Sa are ceva de spus?

— Nu, Alteță!

— Grunert, ai de ales între iertare și închisoare. Totul e să mărturisești.

Omul căzu în genunchi.

— Iertare, Alteță! Am să mărturisesc totul!

— Ridică-te! Adu sfeșnicul!

Servitorul dispăru și se întoarse după câteva clipe cu un sfeșnic.

— Luminează-o pe Înălțimea Sa, Grunert! spuse ducele, apoi i se adresă lui Max: Te-ai comportat exemplar și mi-ai fost de mare ajutor. Pentru moment, ești liber. Fii bun și condu-l pe contele von Hohenegg unde crezi că este cel mai departe de ducele tău! Salutări părinților tăi! Noapte bună!

Contele se întoarse ca un automat spre ieșire și plecă. Max îl urma îndeaproape. Servitorul îi însoțea cu opaițul. După ce străjile deschiseră poarta principală, doctorul îi porunci valetului:

— Întoarce-te la duce! Dacă încerci să evadezi va fi vai și-amar de tine. Și nu uita că ești dator ducelui cu o mărturisire sinceră și completă.

Contele mergea fără să scoată un cuvânt. Max mergea chiar lângă el. Deodată, contele se opri:

— Omule, vezi pistolul ăsta?

— Prea bine, Înălțime!

— Bun; dacă nu dispari imediat de lângă mine, te împușc.

— Aici, în mijlocul orașului? Lângă castelul ducelui?

— Chiar aici!

— Ești invitatul meu, spuse Max, scoțând și el revolverul.

— Nemernicule!

— De cine vorbește Înălțimea Sa? De față sunt doar două persoane, dintre care uneia nu i se potrivește acest cuvânt. Vă rog să mergeți mai departe.

— Nici nu mă mișc de aici până nu aflu cum a ajuns la urechile ducelui faptul că aveam să-i fac o vizită?

Max o porni mai departe: contele îl urmă fără să vrea.

— Ei? Cum a aflat ducele?

— Într-un fel foarte aventuros, domnule conte! Alteța Sa dormea când a simțit o mână atingându-l și s-a trezit în fața lui cu un bărbat care i-a povestit cum plănuiește contele von Hohenegg să pătrundă cu forța în biroul său.

— Cine era acest bărbat?

— Eu.

— Dumneata . . .! Cum ai aflat?

— Raportul meu s-a încheiat, domnule conte. Am ajuns la rău. La bună vedere pe mai târziu! . . .

Max o luă pe drumul care ducea la fierăria Curții. Vroia să se odihnească un pic. Clopotele catedralei bătură de două ori. Se făcuseră ceasurile două ale dimineții când Max ajunsese foarte aproape de hanul onorabilei și virtuoasei Barbara Seidenmüller. Nu mai avea decât câțiva pași până acolo, când văzu umbra unei făpturi mici de statură strecurându-se afară din han. Spre ma-

rea lui uimire, îl recunoscu pe Ambrosius Natter, care dispăruse mai devreme atât de misterios.

— Mericourt! şopti Max. Ce-o căuta pe stradă la ora asta? Să-l urmăresc sau nu? Dacă mă iau după el, poate descopăr ceva interesant. Nu-i lucru curat dacă iese din casă la ora asta.

Se hotărî iute şi se luă după el. Acesta mergea ţinându-se aproape de casele de pe marginea drumului, unde întunericul nopţii era întărit de umbrele caselor. Se dovedi până la urmă că Max nici nu avea de ce să fie atât de prevăzător, pentru că Natter nu se întoarse măcar o dată. Era clar că se simţea foarte în siguranţă.

În dreptul ultimelor case, drumul se bifurca, o parte urmând cursul râului, ca să urce apoi către munţi. Cam la trei sferturi de ceas depărtare de oraş, era un loc plin de ruinele unei foste mănăstiri. Pe timpul zilei, locul era ţinta amatorilor de plimbări. Max cunoştea bine împrejurimile, căci pe vremea când era doar un băieţel se căţărase nu de puţine ori pe ziduriile ruinate, cercetând fiecare cotlon.

— Se duce la ruine, murmură el. O la pe drumul principal. Am să i-o iau înainte pe o scurtătură.

În mijlocul curţii fostei mănăstiri se căsca deschizătura unei fântâni secate. Ambrosius Natter se strecură înăuntru. Doctorul ştia prea bine că acolo nu se afla nici o scară sau ceva asemănător pentru a coborî în fântână. Se apropie şi văzu o frânghie fixată în blocul de stâncă, ce ducea la fântână, coborând înăuntrul ei. O trase şi văzu că nu avea decât doi sau trei metri. Trebuie că exista şi altceva pentru a se putea coborî.

Aruncă frânghia în fântână şi se aplecă, vrând să vadă ce adâncime avea fântâna. Trebuia să fie foarte prevăzător, căci, cu tot întunericul, ar fi putut fi văzut. Fântâna era de mult timp acoperită pe jumătate, dar

Tot îi mai rămăsese o adâncime de vreo douăzeci de metri. Deodată, de jos fulgeră o luminiță, care dispăru, însă, imediat. Max se văzu nevoit să renunțe, căci auzi pași apropiindu-se. Sări înapoia unui zid și se așeză la pândă. Ceea ce văzu îl uimi până peste poate. Paisprezece inși coborau unul după altul în fântână. O întrunire secretă! Ardea de nerăbdare să afle ce căutau indivizii aceia acolo, dar nu putea să intre după ei, așa că fu nevoit să se mulțumească cu ceea ce vedea de acolo și să amâne restul cercetării până la venirea zorilor.

Răbdarea îi fu pusă la grea încercare. Dură mai mult de un ceas până ce ieși, în sfârșit, cineva din fântână. Era chiar Natter, urmat îndeaproape de alți doi indivizi.

— Știți de ce am ieșit înainte cu voi? întrebă „aducătorul de lumină" cu voce scăzută.

— Da, îi răspunse unul din însoțitori.

— Flăcăul este un trădător. Am aflat de-abia astăzi când am pus mâna pe scrisoarea lui. Acolo jos l-am lertat, ca să nu vă pun pe voi în pericol, dar nu va scăpa de pedeapsă. Va fi eliminat!

— Cum?

— Ca de obicei. Duceți-vă la locul vostru.

Cei doi dispărură înapoia unui zid. Din fântână ieșeau acum și ceilalți unsprezece. Ultimul ieșit desfăcu frânghia din stâncă și o luă cu el. Unul singur rămăsese pe loc. Natter îi pusese mâna pe umăr.

— În ciuda disprețului pe care ți l-am arătat, începu Natter, să știi că am încredere deplină în tine. Te-am recomandat superiorilor mei și am primit pentru tine o însărcinare care să-ți aducă dovada că mă bizui pe iscusința ta în chestiuni dificile. Ești gata să mă asculți?

— Te ascult și mă supun!

— Vino!

O luă împreună cu el în direcția unde se ascunseseră ceilalți doi mai devreme.

Max auzise tot. Omul era în pericol. Dar ce fel de pericol? Avea oare nevoie de ajutor? Și cum ar fi putut el să-l apere, dacă nu știa despre ce era vorba? Și apoi, era foarte important ca prezența lui să nu fie descoperită, așa că se hotărî să nu intervină cu nimic.

După un răstimp, auzi un strigăt. Să fi fost un strigăt de ajutor? Ciuli urechile în liniștea nopții, dar nu mai auzi nimic. De-abia după mult timp îi ajunse la urechi zgomot de pași. Omul cel scund plecă împreună cu cei sosiți. Cel pe care îl numise trădător nu era cu el.

— Și-a meritat soarta, spuse Natter sec. Să-l înghită focurile iadului! Este al doilea care-și primește pe drept pedeapsa. Plecați acum! De ziua celor șapte frați ne vom vedea pentru ultima dată în acest loc, căci de atunci nu vom mai avea nevoie să ne ascundem.

Ridică mâna în semn de salut; cei doi se înclinară respectuos și se îndepărtară. Așteptă până ce pașii nu li se mai auziră și o porni apoi pe urma lor. „Aducătorii de lumină" aveau obiceiul de a părăsi în grupuri mici locurile de întrunire, pentru a nu isca suspicluni.

De-abia acum ieși și Max din ascunzătoarea lui. Șopti ca pentru sine: „L-a omorât. Trebuie să văd în ce mod."

O luă în aceeași direcție ca și misterioșii vizitatori nocturni. Cercetă locul, dar nu descoperi nimic. „Este prea întuneric, își spuse Max în sinea lui. Am să mă întorc mâine pe lumina zilei și am să găsesc negreșit ce caut." Îndrăzni să se avânte pe drumul principal numai după ce fu sigur că nu mai rămăsese nici urmă

de conspiratori pe acolo. După o noapte plină de peripeții, se întorcea acum în oraș.

Se duse acasă, își luă o frânghie de aceeași lungime ca cea de la fântână, o lanternă cu blendă, un ciocan, un clește și alte câteva ustensile de care ar fi putut avea nevoie.

Ieși din camera lui. Coborî scările și din atelier îi ajunse la urechi un căscat zgomotos:

— Uaaah! Uu...aah! Thomas Schupert, ce prost și nătâng poți să fii! De-apia e ora cinci dimineața; ai mai fi putut să stai în pat! Dar țiganca asta vrăjitoare nu m-a lăsat să dorm liniștit! Mi-a apărut în vis, m-a hăituit și m-a vânat ca un duh rău, apoi m-a zgâriat și m-a mușcat. Pine că n-a fost decât un vis, altfel vreo zece săptămâni nu mai dădeam eu ochii cu puna Parpara Seidenmüller!

Max intră în atelier, găsindu-l pe vălcăreț gata să se îmbrace.

— Bună dimineața, Thomas!

— Pună rău, domnule doctor! Dar ce, nici dumneavoastră nu aveți somn? Sau te pomenești că nici dumneavoastră nu v-a dat pace vrăjitoarea?

— Vrei să te apuci de lucru?

— Aș vrea pucuros, dar nu pot, că-i trezesc pe cellalți.

— Am un plan la care vreau să te fac părtaș. Ești de acord?

— La ordin, domnule doctor!

— Îmbracă-te și mai ales nu-ți uita pipa de dimineață!

— Hm; domnule doctor, mi s-a terminat tutunul.

— Ia atunci o țigară!

— Mulțam frumos! Ampaleme?

— Nu, cubaneză.

— Merge şi cupaneza, chiar dacă nu-i aşa de fină cu Ampalema.

Ieşiră amândoi în răcoarea dimineţii. Oraşul nu se trezise încă la viaţă. De-abia după un timp se întâlniră cu primele căruţe care duceau laptele şi care inaugurau forfota cotidiană a străzii. Max nu avea chef de discuţii; îşi urma firul gândurilor şi nu se opri din meditaţie decât când ajunse la ruine. Se duse spre locul unde stătuse ascuns noaptea trecută.

Printre ruine era iarbă crescută din belşug. La poalele colinei se deschidea o râpă înconjurată de stânci, ale cărei margini erau umbrite de crengile vânjoase ale unui brad bătrân. Max se opri şi se întoarse către calfă:

— Thomas, acolo jos a fost ucis cineva azi-noapte.

Bravul Schubert se scutură înfiorat. Făcu ochii mari şi se dădu înapoi.

— Ucis? Omorât? Mii de trăsnete! Dar cine? Dar de către cine? N-am fost eu, domnule doctor!

— Nu, n-ai fost tu, zâmbi Max. Am stat ascuns nu departe de aici, dar nu am putut să intervin şi nici să verific după aceea. Hai să vedem dacă descoperim ceva!

— La ordin, domnule doctor! Mă apuc imediat de căutat. Poate că pietul om nici nu a murit şi reuşim să-l salvăm.

Căutară temeinic, dar nu găsiră nimic, până ce Max ajunse la bradul cel stufos. Cercetă cu atenţie şi văzu că iarba era călcată în picioare.

— Ce zici de locul ăsta, Thomas?

— Ce să zic, dom' doctor? Cred că aici a avut loc o trântă pe cinste.

Max îşi ridică privirea şi văzu ceva despre care era sigur că avea legătură cu cele petrecute în cursul nopţii. De o creangă a bradului atârnau două laţuri de frânghie groasă din cânepă, care trebuie că susţinuseră

greutăți destul de mari, căci lemnul era ros destul de adânc. Amândouă laturile erau tăiate cu un cuțit, una mai demult și alta chiar în noaptea trecută, după cum o arăta culoarea aforii.

— La uită-te mai bine la frânghiile astea, Thomas!

— La ordin, domnule doctor! Să înghit pe loc nicovala mea dacă aici nu au fost spânzurați doi flăcăi și apoi sfoara a fost tăiată!

— Crezi că s-au spânzurat singuri?

— În nici un caz! Nu prea știu ca cineva să se spânzure de punăvoie.

— Și urmele din iarbă?

— Se vede ca și cum cei doi s-ar fi împotrivit.

— Un laț a fost făcut noaptea trecută, iar celălalt e vechi de cel mult trei săptămâni. Ai auzit în tot răstimpul ăsta că s-ar fi executat vreo spânzurare aici?

— Nu.

— Prin urmare, victimele au fost spânzurate fără nici o judecată. Ucigașii trebuie că după aceea au tăiat frânghiile și...

Se duse la marginea răpei și se aplecă în josul ei. Pe stânca goleșă, acoperită doar ici și colo cu tufe scuturate, se vedeau bine urme de corp prăbușit în prăpastie.

— ...și, continuă el, victimele și-au găsit mormântul aici jos.

— Așa e, încuviință Thomas, uitându-se și el în jos. Trebuie să facem imediat raport, domnule doctor!

Max se duse la fântână și dădu drumul unui capăt de frânghie înăuntru, după ce mai înainte fixase celălalt capăt de stâncă.

— Trebuie să coborâm în fântână.

— Jos? Dar de ce, domnule doctor? S-a petrecut și acolo vreo crimă?

— Nu. Tu rămâi deocamdată sus să stai de pază.

— E prea devreme să apară cineva pe aici.

Max cercetă peretele interior al fântânii. Nu văzu nici o scară; scutură frânghia și-și dădu seama că se împiedica de un obstacol. Se uită mai atent și văzu un piron de fier înfipt în perete.

Enigma era dezlegată. Probabil că se putea coborî pe o scară făcută din cuie bătute unul după celălalt. Frânghia nu avea alt scop decât să ușureze accesul până la primul piron, care era înfipt adânc, să nu poată fi văzut de sus prea ușor de vreun ochi indiscret.

Max se lăsă în jos pe frânghie și se convinse că presupunerile lui erau întemeiate.

Ajunse repede în fundul fântânii. Scoase lanterna, o aprinse și făcu lumină împrejur. Nu văzu decât pereții care aici jos erau formați din patru plăci pătrate. Într-un spațiu atât de îngust nu ar fi avut loc paisprezece persoane. Luă ciocanul și începu să lovească pereții, până ce auzi sunând a gol. Apăsă, și două plăci puse una peste cealaltă se mișcară greoi înspre interior, lăsând la iveală o deschizătură îndeajuns de mare pentru a lăsa să intre un om, dacă se ghemuia puțin.

Pătrunse înăuntru. Cele două plăci se închiseră singure la loc, datorită greutății lor. Se afla într-o încăpere de circa trei metri, pătrată, căptușită șărăcăcios de jur-împrejur. Tavanul era susținut de niște stâlpi de lemn. În mijloc era o masă grosolan cioplită, care la un capăt avea un scaun țintuit în două bârne, în timp ce pe lângă pereți erau așezate bănci cioplite la fel de simplu.

Cercetă cu băgare de seamă încăperea, dar nu descoperi nimic care să arate că acolo avusese loc o întrunire secretă doar cu câteva ore în urmă.

Ieşi din fântână şi se uită în sus. Când era copil se juca adesea pe aici cu colegii de clasă, de aceea descoperirea de acum i se părea extraordinar de aventuroasă. Stinse apoi lanterna, o băgă la loc şi urcă înapoi afară.

Thomas îl aştepta sprijinit de o stâncă.

— Ce mult a durat, domnule doctor. Eram gata să vin după dumneavoastră!

— Nu era nevoie, dragă Schubert! M-am descurcat şi singur.

– Pot să vă întrep dacă aţi găsit ceva? Sunt sigur că aţi crezut că veţi găsi leşurile celor doi, aruncate acolo.

— Nu le-am găsit, îi răspunse Max, lăsându-l pe Thomas să-şi închipuie ce vroia el. Cu toate că era convins de discreţia şi de fidelitatea lui, consideră că era mai bine să păstreze taina scopului plimbării sale cu noaptea în cap. Vorbi apoi mai departe: poate că ne-am înşelat când ne-am închipuit că acolo aù fost spânzuraţi nişte oameni. Cel mai bine e să nu spunem nimănui ce am descoperit, căci, oricum, nu avem decât presupuneri.

— Aşa voi face, domnule doctor. Că doar nu pe mine m-au spânzurat de copac şi apoi, toată viaţa mea m-am ferit de poliţie şi de judecători. De la mine n-o să afle nimeni unde am fost astăzi.

— Nici Barbara? îl întrebă Max zâmbind, gândindu-se la ce-i spusese de dimineaţă calfa.

— Nici Parpara, domnule doctor, îl asigură el. O muiere nu prea ştie să păstreze un secret.

Când ajunseră acasă, găsiră tot atelierul fierbând de agitaţie.

Lilga, ţiganca, dispăruse.

Cea care aflase prima fusese bătrâna Brandauer, când se dusese cu un ceas în urmă să-i ducă Lilgăi micul dejun; bătuse la uşa ei, dar, văzând că nu primeşte nici un răspuns, intrase şi găsise odaia goală. Patul era neatins şi totul arăta că Lilga plecase de îndată ce toată suflarea din casă căzuse în braţele somnului.

La vestea dispariţiei Lilgăi, Max fu fulgerat de o bănuială cumplită. Îşi aduse aminte de discuţia contelui Hohenegg cu Natter, care promisese că va şti el să o anihileze pe gitană. Dar, după ce cercetă fugar camera, şi nu găsi nimic care să arate că ar fi fost luată cu forţa, se linişti. Dacă stătea să se gândească bine, Natter încă nu avusese cum să o răpească pe Lilga, căci nu avusese timpul trebuincios pentru a pregăti un plan atât de sumbru.

Dispariţia Lilgăi încurca planurile lui Max. Ar fi vrut să-i pună anumite întrebări despre relaţia ei cu contele Hohenegg, întrebări care rămâneau acum fără putinţă de răspuns. Era posibil ca ţiganca să fi dispărut tocmai ca să ocolească aceste întrebări. Pe de altă parte, Max se bucura că femeia fugise, zădărnicind astfel complotul lui Natter. Cu o zi în urmă, Max, luat de vâltoarea evenimentelor, uitase să o mai prevină pe Lilga de primejdia care o păndea, iar acum nu mai avea cum s-o dreagă. Îşi propuse, în schimb, să nu-l scape din ochi pe Natter şi să dibuiască fiecare pas pe care acesta îl va întreprinde împotriva Lilgăi. În acest fel putea s-o ocrotească din umbră pe Lilga şi să ia măsurile cuvenite.

Dacă Max ar fi ştiut ce se petrecea chiar în acel moment la palatul contelui Hohenegg, întâmplarea care-i tulburase familia i-ar fi devenit limpede ca lumina zilei. În castel, contele Hohenegg se plimba ca un leu în cuşcă şi nici un servitor nu îndrăznea să se

apropie de el. Ce se întâmplase? După discuția de dimineață la care trăsese și Max cu urechea, contele se dusese în bibliotecă. Vroia să vadă niște acte pe care le pusese bine într-un sertar secret și să se asigure că mai erau acolo. Îi trecuse prin gând că locul unde le ținuse până atunci nu era suficient de sigur, dat fiind că Lilga îl descoperise secretele. Cine-i putea garanta că Lilga nu va intra din nou acolo, să-i fure prețioasele documente secrete, pricinuindu-i astfel o pagubă importantă și foarte primejdioasă? Doar cu două zile în urmă îi dovedise că știa prea bine drumul secret spre bibliotecă! Iată pricina pentru care dorea să scoată actele de acolo și să le ascundă în alt loc mai sigur. Dar când deschisese sertarul, avusese parte de o mare surpriză: era... gol! În prima clipă rămăsese ca paralizat și prin minte nu-i trecuse decât un singur gând: Lilga! Numai ea putea să fi fost! Se răzbunase pentru fiul ei pe care i-l omorâse el; așa se gândise ea să-l atingă în punctul cel mai vulnerabil! Și numai cu o zi înainte îi spusese lui Natter că Lilga nu deținea nici o dovadă concretă împotriva lui, iar acum se vedea nevoit să admită că femeia aceasta îl avea pe deplin la mână. Îi venea să intre în pământ de ciudă că fusese cel mai mare nătărău, fiindcă nu dusese la loc sigur hârtiile imediat ce aflase că Max Brandauer o eliberase pe Lilga. Dușmanca lui de moarte îl punea acum în pericol munca de o viață! Ce se întâmpla dacă Lilga făcea uz imediat de dovezile acelea atât de incriminatoare? Era pierdut, iar revolta care urma să aibă loc în ziua celor șapte frați venea prea târziu pentru el! Cunoștea el prea bine caracterul Lilgăi! Știa, sau își închipuia că știe, că gitana avea să-l terorizeze până ce va considera că recolta este numai bună de strâns. Dar Hohenegg nu era el omul care să stea și să privească

liniștit cum i se pune lațul în jurul gâtului. Mai era timp să sfâșie lațul dintr-o lovitură. Nu avea să mai piardă nici o clipă pentru a acționa în consecință. După ce se calmă și reflectă cu mintea limpede la ce avea de făcut, îl chemă pe Natter la el. Avură o discuție foarte lungă. Dar cele întâmplate ulterior dovediră că puterea contelui începea să fie limitată. După opt zile, contele trădător tot nu izbuti să afle unde se ascundea gitana. Se vedea nevoit să considere documentele pierdute... Răzbunarea gitanei începuse.

15. DOI PRIETÈNI DIN COPILĂRIE

Scrisoarea întâi:

Constantinopol, 8 iunie 18...

Dragă Max!

Fregata mea se află pe drumul de întoarcere din Indiile Orientale. Când scrisoarea mea va ajunge la tine, eu voi fi deja la castelul Falkenau din Karlshafen. Corabia mea se cere a fi trasă la doc, pentru că a suferit câteva stricăciuni minore, prin urmare, sunt nevoit să-mi iau câteva săptămâni de vacanță. Aș fi preferat să mă duc în ținutul meu natal, Norlandia, dar tatăl meu, care, după cum știi, se află aici ca emisar norlandez, dorește să mergem la proprietatea noastră din Sudlandia — motivul ți-l voi destăinui mai târziu.

Trebuie să-ți mărturisesc că nu mă bucur de timpul acesta liber care mă așteaptă. Mă aflu într-o dispoziție sufletească deosebită, care m-a împins să scriu această scrisoare celui mai bun prieten care îmi ești chiar tu.

Dragă Max! Ai trăit vreodată ceea ce se numește dragoste? Nu vorbesc despre pasiunea aceea care se stinge la fel de repede precum s-a aprins, ci de dragostea care îți încălzește întreaga ființă cu flacăra ei a cărei lumină te face să spui: mi-am găsit steaua călăuzi-

lonire a vieții și dacă ar apune vreodată, viața mea nu ar fi decât o înșiruire de nopți reci și întunecate.

Dar nu vreau să-ți vorbesc în parabole; mai bine să-ți povestesc totul de-a fir a păr!

Mă aflam în Egipt; duceam o depeșă către vicerege. Afacerile din Cairo se derulaseră repede și tocmai îmi luam rămas-bun de la khediv, când m-am hotărât să mai zăbovesc câteva zile pe acolo. Trebuie să cunoști orașul ca să privești hotărârea mea ca pe ceva de la sine înțeles. Nu degeaba este numit Cairo Grand el Kahiva — Cuceritorul; un apusean aflat pentru prima dată în cercul acesta magic care este viața orientală, este de-a dreptul cucerit de minunile și desfătările acestui oraș. Ziua mi-o petreceam fumând o pipă fină de Așsuan. Din cauza arșiței de peste zi nu ieșeam afară decât seara; voiam să trăiesc o aventură din amintirea căreia să mă hrănesc apoi mult timp.

Era într-o seară minunată, cum numai prin aceste locuri poate exista. Închiriasem o barcă și înfruntam valurile molcome ale Nilului, mai precis, mă lăsam dus de apă și visam în voie. Tocmai lăsasem de o bună bucată de vreme orașul în urmă și mergeam de unul singur înainte, când deodată am zărit o gondolă în care vâsleau cinci sclavi negri. În gondolă se aflau două femei înfășurate din cap până în picioare în văluri, care ieșiseră ca și mine să se bucure de răcoarea serii. Cine erau aceste femei? De unde veneau și, mai ales, puteam care să îndrăznesc să le adresez un cuvânt la o depărtare atât de mare de oraș? Nu, nu puteam, căci negrii le-ar fi pârât imediat. Așadar, am mers ușurel în urma lor, călăuzindu-mă după vălurile albe ca după o stea luminoasă. Mai sus de oraș fluviul face un cot, unde firește că apa este mai liniștită, gondola tocmai ajunsese acolo, când își făcu apariția o

ambarcaţiune care trebuie că zăbovise cam mult timp pe acolo şi acum părea să se îndrepte spre Bulak. Gondola ajunsese chiar în dreptul carenei ambarcaţiunii cu pricina, dar încerca să o ocolească. Era o dahabiie încărcată cu siminichie. După ea venea o sandală, o barcă dintr-acelea specifice pentru zona Nilului, uşoară şi rapidă. Era prea târziu pentru gondolă să facă un ocol, aşa că, cu toate străduinţile sclavilor, gondola nimeri chiar între cele două corăbii. Siajul o legăna edravăn încolo şi încoace, ca pe o coajă de nucă, şi nu alta!

Cele două femei îşi pierduseră cumpătul şi începuseră să strige după ajutor. Una din ele nu se mai ţinea de bord; un val ridică gondola, femeia îşi pierdu echilibrul şi fu aruncată în apă. Bănuiam că aşa se va întâmpla, aşa că într-o clipită ajunsei cu barca mea acolo. Mă aruncai în apă şi reuşii s-o prind pe nefericită. Cum apa era foarte agitată, îmi era imposibil să mai ajung înapoi la barca mea, aşa că m-am întins pe spate, am luat femeia în braţe şi am înotat la mal. Am ajuns înaintea sclavilor. Am culcat-o la pământ şi i-am scos vălul care-i acoperea capul şi umerii. Atunci am sărit ca ars îndărăt. Poţi oare să-ţi imaginezi, dragă Max, că există vreo frumuseţe a cărei vedere să te sperie pur şi simplu? Am avut sentimentul că pătrunsesem nechemat într-un sanctuar. Dacă una din acele zâne care ne-au vrăjit copilăria ar coborî din ceruri să aducă muritorilor dovada frumuseţii absolute, cu greu s-ar putea măsura cu fata care zăcea inconştientă sub privirile mele. Cred că îţi cunoşti prietenul, aşa că mulţumesc cerului că nu m-ai văzut în acele clipe. Îţi dau cuvântul meu de onoare că m-am purtat ca un copil. Stăteam în faţa ei ca un băietan speriat că a fost prins furând ceva, aşa mă pierdusem cu firea la vederea acelei frumuseţi. Şi totuşi, vraja care mă cuprinsese s-a

destrămat la scurt timp. Un vâslaș îmi trăsese barca la mal, ca și gondola de altfel. Cea de-a doua femeie înfășurată în valuri veni repede spre însoțitoarea sa leșinată.

— Suleika, Suleika! striga ea îngrozită. O, Fatima, măreață fiică a Profetului, nu o lăsa să moară!

De-abia acum mi-am dat seama că trebuie să fac ceva. Pusei mâna pe inima fetei și simții pulsul slab.

— Trăiește! strigai eu, răsuflând ușurat. Mâna morții n-a fost îndeajuns de rapidă ca să secere această minunată floare din Cairo!

— Trăiește! strigă și femeia în culmea fericirii, după care se aruncă peste ființa inconștientă. Își dădu vălul de pe față și începu să-i sărute frenetic fruntea, obrajii și buzele. Da, trăiește! Îți mulțumesc, străine! Allah să te răsplătească înmiit pentru fapta ta!

Adevărat îți spun, Max, că în acel moment aș fi dat toată răsplata lui Allah numai să fi fost eu cel care-i săruta buzele preafrumoasei. Am îngenuncheat lângă ea, mi-am strecurat ușurel brațul pe după cap, care și-a revărsat toată bogăția buclelor pe brațul meu.

— Cine este? Cine sunteți? am întrebat apoi, fără vreun scop precis, doar așa, ca să nu tac.

— Sunt Aimee, favorita viceregelui. Ea este Suleika. Dar tu cine ești? Vreun franc?

Și ea era frumoasă, deși avea câțiva ani în plus față de cealaltă. Vorbea franțuzește pentru ca servitorii să nu o înțeleagă. Am presupus, firește, că știa și să citească. Tot în genunchi stând, am scos cu mâna care-mi rămăsese liberă cartea mea de vizită.

— Ia-o și citește numele meu!

Am vrut să mai spun ceva, dar nu am mai apucat. Bărbatul care stătuse la cârma gondolei venise la noi.

— De ce-ţi laşi chipul să lumineze un bărbat căruia nu-i aparţii? o repezi el pe Aimee.

Vorbise foarte aspru. Femeia se întoarse şi-şi trase la loc vălul pe ochi.

— Rămâi cu bine, străine! Aimee îţi mulţumeşte. Va şti cum să aibă grijă mai departe de prietena ei.

— Suleika este soţia cuiva?

— Până acum, nu.

— A cui fiică este?

— Nu pot să-ţi spun. Îţi mulţumesc încă o dată şi rămâi sănătos!

Îmi dădu mâna — o mare îndrăzneală pentru o orientală, poţi să fii convins. I-am sărutat vârfurile degetelor şi m-am dus apoi ca prin vis înapoi la barca mea. Tot ca prin vis am ajuns acasă.

Poţi să-ţi închipui că primul gând care mi-a apărut în minte în dimineaţa următoare era legat de aventura de peste noapte. Mi-am zis atunci că nu voi pleca din Cairo mai înainte de a face orice ca s-o găsesc pe frumoasa necunoscută.

Cu toate acestea, am fost nevoit să plec. Chiar în acea zi am primit ordin să mă îndrept spre Alger. Mă crezi că niciodată nu mi-a picat mai greu executarea unui ordin? În prima zi de călătorie m-am purtat ca un automat şi am fost nevoit să-mi adun toate puterile pentru ca subordonaţii mei să nu-şi dea seama că eram distrus. Nutream speranţa că timpul va şterge urmele celor trăite, dar în zadar. Chiar şi astăzi, când au trecut săptămâni de atunci, chipul Suleikăi îmi stă dinaintea ochilor, fie că-i zi, fie că-i noapte. Este posibil, Max, ca Dumnezeu să trimită un înger în calea unui om, pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară, cu tot cu speranţele omului? Eu, unul, nu cred. Ba mai mult, sunt încredinţat că Providenţa care ne-a

încrucișat drumurile va ști să găsească mijloace pentru a face să ni se întâlnească și inimile, care, așa cum simt cu toată ființa mea, aparțin una celeilalte pentru toată viața. În prezent sunt într-o stare deplorabilă; nu pot să fac nimic. Îmi doresc să se întâmple ceva care să mă pună în mișcare cu trup și suflet, altfel sunt în primejdie să mă pierd. În orice caz, o mică schimbare tot se anunță pentru viitorul apropiat. Tatăl meu mi-a spus că faimosul Nurvan-pașa, marele amiral al padișahului, urmează să vină în Sudlandia din pricini pe care nu le cunoaște și l-a invitat să locuiască în castelul nostru de acolo. Ei doi sunt buni prieteni; s-au cunoscut aici și se înțeleg foarte bine cu toate că, politic vorbind, sunt în tabere opuse. De altfel, cred că tatăl meu l-a invitat la noi și din alte motive. Se pare că vizita lui Nurvan stă în legătură cu actuala politică dusă de Sudlandia, așa că tata speră că, având-l chiar la noi în casă, va putea afla mai multe. În orice caz, în aer plutește ceva. Din păcate, nu pot să spun și ce, pentru că am fost prea mult plecat pe mare și m-am cam înstrăinat de situația internă a țării. Dar faptul că prințul moștenitor și prințesa din Sudlandia se află în vizită în Nordlandia, mai mult ca sigur în urma unei invitații din partea contelui von Hohenegg, legat cu iminenta vizită a lui Nurvan-pașa în Sudlandia, cam dau de gândit. Se știe că Sudlandia nu are nici un mare comandant de marină pe care să se bizuie în caz de război. Să fie oare...? Dar nu are rost să văd mistere acolo unde nu sunt; totul poate să fie doar rodul imaginației mele.

Tie cum îți merge, dragă Max? Tot mai pregeți să începi o carieră publică? Îți spun pentru a suta oară că patria noastră are nevoie de oameni bine pregătiți ca tine, mai ales acum, când se cere o contrapondere

în fața contelui Hohenegg, care a dus o politică deloc fructuoasă pentru Nordlandia. Dar tu ești singurul care decide, așa că nu-ți mai țin nici o predică. Salută-ți părinții cu drag din partea mea!

Al tău.
ARTUR VON FALKENAU

Scrisoarea a doua:

Fürstenberg, 22 iunie 18...

Dragă Artur!

Bănuiești ce gând mi-a trecut prima dată prin minte când am dat citire scrisorii tale? Nu, n-ai să ghicești, nu ai cum să ghicești! Când am citit despre suferințele tale din dragoste; am pus jos scrisoarea, m-am lăsat moale pe scaun, am închis ochii și mi-am spus, în parte bucuros, în parte îndurerat: „Și tu, Brutus, fiul meu?"

De fapt, aș fi putut să-mi încheiu scrisoarea cu aceste vorbe care spun totul. Ție, prietenul meu cel mai bun, care te afli în aceeași situație ca și mine, ți-ar fi fost de ajuns numai atât pentru a înțelege. Însă cred că dorești să afli mai multe și apoi, încrederea pe care mi-ai arătat-o îmi cere să-mi deschid și eu sufletul în fața ta.

Trebuie să-mi cer iertare dinainte că nu-ți voi vorbi la fel de sincer pe cât îmi dă ghes inima și că nu voi dezvălui nici un nume. Mă aflu într-o situație deosebită. Sunt urmărit la tot pasul de spioni. Nu-i văd, dar îi simt. Da, dragul meu, Max a devenit o personalitate importantă și acesta e încă un motiv pentru care sunt nevoit să păstrez o rezervă față de tine. Scrisoarea mea ar putea ajunge foarte ușor pe mâini nedorite. Iar tânăra ființă de care voi vorbi și care nu are habar că o ador, este în ochii mei prea sus pentru a o compromite

prin scrisoarea aceasta. Dar tu, prietenul meu, poate vei ghici despre cine este vorba, chiar dacă îl voi trece sub tăcere numele.

Am văzut-o în suita contelui cel tânăr, „drăguţul conte", pe care tu trebuie să-l cunoşti prea bine. Dar dacă ai afla ce planuri urzeşte tatăl lui împreună cu el, te vei mira şi probabil nu ai crede.

Acestea sunt noutăţile. Mai mult nu pot să-ţi spun despre cele trăite de mine în ultimele zile. Şi nici nu ai de ce să afli mai multe! Eşti umblat prin lumea întreagă şi ai mintea iscusită, aşa că nu-ţi va fi greu să-ţi faci o idee despre tot talmeş-balmeşul meu de aluzii.

Parcă te şi văd cum dai din cap şi şopteşti gânditor ca pentru tine: „Max, Max, bagă-ţi minţile în cap! Floarea pe care ai pus ochii nu-i pentru tine. Gândeşte-te la originea ta socială!" Aşa am şi făcut, dragă prietene şi tovarăş de suferinţă! Am făcut-o de sute de ori, de mii de ori! Raţiunea mi-a spus tot de atâtea ori că trebuie să alung din inimă această dragoste, că totul nu e decât o sminteală şi o himeră. Dar sufletul îmi dă curaj şi-mi spune: mergi mai departe şi aşteaptă răbdător! Artur, tu mă cunoşti şi ştii că în general sunt un om cumpătat, raţional şi potrivnic tuturor fantezilor. Şi totuşi, omul acesta calculat se agaţă cu toate puterile lui de această dragoste. Mă întrebi dacă e posibil ca Dumnezeu să aducă în calea unui om un înger pentru ca în clipa următoare să-l facă să dispară? Nu, Artur, nu e posibil! Dar cred, ca şi tine, într-o voinţă divină care-l ajută mult pe om când acesta i se abandonează ei. Habar nu am pe ce drumuri ne va duce. Providenţa, căci raţiunea pare că ni se împotriveşte. Însă un lucru e sigur: în mod miraculos, iubirea aceasta lipsită de şanse nu mă doboară, nu, ba dimpotrivă, îmi dă puteri şi mă face curios de fericit şi de liber.

Știi, Artur, că nu sunt un visător. Chiar și sentimentul acesta puternic care mi-a copleșit inima nu m-a făcut să-mi pierd capul. Nu trebuie să mă pierd cu firea, mai ales acum, când se pregătesc lucruri mari pentru Norlandia. O întâmplare deosebită mi-a dat posibilitatea să fiu martorul unor secrete care-mi solicită întreaga atenție și vigilență. Doar în nopțile liniștite am timp să visez la steaua care mi-a luminat viața și pe care trebuie s-o urmez, căci de ea atârnă toată fericirea și tot norocul meu.

Resimt cu durere faptul că tu, dragă Artur, nu ești lângă mine. Misiunea pe care o am de dus până la capăt e grea și aproape că îmi depășește puterile. Ar fi o mare mângâiere pentru mine dacă aș avea aproape un prieten de încredere cu care să-mi împărtășesc gândurile și temerile. Dar mi se pare că locul tău nu este acum în Norlandia, ci acolo unde te-a trimis tatăl tău. Am aflat și eu că Nurvan-pașa trebuie să sosească în Sudlandia. Salut ca pe o mare favoare a sorții faptul că inamicul cel mai puternic al Norlandiei, sau mai bine-zis, al președintelui norlandez al consiliului de miniștri urmează să locuiască sub acoperișul tău. Poate vei reuși să afli ceva important, servindu-ți astfel patria, pe care o așteaptă, după cum mi se pare, vremuri grele.

Ai observat că destinele noastre se aseamănă? Amândoi am găsit steaua călăuzitoare. Steaua ta ți-a dispărut pentru moment și nu știi sub ce nor să o cauți; a mea își vede de drumul ei la o distanță pesemne de neajuns. Dar sălășluiește în mine convingerea fermă, că norii care ți-au acoperit fruntea se vor da lo parte la timpul potrivit și că astrul meu își va părăsi traiectoria intangibilă pentru a-și revărsa căldura și lumina asupra vieții mele. Să așteptăm amândoi cu în-

vredere acest moment, fără ca între timp să pierdem din ochi ceea ce este cel mai urgent, patria noastră, care în aceste vremuri grele se bizuie pe fiecare dintre fiii ei.

Prietenul tău de nădejde,
MAX BRANDAUER

Scrisoarea a treia:

Karlshafen, 28 iunie 18...

Dragă Max!

Iartă-mă dacă te iau pe nepregătite, dar nu-mi pot stăpâni bucuria. Imaginează-ţi că soarele meu a apărut iarăşi la orizont! Norii s-au dat la o parte! Şi ea... locuieşte în casa mea! Dar acestea sunt lucruri pe care nu le poţi pricepe aşa dintr-odată. Îngăduie-mi, prin urmare, să mă aştern la povestit!

La o zi după sosirea mea aici m-am dus să fac o plimbare pe chei. Poţi să fii sigur că nu eram stăpânit de gândurile cele mai roz. Deodată, am văzut un velier care se apropia cu o viteză care mi-a atras atenţia de navigator.

Imediat mi-am dat seama că era un iaht cu tachelaj deosebit. Corabia mică şi zveltă de-abia dacă mânuia patruzeci de picioare; avea carena aşa de ascuţită, încât părea că o pândeşte pericolul de a se răsturna. M-am gândit că trebuie să fie manevrată de cineva foarte priceput.

Ajunse în sfârşit în port, făcu o voltă îndrăzneaţă şi se opri chiar în dreptul locului de pe chei unde mă aflam eu. La dunetă am văzut un bărbat înalt, cu barbă neagră, îmbrăcat cu veşminte turceşti, care dădea comenzi unui echipaj format din patru marinari de aceeaşi obârşie. Lângă el se afla o femeie tolănită în-

tr-un șezlong de mătase verde. Era înfășurată în văluri și părea să fie atentă la tot ce se petrece în jurul ei.

Se coborâră pânzele și corabia ancoră chiar la peretele de piatră unde stăteam eu.

— Ahoi, omule! strigă turcul.

Pe mine mă strigase. Trebuie să-ți spun că eram îmbrăcat în haine de marinar, așa cum fac de câte ori mă duc pe acasă. Iahtul îmi stârnise curiozitatea, de aceea mă bucuram că cel de la bord mă luase drept un matroz care-și făcuse drum pe acolo pentru a găsi ceva de lucru. Dintr-un salt am fost la bordul iahtului. Și acum vine ceva care te va uimi. Nici nu apucă turcul să mă măsoare prea bine din priviri, că se dădu perplex un pas înapoi și strigă: „Brandauer! Prietene, e im... se întrerupse și se plesni cu palma peste frunte, e imposibil! Și totuși, fiul lui trebuie să fie! Cum te numești? — „Frick Wilmers", îi răspunsei eu, sub o inspirație de moment. Voiam să aflu de unde știa turcul acesta numele de Brandauer. „Să înțeleg că ești american?" „Nu, norlandez." „Așa deci! Cunoști Fürstenbergul, capitala țării?" „Aici m-am născut." Dar numele pe care l-am rostit eu?" „Brandauer? Pe aici există un singur Brandauer, și acesta este fierarul ducelui." „Așa e! Am crezut că ești fiul lui, căci arăți exact ca el când era tânăr. Ești marinar?" „Da, sunt navigtor." „Pe ce corabie?" „N-am nici un angajament acum." „Îmi placi. Nu vrei să intri în slujba mea?" „Cum și unde?" „Pe timpul șederii mele aici. Voi locui la castelul Falkenau."

De uimire, mai-mai să mă dau de gol. Acest om era Nurvan-pașa, oaspetele tatălui meu. Spiritul de aventură mă făcu să nu renunț la numele fals. Era clar că puteam să aflu mult mai multe despre el fiindu-i servitor decât gazdă. Aceste gânduri îmi alergau ca vân-

tul prin cap, așa că i-am răspuns: „Dacă voi fi bine plătit, accept.“ „Nu vei avea de ce să te plângi. S-a făcut! Batem palma?“ „Batem palma!“ Cunoști locurile?“ „Așa și-așa.“ „Unde se află castelul Falkenau?“ I-am arătat dealul. „Acolo sus.“ „Du-te atunci acolo și dă de știre că am venit. Uite cartea mea de vizită. Cunoști formalitățile de ancorare pe aici? Da? Bun! După ce mă anunți la castel, ocupă-te și de asta. Actele corăbiei sunt pregătite la mine în cabină.“

Luai cartea de vizită, sării peste bord și mă dusei degrabă la castel. O mare tulburare pusese stăpânire pe mine și nu știam de ce. Stătusem lângă femeia din șezlong, ale cărei veșminte răspândeau un miros plăcut, care mi se părea foarte cunoscut, cu toate că nu-mi puteam da seama de unde. Prin vălul subțire care-i acoperea fața am văzut o pereche de ochi negri care păreau să mă fixeze cu o expresie ciudată. Din păcate, altceva nu mai putusem zări, decât picioarele delicate încălțate în conduri fini. Cum de își luase un mahomedan soția — căci asta îmi închipuiam că era — cu el într-o călătorie în Apus? Trebuie că nu era nici gelos și nici nu avea prejudecățile care-i fac pe musulmani să-și ferească soțiile și fiicele de viața publică. Ba se părea că renunțase și la toate pretențiile uzuale, căci nu avea nici o suită de servitori cu el: marinarii nu puteau fi considerați ca fiind servitorii lui.

Ajuns acasă, am dat ordinele trebuincioase pentru primirea oaspeților și mi-am prelucrat strașnic supușii pentru ca nu cumva să-mi dea în vileag jocul. Din această pricină tabloul cu portretul meu, care m-ar fi putut trăda, a fost scos din salon. Dacă oaspeții ar fi întrebat de mine, li s-ar fi răspuns că sunt plecat într-o călătorie.

De-abia terminasem de dat ordinele, că-i şi văzui pe cei aşteptaţi intrând pe poartă; trebuie că veniseră imediat după mine. Eu făcui cale-ntoarsă la chei, apucând-o pe un drum lăturalnic; trebuia să iau actele. Când ajunsei acolo, întrebai de cabina căpitanului. Găsii repede documentele. Aveam de gând să plec, când ceva mi-a atras atenţia. Faţă în faţă cu cabina se afla un perete de stejar pe care l-am atins din întâmplare şi am observat că era mai cald decât trebuia să fie în mod normal. Era bătător la ochi, aşa că am deschis uşa cu pricina, să caut sursa acelei călduri neobişnuite. Cât de mult m-a uimit să descopăr în semiîntunericul care domnea înăuntru o maşină cu aburi, al cărei cazan era cu siguranţă alimentat cu păcură, fiindcă avea dimensiuni uriaşe. De-abia acum mă lămurisem de ce avea iahtul viteza aceea extraordinară. Folosirea tuturor velelor, completată cu forţa aburilor dădeau ambarcaţiunii o viteză de neîntrecut.

Pe drumul spre căpitănia portului mă gândeam că e foarte ciudat că paşa îţi cunoaşte numele şi mai ales că m-a confundat pe mine cu fiul său, fie şi numai pentru o clipă. Cum se putea aşa ceva? Chiar arăt la fel ca tatăl tău în tinereţe? Ar însemna să fie un joc capricios al naturii. Ah, dar uit că tu nu ai răspuns la această întrebare, căci nu ne-am văzut de mult şi omul se schimbă suficient de mult odată cu trecerea anilor. Nu are rost să facem tot felul de supoziţii. Este clar că paşa a fost înşelat de o festă a memoriei.

După ce am rezolvat problema actelor la căpitănia portului, m-am întors la castel şi mi-am îndreptat paşii spre locuinţa care i se dăduse paşei, ca să-i raportez că-mi îndeplinisem însărcinarea. În vestibul se aflau cuferele aduse între timp de marinari. Două femei tocmai se îndeletniceau cu despachetatul. Erau intendenta

noastră şi doamna despre care credeam că e soţia paşei. Auzindu-mi paşii, aceasta se îndreptă de spate şi se întoarse.

Trebuie să mărturisesc că în acel moment m-am comportat prosteşte, ca un cap pătrat. Când privirile mi-au căzut asupra chipului neacoperit de această dată de nici un văl, am rămas stană de piatră. În faţa mea stătea încântătoarea făptură care pusese stăpânire pe gândurile mele de peste zi şi pe visele mele de peste noapte începând cu acea aventură de pe Nil! Fireşte că a sesizat uimirea de pe faţa mea, căci m-a întrebat supărată:

— Ce-ai păţit? Ce doreşti? Te-ai şi întors?

Iar eu, ca un neghiob, tot nu am fost în stare să îngăim vreun răspuns, ci am rămas holbându-mă la ea. M-am holbat şi m-am tot holbat până ce fata s-a îmbujorat ca para focului. Şi-a lăsat vălul pe ochi şi, pierzându-şi răbdarea, mi-a spus: „Du-te acum! Dar să rămâi la dispoziţia noastră. Spune-i intendentei să-ţi arate camera în care vei locui!" Până la urmă, am reuşit să-mi vin în fire. Mi-am dat toată osteneala să scap de uluiala care pusese stăpânire pe mine. Ca prin vis m-am întors şi am ieşit din cameră.

Sunt nevoit să las pe seama imaginaţiei tale descrierea sentimentelor care m-au cuprins în orele care au urmat. Îmi regăsisem mult iubita pe care credeam că n-am s-o mai văd vreodată! Femeia despre care credeam că era soţia paşei, era, de fapt, Suleika! Aimee îmi mărturisise, atunci, pe Nil, că fata pe care o salvasem nu era soţia nici unui bărbat. Dacă paşa venise cu ea, înseamnă că nu putea decât să-i fie fiică. Îmi venea să scot chiote de bucurie! Era la mine, în casa mea — respiram acelaşi aer cu ea! Ba mi se părea chiar că uneori se gândea şi ea la mine. Din ziua reve-

derii noastre, nu am mai văzut-o decât o singură dată fără văl, dar îi simt privirea aţintindu-mă de multe ori. Atunci, pe Nil, nu avusese cum să mă vadă căci, când îşi revenise, eu nu mai eram de mult cu ea — tradiţia severă a Orientului mă alungase de acolo. Aceasta înseamnă că nu avea cum să facă vreo legătură între mine şi omul care a salvat-o atunci. Şi cu toate acestea, cred că îmi acordă o simpatie mai mare decât ar trebui, ceea ce mă bucură nespus. Soţia intendentului castelului meu, cu care ea s-a împrietenit foarte repede, mi-a spus că încântătoarea musafiră a întrebat de mine. Firește că nu i-a putut da decât o lămurire vagă, ca urmare a indicaţiilor mele, ceeea ce nu a mulţumit-o deloc. Să se fi interesat de mine întâmplător? Închipuie-ţi, fata lui Nurvan-paşa să ceară lămuriri despre un marinar oarecare! Se prea poate ca tu să găseşti o explicaţie foarte simplă, cum că ar fi destul de normal să se intereseze de servitorul tatălui ei. Dar aceasta nu are nimic de-a face cu simpatia. Se prea poate să ai dreptate, dar... şi iarăşi dar! Îndrăgostitul vede cu alţi ochi, înecatul se agaţă de orice fir de pai pentru a ieşi la liman!

Vei fi surprins să afli că Nurvan-paşa, favoritul padişahului, este creştin. Cum este cu putinţă şi cine este, de fapt, acest misterios bărbat? Zvonurile care circulă despre el nu pot fi crezute fără reţineri. Nu dovedesc altceva decât că este un om excepţional de curajos şi că are în spate un trecut neobişnuit. Aşadar, Nurvan-paşa e creştin. Cu siguranţă că şi fiica lui are aceeaşi credinţă. Am aflat de la intendenta noastră că mama ei a murit încă de pe vremea când era mică şi a fost crescută în Constantinopol, cu desăvârşire izolată. Este singurul copil al paşei, care o idolatrizează. Nu o lă niciodată cu el în călătoriile sale pe mare; de data

aceasta a făcut o excepţie. Până acum nu a ieşit în societate, dar nici nu pare să tânjească după aşa ceva. Fericirea ei cea mai mare o constituie preocuparea continuă pentru binele tatălui ei.

Asta-i tot ce am aflat despre ea, dureros de puţin pentru un îndrăgostit. Ah, ce taine afurisite! Ce frumos va fi când îmi voi smulge masca şi voi putea apărea în faţa ei, mărturisind năuc de fericire: „Suleika, te iubesc! Am tot dreptul să ţi-o spun, căci eu sunt cel care te-a scos din valurile Nilului.“ Dar sunt nevoit să păstrez tăcerea, căci sunt absolut convins că pot să aflu mai multe în rolul unui servitor subordonat decât în calitate de gazdă.

O dată era cât pe ce să pătrund misterele oaspetelui meu. Dar, iartă-mă, Max, nu am fost în stare. Sînt un navigator căruia-i place să ţină cursul drept înainte. Dacă-mi iese ceva în cale, abordez cu mare plăcere chestiunea, dar să rup secretul unei scrisori — nu, nu sunt în stare. Şi mă felicit pentru asta! N-aş putea să mă mai uit în ochii viitorului meu socru — nu râde, Max, de pe acum îl consider aşa — dacă aş avea conştiinţa încărcată. E posibil ca prin acest fel să nu-mi fi făcut datoria faţă de patrie, dar sunt convins că nu voi fi blamat că nu am înşelat încrederea unui om.

Era în cea de-a doua seară după sosirea lor, când paşa mi-a dat o scrisoare s-o duc cât pot de repede la curtea suveranului şi să am grijă să ajungă nemijlocit în mâinile acestuia. Era deja seara târziu şi următorul tren spre Katharinenstadt nu pleca decât dimineaţa următoare. Şi ce dacă? Murgul meu pursânge arăbesc mă aştepta în staul. Cu el era uşor să duc la bun sfârşit însărcinarea chiar în noaptea aceea. Pentru o clipă mi-a trecut prin minte să deschid scrisoarea, dar nu a fost decât pentru o singură clipă. În momentul următor am

izgonit acest gând. M-am pregătit de drum și într-un sfert de ceas goneam pe armăsarul meu nobil spre capitală. Spre miezul nopții îmi îndeplineam misiunea la castelul princiar și, la o oră după răsăritul soarelui, aveam deja sub ochi priveliștea castelului Falkenau. Când am ajuns mai aproape, am văzut că în balconul castelului se aflau pașa cu fiica lui; luau micul dejun. În același moment am auzit două șuierături dinspre oraș și am văzut cum trenul se prelingea ca un șarpe uriaș de-a lungul coastei. Era trenul pe care ar fi trebuit să-l iau dacă aș fi amânat înmânarea scrisorii urgente până dimineață.

Pașa mă aștepta când am intrat în curtea castelului; stătea pe treptele largi de granit, cu fiica lui acoperită în văluri alături de el. Am mers călare până la scară, apoi am descălecat.

Cu chipul roșu de mânie, pașa mă întrebă:

— Al cui e calul?

— Al baronului Falkenau.

— Cine ți-a permis să-l călărești?

— Intendentul castelului.

— Așa! Deci tu te plimbai, în timp ce eu credeam că ești plecat spre capitală. Nu ești o slugă supusă, nu mai am nevoie de tine, poți să pleci!

— La ordin, excelență!

Fără vreun alt cuvânt m-am întors și am plecat, nu înainte de a mai apuca să văd cum Sulelka pusese mâna pe brațul tatălui ei în chip de rugă. Era clar că acesta fusese luat prin surprindere de graba cu care plecase „servitorul"! Nici nu apucai să fac cinci pași, că mă strigă:

— Wilmers!

M-am întors.

— De ce atâta grabă să te supui acum?

— *Pentru a dovedi că nu sunt o slugă nesupusă.*

— *Ba eşti, căci altfel nu ai fi scăpat trenul pentru capitală, punîndu-mi astfel în pericol scrisoarea atât de importantă.*

— *Dar excelenţa sa nu mi-a poruncit să iau acest tren.*

— *Nu, dar ţi-am poruncit să transmiţi de urgenţă scrisoarea. Aseară nu mai era nici un tren, prin urmare...*

— *Prin urmare am fost călare în capitală, excelenţă!*

— *Călare? la drum aşa de lung? Imposibil!*

— *Ba e foarte posibil cu un asemenea cal. Tocmai adineauri m-am întors. Scrisoarea am predat-o la miezul nopţii...*

— *Înseamnă că principele a citit-o chiar în dimineaţa asta. Mă bucur că mai devreme m-am înşelat. Sunt foarte mulţumit de tine. Poţi să rămâi!*

— *La ordin, excelenţă!*

Şi am rămas, firește! Ai să râzi de mine dacă îţi spun că sunt fericit că am câştigat încrederea „socrului" meu? Cu toate că nu-i sunt decât o slugă! Şi apoi, de o mie de ori mai fericit m-a făcut aceea că Suleika a intervenit pentru mine. Fie şi numai cu un gest! Dar a fost de ajuns pentru a îmblânzi mânia tatălui ei. Acum mă crezi când spun că nutreşte simpatie pentru mine? Poate că într-o bună zi simpatia se va transforma în iubire. Şi dacă vreodată... ah, nu mai vreau să continui pe acest ton, ajunge să te asigur că rolul începe să-mi aducă desfătări.

Din acea zi am intrat deplin în graţiile paşei. Dar mi se pare uneori că se uită la mine cu o privire cam ciudată. O bănui ceva de rolul meu dublu? Sau să fie asemănarea de care a pomenit când ne-am întâlnit prima dată şi care îl pune pe gânduri? Când am treabă cu el, mi se pare că mă urmăreşte din priviri; mult timp

nu scoate nici un cuvînt, de parcă e adîncit în vreo amintire care nu-i dă pace.

O întîmplare a făcut ca „servitorul" să atragă din nou atenţia tatălui şi a fiicei.

Îl cunoşti pe tînărul conte Hohenegg şi poate ştii că în prezent se află în Katharinenstadt, dintr-un motiv care mie mi-a rămas necunoscut. Poate că drăgălăşenia sa nu mai suporta pămîntul Norlandiei şi a simţit nevoia să-şi mute sfera de activităţi în altă parte. A început deja să-şi facă un „renume" şi pe la noi, onorîndu-şi supranumele de „contele cel drăguţ". Toate acestea le-am auzit după venirea mea aici fără să bănuiesc că aveam să mă întîlnesc cu el după scurt timp într-un mod cu totul neplăcut, cel puţin pentru el.

Ieri după-amiază mă dusesem întîmplător în grădină — sau poate că nu întîmplător, fiindcă ştiam că Suleika ieşise să se plimbe într-acolo. Nu ajunsesem prea departe cînd am auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie. M-am apropiat fără zgomot de locul de unde veneau glasurile şi m-am ascuns după un tufiş. Erau Suleika şi „drăguţul" de conte, care luase mîna fetei într-a lui; Suleika se îmbujorase şi se uita disperată împrejur, de parcă aştepta să vină cineva şi s-o salveze din acea situaţie stînjenitoare. Aveau o conversaţie care se vedea bine că fetei nu-i plăcea deloc. De tulburare, uitase să-şi mai acopere faţa, aşa că am putut să-i sorb din priviri chipul atît de copilăros. Cum ajunsese contele încoace? Nu-mi puteam explica prezenţa lui decît prin aceea că venise să mă viziteze pe mine, cu toate că mi se părea destul de ciudat, avînd în vedere că cele două case, Hohenegg şi Falkenau, nu se înţeleg prea bine.

Ajunsesem la ţanc, căci tocmai îl auzii pe conte zicînd:

— Domnişoară, daţi-mi mânuţa aceasta delicată! Trebuie să o sărut; nici nu bănuiţi ce putere are privirea dumneavoastră asupra oricui vă vede ...

— Conte, lăsaţi-mă în pace! strigă Suleika, încercând zadarnic să-şi tragă mâna din strânsoarea contelui.

— Să vă las în pace? Nici gând; am să vă reţin mâna până ce veţi consimţi să-mi daţi o sărutare ...

— Părăsiţi acest loc imediat, altfel strig după ajutor!

— Puteţi să strigaţi, înger nemaivăzut, că tot nu are cine să vă audă ...

Atunci am ieşit din ascunzătoare şi din câţiva paşi, am fost lângă ei.

— Nu are de ce să mai strige, căci a fost auzită prea bine. Lăsaţi-mi în pace stăpâna!

Contele s-a întors. Mă văzuse destul de rar şi, pe deasupra, mai purtam şi haine de marinar, aşa că nu e de mirare că nu m-a recunoscut. A considerat, firesc, că un matroz nu este cineva în faţa căruia trebuie să aibă vreo reţinere. Râzând dispreţuitor, o luă pe Suleika de mijloc şi o trase spre el, cu gândul să o sărute. Nu a mai apucat, căci l-am înşfăcat şi l-am împins cu furie, astfel că a căzut la pământ. S-a ridicat repede şi s-a repezit la mine.

— Cum îndrăzneşti, câine? Te sugrum!

Dădu să mă apuce de gât, dar eu îi trântii un pumn în figură de-l aruncai cât colo. Îi mai trăsei încă unul şi încă unul, până ce îl lăsai zăcând în nesimţire. L-am abandonat acolo şi m-am dus spre ieşirea din grădină. Până să ajung acolo, l-am văzut pe paşă venind spre mine însoţit de intendentul castelului. Suleika fugise repede înaintea tatălui ei şi apucase să-i povestească ce se întâmplase. Fără să stea prea mult pe gânduri, paşa se grăbise încoace, să ceară socoteală nemernicului care-i insultase fata. Pe drum se întâlnise şi cu intendentul.

Nu am văzut în viaţa mea un om mai furios. Mă străpunse cu privirile aprinse de parcă eu aş fi fost nelegiuitul; se albise la chip, iar barba îi tremura de turbare.

— Excelenţă, nu mai e nevoie să vă ocupaţi de ticălos. L-am pedepsit eu.

— Unde e nemernicul?

— Zace acolo pe jos.

Fără să-mi dea vreo atenţie, se repezi ca o vijelie înainte; eu şi intendentul, fuga după el. Contele nu-şi venise încă în fire când am ajuns cu toţii la el. Paşa îl privi câteva clipe în tăcere, apoi îi trase un şut şi făcu un gest de dispreţ. Se întoarse după aceea către intendent:

— Cum'a ajuns omul acesta aici?

Cel întrebat era cam stânjenit.

— Excelenţă, contele a venit cam acum un ceas şi a întrebat de baronul cel tânăr. Eu i-am răspuns că domnul cel tânăr e plecat, apoi . . . apoi . . .

— Ei?

— Apoi a vrut să-i spun ce ştiu de excelenţa voastră şi cu ce scopuri aţi venit în vizită la noi, în Sudlandia.

— Mai departe!

— Firește că nu am putut să-i dau nici un răspuns şi l-am îndrumat să vorbească personal cu excelenţa voastră. Mi-a rîs în faţă şi mi-a spus că n-o să obţină răspunsul pe care-l doreşte de la excelenţa voastră. După această remarcă a plecat. Habar nu am cum a ajuns în grădină! Probabil că a văzut-o pe distinsa domnişoară plimbându-se prin parc şi s-a luat după ea.

— Aşa trebuie că s-a întîmplat. Frick, ştiai că este conte?

— *Da, am auzit-o pe domnişoară spunându-i aşa.*

— *Şi cu toate astea, ai îndrăznit să ridici mâna asupra lui? Extraordinar! Eşti un tânăr foarte curajos şi nu am să uit asta niciodată! Domnule intendent, nu vreau să-l mai văd pe omul acesta! Dar dacă doreşte să-mi vorbească, spune-i că nu dau doi bani pe vizita lui!*

Ce părere ai despre peripeţiile mele? Nu sunt întru totul demne de un roman? Se poate ca tu să-ţi închipui că prezenţa iubitei în casa mea are o explicaţie foarte simplă, având în vedere că atunci, pe Nil, am lăsat cartea mea de vizită însoţitoarei ei, putând astfel să-mi afle cu exactitate rangul şi locul de obârşie. Când paşa a sosit în Sudlandia a ales să stea în locuinţa celui care i-a salvat fiica, iar invitaţia a primit-o de la tatăl meu pe cale diplomatică, aşa că revederea cu iubita mea nu ar fi deloc inexplicabilă. Se prea poate să nu greşeşti cu această supoziţie, dar ceva din lăuntrul meu îmi spune exact contrariul. Cum se face că tânăra turcoaică nu întreabă niciodată de tânărul baron Falkenau? Am tras-o de limbă pe intendentă, care mi-a spus că tânăra a primit ştirea că tânărul domn e plecat cu destulă indiferenţă. Cum ar fi posibil dacă ar şti că acesta i-a salvat viaţa? Nu, dragul meu, sunt convins că nu ştie încă numele salvatorului său, ceea ce mă îndreptăţeşte să cred că reîntâlnirea cu ea nu este altceva decât o minune a destinului.

Dragă Max, steaua fericirii mele nu mai străluceşte la o depărtare de netrecut. A ajuns aşa de aproape, că pot s-o ating. Totul este aşa de neaşteptat şi de nesperat, încât acum nu mai cred că există ceva imposibil pe lumea aceasta. Iată de ce îţi spun: nu-ţi pierde nici tu speranţa! Cu toate că nu ai dat nici un nume în scrisoarea ta, am ghicit imediat cine este persoana care te-a

prins în laţurile iubirii. Îţi mărturisesc sincer că am fost mirat când am văzut asupra cui ai îndrăznit să ridici ochii... Am fost mirat, dar nu consternat. În ciuda tinereţii mele am umblat destul de mult prin lume ca să aflu că nu există doar o aristocraţie a originii, ci şi una a spiritului. Cu toate că aparţin primeia, nu sunt atât de trufaş încât să nu recunosc că aristocraţia spiritului este mult mai importantă. Sunt mândru că pot să spun că-mi eşti prieten. În această calitate îţi doresc din tot sufletul să-ţi poţi împlini dorinţele. Firește, nu-mi pot imagina când şi în ce fel. Nici despre mine nu pot să spun altceva. Dar nu-i nimic. Deocamdată sunt fericit doar cu atât. Să lăsăm viitorul în grija altei forţe, mult mai înalte.

Scrisorile mele sunt mult mai lungi decât ale tale pentru că eu nu am secrete de păzit, precum faci tu. Iar eu am timp să scriu. Paşa nu-mi dă peste măsură de mult de lucru, aşa că dispun de multe ceasuri libere pe care nu le pot folosi mai bine decât scriindu-ţi ţie, prietene, despre iubirea şi fericirea mea. Până de curând nu am ştiut, ba nici măcar nu am bănuit ce înseamnă dragostea adevărată. Acum ştiu şi o simt, la fel cum ştii şi o simţi şi tu. Căci te cunosc prea bine pentru a fi convins că dorinţele tale sunt adevărate şi de bună credinţă. Fii încredinţat că nimeni altul nu-ţi împărtăşeşte mai bine dorinţele şi speranţele decât

Prietenul tău sincer,
ARTUR VON FALKENAU

Post scriptum. *Tocmai când aveam de gând să expediez scrisoarea am aflat o ştire foarte importantă. Mâine noi plecăm. Când spun „noi" mă refer la paşă, la fiica lui şi la mine. Paşa a primit o scrisoare care l-a tulburat atât de mult, încât a dat poruncă să se împacheteze totul imediat. Scopul călătoriei îmi este necunoscut. Paşa se comportă foarte misterios; nu am*

putut afla decât că plecăm în munţi. Iniţial a vrut să meargă singur, dar fiica lui atât s-a rugat de el, încât până la urmă paşa i-a îngăduit să-l însoţească, dar cu o condiţie, şi anume, să vin şi eu. S-ar putea să fie nevoie uneori ca tatăl să-şi lase singură fiica şi nu doreşte s-o lase fără apărare. Îţi poţi imagina ce mult mă bucur. Numai la gândul că făptura aceasta minunată îmi va fi încredinţată pentru cel puţin o săptămână, s-o apăr şi s-o protejez, mă apucă ameţeala de fericire. Cum o săptămână crede paşa că va dura călătoria. Să aibă oare scopuri diplomatice? Ei bine, voi fi numai ochi şi urechi. E adevărat că nu sunt decât un servitor, în faţa căruia nu se vorbeşte chiar totul. Acum trebuie să închei; paşa a sunat după mine şi trebuie să-l ajut degrabă la pregătirile pentru călătorie.

Dragă Max, mă aşteaptă zile foarte fericite!

Al tău,
ARTUR.

16. IN CETATEA ŢIGANILOR

Ducatul Norlandiei este despărţit de Sudlandia, statul vecin, printr-un munte care se întinde spre apus şi spre răsărit în două şiruri paralele. Ridicându-se puţin câte puţin din şesul mlăştinos, în partea sa centrală se înalţă preţ de mai multe sute de metri deasupra nivelului mării, coborându-se apoi treptat înapoi spre ţărm, pentru a-şi lăsa poalele stâncoase spălate de valurile mării. Doar câteva trecători înguste şi anevoioase se deschid privirii, lăsând şirul de văi şi defilee să primească cu greu căldura soarelui şi asta numai în toiul amiezii. Din solul jilav se înalţă pădurici posomorâte de brazi şi pini străbătute prea rar de picior omenesc. Şi dacă vreodată se aud paşi prin aceste locuri singuratice, atunci nu poate fi decât vreun pădurar singuratic sau vreun braconier care îndrăzneşte să-şi practice îndeletnicirea chiar la lumina zilei, fără nici o teamă.

Uneori se întâmplă ca unii oameni să fie aduşi aici de pricini de „afaceri", strânşi în grupuri pentru mai multă siguranţă şi înarmaţi până în dinţi, pentru ca apoi, încărcaţi de pachete, să străbată în şir indian munţi şi văi, înfruntând tufişuri şi scaleţi, gata oricând să-şi apere mărfurile cu arma în mână.

Contrabanda era consecinţa uşor de explicat a războiului violent de la vama dintre cele două state vecine. Datorită faptului că aveau resurse egale şi ieşire la ace-

eaşi mare, dintotdeauna se aflaseră în conflict. Nu lipsiseră străduinţile bine intenţionate de a reglementa paşnic relaţiile, dar întotdeauna aceste încercări nu avuseseră succes decât pentru scurt timp, căci celor două popoare vecine se pare că le intrase în sânge obişnuinţa de a se provoca neîncetat reciproc.

Ernest Friedrich, suveranul Sudlandiei, era un stăpânitor care a ştiut să menţină în întregime tradiţia casei sale. A grupat toate ramurile administraţiei în jurul persoanei sale şi nu a permis nimănui să se amestece în planurile lui. Era obişnuit ca fiecare ordin de al său să poarte amprenta cuvintelor „L'État c'est moi."* Toate eforturile şi le-a concentrat asupra ridicării unui zid de izolare în jurul ţării sale, pentru a-şi feri poporul de influenţele străine şi pentru a fi pregătit în faţa oricărei primejdii venite din exterior.

Modul în care-şi conducea ţara se reflecta şi asupra politicii sale faţă de statul învecinat; era o politică bazată în principal pe provocări continue şi a cărei cruză era apărată nici mai mult, nici mai puţin, decât de contele Hohenegg.

Wilhelm al IV-lea, duce de Norlandia, era un domnitor animat de intenţii bune, cum nici unul din străbunii săi nu fusese. Din păcate, bunătatea sa nu mai lăsa loc şi fermităţii pe care ar fi trebuit să o dovedească un om care ţinea în mâinile sale frâiele unei naţiuni. Bunătatea sa îi făcea fericiţi pe unii, dar pe alţii îi păgubea, aşa că o parte din popor îl idolatriza, în timp ce cealaltă tânjea pe ascuns după schimbări politice.

Ramura mai vârstnică a familiei era reprezentată de familia ducală, în timp ce ramura mai tânără îl avea

---

* „Statul sunt eu" (lb. franceză, în orig.); expresie aparţinând lui Ludovic al XIV-lea (1643—1715), rege al Franţei, supranumit „Regele Soare".

ca reprezentant pe contele von Hohenegg. Conform unei hotărâri vechi de când lumea și de neclintit, în cazul în care ramura vârstnică murea, domnia ajungea în mâinile ramurii celeilalte. În prezent, unii sperau, iar alții se temeau de aceasta. Cuplul ducal nu fusese dăruit cu nici un urmaș la tron; unicul copil, o fetiță, murise la câteva zile de la naștere. Contele Hohenegg, care crescuse împreună cu ducele, se bucura de încredere nețărmurită din partea acestuia. Știuse să se facă folositor ca președinte al consiliului de miniștri și deja se considera suveranul țării, nemaiavând de așteptat decât trecerea în neființă a ducelui pentru a se instala el la putere, sau, eventual, fiul său. Se pricepuse în mod strălucit să reunească în mâinile sale toată administrația, să supună puterea militară sub comanda sa unică și să obțină o mare influență în cercurile străine, încheiând relații diplomatice foarte abile. Situația de conflict permanent cu țara vecină i se datora numai lui, așa că nu mică fusese mirarea când se aflase că actuala vizită a prințului moștenitor din Sudlandia și a prințesei Asta se datora unei invitații venite din partea lui. Nu era nici o îndoială că vizita avea rațiuni politice, a căror dezvăluire era așteptată cu mare încordare.

Era într-o după-amiază. Doi drumeți pășeau pe cărările gloduroase ale muntelui, care veneau dinspre mare, ca să se unduiască printre masivii umbroși, precum o albie de râu secată din care s-au scos bolovanii pentru a o face accesibilă picioarelor de drumeț. Cei doi păreau să fie cunoscuți vechi, cu toate că înfățișările lor erau foarte diferite.

Unul era înalt și lat în umeri. De sub coama deasă care-i împodobea capul ieșea un chip ars de soare și de vânt, luminat de o pereche de ochi ageri și sinceri. Pe cap purta o pălărie străveche, a cărei culoare de în-

corpul nu mai putea fi descoperită decât cu mare greutate. Era bolită toată și, pentru că proprietarului ei îi plăcea să aibă fruntea liberă, îi tăiase borurile largi cu un cuțit. În sus purta o haină scurtă verde ca marea, cu mâneci la fel de scurte, din care ieșeau la iveală două mâini uriașe și bronzate. La gât, pe sub gulerul curat al cămășii, avea o basma roșie cu dungi albe, cu colțurile atârnându-i până la tivul de jos al vestei albastre. Purta pantaloni de nanchin care se pierdeau într-o pereche de cizme marinărești zdravăn cremuite. Avea un mers legănat, întocmai ca un marinar care de mult nu mai simțise pământul sub picioare.

Celălalt era mic de stat și subțirel. Purta o căciulă roșie, de sub care părul îi cădea în bucle negre ca pana corbului. Chipul uscățiv îi era aspru cioplit, purtând acea pecete inconfundabilă a neamului gitan. Ochii întunecați îi alunecau fără încetare de jur-împrejurul său și fiecare părticică din el era stăpânită de neastâmpărul atât de caracteristic acestui popor. Era îmbrăcat simplu, comod și nu așa de bătător la ochi precum uriașul său însoțitor. Mergea, în schimb, la fel de legănat ca și celălalt, arătând că și el tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie pe mare.

Păreau să fie de aceeași vârstă; se înrudeau parcă prin felul de a gândi, așa cum reieșea din discuția prietenească în care erau cufundați.

— Al naibii drum, nu-i așa, frățioare? își dădu cu părerea uriașul. N-aș fi crezut că pe cursul ăsta te lovești la tot pasul de câte o stâncă. Chiar era nevoie să o luăm pe aici?

— Trebuia să urc pe munte, îi replică celălalt. Ai fi putut foarte bine să arunci ancora în vreun birt și să mă aștepți acolo.

— Să arunc ancora într-un birt? Te-a muşcat vreun câine turbat, sau ce? Chiar îţi închipui că aş fi lăsat eu un secund aşa cumsecade cum eşti tu să navigheze singur prin sălbăticia asta, unde în orice moment poate interveni vreo avarie? Nu mi-ai povestit chiar tu că pe aici se află o droaie de netrebnici, braconieri care tot un fel de piraţi sunt. Nu, unde mergi tu, vin şi eu, timonierul Balduin Schubert.

— E-n regulă, timonier: suntem prieteni, aşa că trebuie să rămânem pe aceeaşi longitudine şi latitudine, până ce tu te vei întoarce înapoi la bordul vreunei corăbii.

— Eu? Singur? întrebă stupefiat Schubert. Credeam că vom rămâne tot împreună! Sau ai cumva de gând să rămâi în mijlocul poporului ăsta nevolnic de pedestraşi?

— Ştii prea bine, timoniere, că iubesc marea, dar astăzi încă nu pot să spun dacă împrejurările de pe uscat nu mă vor reţine de tot aici.

— Împrejurări? Sfinte Sisoe al catargelor! Ce împrejurări te pot împiedica pe tine, secundul Karavey, să te întorci din nou pe mare?

— Aceleaşi care m-au adus aici pe munte.

— Nu ştiu despre ce este vorba. Zici că-ţi sunt cel mai bun prieten şi cu toate astea n-ai suflat o vorbă până acum. Am dreptate, zii că nu! Dacă nu-ţi dai drumul imediat la odgoanele gurii, să ştii că eşti vrednic să treci pe sub carenă*!

— Nu te aprinde, bătrâne! Până acum nu a fost nici timpul şi nici locul potrivit să vorbim despre asemenea lucruri. Acum, însă, vei afla totul.

— Ridică ancora, atunci!

---

* Pedeapsă marinărească.

— Aşa să fie! Tu îmi cunoşti originea şi ştii că sunt un gitano care...

— Treanca-fleanca! Gitano, ţingaro sau ţigan, totuna mi-e! Eşti un băiat de treabă şi de-aia nu te-am întrebat niciodată dacă mama ţi-a fost contesă sau vreo vaga... vroiam să spun, ţigancă.

— Aşa ţi-e felul! Dar s-au găsit destui care să mă laşodească. Tatăl meu a fost vaida, iar mama vaidzina neamului nostru. Eu şi...

— Stai aşa, bătrâne! Ce-nseamnă vorbele astea străine?

— Înseamnă conducător şi conducătoare. Eu şi sora mea Lilga eram singurii copii pe care îi-i dăruise buna Bovania.

— Şi cuvântul ăsta care-ţi înnoadă limba, ce înseamnă?

— Bovania este zeiţa poporului meu. Lilga era favorita întregului neam, cea mai frumoasă dintre toate fetele. Era izvorul bucuriilor noastre, căci se pricepea ca nimeni alta să privească în viitor şi să prezică soarta muritorilor. Nu puţini flăcăi din neam puseseră ochii pe ea, dar ea nici nu-i lua în seamă. Însă la un moment dat, am ajuns la Fürstenberg, unde a dat de un conte tânăr şi ferchezuit, care i-a răpit inima.

— Cine era?

— Un domn sus-pus, dar altfel un ticălos — contele von Hohenegg.

Sfinte Sisoe al catargelor! Chiar şi-a închipuit că o să devină contesă?

— Habar nu am ce palavre i-a îndrugat, dar parcă şi-a ieşit din minţi. Ne-a părăsit şi a plecat la el.

— Nu aţi cerut-o înapoi?

— De multe ori, dar în zadar.

— Pe toți diavolii corăbiilor! De l-aș fi fost eu tată sau frățior, l-aș fi târât pe conte de la un bord la altul, l-aș fi azvârlit cât colo, aș fi remorcat fata și pe-aci ți-e drumul!

— Oprește-te, viteazule! Să vrea un țigan să doboare un conte e ca și cum o bărcuță cu un singur vâslaș ar vrea să scufunde un cuirasat. Tata și mama au murit; eu trebuia să devin vaida neamului, dar am renunțat și l-am lăsat pe al mei să se ducă încotro or vedea cu ochii. Eu am rămas, căci tata îmi lăsase cu limbă de moarte însărcinarea să fiu cu ochii pe Lilga și să o răzbun dacă pățește vreo nenorocire. Am încercat să mă furișez în palatul contelui, dar am fost prins și am zăcut mult timp în temniță. Când am ieșit, tot n-am putut să-mi recapăt libertatea, căci am fost îmbarcat pe o corabie-școală pe care nu aveam voie să o părăsesc mulți ani de atunci încolo. Și uite așa mi-am petrecut jumătate de viață ca ostatic pe mare, până când într-o bună zi am fost capturați și nevoiți să coborâm pavilionul. Așa mi-am recăpătat, în sfârșit, libertatea. Am mai servit apoi sub multe pavilioane înainte de a reveni în patria mea natală. Acum am reușit și nu plec de aici până 'ce nu mă răfuiesc cu contele și nu aflu ceva de soarta surorii mele.

— De la cine? De la conte? Păi atunci ar fi trebuit să ții cap compas spre capitală și nu printre afurisiții ăștia de bolovani.

— Contele ar fi ultima persoană de la care aș putea afla ceva de încredere. Nu, mă duc la lovenjiul nostru.

— Ce-nseamnă și cuvântul ăsta?

— Înseamnă laolaltă protectorul, păzitorul și tăinuitorul nostru. Când este hăituit, gitanul este în stare să se apere doar dacă uită de lege. Lovenjiul său locuiește întotdeauna la granița dintre două țări și lovenjia sa,

cum îi spunem noi colibei sale, nu şi-o părăseşte niciodată — nu are voie. După moartea lui este înlocuit de îndată cu un alt lovenji, pentru ca noi, gitanii, să nu fim lipsiţi nici un moment de un loc de refugiu şi de o mână de ajutor în caz de nevoie. Urmaşul său îl moşteneşte toate secretele, ca să poată răspunde la orice întrebare i-ar pune cineva din neam.

— Şi lovenjiul ăsta de care vorbeşti — ah, ce cuvânt imposibil de pronunţat pentru un marinar — se află chiar în drumul nostru?

— Da; încă două ore şi am ajuns.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Încă două ore? O spui aşa de liniştit de parcă nu ai fi ştiut niciodată ce înseamnă setea sau foamea! Mă simt ca un velier cu trei catarge fără încărcătură şi balast, pe care valurile îl vântură încolo şi încoace, de poate să nimerească în orice clipă într-o stâncă.

— Nu e chiar aşa de negru dracul, îl linişti Karavey. Când o să ajungem la lovenjie, o să faci o escală pe care nu o s-o regreţi! Acolo o să găsim cu siguranţă ceva de turnat pe gâtlej!

— Dacă altfel nu se poate, fie! Şi după ce îţi atingi scopul, ce faci? Te întorci pe mare?

— Fără îndoială, dacă... dacă până atunci nu naufragiez, îi răspunse secundul posomorât. În orice caz, nu trebuie să stai după mine. Ştiu că de-abia aştepţi să te întorci pe mare, aşa că n-am să-ţi stau în cale. Oricum ai făcut pentru mine mai mult decât mă puteam aştepta, când ai fost de acord să mă însoţeşti aici.

Timonierul nu răspunse nimic, ci îşi lăsă capul în jos. Plin de tact, Karavey tăcu şi el. Cunoştea pricina care-l gonea pe prietenul său pe mare.

Era o poveste veche. Cu patru ani în urmă, pe când era un simplu marinar, timonierul cunoscuse într-un

port o fată de care se îndrăgostise. Relația devenise foarte serioasă. Căsătoria urma să aibă loc imediat ce el va fi strâns bani suficienți pentru a întreține o soție. Apoi a plecat din nou pe mare și nu a mai auzit nimic de mireasa lui, dar nu și-a făcut griji din atâta. El însuși nu era prea priceput în mânuirea peniței și mai degrabă ar fi preferat să dea pe gât o tonă de apă sărată de mare decât să înnegrească hârtia de scris. Își închipuia că fata nu-i scrie pentru că nutrea aceeași aversiune ca și el față de scris. Și apoi, ce ar fi putut să-și scrie? Pentru el, lucrurile erau clare: ori ea, ori nimeni alta. Orice alt cuvânt era de prisos. Cu o săptămână în urmă ajunsese, împreună cu Karavey, din nou pe uscat, cu teșchereaua plină de bani, după o lungă cursă pe mare. Timonierul s-a dus, însoțit de prietenul său, în orașul unde locuia logodnica lui. Dar acolo îl aștepta cea mai groaznică dezamăgire a vieții lui. Fata îl uitase și se măritase cu altul. După nuntă plecaseră, nimeni nu știa încotro. Timonierul nu mai avea nici un chef s-o caute. S-a agățat de un singur gând: să plece și el cât mai repede de acolo cu prima corabie care avea nevoie de marinari. Prietenul lui l-a convins cu greu să-l însoțească în munți și numai amintirea prieteniei lor vechi l-a făcut să-și calce pe inimă și să rămână.

Gândurile care-i bântuiau pe cei doi drumeți nu erau deloc vesele; conversația începu să lâncezească. Drumul urca tot mai sus printre munți, ținutul era tot mai sălbatic. După încă o jumătate de ceas, cei doi prieteni pătrunseră pe o cărare cotită, unde crengile groase ale brazilor și pinilor le acopereau crestetele. Mai urcară puțin drumul anevoios și ajunseră într-un luminiș unde creșteau din belșug ferigi și tufe de mărăcini. La marginea luminișului se afla o căsuță.

— Aici este! spuse Karavey, luând-o spre căsuță.

Ajuns în faţa uşii joase a căsuţei, Karavey bătu. Se auziră nişte paşi tîrşiiţi. Uşa se deschise cu mare precauţie şi ieşi la iveală un nas înfricoşător de ascuţit ca de erete.

— Cine-i acolo? se auzi o voce hîrîită.

— Cine locuieşte aici? întrebă, la rîndul lui, Karavey.

— Tîrban, paznicul pădurii.

— Dumneata eşti?

— Da.

— Casa asta este lovenjia ţiganilor nomazi?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am întrebat dacă dumneata eşti lovenji?

— Hm! Cine sunteţi şi cum vă cheamă?

— Mă numesc Karavey.

— Karavey? Fratele Lilgăi, care odinioară trebuia să fie vaidzina noastră şi care apoi a fost gonită în lumea largă pentru că un conte s-a temut de ea?

— Eu sunt!

De-abia acum omul deschise uşa. Celor doi li se înfăţişă un moşneag sfrijit şi gheboşat, cu o privire, însă, care păstra încă vioiciunea tinereţii. Parcă înviorat, moşul se mişcă iute către cei doi şi le întinse o mînă scheletică.

— Fii binevenit, domnule, şi Bovanla să binecuvînteze intrarea dumitale în coliba mea sărăcăcioasă. Cine este omul care te însoţeşte?

— Un prieten la care ţin foarte mult.

— Atunci să fie şi el binevenit! Intraţi şi simţiţi-vă în largul vostru!

Intrară în încăperea joasă care, în afara unui cuptor umil, nu mai avea altceva decît o masă grosolan cioplită şi două băncuţe aldoma ei.

— Ai pomenit de sora mea, spuse Karavey după ce se aşeză. Mai trăieşte?

— Trăieşte şi este puternică în neamul ei.

— Trăieşte!

Karavey nu rostise decât un singur cuvânt, în care pusese, însă, toată dragostea lui de frate. În odaia nevoiaşă se aşternu liniştea pentru un răstimp. Vestea cea bună îl copleşise pe navigator.

— Unde pot să dau de ea? se interesă el mai departe, după ce îşi veni în fire.

— În cetate.

— Slavă bunei Bovania! Înseamnă că am s-o strâng în braţe chiar astăzi! Dar spune-mi, s-a măritat cu vreun bărbat din neamul nostru?

— Nu.

— Sau . . . are . . . vreun copil?

— Nu . . . nu ştiu.

— Ei, e în regulă. Şi-acum, dă-ne ceva de-ale gurii, Tirban, mie şi prietenului meu! Am bătut drum lung şi tare bine ne-ar prinde o îmbucătură pe cinste!

Moşneagul se duse la culcuşul lui sărăcăcios aşezat într-un colţ al colibei şi care consta, de fapt, dintr-un sac umplut cu frunze uscate. Îl trase într-o parte, lăsând la iveală un chepeng. Bătrânul trase de el, se aplecă înăuntru şi se ridică apoi cu o oală plină ochi cu şuncă, suficientă să potolească foamea pentru patru indivizi pe o zi întreagă, şi o butelcă cu vin.

— Luaţi loc la umila mea masă şi ingăduiţi slugii voastre să vă omenească!

Cei doi nu mai aşteptară să fie invitaţi a doua oară şi se puseră pe treabă. Timonierul se servi primul cu o stacană pe care o duse la gură şi nu o puse jos până ce nu o goli din prima, apoi spuse, zâmbind pe sub mustaţă:

— Nu e rea deloc masa asta „umilă"! De unde ai vinul ăsta delicios şi şuncă, Tirban?

— Ei, am şi eu relaţiile mele, spuse Tirban cu modestie. Regina gitanilor nu-i deloc săracă şi nu-şi lasă supuşii să moară de foame.

Cei doi se puseră pe înfulecat şi în scurt timp, vinul şi şunca erau gătate. Dintr-odată, Karavey îşi şterse mâinile pe pantaloni şi se ridică.

— Îţi mulţumim, Tirban, pentru ospitalitate. Bovania să te răsplătească pentru tot! Acum noi trebuie să plecăm.

— Vrei să pleci fără să-mi spui şi mie ce ai făcut în toţi anii ăştia cât ai fost pribeag?

— Da, plec. Acum, că am aflat că Lilga este în viaţă, nu-mi găsesc liniştea până ce nu o găsesc. Uite, că aproape eram să uit: care mai este parola ca să nu fim opriţi din drum?

— Parola? întrebă Tirban, schiţând un zâmbet ofilit. Este uşor de ţinut minte: Karavey.

— Cum, Karavey? repetă ţiganul uluit. Ce muzică plăcută urechilor mele. Asta-i cea mai bună dovadă că Lilga nu m-a uitat, ci se mai gândeşte încă la mine cu dragoste. Bovania s-o binecuvânteze! ...

Dacă o luai tot înainte pe poteca îngustă, cea care ducea din luminiş la coliba lui moş Tirban, ajungeai iarăşi în pădurea de brazi. Cu cât drumul, care se ascunde la un moment dat ochiului nepriceput, urcă mai sus, cu atât pădurea se răreşte. După ce mergi preţ de încă o oră, vezi că pomii dispar cu desăvârşire, lăsând loc pâlcurilor joase de jnepeni. Ţinutul devine tot mai golaş şi mai sălbatic. Cel care se rătăceşte prin labirintul acesta de văioage şi râpe, nu prea mai are cum să scape fără ajutorul cuiva care cunoaşte locurile. Blocurile stâncoase şi pantele abrupte păreau să fi fost odinioară locul de joacă al unor copii uriaşi.

Sus, departe, de unde creşteau doar pâlcurile de jnepeni — insule de verdeaţă în marea de stânci fărâmiţate — se croia o cornişă îngustă în formă de semicerc în jurul unei coame de munte. La stânga se căsca o râpă adâncă, iar la dreapta, stânca urca abrupt înspre înălţimi. Numai un om foarte curajos şi care nu suferea de rău de înălţime se putea simţi în siguranţă aici, suspendat între cer şi pământ. Dacă mergeai preţ de zece minute, stânca se retrăgea şi drumul dădea într-un platou rotund, care ar fi putut adăposti cam treizeci de persoane. Privelişteа era uluitoare. Soarele apunea, învăluind locurile într-o lumină purpurie. Coamele munţilor care împresurau platoul păreau înecate în sânge, iar pâlcurile de negurâ se înroşeau sub sărutul de bun-rămas al soarelui, pe care umbrele serii îl goneau spre apus.

Era într-adevăr minunat, dar cei doisprezece bărbaţi, tolăniţi pe jos în poziţii picturale, nu păreau să ia în seamă aceste frumuseţi. Sau poate că erau de mult obişnuiţi cu acest spectacol pe care natura îl dădea în fiecare seară. După veşminte se vedea că sunt ţigani. Stăteau înghesuiţi unii într-alţii şi se îndeletniceau cu un joc de cărţi jerpelite, trecându-şi unul altuia o sticlă cu băutură.

Lumina soarelui călătorind spre apus era aici sus încă destul de puternică pentru a lăsa vederii deschizătura unei grote. Pentru moment, intrarea era blocată de ţiganii strânşi roată în faţa ei, cu aerul că păzeau ceva de mare preţ. Dacă cineva ar fi reuşit să se strecoare nevăzut de paznici în peşteră, ar fi descoperit cu uimire ce se afla înăuntru. Peştera era locuită; era presărată peste tot cu culcuşuri făcute din cuverturi şi cu uicioare care serveau drept vase de bucătărie. În spate se mai găsea o deschizătură; se părea că de acolo se mai putea ajunge şi în alte grote.

Dar în peșteră se afla cineva! Era o femeie îmbătrânită de ani, îmbrăcată în straie pestrițe și care ședea pe o cuvertură chiar lângă ieșire. Era Lilga, căpetenia gilanilor. Stătea cu privirile pierdute în depărtări; nu se putea ști dacă privea frumosul asfințit de soare sau era pierdută în gândurile ei. În mână ținea câteva hârtii. Trebuie că erau foarte importante pentru ea, după cum le netezea ușor cu cealaltă mână. Cum le ținea răsfirate ca pe niște cărți de joc, părea o ursitoare din vremurl străvechi care avea în mâinile ei destinul tuturor muritorilor, pe care-l depăna ca pe un fir de ață.

În sfârșit, păru că și-a pus gândurile în ordine. Împături cu grijă hârtiile, le înfășură într-o basma și vârî bocceluța în sân. Se ridică apoi și ieși în pragul peșterii.

— Horgy!

Un tânăr cu chip isteț se ridică și se duse la ea.

— Ai vreo noutate pentru mine?

Vocea îi răsuna puțintel obosită, de parcă dusese muncă de lămurire cu ea însăși înainte de a se hotărî să vorbească. Și totuși, privirea aprigă nu lăsa să se vadă că puterile de odinioară i se împuținaseră.

— Nu, îi răspunse cel întrebat.

— Ce face dragul nostru Ambrosius Natter, care-și dă osteneala să mă găsească?

Cel întrebat zâmbi, dezvelindu-și dinții puternici.

— A, vaidzina, pe ăsta l-am tras pe sfoară cu mare măiestrie! Acum spionii lui sunt pe urmele lui Petermann, pe care l-am îmbrăcat în straie femeiești și l-am sulimenit pe cinste — doar știi, stăpână, ce priceput sunt în treburi din astea! Te caută acum prin nordul țării, în timp ce noi vânăm la granița de sud mistrețul cel gras, care nu ne va scăpa!

Vaidzina surâse slab:

— Te-ai descurcat foarte bine! Deocamdată am scăpat de omul ăsta primejdios, cel puțin până ce-și va da seama că a fost păcălit. Ce mai știi de fiul fierarului?

— Natter nu-l scapă nici pe el din ochi. Din păcate, cu toată învățătura lui, doctorul nu pare la fel de descurcăreț ca noi, căci altfel și-ar fi făcut și el o sosie. Dar altfel, tot respectul pentru el! Mă întreb cum face să-l supravegheze la rândul lui pe pungașul ăsta, din moment ce este spionat la tot pasul.

Lilga dădu din cap gânditoare.

— Da, este croit din același material ca și noi. Sper că nu-l scăpați o clipă din ochi?

— Fii fără grijă, stăpână! Natter și tovarășii lui nu au cum să se atingă de el. Mâna boiniarilor îl apără precum scutul bunei Bovania, atotputernica.

Vaidzina tăcu câteva clipe, apoi vorbi mai departe șoviind:

— Și Katom... adică Nurvan-pașa? Când vine la întrunire?

— Iscoadele noastre ne-au înștiințat că mai are de mers vreo zi până să ajungă la locul de întâlnire. O să fie acolo și doctorul Brandauer, după cum ți-am spus încă de ieri!

— Slavă sfintei Bovania! Soarta Norlandiei are acum de cine să fie hotărâtă! Trei oameni pricepuți vor decide ce este mai bine. E în regulă, Horgy! Poți să pleci acum!

Lilga rămase iarăși singură; se întinse în culcușul ei și-și acoperi fața cu mâinile.

— Așadar, vine... chiar vine... Katombo, iubirea tinereții mele... singurul pe care l-am iubit vreodată cu adevărat. Vine și-mi arată prin asta că m-a iertat. Ah, ce păcat că mi-am dat seama prea târziu că este un om atât de cumsecade!

Lacrimile începură să i se scurgă printre degete. Plângea în hohote care-i zgudulau trupul. Amintirea iubirii ei ratate o copleșise din nou.

Deodată, un zgomot de pași îi alungă gândurile tulburate. În pragul peșterii stătea un gitano. Cu un gest repezit își dădu părul la o parte de pe ochi și dintr-o dată redeveni ceea ce era: bătrâna vaidzină a neamului ei.

— Ce dorești, Tjemba? îl întrebă ea pe cel intrat.

— Stăpână, afară sunt doi bărbați care vor să vorbească cu tine.

— Cine sunt? Nu i-ai întrebat cum îi cheamă?

— Nu au vrut să-mi spună. Dar știau parola.

— Descrie-mi-i!

— Unul e înalt și lat în umeri, și are purtări și mers legănat, de marinar, iar celălalt este mult mai scund și pare să fie unul de-al nostru.

— Lasă-i să intre, dar stai pe aproape, pentru cazul că sunt spioni!

Omul plecă și după câteva clipe, intrară cei doi. Erau timonierul Balduin Schubert și prietenul său, Karavey.

— Cine sunteți și cine v-a dat parola?

Timonierul se holba la vaidzină fără să-și ascundă uimirea. Îi răspunse Karavey.

— Lovenjiul ne-a înștiințat!

Se duse mai aproape de Lilga.

— Uită-te bine la mine și vezi dacă-mi ghicești numele! Te-ai gândit de mii de ori la mine. Are legătură cu parola pe care chiar tu ai făcut-o. Femela devenise foarte atentă chiar de la primele lui cuvinte. Îi luă acum de mână și-l trase mai aproape de ieșirea din grotă, căci înăuntru umbrele apusului aduseseră întunericul. Se uită drept în ochii lui, făcu un gest de mare uimire, apoi căzu în genunchi.

— Karavey!

Navigatorul se aplecă și el și o strânse la pieptul lui. Cei doi frați nu se mai văzuseră de aproape o viață de om. Suferința le brăzdase inimile și cine purta toată vina? Lilga, pe vremuri floarea boinlarilor, acum veștejită și îmbătrânită...

— Iertare, Karavey!

— Ești iertată de mult.

Bravului timonier îi înotau ochii în lacrimi.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce bucurie fără margini! Lasă-mă să te îmbrățișez, frățioare, și pe tine, Lilga, dacă nu ai nimic împotrivă! Bucurie mai mare nu aș mai fi simțit decât dacă... dacă... mireasa mea....

Se opri. Nu găsea că e locul potrivit să-și spună păsurile care-i apăsau inima.

— Cine e omul acesta? întrebă Lilga.

— Îl cheamă Balduin Schubert și este cel mai bun prieten al meu. Poți să dai liniștită mâna cu el, Lilga. Este un om tare cumsecade.

Vaidzina îi întinse mâna cercetându-l stăruitor. Ochii îi alunecară de pe chip pe mâna lui. Îi citi liniile din palmă, apoi îl trase pe timonier până la ieșirea din grotă și arătă spre soarele care apunea. Piscurile munților stăruiau încă în îmbrățișarea ultimelor raze.

— Zeița zilei a plecat și peste munți s-a așezat culoarea întristării. Dar numai pentru scurt timp, preț doar de câteva ceasuri. Apoi va străluci din nou. La fel îți vei regăsi și tu soarele pe care îl credeai apus pentru totdeauna — soarele și bunul prețios pe care l-a primit de la tine.

După aceste profeții, dădu drumul mâinii timonierului și dispăru înapoi în întunericul grotei. Schubert încremenise.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce-a mai fost şi asta? Ce-a vrut să spună? Poţi să mă lămureşti, Karavey?

— De ce nu? surâse cel întrebat. A vorbit îndeajuns de clar. Nu poate fi vorba decât de mireasa ta dispărută.

— Dar cum îşi închipuie că am s-o regăsesc? Când şi cum are să se întâmple?

— Din păcate, asta nu pot să-ţi spun. Dar pot să te asigur că sora mea, după cum ţi-am povestit chiar mai devreme, are darul prezicerii, ca cei din neamul ei, şi că prezicerile ei nu au dat greş niciodată!

— Dar bunul preţios de care vorbea, ce-o fi? Să fie oare... Sfinte Sisoe al catargelor! Dar dacă e... vreun... fiu?

— Calmează-te, bătrâne! Viitorul va lămuri ceea ce acum stă învăluit în mister. Îţi propun să mergem în peşteră. Dacă nu greşesc, se va lăsa cu un ospăţ pe cinste, cum niste lupi de mare ca noi nu prea văd în fiecare zi! Înainte, timonier, pânzele sus!

Şi, într-adevăr, viitorul a arătat, chiar dacă peste mai mulţi ani, că ţiganca profeţise adevărul. Dar acestea sunt întâmplări despre care ar mai fi fost multe de povestit...

17. IN CÂRCIUMA CONTRABANDIȘTILOR

Cam la două ore de mers de la graniță se întindea orășelul Waldenburg, împresurat de culmi abrupte, pe care drumul le birula cu greu. În lateral șerpuia o cărare folosită mai ales de animalele de povară, care trecea chiar prin mijlocul pădurii, unde se afla o casă cu un singur cat. Deasupra ușii acesteia era atârnată o plăcuță de lemn pe care cu greu se putea descifra inscripția: „Tavernă". Dacă vreun străin ar fi întrebat de există, vreun însetat prin pustietatea asta care să intre în căsuța atât de modestă, i s-ar fi răspuns că da, există. Dar dacă ar fi așteptat în timpul zilei să vadă pe cineva intrând acolo, ar fi fost dezamăgit.

Numai un cunoscător ar ști că foarte adesea în cârciumă se strecurau pe furiș siluete misterioase, care mai târziu plecau la fel de prevăzătoare. Tot un cunoscător ar ști că noaptea modesta căsuță cu pereții înnegriți de fum abia de mai putea găzdui o clientelă pe cât de numeroasă, pe atât de puțin zgomotoasă.

La tavernă ducea un drumeag croit din pădurea defrișată, care părea să fi fost făcut pentru a-l da cârciumarului posibilitatea de a privi chiar dinăuntru în josul văii, unde se întindea drumul principal.

În spatele tavernei se afla o grădiniță, în care era așezată o masă rudimentară înconjurată de bănci aidoma ei. Astăzi, la masă erau trei persoane. Una din ele era

cârciumarul. Ceilalți doi sunt de-acum cunoscuți cititorului — timonierul și secundul.

Cei trei sunt cufundați într-o discuție aprinsă, fără să uite, însă, de uriașul pântecos așezat înaintea lor. Din când în când câte unul din ei aruncă o privire spre cărarea din fața cârciumii. Cu toții au aerul că așteaptă sosirea cuiva.

— Și cu toate acestea vă spun, vorbea cârciumarul, că „Tigrul" „căpitanului negru" era un velier cu trei catarge, care se putea lua la întrecere chiar și cu cea mai mare fregată. Am stat de vorbă cu cineva care a servit pe o corabie care a fost capturată de corsari și care a putut să vadă de aproape velierul.

— Prostii! bombăni Karavey. Și eu pot să vă spun tot așa de precis ce fel de corabie era „Tigrul". Era o corvetă cu nouă tunuri. Am văzut-o cu ochii mei și asta e de ajuns.

— Zău? se miră timonierul. Să știi că eu îmi dau cuvântul de onoare că era un bric cu două catarge și cu pânze latinești. Când am fost în cursă pe „Rândunica", acum mulți ani, m-am întâlnit cu corabia asta și am vrut să abordăm echipajul ei, dar ne-a trecut pe dinainte cu viteza fulgerului.

— Extraordinar! se minună cârciumarul. Ba velier cu trei catarge, ba corvetă, ba bric cu două catarge — să știi că era deștept diavolul! În ceea ce mă privește, eu n-am văzut niciodată de aproape corabia piraților. Dar aș vrea numai să știu dacă într-adevăr căpitanul ei era negru, după cum se vorbește, și ce s-a mai întâmplat cu el. De câtva timp nu s-a mai auzit nimic de el.

Karavey se amuză în sinea lui. Cu o zi mai înainte Liliga îi dezvăluise cine se afla sub numele de Nurvan-pașa, așa că ar fi fost cel mai în măsură să răspundă

la această întrebare. Dar nu avea nici un motiv să-i spună cârciumarului, așa că spuse doar atât:

— Mulțumește-te cu aceea că era un flăcău iscusit căpitanul ăsta care știa să-și mânuiască vasul de corsari ca nimeni altul. Nu-l speria nici cel mai însemnat pericol. Nu există pe lume un altul care să se priceapă la navigat cum se pricepe „căpitanul negru". Trebuie să fi învățat de la diavolul în persoană.

— Hm, făcu încurcat cârcimarul. Mai sunt și alții care se pricep la marinărit și care pot să stea cu cinste lângă el.

— Chiar așa? Cine?

— Nu ați auzit până acum de Falkenau?

— Falkenau? La naiba, ai dreptate! E un flăcău care-și poate măsura oricând puterile cu „căpitanul negru". Dar pe unde umblă acum?

— Cred că prin Indiile Orientale sau prin Marea Sudului. Băiatul nu cred să aibă mult peste douăzeci de ani, dar e dat naibii de isteț, căci e trimis numai în locuri unde un altul nu s-ar avânta. Gândiți-vă doar la ultimul război dintre Sudlandia și Norlandia, ce mai treabă a făcut flăcăul și acolo!

— Îl cunoști?

— L-am văzut, dar de departe.

— Când?

Chiar în ultimul război la care a luat parte ca voluntar. Aflați că eu sunt de origine sudlandez și am servit ani buni în flota sudlandeză. De-abia după ultimul război am trecut granița și m-am așezat aici, să câștig și eu un ban modest.

— Dar cum de s-a înrolat Falkenau voluntar pentru Sudlandia?

— Ei bine, probabil știți că Norlandia nu avea până de curând un cuvânt prea greu de spus ca putere ma-

ritimă, așa că era limpede ca lumina zilei că Falkenau se putea instrui mult mai bine într-ale navigației la noi decât în țara lui. Pe de altă parte, are mai multe proprietăți acolo, așa că Sudlandia îi convenea de minune.

— Am auzit de fapta lui de vitejie dar nu sunt foarte lămurit. Cum s-au petrecut, de fapt, lucrurile?

— Foarte simplu. După ce am înfrânt flota inamică, am împins-o spre mal. Acolo, aceasta a căutat apărare la gura fluviului, care era protejată de o fortăreață. Să mergem după ea, era imposibil; trebuia s-o blocăm. A fost o poveste lungă și plictisitoare și ar fi fost și mai rău dacă nu s-ar mai fi dat câte o bătălie ici, câte una colo, care să însuflețească puțin așteptarea. Peste tot unde se petrecea ceva, acest locotenent Falkenau, care pe atunci nu era căpitan, nu exista să lipsească. La un moment dat s-a auzit că la fortăreață, comandantul de acolo dădea un bal pentru ofițerii de pe nave sau ceva de genul ăsta. Știrea o adusese Falkenau în persoană. Dacă era adevărat, atunci ni se oferea ocazia să jucăm o festă inamicului. S-a luat hotărârea să se trimită pe uscat un om îndrăzneț și inteligent care să verifice dacă știrea era adevărată.

— Bineînțeles că a fost ales Falkenau!

— El singur s-a oferit. Se făcuse de acum după-amiază când barca ce urma să-l ducă la țărm a pornit. Mai întâi a ieșit în largul mării, apoi a cotit-o și a mers preț de câteva ceasuri în aval, pentru a trage la țărm într-un loc pustiu. Falkenau își luase cu el doar un revolver și un cuțit; se îmbrăcase în haine de matroz de pe corabie civilă obișnuită. Reuși să se strecoare până la fluviu, unde află că serbarea cu pricina urma într-adevăr să aibă loc. Se înserase și toți ofițerii flotei inamice se strânseseră la fortăreață.

— Pe naiba, dar întârzia prea mult cu raportul. Până se întorcea, se făcea dimineață.

— La fel și-a spus și el, dar a hotărât, ca un bărbat curajos ce era, să acționeze singur după mintea lui. S-a dus la bordul navei amiral și . . .

— Nava amiral? Ce idee smintită!

— Da și nu. Inamicul știa că noi nu aveam cum să înaintăm spre el, de aceea se simțise în siguranță și toți ofițerli primiseră permisiunea de a merge la bal, în afară de cel mai tânăr dintre ei, un subofițer. Acesta nu avusese altceva de făcut, firește, decât să se supere că era nevoit să rămână pe loc. Ca despăgubire, i se dădu rație dublă de zahăr și rom, ca să facă un grog straşnic pentru tot echipajul. Chiar cu asta se și îndeletnicea când Falkenau a sosit cu barca lui și a cerut voie să urce la bord. A fost întrebat ce dorește, iar el a răspuns că dorea să-și ofere serviciile ca matroz și dorea să vorbească cu căpitanul. „Nu e la bord", i se răspunse. „Sunt doar eu, subofițerul! Hai sus, băiete!" Locotenentul s-a cățărat pe odgon și a ajuns din doi timpi și trei mișcări lângă subofițer. Acesta îl întrebă cum îl cheamă și altele asemenea. A fost foarte mulțumit de răspunsurile primite și i-a spus: „Poți să rămâi la bord până se întoarce căpitanul! Cred că are să te oprească aici. Du-te și prezintă-te șefului de echipaj!" Falkenau a făcut întocmai și n-a greșit. Vestea că le făcea cinste cu câteva sticle de rom stârni un vacarm nemaipomenit. Subofițerul își dădu acordul și bucătarul coborî înăuntru să aducă băutura.

— Ideea a fost primejdioasă, dar nu rea. După câteva ore de petrecut cu grog, rom și tutun, erau cu toții prieteni. Nu a fost chiar o beție în toată regula, căci marinarii erau prea rezistenți, iar provizziile prea mici, dar oricum simțeau nevoia să doarmă. Chiar și tânărul sub-

ofițer coborî să se întindă puțin în hamac. Cu toții se credeau în cea mai deplină siguranță. Straja de la pupa ațipise pe un colac de frânghie, straja de la tunuri sforăia lângă afeturi, iar șeful de echipaj, care trebuia să stea treaz, se îndeletnicea în bucătărie, alături de bucătar, cu ce mai rămăsese din rom. Atunci Falkenau a coborât iarăși pe odgon, și-a tras aproape barca cu care venise, a scos un cuțit și a tăiat parâma principală. Acum corabia se mai ținea doar în odgoanele de rezervă; locotenentul le tăie și pe acestea și corabia se puse ușurel în mișcare.

— Pe toți dracii, ce îndrăzneală! se miră Schubert.

— Apoi și-a adus din nou barca lângă vas și s-a urcat din nou la bord. Totul era întocmai cum fusese la plecarea lui și se grăbi spre timonă. Era legată. Desfăcu parâma, stabili direcția dorită și apoi legă parâma la loc. Se duse apoi la trapa din față și se așeză în spatele unei vele strânse, așteptând. Fluviul era învăluit într-o ceață deasă; o ploaie mărunță înmuia puntea. Corabia fusese luată de repeziciunea valurilor, dar se mișca alene și regulat, iar negura era așa de deasă, încât ai fi putut să juri că vasul mai era încă ancorat. Așa trecură două ceasuri, după care se schimbară gărzile. Echipajul dormea somnul beției. Santinelele eliberate din post adormiră imediat, iar noii paznici se adăpostiră pe unde putură de ploaia care le pătrundea în oase. Corabia își urmia liniștită drumul spre mare. La un moment dat, ceața se mai ridicase, așa că omul de la tunuri se uită pe după gulerul ridicat al mantiei. Văzu la tribord o lumină și încă una la babord. Începu să zbiere, până ce apăru subofițerul. „Ce e?“ „Două lumini, aici și acolo!“. „Corăbii care vin spre noi. Să fie oare inamicul care vrea să ne atace prin surprindere? Hei, tot echipa...“ Nu apucă să-și ducă ordinul până la capăt, căci se trezi

cu Falkenau lângă el, care-i dădu un pumn de-l trânti la pământ. Mai înainte, curajosul locotenent blocase trapa din față cu un zăvor din acelea care se pun împotriva talazurilor de furtună, așa că echipajul rămăsese ostatic acolo; pe ceilalți îi închisese mai devreme. Acum nu mai avea de înfruntat decât cele patru santinele. Santinela de la tunuri a pățit la fel ca și subofițerul; cât ai clipi din ochi amândoi au fost legați, în așa fel ca după ce se vor fi trezit să nu poată face vreo mișcare. Omul de la tribord habar nu avea de nimic; dormea, la fel ca cel de la babord. Era un fleac să-i biruiască; tot așa și cu santinela de la timonă. Acum, bravul locotenent devenise comandantul de punte și asta, chiar la țanc, fiindcă tocmai ce răsună un glas din fața vasului: „Ahoi, corabie! Cine ești?" „Pavilion inamic, capturat și comandat de locotenentul von Falkenau!" răspunse el. „Ei, drăcie! Oprește sau vă ciuruim!" Iată ce se întâmplase. Vasul amiral ajunsese acum pe linia de blocadă și tocmai vola să treacă printre două vase din flota noastră. Știind că acum era momentul decisiv, Falkenau dădu parola și strigă apoi: „Aruncați cangea de abordare. Vom merge bord lângă bord. Dar repede!" Parola îl ajutase să capete autoritate. Sări la timonă, tăie frânghia și aduse corabia drept lângă bordul celeilalte. Cât ai zice peşte, fură aruncate cangele de abordare și treizeci de oameni săriră pe vasul capturat, unde el îi primi cu mare bucurie. Puteți să mă credeți că nu-i fusese prea ușor să se pună singur cu întregul echipaj al unui vas amiral. Larma îi trezi pe cei din cală, care dădură să urce pe punte, dar se văzură împiedicați. După mari sforțări, reușiră să spargă trapa, dar cum ieșiră, fură imediat luați în primire. Se apropiase între timp și celălalt vas de linie, făcând priză pe cealaltă parte, așa că acum erau suficienți oameni ca să înfrângă inamicul.

La răsăritul soarelui, Falkenau se afla deja în fața amiralului, care îi predă comanda vasului capturat. Trebuia să-l ducă acasă. Pe lângă înaltul Ordin, fu avansat la gradul de căpitan de corvetă pentru o lovitură pe care nici un alt ofițer nu ar fi avut îndrăzneala s-o dea. Când a făcut priza cu vasul pe care mă aflam eu, am putut să-l văd de departe. Nu știu dacă l-aș mai recunoaște dacă l-aș întâlni acum. La scurt răstimp s-a întors în Norlandia, unde a fost încadrat cu rang omolog în marina de acolo. Ei, ce părere aveți?

Timonierul ascultase impietrit, cu gura căscată. Bătu cu pumnul în masă, de se clătină ulciorul.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Dacă nu recunoști pe loc că ai înșirat brașoave, te fac bucăți, să știi! Așa ceva nu există!

Cârciumarul duse liniștit ulciorul la gură și trase o înghițitură zdravănă. Își șterse apoi barba și spuse:

— Să mă înghită focurile iadului dacă am scos măcar un cuvințel neadevărat. Și apoi, toată Sudlandia cunoaște povestea. Până și vrăbiile o ciripesc pe garduri și copiii sunt obligați s-o învețe la școală.

— Așadar, n-ai debitat minciuni?

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Dacă-i așa, atunci... masa trosni sub al doilea pumn... atunci nu am decât o dorință: să-l văd și eu măcar o dată pe flăcăul ăsta extraordinar. Am să-i împui capul până-și va da acordul să mă angajeze pe corabia lui. Să vezi atunci bucurie pe fiul mamei mele...

În timp ce în cârciumă avea loc discuția de mai sus, o trăsură descoperită urma alene serpentinele care urcau muntele. Pe capră stătea un bărbat tânăr care, după veșminte, părea să fie lacheu. Dar, cu toate acestea, avea ceva în felul lui de a fi care nu se potrivea deloc cu

livreaua de servitor. Siluetei sale robuste i s-ar fi potrivit mult mai bine o redingotă elegantă decât o livrea.

Se străduia din răsputeri să pară absorbit de drumul de munte, dar în realitate nu pierdea nici un cuvânt din conversaţia celor doi ocupanţi ai cupeului. Unul din ei era un bărbat impunător trecut de patruzeci de ani, cu chipul ars de soare şi de vânt, acoperit cu o barbă neagră care-i ajungea până la brâu. Lângă el stătea o fată tânără de o frumuseţe desăvârşită. Îşi ridicase vălurile şi privea cu ochii ei luminoşi şi plini de curiozitate ţinutul străin prin care trecea; i se citea limpede pe chip plăcerea pe care i-o făcea această călătorie în creierul munţilor.

Cititorul isteţ îşi va fi dat până acum seama că cei trei călători erau nimeni alţii decât Nurvan-paşa, mândreţea lui de fiică şi tânărul baron Falkenau, travestit în servitorul Frick Wilmers.

— Cât mai avem până ajungem, papa? continuă fata conversaţia începută mai devreme.

— Doar încă o jumătate de ceas.

— Nu-i aşa că am trecut deja graniţa şi că ne aflăm în Norlandia?

— Bineînţeles.

— O, cât mă bucur!

Paşa se uită la fiica lui mirat.

— De ce?

— Ei, ştii tu, papa!

— Eu? Habar n-am iepuraşul tatii!

— Hai, nu te preface că ai uitat! Cel care mi-a salvat viaţa este din Norlandia! De obicei nu uiţi aşa de repede!

Paşa râse.

— Aşa e! Oricum, să ştii că nu i-am uitat numele, spuse paşa mucalit.

Suleika îşi ţuguie buzele îmbufnată, gest care îi venea de minune.

— Ce urâcios poţi să fii, papa! De parcă nu ai şti că eu nu am nici o vină! Străinul nu mie mi-a dat cartea lui de vizită, ci prietenei mele. Ce sunt eu de vină că a pierdut-o din neatenţie? Şi-aşa sunt destul de necăjită că n-o să-i pot mulţumi niciodată salvatorului meu.

— Poate îl vei găsi, până la urmă.

— Se prea poate, fiindcă ştiu măcar că a fost căpitan de corvetă şi că e norfandez. Asta-i tot ce a ţinut minte prietena mea.

— Ei, atunci, este cu neputinţă să nu-l găsim. Norlandia nu are o flotă aşa de mare şi nu va fi greu să dăm de căpitan, mai ales dacă ne interesăm ce vase erau atunci în apele egiptene.

— Ai să te ocupi tu, papa?

Paşa îl privi zâmbind chipul copilăros.

— Ţii chiar aşa de mult să îl găseşti? Înseamnă că te-ai săturat de compania mea şi-ţi doreşti o schimbare?

— Cum poţi să fii aşa de nesuferit? i-o întoarse fata cu glas plin de reproşuri. Ştii prea bine că mă simt la fel de bine în compania ta şi a lui Fri... a servitorului nostru. Uite, vezi că am parte de destulă schimbare?

Cu toate că vorbeau cu glas scăzut şi pe franţuzeşte, Artur reuşi, totuşi, să prindă fiecare cuvânt. Cum îl bătea inima de fericire când a auzit ultimele vorbe ale Suleikăi!

— Te împaci bine cu Frick? Mă bucur, cu atât mai mult cu cât îl preţuiesc şi îl respect. S-ar putea chiar să fie nevoie să te las ceva mai mult timp în grija lui.

Fata se uită în el speriată.

— Ce vrei să spui? Doar nu vrei să pleci şi să mă laşi singură?

— Ba, s-ar putea. Dar, deocamdată nu pot să-ţi spun nimic precis, căci totul depinde de anumite evenimente care ar putea interveni şi ar putea să ceară o rezolvare urgentă. Dar acestea sunt secrete pe care nu le pot discuta cu tine, chiar dacă am încredere deplină în copila mea.

— Spune-mi-le, papa! Dacă nu ştiu nimic pot să fac foarte uşor vreo greşeală care să-ţi aducă necazuri.

Paşa îl cercetă din priviri pe Wilmers. Acesta părea cufundat în peisaj, ca şi cum nimic din jurul său nu l-ar fi interesat. Mulţumit, paşa dădu din cap.

— Ai dreptate, comoara mea. Ascultă, atunci! În curând, între Norlandia şi Sudlandia va izbucni un război serios şi, cum Sudlandia nu are nici un comandant mai de soi, mi s-a încredinţat mie comanda generală a flotei.

— Ai primit-o?

— Cu anumite condiţii. Ducele din Norlandia este un suveran bun, dar a cam scăpat sceptrul din mână. Căci adevăratul regent este contele Hohenegg, despre care ţi-am mai povestit. Acesta doreşte acum să preia puterea şi prerogativele de duce, fapt pentru care a pus la cale împreună cu Sudlandia un plan secret. În Norlandia trebuie să izbucnească o revoluţie. Sudlandia va interveni, va detrona actualul duce şi îl va pune în loc pe conte.

— Dar nu e drept, papa! Ce avantaj va avea Sudlandia?

— Mai întâi, întărirea puterii şi apoi, tratate preferenţiale. În afară de asta, prinţesa Asta va deveni ducesă de Norlandia, dacă se va căsători cu fiul contelui.

— Iar tu trebuie să ajuţi la asta? Şi tu vrei să-l instaurezi pe contele Hohenegg?

Obrazul ars de soare al kapudan-pașei zvâcni nervos, iar vocea îi sună străină când vorbi:

— Știi doar, că tatăl tău nu ar face vreo faptă rea. Mulțumește-te cu ce ți-am spus, fata mea! Pricepe că am lăsat anumite lucruri nelămurite pentru că dezvăluirea lor ți-ar face mult rău. Imaginează-ți doar că îmi pare foarte rău fiindcă sunt silit să lupt împotriva gazdei noastre.

— Cum așa?

— Bătrânul Falkenau este fără îndoială cel mai capabil cap al armatei norlandeze. Se va arunca în luptă. Iar pe contele Hohenegg nu îl are deloc la suflet. Fiul său, baronul Artur, care, în ciuda tinereții lui, a ajuns la rangul de căpitan de corvetă, este singurul navigator al Norlandiei pe care îl pot considera ca un rival pe măsura mea. Pregătește-te acum, copila mea! Am ajuns. Se vede de pe-acum taverna unde suntem așteptați.

— Papa, mă minunez cât de ușor te descurci prin locurile acestea.

— N-ai de ce să te minunezi, căci am cutreierat ținutul în lung și în lat încă de pe vremea când eram doar un băietan; cunosc aproape fiecare copac și fiecare piatră.

— Rămânem mult timp aici?

— Nu știu. Cred că două sau trei zile.

— Ce mă bucur! Ai să mergi cu mine în drumeții pe munte?

— Nu cred că o să am timp. Și apoi, mai spuse el când văzu un nor străbătând chipul drag al fiicei lui, și apoi, îl ai pe Frick. Va fi însoțitorul tău de onoare, cu care vei putea cutreiera toate împrejurimile.

E lesne de ghicit că baronul travestit urmărise discuția celor doi cu urechile ciulite. Cele aflate îl uluiseră, cu toate că nu-l luaseră pe nepregătite. Așadar, Nurvan-

pașa, tatăl iubitei lui, era in fapt adversarul său politic și se afla în legătură cu dușmanii țării sale! Iar contele Hohenegg dorea să devină ducel Ce nesăbuință! Dar o nesăbuință primejdioasă pentru Norlandia, pe care evenimentele ce amenințau să vină o prindeau cu totul nepregătită. Firește că era de datoria lui să înștiințeze numaidecât forurile autoritare. Dar cui să se adreseze? Era clar că planurile lui Hohenegg nu puteau fi urzite decât cu sprijinul celor mai înalte cercuri din țară. Prin urmare, scrisoarea sa putea foarte ușor să ajungă în mâini nepotrivite.

Tânărul baron nu mai putu da curs gândurilor care-l frământau, căci ajunseseră aproape de tavernă. Opri trăsura în locul unde drumul se despărțea — o parte o lua înainte și cealaltă parte mergea drept spre cârciumă.

Acolo trăsura fusese văzută de mult. Timonierul fusese cel care atrăsese atenția celorlalți. Se ridică cu toții de la masă și se uitară încordați după trăsură.

Când aceasta dădu ultimul cot, dispărând și apoi apărând din nou, Schubert îl prinse de braț pe cârciumarul care se afla chiar lângă el.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Cine mai e și ăsta?

— Cine?

— El, omul din trăsură!

— Îl cunoști?

— Și încă cum! Este ... e chiar Katombo!

Karavey se întoarse uluit către prietenul său.

— Ce tot spui acolo? Habar n-aveam că îl cunoști pe Katombo!

Timonierul șovăi înourcat.

— Și de ce, mă rog, să nu-l cunosc? Odinioară am servit ca matroz pe un vas englezesc și am fost la fața locului când ... ah, dar asta-i o poveste despre care ... prefer să nu vorbesc. Dar l-am văzut foarte de aproape

și pot să pun pariu un cuirasat contra unei bărcuțe că bărbosul ăsta oacheș din trăsură este chiar Katombo! Dar ia uită-te la minunăția de lângă el! încercă Schubert să abată discuția pe alt făgaș. E frumoasă și fină ca un bric de cea mai bună calitate. Să mă înghită-iadul dacă nu e chiar mai frumoasă decât... decât cea care m-a lăsat așa de frumos pe uscat.

Cârciumarul cerceta și el cu atenție echipajul trăsurii care se apropia. Deodată, puse mâna streașină la ochi, ca să vadă mai bine.

— Ia ultați-vă mai bine la vizitiu!

— De ce? întrebă timonierul.

— V-am povestit mai devreme despre faimosul căpitan Falkenau.

— El, și?

— Omul ăsta seamănă ca două picături de apă cu Falkenau.

— Nu ești în toate mințile, cârciumare? Nu vezi că este servitorul celor din trăsură?

Cârciumarul dădu îndoit din cap și spuse doar pe jumătate convins:

— Pe toți contrabandiștii din lume! N-am mai pomenit așa asemănare. Dacă ar purta haine de marinar în locul livrelei de lacheu, aș putea să jur de o sută de ori că el e.

— Ia terminați cu aiurelile! Ce să caute Falkenau aici, în creierul munților? Duceți-vă mai bine să-i întâmpinați, că au să ajungă în curând în fața cârciumii.

Nu după mult timp, călătorii, după ce își lăsaseră trăsura la bifurcația drumurilor, ajunseră pe poteca îngustă din fața tavernei. Pașa mergea în față, însoțit de fiica lui; Frick Wilmers îi urma ducând bagajele.

În timp ce cârciumarul își saluta oaspeții cu plecăciuni adânci, privirile pașei căzură asupra lui Karavey,

care îl privea la rândul său cu o expresie de aşteptare încordată. În clipa următoare, paşa spuse:

— Văd eu bine sau mă înşală ochii? Chiar dacă s-au scurs mai bine de douăzeci de ani, eu n-am uitat acest chip. Karavey, prietene, frăţioare, tu eşti?

Chipul celui întrebat înflori de bucurie.

— Da, eu sunt, Katombo! Să mulţumim Bovaniei că ne-a încrucişat din nou drumurile după o despărţire aşa de lungă!

Cei doi prieteni se aruncară unul în braţele celuilalt, marele amiral al padişahului şi umilul gitano. Inima nu face deosebire de rang, ci îşi vede mai departe de ale ei, fie că bate sub haine de împărat, fie că zvâcneşte sub haina de muncitor.

După ce euforia regăsirii se mai potoli, paşa întrebă:

— Ea ce mai face, Karavey?

— E bine şi bucuroasă că nu mai eşti mâniat pe ea.

— Când am să pot s-o văd?

— Nu peste mult timp; are să vină, pentru că mai aşteaptă pe cineva.

— Pe cine?

— Al să afli. Balduin, nu vrei să dai semnalul stabilit, ca să afle vaidzina că cel mult aşteptat a sosit?

Timonierul înţuviinţă şi se grăbi spre vârful muntelui. Cam la cincizeci de metri în sus se afla o poieniţă. Scoase o batistă albă din buzunar şi o întinse pe jos, în mijlocul luminişului. După ce puse nişte pietre pe ea, ca să n-o ia vântul, se întoarse la tavernă.

Când ieşi din pădure şi ajunse la drumul principal, văzu o altă trăsură oprită lângă cea a paşei. Un domn distins se dăduse jos şi acum mergea în direcţia tavernei, în timp ce vizitiul său, un individ înalt şi solid, îşi făcea de lucru la cai.

Timonierul se duse la lungan.

— Veniți de la Fürstenberg?

Cel întrebat se întoarse surprins.

— Da, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Înseamnă că domnul care se duce spre tavernă este chiar doctorul Brandauer.

— Dacă tot le știi dumneata pe toate, de ce mă mai întrepi.

Auzind acestea, marinarul se lumină la față.

— E-n regulă. Dar nu-i așa că dumneata nu ești de fapt vizitiu?

— Pneînțeles că nu. Eu sunt fierar șef la meșterul fierar, potcovar și armurier Prandauer.

— Părinții dumitale mai trăiesc?

— Nu, au murit.

— Sau alte rude?

— Nu, în afară de un frate care e plecat pe mare.

— Și te cheamă Thomas Schubert?

— Ei, la naiba! De unde știi dumneata?

— Iar pe fratele dumitale îl cheamă Balduin?

— Da, Palduin. Nu l-am mai văzut de vreo douăzeci de ani... Dar cum se face că-l știi numele?

— Fiindcă... fiindcă... Thomas, te-am recunoscut imediat după vorbă! Tu nu mă recunoști deloc?

— Fir-ar să fie! Dar ești chiar Palduin, frățiorul meu care-mi aducea Ampalema! Ce mai pucurie! Vino să te strâng la piept, pătrâne! Dragul meu frățior hoinar!

În timp ce frații se îmbrățișau, în tavernă avea loc altă regăsire. Max Tocmai voia să intre pe ușa larg deschisă a tavernei, când era gata-gata să se ciocnească de cineva. Era Frick Wilmers, care grăbea pasul spre trăsură să aducă ceva ce uitase acolo. Când dădu cu ochii de doctor, scăpă un strigăt de surpriză.

— Max! Max Brandauer! E cu putinţă? Ce cauţi aici?

Max îl privi mirat pe omul în livrea de servitor care îl tutuia atât de familiar. În clipa următoare, însă, îl recunoscu pe Artur şi-l luă în braţe.

— Artur, chiar tu! Eşti ultima persoană pe care credeam să o întâlnesc aici. De ce nu mi-ai spus...

— Opreşte-te! Nu ai primit ultima mea scrisoare din Karlshafen?

— Ba da.

— Ei, îţi scriam acolo că-l voi însoţi pe paşă în munţi, dar habar n-aveam despre ce zonă e vorba. Nu vrei mai bine să intri în odăiţa asta? Acum sunt marinar şi mă numesc Frick Wilmers şi aşa trebuie să rămână încă o bucată de vreme. Paşa nu trebuie să afle că ne cunoaştem.

După ce intrară în odaia scundă, Max luă mâna prietenului său şi-l întrebă zâmbind:

— Cum merge cu steaua ta? După cele ce am citit în scrisoarea ta, îmi închipui că este şi ea aici.

— Firește că este aici, spuse Artur cu chipul iradiind de fericire. Păcat că nu pot să i te prezint. De n-ar fi la mijloc toate secretele astea afurisite!

— El, poate că în curând va veni vremea să se termine totul.

— Crezi? Să ştii că m-ai făcut să-mi amintesc ceva. Ascultă aici, Max, ce discuţie am surprins. E foarte bine că ne-am întâlnit, căci eşti singurul în care pot să am încredere deplină. Aşa... va fi război între Norlandia şi Suddandia.

— Ştiam.

— Cu atât mai bine! Dar nu cred că ştii şi faptul că în curând la noi va izbucni o revoluţie.

— Ba ştiu şi asta.

— Știi...? se miră Artur. De unde ai putut să afli?

— Despre asta, mai târziu! Cu siguranță am multe să-ți povestesc.

— Sunt nerăbdător să aflu. Dar tot am o veste care te va lăsa și pe tine cu gura căscată. Nurvan-pașa va sta la comanda flotei sudlandeze în acest război.

— Și asta am aflat-o chiar acum câteva zile.

— Omule, dar chiar le știi pe toate? Cine ți-a spus?

— Lilga, țiganca.

— Este... Imposibil! De unde putea să cunoască Lilga lucruri de care nimeni nu avea habar?

— Și pentru mine a rămas o întrebare deschisă. Fapt este, însă, că alaltăieri am primit o scrisoare de la ea care-mi aducea vestea, odată cu chemarea de a veni aici în munți. E vorba de o consfătuire importantă.

— Înseamnă că și Nurvan-pașa a fost chemat tot de Lilga.

— Fără îndoială, fu de acord și Max.

— La naiba, dar ce motiv o fi având?

— Eu m-am gândit la ceva, dar nu sunt sigur dacă e bine să vorbesc despre asta acum. Mai ai vreo veste pentru mine?

— Da, mai este ceva care te privește personal. Prințesa Asta din Sudlandia, pe care tu... știi ce vreau să zic... urmează să devină contesă von Hohenegg.

Doctorul își privi zâmbind prietenul și spuse:

— Urmează să devină, dar nu va deveni. Am avut eu grijă.

— Nu încetezi să mă uimești. Cum poți să fii atât de sigur?

— Pentru că supoziția nu se va confirma.

— Despre ce supoziție vorbești?

— Aceea că contele va deveni duce.

— Omule ... bătrâne ... prietene ... dar eşti chiar atotştiutor! Asta era vestea pe care o păstrasem la urmă ca să te uimesc într-adevăr! Uite cum m-am ascuns eu sub un nume falş ca să descopăr secrete pentru care m-am străduit din toate puterile, ca să văd apoi că toată osteneala mea a fost în zadar şi că secretele nu mai sunt deloc secrete. La naiba cu tot spionatul ăsta, dacă nu pot culege eu laurii!

Doctorul se amuză de indignarea prietenului său.

— Linişteşte-te, Artur! Sunt gata să împart bucuros cu tine laurii victoriei!

— Îţi mulţumesc, dar nu primesc cadouri. Îngăduie-mi să te las acum! Nu trebuie să fim văzuţi împreună, ca să nu trezesc vreo bănuială paşei. Rămâi sănătos, pentru moment, şi nu uita că aici sunt marinarul Frick Wilmers!

În tavernă se adunase o societate cum niciodată nu se mai văzuse pe acolo. Se formaseră două grupuri care la prima vedere nu păreau a avea ceva în comun. De o parte erau paşa, fiica lui şi Frick Wilmers, iar de cealaltă, Max şi Thomas, fratele acestuia, Balduin, şi Karavey. Un vizitator neavizat cu greu ar fi admis că cele două grupuri aveau un ţel comun, şi chiar unii dintre cei de faţă ar fi dat din cap neîncrezători dacă cineva le-ar fi spus că mai exista încă o legătură nevăzută şi misterioasă care-i strângea pe toţi laolaltă acolo.

La una din mese, Thomas şi Balduin erau cei care făceau cinste. Thomas tocmai spunea:

— Dar gitana se cam lasă aşteptată. N-aş avea nimic de comentat dacă vreunuia din voi i-ar fi rămas vreo Ampalema în plus.

Balduin se scotoci îndelung prin buzunare şi scoase până la urmă un pachet de tutun de mestecat.

— Ia de aici, bătrâne!

— Mulțumesc, Palduin! Poți să-ți încerci și tu puterile cu una, frățioare! Hei, o comandă aici!

Cârciumarul veni iute și-i întrebă politicos ce doresc. Cu toate că se aflau acolo doar de puțin timp, acesta își dăduse seama că cei doi frați erau cheflii pe cinste, o adevărată mană cerească pentru negoțul lui. Beau orice se găsea pe acolo, în cantități uriașe și nici cu plata nu erau mai prejos.

— Al Ampalema? îl întrebă timonierul.

— Nu.

— Prietene, să faci rost de Ampalema, altfel te las fără autorizație! Acum adu-ne ceva de băut!

Cârciumarul se grăbi să-și servească musteriul. Max scoase din portțigaretul său o țigară și l-o întinse însoțitorului său credincios.

— Thomas, asta te-ar ajuta cu ceva?

Cel întrebat luă țigara, mulțumi, și, cu sprâncenele ridicate, întrebă plin de speranțe:

— Ampalema?

— Nu, din păcate, râse Max. E doar o havană.

— Havană? Nu e rău, dar nici ceă mai pună marcă, așa cum este, fără îndoială, Ampalema. Thomas, se întoarse apoi către fratele său: gitana știe că cei pe care l-a chemat sunt aici?

— Sigur că da. I-am lăsat un semn, după cum am convenit.

— Un semn? Ce fel de semn?

— Aproape de aici e o poiană care poate fi ușor văzută din locul unde-și au tabăra gitanii. Lilga așteptă două persoane. Semnul că au sosit era o batistă albă. Primul a sosit Nurvan-pașa; eu m-am dus și am pus batista înfiptă jos, în iarbă. Apoi ați venit voi și am luat-o de acolo. Asta a fost tot.

— Ce găselniță ingenioasă? Dar dacă Lilga...

Thomas nu-şi mai termină vorba. Se deschisese uşa şi în prag stătea chiar cea despre care se discuta. Femeia îi văzu pe toţi dintr-o ochire rapidă. Oare ştia pe cine va mai găsi aici în afara celor aşteptaţi? Dacă nu ştia, oricum pe chip nu i se citi nici un semn de surpriză. Păru că zăboveşte cu privirea o clipă mai mult asupra lui Arthur, după care rămase încremenită cu ochii pe Nurvan-paşa. Acesta se ridicase la intrarea ei. Iată-i cum stăteau din nou faţă în faţă, după aproape douăzeci şi cinci de ani, doi oameni care fuseseră atât de apropiaţi odată şi care apoi se îndepărtaseră atât de mult. Şi nu era vorba doar de o despărţire în spaţiu. Se sfredeleau cu privirea căutând unul la celălalt ceva din imaginea scumpă pe care o păstraseră reciproc în amintire; gândul le zbură cu zeci de ani înapoi, până la ceasul care pricinuise amândurora atâta nefericire.

Cu o zi înainte, valideina se comportase ca o femeie slabă, surprinsă fiind de regăsirea fratelui. Dar pentru acest moment avusese tot timpul să se pregătească. Aşa că nu i se putea citi în ochi nici o tulburare lăuntrică, doar chipul oacheş fiindu-i ceva mai întunecat ca de obicei.

Dintre toţi cei de faţă, o singură persoană ştia ce legătură era între marele amiral al padişahului şi gitană; acela era Karavey. De aceea, dacă cei de faţă îşi închipuiau că pot dezlega misterul acelei întâlniri, cu toţii se înşelau amarnic. Firește, toţi, în afară de Karavey. Lilga trecu pragul unde rămăsese încremenită până atunci. Se duse la paşă, îl întinse mâna şi-i spuse cu glas netulburat:

— Bovania face ca florile să înflorească şi apoi să se veştejească. Îţi mulţumesc că ai răspuns chemării mele. Cine este fata de lângă tine?

— Este fiica mea, singurul meu copil, care-ți poate spune că am fost fericit și că la dragoste mi s-a răspuns tot cu dragoste.

La răspunsul pașei, Lilga lăsă ușurel capul într-o parte, ca și cum s-ar fi străduit să prindă un înțeles ascuns al vorbelor lui. Cât ascultase ce-i spunea pașa, nu-și dezlipise ochii de la Suleika. O sfredelea cu privirea de parcă ar fi vrut să privească până în străfundul sufletului fetei. Pentru prima dată se văzu că e tulburată, căci, când vorbi din nou, vocea îi tremura:

— De ce să fie așa de trist fiul acestui pământ când o floare se ofilește? Lasă în urma lui un boboc care-i face să uite de toate suferințele. Copila mea, dă-mi mâna!

Fata îi întinse mâna zâmbind. Lilga cercetă liniile palmei micuțe și delicate și se lumină la chip:

— Să nu te temi de apă, căci îți va aduce fericire și noroc. În sudul îndepărtat te-a găsit el, iar tu îl vei revedea în nord, luptându-se cu talazurile unei bătălii. Atunci vei vedea cât de aproape ți-a fost tot timpul.

Suleika se îmbujoră; Artur era la fel de tulburat. De unde aflase Lilga de întâlnirea lor de pe Nil? Mirarea îi fu, însă, și mai mare, căci gitana se întoarse spre el și-i spuse:

— Și acum, mâna dumneavoastră, elegante domn!

Cum de i se adresase chiar lui? Îi ghicise gândurile și știa cine este? Să fi posedat într-adevăr acel dar extraordinar al clarviziunii sau nu făcea altceva decât să joace teatru? A vrut să o refuze, dar nu a mai apucat, căci Lilga îi și luase mâna. După ce o cercetă scurt, spuse:

— Spiritul prezicerii vede prin veșminte și aparențe. Îți vei împodobi prietenul cu o coroană și vei obține mari onoruri. Conți și duci sunt ascunși prin mulți, iar în colība cea umilă locuiesc stăpânitori de popoare.

Spunând acestea, se întoarse, fără a-i mai lăsa prilejul lui Artur să-i pună vreo întrebare şi i se adresă cârciumarului:

— E pregătită camera pentru întrunire?

— Da.

— Du-ne atunci sus, pe mine, pe Nurvan-paşa şi pe doctor Brandauer! Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni!

Cârciumarul deschise uşa şi o luă înainte. Vaidzina îl urma îndeaproape, fără să-i pese dacă ceilalţi dăduseră curs invitaţiei ei. Se purta astăzi aidoma unei regine sigure pe împărăţia ei şi care nu cunoaşte altă voinţă decât cea personală.

La un sfert de ceas după aceea, Nurvan-paşa, Max şi Lilga se aşezară serios la sfat; întrunirea se întinse până spre miezul nopţii. Peste cele discutate putem trece, căci evenimentele care urmară, şi despre care ar mai fi multe de povestit, au fost o mărturie prea clară. La întrunire nu participaseră decât un fiu de fierar, un fost căpitan de corsari şi o gitană. Nimeni nu ar fi putut bănui că acea întâlnire ţinută într-o odăiţă modestă avea să schimbe cursul existenţei a două naţiuni.

18. LA CĂSTELUL FAERENAU

O seară cu ploaie și furtună își întindea aripile deasupra capitalei Sudlandiei.

Lumina pe care o aruncau felinarele din stradă abia dacă putea străpunge perdeaua groasă a ploii.

Era una din acele seri în care nu era bine să lași nici măcar un câine în stradă.

Și totuși, la o margine a capitalei Katharinenstadt un observator atent ar fi putut zări siluete furișându-se grăbite ici și colo pe sub lumina spălăcită a felinarelor. Cine l-ar fi urmărit, ar fi putut vedea că toți se îndreptau în aceeași direcție și anume, un loc de plimbare foarte frecventat în zilele însorite, aflat cam la o jumătate de ceas depărtare de oraș, ascuns de liziere le unei păduri.

Toți acești trecători grăbiți să fi fost înfofoliți din cap până în picioare doar pentru ca să se apere de șuvoaiele potopului, sau aveau și alt motiv pentru a lăsa vederii cât mai puțin din înfățișarea lor? Dacă se întâmpla ca vreunul să treacă pe lângă un altul, totul se petrecea fără să schimbe între ei vreun salut, deși se vedea bine că mergeau cu toții în același loc, care se pare că atrăgea și persoane sus-puse, căci puteau fi văzute chiar și cupeuri elegante, ba și calești de lux. Era uimitor că nu mergeau exact până la destinația cu pricina, ci se opreau cu toții la o oarecare depărtare, coborând acolo din trăsuri.

Dintre toți acești indivizi grăbiți, ieșeau în evidență doi, care erau singurii ce mergeau unul lângă celălalt. Unul din ei era înalt și lat în umeri, iar celălalt, scund și uscățiv.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce mai moravuri mai domnesc pe aici! bombănea uriașul.

— Cum adică?

— Toate trăsurile astea se iau la întrecere pe pielea noastră, care mergem pe jos. Ultima care a trecut pe lângă mine era să mă răstoarne și m-a umplut de noroi din vârful catargului și până la carenă.

— Mergi atunci pe partea cealaltă!

— Ptiu! Cu apa n-am nimic, dar cu murdăria...! I-a ultă-te înainte! Se vede o lumină printre copaci. Acolo să fie portul în care trebuie să ancorăm?

— Negreșit, corespunde cu descrierea!

— Și ce parolă trebuie să spunem?

— „Pentru represalii".

— Cred că drumul se desparte aici. O luăm spre tribord?

Ajunseră la o clădire cu o fațadă lată. Nu avea decât o fereastră luminată, însă atât de strașnic, încât lumina răzbătea până departe, în stradă. Ușa era încuiată. Karavey bătu. După câteva secunde se auziră niște pași, apoi o voce îi întrebă:

— Cine bate?

— Oaspeții.

— În ce scop?

— Pentru represalii!

Fu tras zăvorul.

— Intrați, ușa e drept înainte.

Înaintară bâjbâind până ce ajunseră la a doua ușă: bătură și aici și li se deschise. Intrară într-o odaie mică, plină cu mantale, pălării și umbrele, ceea ce arăta că se

adunase acolo un număr impresionant de oameni. Cel care le deschise îi cercetă neîncrezător.

— Cine sunteți?

Întrebarea nu fu pe placul timonierului.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Arătăm noi ca niște trădători sau pungași? Am spus parola și cu asta, basta! Unde se ține întrunirea?

— Nici unul dintre dumneavoastră nu a mai fost niciodată aici, așa că era de datoria mea să întreb.

— E în regulă. Eu sunt Balduin Schubert, iar acesta e prietenul meu Karavey.

— Bine, intrați pe ușa aceea! Dar mai înainte aș vrea să-mi spuneți dacă sunteți trimiși de o persoană anume.

— Veți afla numaidecât.

După aceasta intrară. Era o încăpere ca un fel de sală, viu luminată, dar cu ferestrele bine acoperite. Peste o sută de persoane stăteau pe scaune și pe bănci; făceau parte din cele mai diferite pături sociale. Se aflau acolo chiar și câțiva ofițeri. În fundul sălii se afla podiumul pentru vorbitor. Acid, un bărbat tânăr, tocmai își terminase expunerea, stârnind ovații și aplauze furtunoase.

Chelnerii forfoteau încolo și încoace pentru a servi misteriosul oaspeți. Era o priveliște care-l bucura vizibil pe timonier.

— Hai, marinare, uite că e loc și pentru noi! Vremea de afară cere un grog bun. Bei și tu unul cu mine?

— Bineînțeles!

— Chelner!

Strigătul răsună în toată sala, toate privirile întorcându-se către cei doi, a căror apariție în acest loc fără senzație.

Chelnerul veni.

— Ce doriți?

— Două grogguri și pe președinte.

Omul făcu ochii mari.

— Îl doriți pe președinte?

— Da. Cheamă-l încoace!

Se dovedi că președintele era chiar tânărul care tocmai își terminase prelegerea. Imediat ce chelnerul îi transmise dorința celor doi, veni la masa lor și le întinse mâna prietenos:

— E clar că sunteți noi pe aici, fiindcă nu vă cunosc. De aceea, presupun că sunteți trimișii vreunui frate.

— Trimiși suntem, dar nu ai unui frate, ci ai unei surori.

— Veniți din partea Lilgăl?

— Întocmai. Am o scrisoare să vă înmânez.

Președintele luă scrisoarea, o deschise și o citi. Privirea i se aprinse și se repezi pe podium, la tribună.

— Frații mei! Tocmai am primit o scrisoare de la aliații noștri secreți, care au pus capăt așteptării noastre și care cere acționare imediată. Mișcările de trupe de la granița anunță invadarea Norlandiei. Revolta este pregătită până la ultimul detaliu și cel mai mic incident neprevăzut poate să declanșeze o avalanșă. Să fim pregătiți! Revolta poporului vecin nouă este una falsă; nu are cauze drepte precum revolta noastră. Contele von Hohenegg vizează obținerea tronului. Urmărește să-l ocupe printr-o lovitură de stat. Va distruge libertatea, viața și fericirea a mii de oameni fără să-și atingă scopul, căci regimul îi cunoaște mașinațiunile și-l va înfrunta cu arma în mână.

Fraților, noi am fost mai iscusiți decât acest conte, care și-a îndepărtat poporul de ducele său legitim, pentru a deveni el însuși stăpânitor. Nici un neavenit nu știe

că în Sudlandia mocnește focul care va izbucni cu tărie și în țara vecină. Dacă ducele de Norlandia își pleacă urechea la sfatul potrivit, revolta se va tranforma într-un succes deplin. Trupele noastre vor rămâne apoi singure și acoperite de rușine, iar regimul sudlandez va fi compromis în ochii întregii lumi, ceea ce, însă, se potrivește de minune cu planurile noastre. Da, eu sunt de părere să profităm de această umilire a guvernului și să punem toate forțele în acțiune pentru a-l acorda ajutorul de care va avea nevoie.

Cuvintele sale fură răsplătite cu aplauze însuflețite. Vorbitorul continuă:

— Vom putea reuși cel mai bine dacă instaurăm dezordinea în rândurile armatei noastre, dacă vom bruia orice raporturi tactice și strategice și mai ales dacă vom distruge flota de război, pentru a cuceri Ollermünde*, portul de război al Norlandiei, și pentru a bloca coasta Norlandiei. Sunt frați printre noi care aparțin rangului cel mai înalt de demnitari din marină. Lor nu le va fi greu să distrugă toate planurile care pot fi primejdioase pentru Norlandia, ca și pentru noi. Îngăduiți-mi să dau citire acestei scrisori și apoi să începem consfătuirea!

Veștile sosite de la Lilga stârniră o uimire nemaipomenită. Toți cei prezenți fură consternați să vadă cât de temeinic era informată. După aceea, se formară grupuri separate pentru consfătuiri, în care Schubert și Karavey nu se amestecară.

După un răstimp, președintele veni la el.

— Sunteți marinari, după câte văd, nu-i așa?

— Da, răspunse Schubert. Eu sunt timonier, iar el este șef de echipaj; amândoi suntem norlandezi.

— Sunteți liberi?

---

* Gura de vărsare a râului Oller (în lb. germană, în orig.).

— Da, avem permisie cât ne doreşte sufletul.
— Pot să vă încredinţez o misiune?
— Se-nţelege că da.
— Aţi mai fost vreodată în Karlshafen?
— De multe ori.
— Trebuie să înmânaţi căpitanului de corvetă Artur von Falkenau o scrisoare care nu are voie să ajungă pe alte mâini. Veniţi încoace mâine în zori! Scrisoarea are să v-o dea cârciumarul. Să ştiţi că nu faceţi un serviciu doar nouă sau Lilgăi, ci chiar patriei voastre!

Karlshafen, principalul port al Sudlandiei, se află acolo unde râul se lăţeşte pentru a se amesteca cu valurile mării. La poalele dealurilor care se ridică de jur-împrejurul oraşului, se înalţă zidurile exterioare ale cetăţii, în timp ce două fortăreţe veghează din stânga şi din dreapta ei. În jurul fortăreţelor se află livezi dintre care se ivesc vile somptuoase, castele de vacanţă şi alte asemenea construcţii luxoase destinate a primi societatea nobilă pe timpul verii.

Dintre acestea se remarcă prin poziţia minunată şi construcţia nemaiîntâlnită, un castel în stil maur, dar care aparţine în mod curios unui norlandez, şi anume baronului Viktor von Falkenau. Dar, din păcate, acesta nu vine decât foarte rar pe la castel, ca şi fiul său Artur, de altfel, care este mai tot timpul ocupat cu serviciul său de căpitan de corvetă în flota norlandeză şi care nu se poate bucura decât prea puţin de minunăţiile acestei reşedinţe de vară.

Schubert şi prietenul său, Karavey, ajunseseră cu trenul de amiază la Karlshafen. Drumul spre castelul Falkenau mergea o bucată bună de-a lungul cheiului din port. Schubert se oprea la fiecare pas şi spunea cu un aer de mare cunoscător:

— Hm, aici se întâmplă ceva.

— Ce?

— Nu vezi că toate navele de război se pregătesc de plecare?

— Nu se vede.

— În secret, bătrâne, în secret! Se pregătesc în așa fel încât nimeni să nu bage de seamă și ca tunurile să facă prea puțin zgomot! Fii atent la ce-ți spun, mâine în zori n-o să mai rămână în port nici măcar un singur vas.

— Crezi că intră în executare planul de care se vorbea aseară la întrunirea partidului revoluționarilor? Și anume, acela de a se distruge marina, pentru ca apoi să nu se mai poată face față?

— Sunt absolut convins. De altfel, e un plan disperat care, dacă lucrurile merg prost, îl poate costa libertatea și chiar viața pe cel care-i conduce pe răzvrătiți! Dar pentru noi, norlandezii, festa asta o să ne pice foarte bine!

— Hm, aș da orice să fiu înapoi în Norlandia. Este să nalbli de neplăcut să știi că în curând vor vâjâi gloanțele, iar noi ne aflăm pe teritoriu străin. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne blocați aici?

— Ai dreptate. Sunt vremuri în care trebuie să-ți ții cu socoteală jurnalul de bord. Să știi că de ieri sora ta a început să crească în ochii mei, ca apa într-o cală goală. Sora ta știe totul, vede totul și ține toate frâiele în mână, nu numai în Norlandia, ci și aici. De unde știe ea atâtea? Ghicește, pur și simplu, sau ce?

— Las-o baltă, bătrâne. Deocamdată nu pot să-ți spun. Vezi fiecuștețul de colo? Ce fel de barcă o fi?

— Ce ciudată e! Are catargele coborâte! N-am mai văzut un laht ca ăsta! Trebuie să fie vreo ambarcațiune particulară; probabil că aparține vreunui englez extravagant. Hai să ne uităm mai de aproape la ea!

— Vino, spuse Karavey. Mai întâi mergem sus la castel! Pe urmă ne ducem să găsim ceva de îmbucat.

O porniră pe drumul care urca spre castel; nu apucară să facă nici câțiva pași, când Karavey se opri locului.

— Stop! Ia uită-te la individul care coboară! Îl recunoști?

— Normal, este Frick Wilmers!

— De unde o vezi? De la pașa, al cărui servitor este, și care a tras în gazdă la castelul Falkenau?

— Hm, îți amintești că la tavernă cârciumarul a spus că omul seamănă leit cu căpitanul Falkenau? Cine o fi în realitate?

— Dar de ce a trebuit să se travestească în marinar?

— Ca să se distreze puțintel, cum obișnuiesc adesea oamenii de rang înalt.

— Dar să se angajeze ca servitor . . . !

— Ce-are a face. O felină drăgălașă precum fata pașei tare aș mai servi și eu, chiar de-aș fi vreun rege.

— Ce-o să spună când ne-o vedea?

— Ai să vezi imediat. Hai!

Îl înșfăcă de braț și îl trase într-un tufiș de la marginea drumului. Artur se apropie de ei fără să-i observe. Când trecu pe dinaintea tufișului, Karavey îl chemă cu voce înăbușită:

— Domnule căpitan!

Cel strigat se întoarse imediat. Cei doi leșiră dinapoia tufișului, Schubert uluit, iar celălalt cu un aer foarte viclean.

— Iertare! Cine sunteți, marinarul Frick Wilmers sau domnul căpitan de corvetă, Artur von Falkenau?

— De ce vreți să știți?

— Pentru că noi mergem să-l căutăm pe domnul căpitan.

— Ce treabă aveți cu el?

— El e singurul care trebuie să afle.

Artur aruncă o privire în jur, să verifice dacă nu erau spionați.

— Eu sunt căpitanul. Ce aveți să-mi transmiteți?

— Hm, iertare, dar trebuia să fim siguri, căci mesajul pe care îl aducem nu are voie să intre pe mâini străine. Ne puteți dovedi că spuneți adevărul?

— Nimic mai simplu! Veniți cu mine la castel!

Se întoarse și o luă pe același drum pe care veniseră. Când ajunseră la castel, îi conduse pe cei doi direct la locuința intendentului, unde o găsi pe nevasta acestuia.

— Te rog, mătușă Horn, spune-le acestor doi oameni numele meu, dar cel adevărat!

Femeia făcu o reverență adâncă în fața lui Artur.

— La poruncă, mărite stăpâne!

Și întorcându-se către cei doi marinari, spuse:

— Acest domn cu care aveți onoarea să vorbiți este baronul Artur von Falkenau, căpitan de corvetă și...

— Ajunge, ajunge! făcu Artur râzând. Ei, domnii mei, acum v-ați convins?

Karavey își luă fără să scoată un cuvânt căciula din cap, îi trase căptușeala și scoase la iveală o scrisoare. Căpitanul o desfăcu imediat și o citi. Nu era lungă:

„Domnule căpitan, ni s-a adus la cunoștință că în zilele următoare se va încerca să fiți implicat în deposedarea Norlandiei de cel mai capabil navigator al său, în războiul iminent. Deoarece țelurile noastre sunt altele decât cele ale regimului, am decis să vă înștiințăm și pe dumneavoastră. Sunteți liber, firește, să ne dați crezare sau nu. Dar fiți, oricum, foarte atent în zilele ce vin! — Adevărații prieteni ai Norlandiei.“

Artur deveni foarte serios. Împături scrisoarea îngândurat şi o vârî în buzunar.

— Spuneţi-mi cum aţi ajuns în posesia scrisorii!

Cei doi raportară despre însărcinarea pe care Lilga o avea în Sudlandia şi despre întrunirea revoluţionarilor. Nu uitară să amintească nici de discursul al cărui martori fuseseră. Căpitanul ascultă încordat, plimbându-se cu paşi largi prin cameră şi meditând la cele auzite. Se opri în sfârşit lângă fereastră şi se uită în jos, spre port.

— Sunteţi norlandezi?

— Da.

— În permisie?

— Fără simbrie.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Hm, mormăi Schubert, dacă s-ar putea, ne-am întoarce cu prima ocazie în Norlandia, unde se pare că în zilele ce vin va fi nevoie de două braţe puternice.

— Aveţi dreptate. Vreţi să mergeţi împreună cu mine?

— Sfinte Sisoe al catargelor! trase un chiot Schubert. Este chiar ce ne-am dorit mai mult.

— Dar există o problemă. Ştiaţi ce conţine scrisoarea pe care mi-aţi adus-o?

— Nu, dar ne putem închipui. Aţi fost avertizat.

— Aţi ghicit. Sudlandezii vor să pună mâna pe mine. De aceea va fi greu sau chiar imposibil să plec din ţară pe cale obişnuită. Însă dacă îmi puneţi la dispoziţie ajutorul vostru, atunci va fi un fleac să-i păcălesc pe sudlandezi. În port aţi văzut un iaht?

— Da.

— Pe acesta am pus ochii. Aparţine lui Nurvan-paşa, oaspetele meu, care nu cred că s-ar supăra foarte rău dacă l-aş împrumuta pentru o vreme. De bunăvoie nu mi l-ar da, şi de aceea am nevoie de voi. Trebuie să trecem de echipajul bărcii, ceea ce nu ne va fi greu, pen-

ru că nu sunt decât câțiva oameni. V-am observat când eram sus pe munte și cred că mă pot bizui pe voi. Vă pricepeți să manevrați un iaht?

— Pfui! Mare scofală! fu de părere Schubert.

— Dacă-i pe așa, ne-am înțeles! Batem palma?

— Batem palma! strigară cei doi într-un glas.

— Vă mulțumesc. Încă nu pot să vă spun exact când o să am nevoie de voi, dar vă voi înștiința la timp. Până atunci, fiți caspeții mei! Maică Horn, îngrijește-te ca acestor oameni să nu le lipsească nimic! Desigur că pașa nu trebuie să afle nimic. De aceea, ar fi bine să vă feriți din calea lui. V-a văzut cu Liiga și s-ar putea să intre la bănuieli.

O zi încântătoare învăluia mărea și uscatul. Razele soarelui străluceau peste talazuri și colorau rîul în nuanțe de aur și argint, făcând să sclipească precum diamantele peștii care săreau ici și colo sau bărcuțele care se plimbau tihnite pe undele de lumină. Malul înalt odihnea ochiul obosit de măreața priveliște a mării, cu verdele tufelor sale crescute în dezordine. Sus, în grădina castelului Falkenau, se afla un umbrar sub care stătea o făptură omenească, sorbind frumusețea locurilor și aerul proaspăt ca pe un balsam binefăcător — era Suleika.

Lângă ea se așezase bătrâna Horn, intendenta, cu niște ochelari urlași cocoțați pe vârful nasului și cu un ciorap de cârpit în mână. Aflase că nu trebuia să se rușineze în fața tinerei turcoaice de lucrul ei cam banal, dar atât de necesar, ba, dimpotrivă, mânuțele delicate ale fetei chiar îi veniseră într-ajutor.

Cele două femei erau absorbite de o discuție însuflețită.

— Și călătoria asta îndepărtată nu ți-a pricinuit vreun rău, copila mea? întrebă bătrâna Horn.

— Nicidecum; ba mă simt extraordinar de întărită. Şi-apoi, măicuţă, nu crezi că arăt mai bine acum? am prins culoare în obraji, nu mai sunt palidă ca înainte!

— Da, copila mea, arăţi foarte întărită. Dar sunt mulţi bărbaţi care preferă chipurile palide celor oacheşe!

— Zău? Papa spune că îi place un chip bronzat, fiindcă e semn de sănătate. Se spune că oamenii bolnavi nu au niciodată chipul bronzat. Închipuie-ţi, numai, dumneata, cum ar arăta matrozul nostru cu chip palid!

— A, acum e „matrozul nostru"! Ia spune-mi, s-a purtat bine pe timpul călătoriei?

— Foarte bine, cu toate că adesea am fost nevoită să-l iau la rost. Ar fi fost în stare să dea la o parte din calea mea orice pietricică; tot timpul nu s-a preocupat deloc de el, ci doar de confortul nostru. Nu mai ştia cum să ne fie de folos. Tare mi-aş fi dorit să nu fi fost nici marinar şi nici servitor.

— Nu? Dar ce, atunci?

— Vreun... kapudan-paşă sau vreun general sau... vreun baron...

— Şi de ce mă rog, copila mea?

— Fiindcă — da, acum îmi dau seama — poate fiindcă şi el ar merita să fie servit cum ne-a servit pe noi şi... tare m-aş bucura pentru el!

Bătrâna Horn se amuza în sinea ei, înţelegând prea bine totul.

— Pesemne că îl simpatizezi mult, nu-i aşa?

— Da, pentru că nu este deloc ca un servitor sau un marinar. Când i se dă vreo poruncă, nu arată că ar îndeplini-o din obligaţie, ci din plăcere. De altfel, numai papa îi porunceşte; eu îl rog întotdeauna şi, când îi vorbesc prietenos, se uită la mine cu nişte priviri... pe care altuia nu i le-aş îngădui...

— De ce, copila mea?

— Pentru că... nici nu știu cum să spun... dar eu cred că sunt privirile pe care le îngădui îndeobște cuiva pe care îl îndrăgești...

— Dar eu credeam că îl simpatizezi, ceea ce-i aproape la fel ca și cum l-ai îndrăgi.

Conversația lua un curs neașteptat. Suleika se înroși.

— Da, și de aceea mi-aș dori să fie un kapudan-pașă tău general sau baron. Sunt încredințată că e dăruit pentru așa ceva. — Dar, ia privește vaporul care intră acum în port! schimbă fața vorba.

— Unde, acolo? Da, îl văd; are mulți călători la bord.

— Poate printre ei se află și baronul, căpitanul de corvetă.

— Nu prea cred; dacă ern să fie așa, ne-ar fi anunțat din timp că vine. Vrei să-l vezi, copila mea?

— Da, căci am auzit atâtea despre el. Trebuie să fie cel mai bun și mai destoinic ofițer din armata norlandeză!

— Așa și este. Stăpânul nostru cel bătrân, tatăl său, este cel mai bun și mai destoinic ofițer pe uscat din Norlandia, dar în prezent nu se mai ocupă de militărie. Hai să ne uităm la vapor, că tocmai a amarat și pasagerii încep să coboare.

— Sunt surprinzător de mulți; numai bărbați. Vaporul pare că vine de departe. Îl vezi pe domnul acela cu părul grizonat? Cred că este un nobil, căci are valet.

— Care? Ochii mei nu mai sunt așa de buni ca ai tăi. Ba văd ceva... Dumnezeule mare, copila mea! Este chiar mărițul meu stăpân!

— Cel bătrân sau cel tânăr?

— Cel bătrân, firește, căci cel tânăr nu are fire albe-n păr. Ce mai bucurie, inimioara mea! Să dau fuga în casă și să-i pregătesc primirea. Hai și tu!

— Deocamdată, primește-l doar dumneata!

— Atunci, rămâi aici sau du-te liniştită în casă! Eu am zburat!

Şi, într-adevăr, „zbură" pe aleile grădinii cu o repezicIune neaşteptată pentru vârsta el.

Primul cu care se întâlni fu Frick Wilmers.

— Mărite... voiam să spun, Frick — ştiţi cine vine?

— Ei?

— Înălţimea Sa. Trebuie să fii alci dintr-o clipă în alta! Trebuie să-l întâmpinăm cu cel mai mare alai!

— Ba nu!

— De ce?

— Am motivele mele. Nu trebuie să afle nimeni că a sosit. Singurul care are voie să ştie e soţul dumitale. Am să mă duc să-l întâmpin personal pe tatăl meu.

Se duse spre poartă şi văzu că baronul ajunsese foarte aproape. Îşi zărise şi el fiul, şi îi făcu un semn bucuros de recunoaştere. Artur, în schimb, duse mâna la gură. Tatăl său pricepu imediat şi păstră tăcerea, cu toate că nu-şi dădea seama de ce îl împusese Artur să tacă.

Artur îl întâmpină cu o plecăciune rece şi politicoasă.

— Încotro merge domnul?

— La domnul baron cel tânăr.

— Este plecat.

— A! Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Mă numesc Frick Wilmers, sunt marinar şi mă aflu acum în slujba lui Nurvan-paşa, oaspetele castelului Falkenau.

— Aşa! râse baronul, pricepând, în sfârşit. Bine că ştiu acum cu cine stau de vorbă. Dumneavoastră ştiţi cine sunt?

— Nu.

— Sunt proprietarul acestui castel.

— A! Baronul von Falkenau? Iertare! Nu am avut cinstea să vă cunosc. Şi acesta e servitorul domniei voastre?

— Da.

Servitorul care-l însoţea pe bătrânul Falkenau intrase în slujba lui în străinătate. Prin urmare, nu avea cum să-l cunoască pe Artur. Acesta se întoarse spre el şi, arătând spre port, îi spuse:

— Vezi dumneata iahtul acela mic, de lângă corabia aceea olandeză?

— Da.

— Întoarce-te degrabă şi du bagajele stăpânului dumitale la bordul iahtului! Dacă te întreabă cineva, să spui că eşti trimis de kapudan-paşa. Timonierul să aprindă cazanul maşinii şi să se îngrijească de actele necesare pentru plecare. Iahtul trebuie să fie gata chiar azi să plece. Rămâi acolo şi nu te mai arăta pe uscat. Nimeni nu trebuie să ştie că a sosit domnul baron.

Servitorul se uită întrebător spre stăpânul său. Acesta încuviinţă din cap.

— Fă întocmai şi nu pleca de pe iaht până ce nu ai veşti de la mine!

Omul se întoarse, cu bagajele în mâini. Acum, tatăl şi fiul rămaseră, în sfârşit, singuri.

— Ce-i cu primirea asta, Artur?

— Nu aici, papa! Vino în casă! Paşa este ocupat şi nu va observa că ai venit. Când nu suntem între patru ochi, să mă tratezi ca pe un servitor.

— Unde locuieşte Nurvan?

— În odăile tale.

— Şi fiica lui?

— În camera din turn.

— Îmi închipuiam eu că i-ai dat cea mai frumoasă cameră. Dar tu unde stai? Sper că nu în apartamentul tău, care e prea luxos pentru un matroz!

— M-am instelat în odăile pentru servitori. Uite, că am ajuns.

Intrară prin grădina din față și se duseră la clădirea anexă a castelului. În pragul ușii stăteau intendentul castelului, cu nevasta lui.

— Liniștel porunci Artur. Unde sunt lacheii?

— În castel!

— Nu trebuie să afle că a venit tata. Hai, papa!

Intră cu el în odaia pe care și-o alesese. De-abia aici își îmbrățișă și-și sărută tatăl.

— Bine ai venit, dragul meu papa! Dar cum se face că am bucuria să te revăd așa de neașteptat?

— Am fost chemat printr-o depeșă de către duce. Afacerile diplomatice au fost conduse cât am lipsit de înlocuitorul meu. În zăpada grabei cu care am fost chemat, m-am gândit că trebuie să fac un ocol pe la Karlshafen, ca să te înștiințez. Asta-i tot. Dar motivul pentru care am fost chemat nu pot să ți-l spun. La fel, nu pot să ghicesc de ce joci rolul de servitor și mă primești pe ascuns!

— Te voi lămuri. Ascultă!

Și Artur îi povesti despre prima întâlnire cu Nurvan-pașa, ca și aventura de pe Nil, când o salvase pe Suleika. Când isprăvi, scoase scrisoarea din buzunar.

— Citește acum și vestea pe care am primit-o deunăzi!

Baronul citi și se încruntă.

— Ești convins că avertismentul ăsta nu are ca scop să fim trași pe sfoară?

— La început așa am crezut și eu, papa! Dar după ce am reflectat mai bine și am făcut legătura cu conspi-

rația secretă din Suidlandia, nu am mai avut nici o îndoială.

— Dar nimeni nu are dreptul să ia asemenea dispoziții.

— Așa mi-am spus și eu. Dar ce valoare mai are dreptatea într-un război condus prin uneltiri și viclesuguri?

— Deci, vrei să pleci, fiule?

— Da, dar însoțit de tine.

— Cu ce vas?

— Din fericire, această problemă este rezolvată, căci în port se află iahtul pașei.

— Aha! are să ni-l pună la dispoziție?

— Nu. El ne este adversar și nu are cum să ne ajute, chiar dacă ar dori din motive personale.

— Înseamnă că vrei să-l iei fără știrea lui?

— Da. Mi-am făcut un plan. Cei doi marinari de pe iaht mă cred servitorul lui, așa că n-o să fie greu să-i păcălim.

— Nu e nevoie de acest plan. Îi știu pe cei doi de la Constantinopol. Pașa mi-a pus la dispoziție de câteva ori iahtul său pentru mici plimbări. Am să fac la fel și acum și cred că marinarii mă vor asculta.

— Cu atât mai bine dacă nu suntem nevoiți să facem uz de forță. Nici o altă ambarcațiune nu este mai potrivită să ne ducă iute în Norlandia. Ia stai, cine vine?

— Sunt niște ofițeri! Cu siguranță că vin să te caute pe tine. Știu că ești aici?

— Firește, papa. Este comandantul portului, însoțit de trei locotenenți; îi știu pe toți chiar din prima zi când am sosit aici. Am fost la ei cu chestiuni oficiale.

Intendentul castelului îi văzuse și el pe noii sosiți. Ieși înaintea lor și făcu în așa fel ca baronul și fiul său să audă tot ce va vorbi cu ei.

— Sunteţi intendentul castelului Falkenau?

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule comandant!

— Putem intra la paşă?

— Da.

— Dar la domnul căpitan Falkenau?

— Nu; este plecat.

— A! făcu oarecum uşurat comandantul. Unde a plecat?

— Nu ştiu. Domnul a plecat într-o plimbare scurtă, fără o destinaţie anume.

— Când se întoarce?

— Cine ştie când — azi, mâine, poimâine. Poate chiar şi mai târziu; eu habar n-am.

— Hm! De îndată ce va veni, anunţaţi-l să vină la mine! Am lucruri urgente de discutat cu el.

— Aşa voi face, domnule comandant.

— Dar tatăl său ştiţi unde se află în prezent?

— În Constantinopol.

— E în regulă, spuse acesta, după care se întoarse către însoţitorii săi. Domnilor, pentru astăzi ne-am făcut datoria. Puteţi să vă întoarceţi!

Artur şi tatăl său îl văzură plecând pe locotenenţi.

— Anunţaţi-mă la paşă! îl auziră pe comandant, care urca acum scările castelului, în urma intendentului.

Acesta se întoarse după aceea şi se strecură prin curte în odaia unde stăteau cei doi.

— Domniile voastre au auzit tot?

— Da, răspunse baronul cel bătrân. Şi-au făcut doar datoria. Dar sus nu ai mai auzit nimic?

— Domnia voastră ştie, probabil, că eu nu obişnuiesc să trag cu urechea. Am văzut doar cum comandantul a scos un act foarte mare, înainte de a intra la paşă: purta sigiliul ducelui.

— E suficient. Ai idee de ce a întrebat de noi comandantul?

— Nu.

— Trebuie că era însărcinat să ne aresteze.

— Nu se poate! strigă speriat intendentul, de bună credință.

— Ba se poate!

— Da, poți să fii convins! spuse și Artur. Trebuie să plecăm cât putem de repede. Spune-i soției dumitale să-mi facă de urgență bagajele! Plecăm într-un sfert de ceas.

— Încotro să trimit cufărul?

— Pe iahtul pașei. Să se ocupe de el doi lachei. Anunță-i și pe cei doi marinari norlandezi să ne aștepte în port. Dar repede!

Intendentul se îndepărtă ulurt. Puțin după aceea apăru nevasta lui, pradă unei tulburări și mai mari.

— Doamne Dumnezeule, dragii și bunii mei stăpâni, cum se poate una ca asta? Măritul domn de-abia a sosit și pleacă din nou? Este... ah, dar uite-mă cum stau și pălăvrăgesc, când ar trebui să fac degrabă bagajele! În zece minute sunt gata.

Dispăru la fel de iute precum apăruse. Artur scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— Asta ne va fi de ajutor, papa.

— Ce este?

— Un plan al orașului Karlshafen, pe care l-am desenat în secret. Uită-te la el!

Baronul făcu întocmai.

— Extraordinar!

— Dacă ducele îmi acordă încredere și dacă am ambarcațiunile necesare, pot să cuceresc în doi timpi și trei mișcări portul și orașul, în ciuda tuturor fortificațiilor.

— Ducele se bizuie pe tine.

— Dar vasele? Contele le-a făcut dispărute. Coastele Norlandiei sunt descoperite, așa că nici vorbă de atac pe mare.

— Se pare, totuși, că a fost dat un contra-ordin. Pe drumul meu de întoarcere am observat mai multe vase norlandeze care se îndreptau cu toate pânzele sus spre țară.

— Ce bine ar fi!

— Am intrat în legătură cu una din nave. Mergea spre Ollermünde. Ia uită-te! Comandantul se pare că pleacă.

— Da, împreună cu pașa. Să sperăm că nu are nevoie de mine acum.

Nurvan-pașa îl însoți pe ofițer până la poartă, după care se întoarse. Era foarte încruntat. Vizita comandantului se vede că fusese de mare importanță. În loc să meargă înainte, veni spre camera lui Artur. Nu-l văzu imediat pe baron, care stătea mai într-o parte.

— Frick, pregătește-te de un drum urgent!

— Încotro, excelență?

— Spre Katharinenstadt. Nu ai acum nici un tren, dar poți să mergi călare.

— La cine trebuie să merg, excelență?

— Direct la principe, căruia trebuie să-i dai o scrisoare . . .

Încremeni. Îl văzuse pe baron, și-l recunoscuse imediat. Se vedea bine că prezența lui acolo îl surprinsese.

— Domnule baron! Să vă salut, sau . . .

— Sigur că da! răspunse acesta prietenos, întinzându-i amândouă mâinile.

— Dar când ați sosit?

— Adineauri. Am venit la servitorul dumneavoastră ca să-l întreb dacă sunteți de găsit și am auzit că sunteți ocupat cu comandantul.

— Tocmai a plecat. Dar, asta îmi aduce aminte că... ah, domnule baron, mă aflu într-o situație penibilă față de dumneavoastră.

— Cum așa?

— Prietenia pentru dumneavoastră mă obligă să fac o mărturisire, în timp ce...

Se opri vizibil încurcat. Baronul continuă el fraza începută de pașă.

— În timp ce datoria vă oprește să o faceți, nu-i așa? Din fericire, pot rezolva această dificultate. Căpitanul v-a anunțat că urmează să fim arestați, eu și fiul meu, nu-i așa?

— Așadar, ați aflat?

— Da, dar nu în amănunt. Se pune întrebarea dacă dumneavoastră veți fi împins de datorie să vă implicați.

— Nicidecum. E adevărat că nu trebuie să-mi încalc datoria, dar chiar de nu ar fi fost vorba decât să vă fiu recunoscător pentru ospitalitatea pe care mi-ați arătat-o, și tot nu aș fi făcut pe zbirul față de domniile voastre.

— Vă mulțumim.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să plecăm imediat.

— Cu ce?

— Nu vă pot spune.

— Vă voi pune la dispoziție iahtul meu, dar trebuie să vă mărturisesc că tocmai am fost investit comandant suprem al flotei sudlandeze, ceea ce vă poate surprinde. Iată de ce, din păcate, trebuie... să vă întreb...

— Vă înțeleg prea bine, excelență. Veți afla într-un sfert de ceas ce motiv am să mă grăbesc și după aceea veți recunoaște și singur că este un lucru foarte important.

— Și fiul dumneavoastră, domnule baron? Este căutat și el.

— A bănuit ce urma să se întâmple şi se află într-un loc sigur.

— Înseamnă că nu va veni încoace?

— În nici un caz. De altfel, vă rog din suflet să vă consideraţi în castelul Falkenau ca în propria dumneavoastră casă.

— Să ne despărţim, atunci!

Îşi strânseră mâinile şi, după ce paşa îl mai sfătui încă o dată să fie prevăzător, plecă. La scurt timp după aceea, intră nevasta intendentului.

— Bagajul e gata, domnia voastră.

— Bine, spuse Artur. Ascultă aici, maică Horn, nici paşa şi nici fiica lui nu trebuie să afle cine sunt eu. Deocamdată rămân tot Frick Wilmers. De restul se va ocupa tatăl meu. Cufărul a fost trimis?

— Da.

— Atunci, plec şi eu. Am s-o iau pe poteca alăturată, iar tata, pe celălalt drum. La revedere, maică Horn!

Femeia îşi şterse ochii cu poalele şorţului.

— Doamne Dumnezeule, ce tristeţe şi ce jale! Ce-o să spună domnişoara Suleika, ea, care ţine aşa de mult la dumneavoastră?

— Chiar aşa?

— Da. Mai devreme îmi spunea că tare şi-ar fi dorit să fiţi vreun kapudan-pasă, general sau baron.

— Zău? De ce?

— Ei, pentru că... atunci ar putea să se mărite cu domnia voastră.

— A spus ea aşa?

— Nu, nu chiar aşa, dar eu mi-am dat seama cum stau lucrurile. Ah, dragul meu domn, ar fi o baroană cum alta nu-i pe lume!

— Se prea poate! La revedere, acum!

Plecă. Ajuns în curte, dintr-o privire își dădu seama că lacheii care-i duceau cuferul străbătuseră mai mult de jumătate de drum. Se duse grăbit în parc, unde Sulelka stătea în locul ei preferat, sub umbrar. Fata îl văzu și ea.

— Pe mine mă cauți, Frick?

— Da. Voiam să-mi iau rămas-bun.

— Nu se poate! De ce pleci? Așa ți-a poruncit tatăl meu? Sau cumva te-a jignit cu ceva?

— Nu.

— Atunci? Spune-mi odată!

— Sunt marinar și mă supun ordinelor ducelui de Norlandia, de care mă leagă un jurământ. Domnia sa, pașa, este supus al principelui Sudlandiei, care este adversarul nostru. Trebuie să plec.

— Ai dreptate. Dar ce-i cu grabă asta?

— Veți afla chiar azi de la pașă. Dar nu plec pentru totdeauna.

— Înseamnă că ne vom revedea?

— Da. Rămâneți cu bine!

Îi întinse fetei mâna, care nu ezită nici un moment să-i dea și ea mâna.

— Mergi sănătos, Frick! Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine și tatăl meu. Mi-ar fi plăcut să rămâi pentru totdeauna cu noi!

— Mă duc la război, nobilă domnișoară. Domnia sa, tatăl dumneavoastră, trebuie să vă fi pus în temă cu cele ce urmează să se întâmple. De va fi să cad în luptă, voi muri cu gândul la castelul Falkenau și la steaua care s-a înălțat deasupra lui. Dar de nu va fi să mor, ne vom revedea și vă voi prezenta un bărbat care mult timp a tânjit în zadar să vă mai privească chipul încă o dată, așa cum a făcut-o în acea noapte pe Nil.

Ascultându-l, fata se îmbujoră, dar apoi își ridică iute privirea.

— Pe Nil? Ah! Despre cine vorbești?

— Despre acel căruia i-a fost dată fericirea de a vă salva din apele Nilului.

— O, este oare cu putință? Îl cunoști dumneata?

— Da.

— Cine este? Cum îl cheamă?

— Artur von Falkenau, căpitan de corvetă și fiu al baronului Viktor von Falkenau, proprietarul acestui castel.

— De unde știi?

— Mai demult am fost în apropierea lui și acum voi fi din nou cu el. Rămâneți cu bine!

Înainte de a-l mai putea reține fata, el plecă. Vestea o luase prin surprindere. Se lăsă înapoi în scaun și căzu adâncită în gânduri, până ce auzi pași apropiindu-se. Era intendenta castelului.

— Vino repede, maică Horn! Am să-ți spun ceva foarte important.

— Ce e, copila mea?

— Acum știu cine a fost.

— Cine?

— Ah, maică Horn, am primit o veste atât de minunată, încât aproape că nu-mi vine să cred. Ia ghicește și dumneata cine a fost?

— Ei, cine?

— Omul care m-a salvat de la înec atunci pe Nil. Ți-am povestit deja pățania.

— Da, da. L-ai descoperit? Ah, dar e minunat! Cine e?

— Ia să văd dacă ghicești. Este cineva apropiat dumitale.

— Dacă știu cu ce se ocupă, poate ghicesc mai ușor.

— Este căpitan în armata norlandeză.

Intendenta bătu uluită din palme.

— N-o fi chiar stăpânul meu cel tânăr?

— Ba chiar el. Închipuie-ți că tocmai el a fost cel care mi-a salvat viața. Tatăl său e prieten cu papa; locuiam în casa lui fără să bănuiesc nimic.

— Extraordinar! Cine ți-a spus?

— Frick Wilmers.

— Ah, el!

— Și mai află dumneata că Frick a fost atunci cu căpitanul și a văzut ce s-a întîmplat.

— Da, cred.

— De ce?

— Păi . . ., fiindcă ți-a spus-o chiar el.

— Așa e! Dar mai mult nu am putut să scot de la el.

— De ce?

— Fiindcă a plecat. Știai?

— Da, dar puteai să-l mai tragi de limbă.

— A plecat așa de repede, că n-am apucat să-l mai pun vreo întrebare. Mi-a promis că de nu va fi să moară, se va întoarce.

— Să moară? Cum așa?

— Se duce la război. Dar aceasta e un secret pe care dumneata nu trebuie să-l trădezi!

— O, nu-l voi trăda. Așadar, Frick Wilmers va lua parte la lupte?

— Da, împreună cu domnul căpitan. Se duce la el.

— Doamne Dumnezeule, ce mai jale!

— Așa e . . . dar, ia uită-te la iahtul nostru! Mi se pare că ridică ancora!

— Da, așa se pare.

— Ce-o avea de gând să facă timonierul nostru? Nu știu ca tata să-i fi dat ordin de plecare!

— Cine este omul din spate?

— Cel de pe punte? Este chiar Frick Wilmers. După câte văd, se pare că este comandantul iahtului, căci văd că dă ordine. Dar bine, el nu e decât un matroz!

— Un matroz poate să dea comenzi?

— Nu.

— O, sunt sigură că are să se descurce. Ştiam că se duce pe iaht, căci mi-a spus să-i fac bagajele.

— I-a poruncit papa?

— Nu, tatăl dumneavoastră nu ştie că Frick Wilmers pleacă.

— Nu? Păi atunci, să-i spun degrabă. Cred că nici nu a băgat de seamă că iahtul se pregăteşte de plecare pe mare. Vino, maică Hörn! Ce se petrece nu este lucru curat!

Când Artur ajunsese în port, îi găsise pe Schubert şi pe Karavey aşteptându-l acolo. Îl înştiinţă în câteva cuvinte despre schimbarea intervenită şi îi conduse la iaht. Tatăl său, care o luase pe alt drum, tocmai se urca la bord. Timonierul turc era pregătit să-l întâmpine.

— Mă cunoşti? îl întrebă baronul cel bătrân.

— Da, effendi!

— Ştii că stăpânul tău mi-a pus la dispoziţie iahtul?

— Da, şi mă supun ordinelor dumneavoastră.

— Al aprins cazanul secret?

— Totul e pregătit. Îl ştiam pe servitorul dumneavoastră şi am făcut ce mi-aţi poruncit.

— Ieşim de îndată în larg. Acest om este fiul meu. El va prelua comanda; cei doi care sunt cu el vor veni cu noi.

În câteva minute, briza umflă pânzele şi iahtul o porni cu viteză în largul mării.

Artur stătea pe puntea inferioară şi se uita prin binoclu înspre castelul Falkenau. Îl văzu pe kapudan-paşa,

împreună cu fiica lui. Și el se uita în jos spre iaht cu binoclul.

— Tată, vino puțin! spuse căpitanul.

— Ce e?

— Pașa a văzut că iahtul pleacă în larg. Fă-i semn cu o batistă, să le recunoască.

— De ce? Vrei să nu se ia după noi?

— Da. Dacă nu-și dă seama cine i-a luat iahtul, o să pornească împotriva noastră o adevărată vânătoare.

Baronul se urcă pe sarf, scoase o batistă și începu s-o fluture. Pașa trebuie că-l recunoscu, fiindcă flutură și el o batistă, semn că Nurvan-pașa nu avea nimic împotriva plecării lor. În scurt timp, iahtul lăsă portul în urma sa și ajunse în larg, așa că nu mai putea fi observat de pe mal. Puseră cap compas spre nord. Mergeau foarte repede, căci iahtul era pus în mișcare și de pânze, dar și de mașina cu aburi. Dacă ar fi fost să se ia la întrecere cu vreun alt vas, era sigur că doar „Tigrul" „căpitanului negru" ar fi fost în stare să-l depășească.

În zorii dimineții următoare, la castelul Falkenau sosi un călăreț. Era un ofițer. Bătu la poarta pe care o găsise închisă.

Își făcu apariția intendentul, care-l deschise.

— Nurvan-pașa? întrebă noul sosit.

— Este aici, dar nu s-a trezit încă.

— Trezește-l și anunță-mă! Ulte cartea mea de vizită. Aștept în grădină.

După zece minute, Horn se întoarse și îl conduse la pașă, pe care îl găsi în camera de primire.

— Vin din partea înălțimii sale, principele, spuse ofițerul, după salutul de rigoare. Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

Pașa se încruntă.

— Trebuie să cuprindă instrucţiuni care mă privesc. Dumneavoastră, ca adjutant al suveranului, trebuie să cunoaşteţi prea bine conţinutul scrisorii, sau nu-i aşa?

— Ba da. Mi-a fost dictată chiar mie.

Paşa o desfăcu şi o citi.

— E aşa cum bănuiam. Dar vă rog să poftiţi, domnule locotenent!

Îl conduse afară pe balcon, de unde puteau vedea portul.

— Prin scrisoarea aceasta mi se acceptă condiţiile. Înălţimea Sa e atât de generoasă încredinţându-mi comanda supremă a flotei din Karlshafen. Dar acum vin eu şi vă întreb unde se află, de fapt, flota? Vedeţi vreo urmă de corăbii?

— Ah! Ce s-a întâmplat?

— Ieri încă se mai aflau ancorate în port şase nave de război, care au dispărut peste noapte. Întoarceţi-vă la suveran şi lămuriţi-vă în numele meu!

— Nu pricep.

— Căpitanii pot acţiona fără un ordin?

— Nu.

— Aşadar, aţi recunoscut şi singur. Nu am altceva de făcut decât să stau şi să aştept răspunsul suveranului.

— N-ar fi mai bine ca excelenţa voastră să mă însoţească la suveran?

Paşa dădu mândru din cap.

— Vă rog să nu înţelegeţi greşit. Nu eu am cerut comanda supremă, ci am fost rugat s-o preiau. Dacă până diseară nu primesc vreo explicaţie, plec. Rămâneţi cu bine, domnule locotenent!

Făcu o reverenţă şi plecă. Ofiţerul plecă şi el, profund umilit.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Suleika stătea tot sub umbrar, gândindu-se la vorbele ciudate rostite de Frick Wilmers la despărţire. Deodată, intendenta năvăli, pradă unei mari agitaţii.

— Doamne Dumnezeule! Ce mai jale şi tristeţe!

— Ce s-a întâmplat, maică Horn?

— Ah, tot ce putea fi mai rău! Vai, vai, vai!

— Mă sperii, spune odată ce s-a întâmplat!

— Ce se întâmplă? Da, trebuie să aflaţi negreşit! Ştiţi ce a spus Friedrich Schiller, cel care a scris atâtea poezii frumoase!

— Nu pricep nimic!

— Femela se transformă în hienă!

— Este îngrozitor ce spui!

— Este... este... ei bine, a început revoluţia!

— Revoluţia!

— Da, revoluţie, rebeliune, răscoală, înaltă trădare şi vărsare de sânge.

— Unde?

— Unde? Doamne Dumnezeule, chiar aici, în Sudlandia!

— Vorbeşte desluşit!

— Copila mea, cred că am vorbit îndeajuns de desluşit! În capitală a izbucnit revoluţia. S-a ridicat toată ţara, chiar şi armata. Suveranul a fost nevoit să fugă, iar prinţul moştenitor a plecat şi el peste graniţă, unde se află armata. El trebuia să salveze totul.

— De unde ştii dumneata asta?

— S-a transmis prin telegraf. Dar şi în oraş se văd pretutindeni înălţate steagurile roşii! Şi la castel e vâlvă mare!

— Ce spune taica Horn?

— Este disperat.

— Papa a aflat?

— Firește!

— Și ce a spus?

— Dă din cap și zâmbește și iar zâmbește și dă din cap, ca și cum ar ști el mai multe; dar de spus, nu spune nimic.

— Mă duc imediat la el. O explicație tot trebuie să-mi dea.

Dădu să plece, dar intendenta o opri.

— Mai așteptați, domnișoară, că nu am terminat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Da, cel mai rău lucru posibil.

— Păi nu spuneai adineauri că cel mai rău lucru posibil e revoluția.

— Da, așa spuneam. Dar nu vorbeam de cea din Sudlandia, ci de cea din Norlandia.

— Cum? Și în Norlandia a izbucnit revoluția? Nu e cu putință!

— De-ar da domnul să ai dreptate, copila mea! Din păcate, însă e adevărat.

— De unde ai aflat groaznica veste?

— Ieri noapte târziu a sosit în capitală o telegramă care a adus vestea, care a fost făcută publică, deși s-a încercat împiedicarea acestui lucru. Și apoi, dovada e ce se întâmplă acum la noi. Răzvrătiții de aici au luat exemplul din Norlandia.

— Ce scria telegrama?

— Vai, lucruri oribile! Ducele a fost ucis, odată cu toți ceilalți de la curtea sa, iubita noastră prințesă a dispărut, fără să știe nimeni unde, iar capitala e scăldată într-o baie de sânge. Jumătate din populație a fost masacrată.

— În numele lui Dumnezeu, cred că visezi!

— Nicidecum! Sunt lupte la fiecare colț de stradă. Ah, bietul nostru stăpân! Vai, bietul căpitan! Dumneata crezi că se aflau acolo, la Fürstenberg?

— Nu, se află pe drum încoace! spuse ea. Ah, ce mai jale!

Fata se sperie. Se ridică de sub umbrar.

— Este îngrozitor! Trebuie să văd ce spune papa.

— Da, duceți-vă la el! Și pe urmă spuneți-mi și mie, să-l vestesc și pe bătrânul meu. Doamne Dumnezeule, vreau să văd cum o să trecem și prin asta!

Suleika se duse degrabă la tatăl său, care o liniști și o duse pe balcon.

— Revolta nu e primejdioasă, copila mea. Conducătorii ei sunt oameni de onoare; nu vor permite fapte de cruzime. Cu toate acestea, mâine în zori vom pleca din Karlshafen.

— Ah! Unde plecăm?

— În Norlandia.

— Cu trenul?

— Nu, cu corabia.

— Ce corabie? Iahtul nostru e plecat.

— Îl vom căpăta înapoi. Mergem cu velierul nostru care are și mașină cu aburi. Îl vom căuta pe prietenul nostru, Falkenau.

— Vorbești serios, papa?

— Bineînțeles! Ia uită-te acolo jos, în larg!

— La velierul cel alb?

— Da. Ghicește ce ambarcațiune este!

— Cumva, velierul cu aburi?

— Exact. Am dat ordin să tragă la țărm astăzi, căci știam că o să avem nevoie de el.

— Vine în port?

— Nu, o să tragă mai încolo de coastă; iar noi o s ajungem la el cu o barcă. Fă-ţi bagajele!

Tocmai când Suleika dădea să plece, veni intendenta

— Doamne Dumnezeule! Ce mai nenorocire! Iertare excelenţă, dar nu am avut încotro! A trebuit să vin ş să vă înştiinţez.

— Ce e?

— A sosit o ştire nouă.

— Din Katharinenstadt?

— Nu, din Norlandia.

— Dar credeam că regimul a fost nimicit de revo luţionarii

— Nu. Comunicaţiile prin telegraf au fost reluate Răsculaţii pregătesc o armată foarte puternică. Vin c seceri şi cu topoare să cucerească Sudlandia şi să o fac totuna cu pământul. Doamne Dumnezeule! M-oi pute ascunde în vreun loc, să scap de nimicire!

Paşa o linişti zâmbind pe bătrână.

— Nu-ţi face griji, maică Horn, o asigură, nimeni nu are treabă cu dumneata. Ia-o şi pe Suleika cu dum neata.

Intendenta plecă ceva mai liniştită, împreună cu fata Şi noi suntem acum nevoiţi să părăsim Sudlandia odată cu paşa şi cu fiica lui, pentru a ne convinge în ce mă sură ştirile teribile aduse de intendenta castelului erau adevărate . . .

19. ZIUA CELOR ŞAPTE FRAŢI

Capitala era învăluită de pe acum în apusul soarelui. În faţa fierăriei de Curte stăteau cele trei calfe. Discutau, precum le era obiceiul, după o zi obositoare de muncă:

— Şi-acum, spune odată Thomas, unde ai fost? întrebă Heinrich Feldmann, fostul artilerist.

— Departe, în munţi!

— Nu face glume proaste cu mine! Ce atâta mister cu călătoria asta de nu poţi să-mi spui?

— Artileria n-are de ce să afle aşa ceva. Parpara mea a întrepat de mine?

— Nici prin gând nu i-a trecut. Nu-i aşa, Kasimir?

Fostul artilerist trase un fum bun din pipă, după care spuse dând din cap cu înţeles:

— Nu-i aşa.

— Vezi, măgar pălrân şi mincinos ce eşti? se înfurie Thomas. Kasimir e flăcău cumsecade, care nu minte. Dar tu eşti un om ... ce să mai, zi-i artilerist şi pasta! Să-ţi fie ruşine!

— Ia taci, călăreţ bătrân ce eşti! Noi am luptat la cea mai grea armă. Noi am fost cei care hotăram soarta bătăliilor şi ...

— Şi tot trageţi la mîncluni cu ghiotura, îl tăie vorba Thomas. Nu-i aşa, Kasimir?

Cel întrebat încuviinţă leneş.

— Aşa e.

— Ba nu-i așa, se împotrivi Heinrich. Vi se pare vouă că spun minciuni pentru că sunteți prea nătângi să pricepeți că de un artilerist depinde totul. Dar, la uitați-vă, ăla nu e servitorul ducelui?

— Da, e valetul Alteței Sale. Cred că se duce la domnul cel tânăr.

Așa era. Servitorul întrebă de doctor și, când auzi că acesta este acasă, intră în camera unde se aflau Max și părinții lui, cu aerul că îi așteptau pe cei intrați. Acesta îi salută și apoi raportă:

— Sunt trimis să vă anunț că Alteța Sa va merge astăzi incognito la operă.

— Bun, spuse Max. Când dorește ducele să plece?

— Tocmai a părăsit castelul.

— Când se întoarce?

— Târziu, căci după aceea a plănuit o plimbare cu barca.

— Mulțumesc! Noapte bună.

— Noapte bună.

După ce plecă servitorul, Max se întoarse către tatăl său.

— Precauția luată de duce e foarte bună. Nici măcar lacheul său nu trebuie să știe că ducele are altceva de gând. Tu ai să te duci, așadar, în grădina contelui și vei supraveghea intrarea de la culoarul secret, ca să mă poți informa când mă voi întoarce. Plec acum.

Își luă un cuțit și un revolver și ieși în fața casei unde se aflau calfele.

— Sunteți liberi? îl întrebă el.

Se ridicară toți trei deodată.

— Se înțelege de la sine, spuse Thomas.

— Trebuie să mă însoțiți. Dar nimeni nu trebuie să afle încotro am plecat, ca și ce vom vedea și vom auzi

Plimbarea noastră n-o să fie prea periculoasă, dar se prea poate să ne luptăm puțin. Luați-vă ciocane și sfori!

Cei trei fură gata de plecare cât ai zice pește.

— O luăm pe drumul care trece prin oraș și merge la ruinele mânăstirii, continuă Max. Acum nu trebuie să fim văzuți împreună, așa că ne vom despărți. Fiecare o la pe alt drum. Ne întâlnim în spatele ultimului tufiș de la ieșirea din oraș.

Max își acoperi fața cât putu de mult. Ocoli străzile principale din oraș și o luă pe ulițe laturalnice, până ce ajunse la tufișul de la marginea unui pârâu. Se ascunse după tufiș. Cu toate că era întuneric, fusese văzut când sosise. Nici nu apucă să se pitească îndărătul tufișului, că se auzi întrebat cu voce joasă:

— Cine-l acolo?

— Brandnuer.

— Singur?

— Trebuie să vină și camele. În câteva clipe vor fi aici.

— E bine, pentru că trebuie să ajungem la ruine înaintea celorlalți. Ești bine înarmat, Max?

— Da, Alteță! Dar dumneavoastră, domnule căpitan?

— Da, încuviință încă o voce.

Ducele socotise că este bine să se convingă singur de acțiunile nocturne ale organizației secrete. Astăzi era 10 iulie, „ziua celor șapte frați", în care conspiratorii își dăduseră din nou întâlnire, pentru a hotărî momentul începerii atacului. Inițial înaltul suveran plănuise să meargă singur, dar Max îl convinsese să se lase însoțit. Îl adusese pe căpitanul Emil Helbig. Acesta, cu toate că era de origine burgheză, se bucura de încrederea suveranului său. Și într-adevăr, s-a dovedit că morocănosul căpitan a adus servicii de neprețuit suveranului său, spre

deosebire de atâția alții care, în ciuda rangului lor înalt, și-au trădat jurământul făcut față de stăpânitor.

După câteva clipe se auzi un zgomot. Max întrebă:

— Kasimir?

— Așa e.

— Vino încoace!

Imediat sosiră și Thomas cu Heinrich. Cei șase bărbați o porniră apoi spre ruine. Ajuns la poalele muntelui, Max o luă în sus pe aceeași potecă îngustă pe care o mai folosise și înainte. Ducele urca anevoios, așa că ajunseră la ruine puțin mai târziu decât își propuseseră. Cu toate acestea, sus nu sosise încă nimeni.

— Veniți cu mine! porunci Max calfelor.

O luă pe după un zid căzut care forma un fel de grotă, unde se puteau ascunde foarte bine.

— Adăpostiți-vă aici! Dacă nu se întâmplă nimic, așteptați până vă iau eu; dar dacă avem nevoie de ajutorul vostru, vă chem eu cu un orcăit de broască. Imediat ce îl veți auzi, vă îndreptați iute spre locul de unde vine semnalul. Restul îl aflați acolo.

— Am înțeles, domnule doctor, spuse Thomas, strecurându-se în văgăună.

Ceilalți doi îl urmară. Max se întoarse la duce.

— Încotro ne duci? îl întrebă acesta.

— Mai întâi la intrarea în ruine, unde eu am să și rămân. Pe domnul căpitan îl voi duce într-un loc de unde va putea observa dacă revoluționarii vor coborî cu toții în fântână.

Zis și făcut. Căpitanul se postă în spatele zidului, unde nu demult se ascunsese și Max. Acesta se postă împreună cu ducele în spatele arbuștilor de unde pornea drumul care ducea spre piscul muntelui.

După câtva timp se auziră pași. Erau două persoane. Se opriră chiar în dreptul celor care spionau ascunși.

— Cel mai scund e Natter, îl şopti Max ducelui.

— Încă nu a venit nimeni! îl auziră amândoi pe Natter vorbind.

— Eşti sigur? îl întrebă însoţitorul lui.

— Da, altfel ar fi trebuit să găsim straja la locul ei.

— Am ajuns prea devreme?

— Da.

— Oare se află pe aici picior de străin?

— Nu cred. Ce să caute la ora asta pe aici? Şi apoi, locul are faimă rea în toată împrejurimea. Noaptea nu se aventurează nimeni să pătrundă aici. Se spune că spiritele călugărilor care au stat odinioară pe aici bântuie locul şi omoară pe oricine se apropie prea mult de ruine.

— Îmi închipui că şi dumneavoastră aţi întreţinut superstiţia asta?

— Bineînţeles, râse Natter. Ne convine foarte mult situaţia. Şi apoi, cred că suntem aici pentru ultima dată.

— Zău? Cum aşa?

— Conjunctura apărută de curând ne sileşte să urgentăm lucrurile. Veţi afla puţin mai târziu despre ce este vorba, când voi vorbi în faţa întregii adunări.

— Vine şi contele?

— Nu. Îl vom informa după aceea despre hotărârile luate.

— În seara asta?

— De îndată ce vom isprăvi. Ia ascultă! Cred că vine straja.

Într-adevăr, se auzeau paşi uşori pe drum.

— De unde? întrebă Natter cu glas scăzut.

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— E-n regulă. Poţi să te duci la postul tău. Noi mergem mai departe.

Cei doi se duseră spre fântână. Ultimul venit rămase să-şi ia postul în primire. Din timp în timp mai apărea câte unul, care-şi spunea parola şi era apoi lăsat să meargă mai departe. Max şi ducele numărară cam douăzeci de indivizi.

— Ce facem? întrebă şoptit ducele.

Alteţa Voastră hotărăşte.

— Să doborâm santinela şi apoi să-i luăm prizonieri pe cei din fântână, până ce primim ajutoare să-i ducem de aici.

— Pot să-mi spun şi eu părerea?

— Vorbeşte, Max!

— Dacă ar fi şi contele cu ei, atunci am avea convingerea că a adus cu el toate documentele şi astfel, planul Alteţei Voastre ar fi minunat, căci am pune mâna şi pe conducătorii mişcării şi am avea în plus şi documentele necesare pentru a le dovedi vinovăţia. Dar, din păcate, situaţia nu stă aşa. Dacă-i luăm prizonieri nu ştiu dacă avem şi dovezile cu care să-i înfundăm. E foarte posibil ca nici unul din ei să nu mărturisească, iar contele, care este personajul principal, ne va scăpa printre degete.

— Ai dreptate. Ce propui?

— Am auzit amândoi că acest Natter va merge la conte imediat după întrunirea secretă. Să tragem cu urechea acolo, nu e mare lucru, şi apoi . . .

— . . . apoi, intervenl nerăbdător ducele, îi arestez pe amândoi.

— Iertare, Alteţă, însă ar fi periculos.

— Cum aşa?

— Prin culoarul secret putem pătrunde doar noi doi în bibliotecă. Aşadar, suntem doi contra doi şi, chiar

de le-am fi superiori, un singur apel al contelui ar fi de ajuns să încăpem pe mâinile lui. Este înconjurat de o droaie de complici. Dacă dispărem fără urmă, cine ar putea dovedi că el e de vină?

— Tatăl tău, care va sta de pază în grădină şi se va îngrijora că nu ne-am întors.

— Dacă e să dispară Alteţa Voastră, tatăl meu nu-şi poate măsura puterile cu contele. Şi cine ştie cât de departe s-a întins influenţa lui! E posibil ca oricine ar reclama dispariţia noastră şi ar da vina pe conte, să-şi bată gura degeaba, că nu ar fi crezut, ba dimpotrivă, va intra şi el în colimator.

— Prea vezi lucrurile în negru. Să fie oare străduinţile unui suveran care nu se gândeşte decât la binele poporului său aşa de dispreţuite şi să nu găsească decât nerecunoştinţă?

— Alteţă, aş vrea să vă spun ceva foarte neplăcut, dar nu îndrăznesc...

— Îndrăzneşte!

— Alteţa Voastră vorbeşte despre un suveran. Cine este şi cine a fost de fapt acest suveran? Ştiu că prin această întrebare risc să pierd bunăvoinţa multiiubitului meu duce. Cu toate acestea, eu îndrăznesc să vorbesc mai departe. De ce s-a înmulţit aşa de repede numărul nemulţumiţilor? Dacă în Norlandia ar avea vreo valoare voinţa ducelui, întreaga ţară şi-ar binecuvânta suveranul. Înălţimea Voastră a putut să vadă în ultimul timp în ce fel se foloseşte contele de încrederea pe care i-aţi acordat-o. Eu sunt fiu de fierar; îmi place să vorbesc sincer şi fără ocolişuri. Sunt obişnuit cu forţa cinstei. Cu ciocanul în mână ştiu să zdrobesc capul viperelor şi tuturor viermilor care au otrăvit cele mai bune intenţii!

Tăcu. Ducele, de asemenea. E adevărat că vorbele lui Max dovedeau o îndrăzneală foarte mare, dar ducele

își îndrăgea foarte mult prietenul și nu se înșelase niciodată acordându-i încredere deplină. După câteva clipe, Max simți cum ducele îl ia de mână.

— Îți mulțumesc!

Ducele nu spusese decât atât. Mai trecu încă un răstimp până ce vorbi din nou.

— Așadar, să-i lăsăm în pace?

— Pe toți, până la ultimul.

— Natter?

— Nu. Nu ne-ar mărturisi nimic. Ba, mai mult ne-ar încurca strădaniile de demascare a uneltirilor sale. Eu zic să-l arestăm pe primul venit.

— Nici el nu va mărturisi nimic. N-ai spus chiar tu mai înainte că nu vom putea scoate nimic de la nici unul din ei?

— Doar în cazul în care i-am aresta pe toți la un loc, dar nu și în acest caz. Este o diferență între o anchetă oficială și interogarea unei singure persoane.

— Nu e rea propunerea și de aceea te rog să iei tu toate măsurile.

— Nu e nevoie de nici un fel de măsuri. Thomas cunoaște ca și mine fiecare potecă de munte, căci suntem, după cum Alteța Voastră știe prea bine, de mult timp pe urmele acestei conspirații. Când întrunirea se va împrăștia, Alteța Voastră va rămâne aici cu ceilalți, în timp ce eu cu Thomas ne vom grăbi să o luăm înaintea conspiratorilor. Restul, vom hotărî la fața locului.

Trecu ceva timp până observară din nou mișcări. În sfârșit, straja se ridică din iarbă și se postă la începutul drumului, căci auzise zgomotul celor care ieșeau din tăntână. Ieșiră cu toții afară și o porniră unul câte unul, fără să vorbească sau să schimbe între ei vreun salut. Plecară alene și în liniște, exact cum sosiseră. Straja încheia convoiul.

Nici nu se depărtară bine, că Max se ridică.

— Alteța Voastră să mai aștepte încă un sfert de ceas, după care să vină cu cellalți pe drumul principal! Eu voi fi jos, cu Thomas.

Se grăbi spre calfe.

— Thomas, ești în stare să cobori cu mine repede de tot?

— La ordin! Ca o pisică am să mă strecor!

— Atunci, la drum! Voi, ceilalți doi, mergeți la ruine, unde sunteți așteptați.

Max și Thomas coborâră poteca stâncoasă în cea mai mare fugă, pe cât le îngădui întunericul. Ajunseră jos cu bine și neobservați. Când puse piciorul pe drumul lin, Thomas gâfâia de efort.

— La naiba, ce minunat e să coperi noaptea un munte! Ar fi trebuit s-o iau cu mine și pe Parpara mea!

— Se prea poate! zâmbi Max. Dar acum avem altele de făcut decât să ne gândim la Barbara ta. Trebuie să capturăm un conspirator. Vor coborî pe drumul principal. Eu rămân aici, iar tu te pui la pândă pe partea cealaltă, ca să-i încadrăm când vor sosi. Eu voi înșfăca pe unul din ei pe la spate, iar tu vei sări imediat și îl vei înșfăca de mâini ca să nu poată mișca.

— Pe toți sfinții, domnule doctor, ce mai aventură! Îl voi înșfăca pe nemernic așa de tare că nici pâs nu va mai putea să zică.

Se tupilară de o parte și de alta a tufișului. Primul care apăru nu după mult timp fu Natter, ușor de recunoscut din cauza staturii lui scunde. În urma lui, cam la douăzeci-treizeci de pași venea un al doilea, apoi tot așa, un al treilea. Unsprezece inși trecură prin fața lor. Brandauer se obișnuise cu întunericul, fiind acum în stare să distingă totul în jurul lui. Se apropie și al doisprezecelea, iar al treisprezecelea încă nu se vedea de

după cotitura drumului. Max îl lăsă să treacă, după care îi sări în spate și-l apucă pe după gât, încât, luat prin surprindere, omul nu mai apucă să scoată nici un sunet.

— Thomas! șopti Max.

— Sunt aici. L-am apucat de brațe!

— Repede cu el în tufiș!

— Am și intrat!

Apucaseră să-l tragă îndărătul tufișului înainte de a-și face apariția următorul. Era așa de strașnic încleștat în mâinile de oțel ale fierarului, că nu putea face o mișcare. Îl ținură bine strâns, până ce trecură toți ceilalți.

— Ai sfoară? întrebă Max.

— La ordin!

— Leagă-i mâinile la spate!

Max îl ținea pe prizonier cu stânga, în timp ce cu dreapta scosese pumnalul. Prada se lăsă în voia sorții fără să crâcnească. După ce îl legă, Max îl recunoscu pe cetatic, în ciuda întunericului.

— Ah, e cu putință? Domnul Hofrat von Braunfeld! Ce căutați printre „aducătorii de lumină"?

Arestatul nu răspunse, respirația greoaie lăsând să se vadă că se abținea cu greu.

— Nu-i nimic, puteți să tăceți acum, dar până la urmă tot veți învăța să vorbiți!

Cam la zece minute după aceea, veni și ducele însoțit de căpitan și de celelalte două calfe. Îl recunoscu pe Max, care-i ieșise înainte.

— Ai prins pe vreunul?

— Da.

— Îl cunoști?

— Da. Uitați-l aici. Alteța Sa dorește să-l vadă mai de aproape?

Ducele se duse lângă prizonier și-l recunoscu.

— Domnule Hofrat! Sunt nespus de ulult! Administratorul documentelor mele şi omul meu de încredere printre trădători!

Hofrat rupse, în sfârşit, tăcerea.

— Alteţă, sunt nevinovat. Conjunctura este doar în aparenţă împotriva mea, dar am s-o îndrept imediat.

— Fă-o chiar acum!

— Nu fac parte dintre trădători.

— Dovedeşte-o!

— Mi s-au făcut tot felul de propuneri din partea lor, care mai de care mai atrăgătoare. Dar eu m-am dus în mijlocul lor doar ca să-i cunosc şi să o pot înştiinţa după aceea pe Alteţa Voastră.

— Ce-mi spui dumneata sună a născoceală. De când eşti membru al acestei organizaţii?

— De o lună.

— Şi de atunci, ţi-ai dat seama de intenţiile lor?

— Încă nu, sunt organizaţi pe mai multe grade, iar eu, din păcate, nu fac parte dintre cei iniţiaţi.

— Aha, pricep! Voiau să scape de mine fără să fie nevoiţi să dea raportul, ceea ce dumitale îţi-ar fi reuşit mai greu. Am convingerea fermă că eşti membru mai vechi decât ai declarat şi că faci parte dintre Iniţiaţi. Numai unul din mijlocul lor ar fi avut acces la o întrupire ca cea de azi din fântână. Chibzuieşte bine: nu ştie nimeni unde te afli acum şi doar o mărturisire sinceră te mai poate salva!

— Jur pe viaţa mea că am spus adevărul. Nu am ce să mărturisesc, fiindcă nu ştiu nimic.

— Minţi! spuse Max. Te bucuri de încrederea deplină a lui Ambrosius Natter. Ştiu că a impus o disciplină de fier la care nu renunţă pentru nimic în lume. Îşi ţine membrii sub cea mai strictă supraveghere. Dacă dă vreunul greş, îşi găseşte sfârşitul acolo, jos, în râpa aceea.

înaintme, nu are rost să ne pierdem timpul aici. Ce porunciți în legătură cu arestatul?

Ducele se adresa lui Heinrich:

— Îl preiei dumneata, domnule căpitan! Acești doi bărbați curajoși te vor ajuta să nu-l scapi. Îl duci acasă la el, dar într-un fel cât se poate de discret. Camarazii lui nu trebuie să afle ce s-a întâmplat cu el. Acolo îl ții sub supravegnere strictă până la noi ordine de la mine. Se va da drept bolnav și nu va avea voie să se ridice din pat. Dumneata l-ai găsit pe drum lovit brusc de o criză dureroasă și l-ai adus acasă. Ai grijă să nu se întâlnească cu nimeni fără să știi dumneata, iar actele nu i se confiscă deocamdată!

— La ordin, Alteță! Înainte, domnul meu! Ai auzit prea bine.

Căpitanul îl lua de braț pe prizonier și plecă. Cei doi păreau doi prieteni buni ieșiți la plimbare. În urma lor veneau cele trei calfe.

— Ce aventură minunată, nu-i așa, Kasimir? șopti Thomas.

— Așa e, îi răspunse cel întrebat cu glas scăzut.

— Un Hofrat! spuse Heinrich. Prizonier! Ce s-o fi petrecut acolo sus? Ce rușinos că am fost nevoiți să ne ascundem în gaura aia și să nu vedem nimic.

— Tacă-ți fleanca, artileristule! Așa a trebuit, înțeles? Ce s-a întâmplat acolo sus nu-i treaba noastră, altfel domnul doctor ar fi avut el grijă să vedem și noi. Și acum nu avem altceva de făcut decât să fim atenți ca acest mișel să nu-i scape domnului căpitan!

În acest răstimp, ducele și cu Max se duseseră spre râu. Nici unul nu scotea un cuvânt. Faptul că îl găsiseră pe Hofrat von Braunfeld printre trădători le dădea mult de gândit și nu le ardea de discuții. La țărm se aflau mai multe bărci libere. Dezlegară una din ele și

se urcară. Max vâslea, iar ducele stătea la cârmă, îndreptând barca spre celălalt mal. Ajunși acolo, coborâră și o porniră spre grădina contelui. O luară prin spate, săriră cu ușurință zidul și se strecurară spre locul unde Max știa că se află tatăl său.

Când se apropiară de scară, se auzi un foșnet ușor înapoia unuia din arbuștii care încadrau treptele.

Fierarul le ieși înainte. Îl recunoscu pe duce și îl salută cu mult respect.

— A trecut cineva pe aici, tată? îl întrebă Max.

— Da. Acum câtva timp a trecut un bărbat scund care a sărit dintr-o barcă și care mi se pare că a intrat în castel.

— Era Natter, excelență! Trebuie să ne grăbim.

— Înainte, atunci! Brandauer, rămâi aici! Dacă Max și cu mine nu ne întoarcem într-o oră, sau dacă nu dăm nici un semn până atunci, te duci repede la strajă și-i transmiți ofițerului ordin din partea mea să atace fără zăbavă castelul. Ia inelul meu ca permis de trecere. Dacă ni se întâmplă ceva, ne găsiți ușor căci suntem aici, pe culoarul secret.

Tânărul Brandauer deschise fereastra; sări, urmat de duce. Max îl luă de mână și-l conduse înainte. Intrară pe ușa ascunsă și pătrunseră pe culoarul secret. Ajunseră apoi la bibliotecă. Max ciuli urechea să se convingă că nu se auzea vorbă dinăuntru, apoi deschise ușa cu precauție.

Încăperea era în întuneric, dar prin ferestrele înalte pătrundea un firicel de lumină, suficient pentru a vedea ceva în jur. Dinspre camera de lucru auziră două voci.

— Este încă aici, șopti Max. Dacă intră vreunul din ei aici, ne ascundem sub masă.

Se furișară până la draperie și traseră ușurel un colț, ca să poată vedea ceva fără să poată fi văzuți la rândul

lor. Contele stătea pe sofa, iar Natter, în faţa lui, pe un scaun. Cei doi spioni puteau să audă fiecare cuvinţel.

— Domnule conte, cât de departe aţi ajuns cu prinţesa Asta? întrebă Natter.

Bătrânul Hohenegg se încruntă.

— Nu prea departe. Prinţul a plecat, iar sora lui pare să tragă mai mult spre duce decât spre noi.

— Ştie de urmaşul secret?

— Nu.

— Aţi lăsat-o să hotărască în voie?

— Oricum ar fi, trebuie să devină soţia fiului meu. Trebuie să ştie de ce a fost adusă în Norlandia. De altfel, a fost de acord să mai rămână trei zile.

— Îmi convine aşa.

— De ce?

— Din două motive. Mai întâi, suntem gata cu pregătirile, şi apoi am mai multe indicii care mă fac să cred că nu mai suntem în siguranţă. Un ochi neştiut, dar ager, se străduieşte să se uite în cărţile noastre. Că nu am reuşit să dăm de urmă ţigăncii, o ştiţi prea bine — e singurul insucces de care mă pot ruşina. De această persoană tot trebuie să ne temem. Chiar astăzi sunt gata să încep acţiunea. În biblioteca lui Hofrat von Braunfeld, unde e cel mai puţin probabil că se vor face cercetări, se află apelurile necesare şi fluturaşii, în mii de exemplare. Întreg poporul e câştigat de partea noastră şi sper că şi dumneavoastră vă puteţi bizui pe armată.

— Pot. Armata se pare că e de partea noastră; nu e nevoie decât de ordinul meu telegrafic ca să mi se alăture. Ofiţerii de rang înalt de care nu sunt sigur vor fi arestaţi imediat; cellalţi vor fi înaintaţi în grad. Aceasta e cel mai bun mijloc pentru a-i avea la mână. Consilierii mei lucrează îndârjit de săptămâni întregi pentru ridicarea oamenilor la revoluţie şi sunt îndreptăţit să

cred că fiecare rotiță își va face datoria când voi da eu semnalul.

— Și marina?

— Amiralitatea mi s-a supus. De altfel, am avut eu grijă ca flota norlandeză să lipsească la momentul potrivit și anume, să fie împrăștiată prin toate colțurile lumii. Vasele sudlandeze vor cuceri Ollermünde fără să întâmpine nici cea mai mică rezistență.

— Sub comanda lui Nurvan-pașa?

— Da. Sudlandezii se adună deja în secret la graniță. Imediat ce voi da semnalul, cinci mii de inamici vor ajunge în trei zile în țară, unde se vor alătura trupelor mele. Bătrânul Falkenau, cel mai periculos adversar al meu pe uscat și tânărul Falkenau, pe apă, vor fi făcuți inofensivi.

— Când urmează să dați semnalul? Nu-mi mai pot ține în frâu oamenii.

— Imediat după plecarea prințesei.

— Așadar, peste trei zile?

— Cam așa.

— Ducelui îi cruțați viața?

— Pot să-l omor chiar eu! Un suveran detronat rămâne primejdios atâta timp cât este în viață.

— Ar putea cădea în mâinile poporului furios.

— Posibil. Să sperăm că se va rezolva totul cu bine.

— Aceste mâini trebuie ghidate.

— Va fi greu.

— Păi, treaba se cere a fi începută. Dar, sigur, se așteaptă și răsplata.

— Doar mă cunoașteți!

— Bun! Domnul conte va avea imediat la dispoziție toate forțele de care dispun eu. Aici am tratatele pe care le-am pregătit pentru semnat.

— Dați-le încoace!

Contele luă hârtie după hârtie, le citi cu atenție, după care le semnă. Scoase apoi dintr-o casetă sigiliul și îl aplică pe acte.

— Așa, spuse Natter zâmbind și făcând o reverență adâncă. Actele sunt gata semnate și cu sigiliul noului duce pe ele. Porunciți acum și eu voi porni acțiunea!

— Alteță! șopti Max. E timpul să plecăm.

— Hai să mergem, am aflat destul, se auzi răspunsul ducelui.

O luară pe drumul de întoarcere și ajunseră înapoi în grădină, unde Max închise la loc fereastra în urma lui. Bătrânul Brandauer își făcuse grijî mari, așa că se bucură nespus să-i vadă pe cei doi teferi și nevătămați.

— Repede la barcă, înainte de a-și face apariția conspiratorul, porunci ducele.

Săriră zidul și apoi se instalară în barcă. Max se așeză la cârmă, iar tatăl său luă vâslele.

— Încotro, Alteță? întrebă doctorul.

— Spre casa lui Natter!

Max nu spuse nimic. Acum, că lucrurile mergeseră atât de departe, și el ar fi pus mâna pe acest om, împreună cu documentele lui.

Barca zbura pe calea apelor și, după scurt timp, cei trei ajunseseră deja în fața hanului bunei Barbara Seldenmüller. Nu se înnoptase încă. Max intră singur în han. Erau ocupate mai multe mese; în colțul cel mai din față stăteau cele trei calfe. La intrarea doctorului, se ridicară respectuos.

— Cum a mers? îi întrebă el.

— Ca pe roate, domnule doctor! îi răspunse Thomas.

— Comandați țigări și bere pe cheltuiala mea! Unde e hangița?

— Vine acum din pucătărie.

Max o luă deoparte.

— Domnul Ambroslus Natter mai locuiește la dumneata?

— Da.

— Când iese își la cheia cu el?

— Da.

— Deci nu se poate intra în camera lui?

— Mai am încă o cheie.

— Adu-o, te rog!

Max o luă după hangiță prin bucătărie, unde se găsea și cheia, și pătrunse apoi în antreul bine luminat al casei.

— Vai, seara bună, domnule Brandauer, salută ea când dădu cu ochii de fierar. Și dumneavoastră domnule... ah, e oare cu putință? Este chiar...

— Taci, doamnă Seidenmüller! o întrerupse ducele. Deschide iute ușa!

Femeia se repezi în sus pe scări și deschise ușa camerei lui Natter.

— Dar mai întâi să fac lumină...

— Nu e nevoie. Nimeni nu trebuie să afle că suntem aici, ai înțeles?

— Prea bine, Alteță!

— Natter trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Îl aștepți dumneata în hol și-i spui că sus îl așteaptă câțiva domni care vor neapărat să vorbească cu el despre cele întâmplate azi. Du-te, acum!

Hangița se supuse imediat. Nici nu apucă să coboare bine scările, că intră Natter.

— Bună seara. A întrebat cineva de mine?

— Trei domni.

— Cum îi cheamă?

— Nu știu. A trebuit să-i duc în camera dumneavoastră.

— Așa? Parcă înciuiasem!

— Domnii au dorit să nu fie văzuți jos. Trebuie să vă transmit că au de discutat cu dumneavoastră despre cele petrecute azi.

— Atunci, sunt binevenițI.

Natter urcă scara și intră în camera întunecoasă.

— Bună seara!

— Bună seara! I se răspunse întreit.

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Atunci, sunteți binevenițI. Îngăduiți-mi să fac lumină.

În timp ce se îndeletnicea cu aprinsul lămpii, Max se strecură spre ieșire, ocupând-o, iar tatăl său se postă la ușa care dădea într-o cameră alăturată. Ducele rămase așezat.

Natter aprinsese de-acum lampa. Privirea îi căzu drept pe chipul ducelui.

— Ei, prieteni, ce v-a adus...

Încremeni în mijlocul propoziției, căci îi recunoscu pe cei din fața lui. Dintr-o ochire pricepu că aceștia nu veniseră deloc cu intenții pașnice.

— V-ați speriat? îl întrebă calm ducele. De ce?

Cel întrebat își veni repede în fire.

— Alteță, m-a luat prin surprindere rangul înalt al vizitei pe care am primit-o.

— Pe nalbat Termină cu copilăriile! Nu este locul și nici momentul potrivit. Cum te numești dumneata?

— Ambrosius Natter.

— Și sunteți...?

— Rentier.

— Puteți dovedi?

— Firește. Să arăt Alteței Sale actele?

— Nu-i nevoie. Dumneata ești un „aducător de lumină". Nu știi că apartenența la această organizație se pedepsește aspru?

— Alteță, vă spun sincer...

— Nemernicule, nu jura! Îți voi dovedi îndată vinovăția. Bagă mâna în buzunarul dumitale de la piept și dă-mi documentele pe care contele Hohenegg locmai le-a semnat și pecetluit în calitate de „noul duce", după cum a avut tupeul să spună.

Conspiratorul păli.

— Alteță, nu sunt în posesia nici unui document, care...

— Gura! Dă-mi-le, sau pun să fii legat!

Natter se scotoci în buzunar. Se albise și mai rău la față, dar ochii îi scăpărau ca doi cărbuni încinși. Stătuse cu spatele la ușă, și nu băgase de seamă că Max se strecurase prin spatele lui.

— Gata! S-a sfârșit! Jos cu asupritorii!

În loc de acte, scoase la iveală un revolver. Dar, dintr-o lovitură de pumn, Max îl dobori la pământ, aruncându-i revolverul din mână. Ducele rămăsese neclintit pe locul său. Brandauer veni lângă revoluționar și într-un minut, acesta zăcea pe jos așa de strașnic legat, că nici nu mai putea mișca.

— Actele! porunci ducele.

Max le scoase și i le înmână. Ducele le citi.

— Uciderea suveranului, detronare, trădare de țară și traficant de tronuri! Lăsați-l să zacă pe jos și procedați la percheziționarea camerei!

Brandauer căută mai-întâi după sertare secrete. Mobila, care aparținea hangiței, nu era defel prevăzută cu astfel de sertare, dar cufărul de călătorie al rentierului

avea fund dublu, în care se afla un maldăr de hârtii acoperite cu o scriere cifrată.

Prizonierul urmărise calm percheziția, fără să scoată un cuvânt. Acum, însă, râse disprețuitor:

— Acestea sunt documentele unei conspirații secrete, Alteță! Încercați să le citiți!

Max aruncă un ochi pe una din hârtii.

— Vom fi în stare să le descifrăm? întrebă ducele.

— Da.

— Pe naiba! râse Natter. Flăcăul de fierar își va sparge creierii cu ele.

Max îl privi drept în ochi.

— Prietene, impertinența ta merge mână în mână cu prostia. Pentru liniștea ta am să te înștiințez că am mai văzut această scriere și am cheia descifrării ei, chiar aici în buzunar. Îți aduci aminte de seara în care contele te-a însărcinat s-o găsești pe gitană și să-i aduci niște acte care se aflau la ea? Am stat pe după draperia din bibliotecă și am auzit tot. Și acum vreau să-ți mărturisesc că după aceea am mai făcut încă o vizită contelui și am dat peste codul cifrului!

— Spionule!

— Ce minunat sună acest cuvânt din gura unui om care și-a dedicat toată viața uneltirilor și vicleșugurilor. Ascultă-mă mai departe! Tot eu am fost cel care a aflat de întrunirile voastre secrete de la ruine și tot eu am tras cu urechea la discuția pe care ai avut-o în seara asta cu contele. Știu fiecare cuvințel care a fost rostit acolo, ba mai știu că ai preluat asupra ta misiunea de a-l ucide pe duce și că fiecare rotiță își va face datoria de îndată ce contele va da semnalul. Tot eu sunt ochiul nevăzut de care ți-a vorbit mai devreme contele. Scrierea voastră cifrată nu dovedește prea multă inteligență. Să dau citire acestor hârtii, Alteță?

— Nu. Am prea multe de făcut. Însă tu rămâi aici să întorci din drum orice vizitator care ar putea apărea. Astfel vom afla lucruri de care am fost străini până acum. Vei avea și timp să transcrii aceste hârtii în scriere normală. Iar tu, Brandauer, faci rost de o trăsură pe care o vei conduce chiar tu! Îl încarci pe acest om care-și spune Natter în trăsură și-l duci la ospiciu, unde trebuie să ajungi fix la ora douăsprezece! Întrebi de mine, căci eu voi fi acolo. Bineînțeles că nu trebuie să afle nimeni nimic. Noapte bună!

Plecă. Se duse chiar și bătrânul Brandauer, iar Max rămase singur cu arestatul. Îi puse căluș în gură și-l trase într-un colț unde putea să-l aibă tot timpul sub ochi. Se apucă, după aceea, să descifreze hârtiile găsite în cufăr.

În dimineața următoare, la palatul contelui veni un servitor al ducelui, să-i predea o scrisoare întocmită chiar de mâna suveranului, care conținea o invitație prietenoasă la plimbare.

— Spuneți-i Alteței Sale că voi veni degrabă.

Își luă uniforma de paradă, plecă cu barca și ajunse la castel, unde fu întâmpinat chiar la scară de către duce, care avea un aer ce nu prevestea nimic bun.

— Bună dimineața, dragă vere! V-am deranjat din treburi importante?

— Întotdeauna sunt la dispoziția dumneavoastră, Alteță!

— Dimineața aceasta frumoasă mă îmboldește să fac o plimbare. Vreți să mă însoțiți?

— Este o onoare pentru mine.

— Veniți, atunci!

Îl luă de braț, păși împreună cu el în curtea castelului, unde doi murgi fornăiau nerăbdători, înhămați la o trăsură elegantă. Se urcară.

— Dă-i drumul!

Vizitiul doar ridică mâna, şi trăsura se puse în mişcare, cu caii mergând la pas. O luară alene prin oraş, după care porniră în galop pe drumul de ţară. Cei doi bărbaţi tăcură mult timp; contele începea să se simtă tot mai nelalocul lui. Drumul ducea spre ospiciu, unde se petrecuse acel fapt neplăcut, despre care încă nu discutase cu ducele. Oare din această pricină îl ducea azi acolo? Fiindcă trebuia să se asigure, rupse primul tăcerea.

— Pot să vă întreb, Alteţă, cât de departe v-aţi gândit să mergem în plimbare?

— Departe, cât îi ţin potcoavele pe murgii mei, căci au stat prea mult în staul şi au nevoie de mişcare în aer liber. Sau doriţi cumva să ne întoarcem?

— După-amiază am o întâlnire foarte importantă.

— Dragă conte, trebuie s-o amânaţi, căci şi eu am ceva pe suflet care nu este mai puţin important. Am nevoie de sfatul domniei-voastre.

— Slabele mele puteri vă stau la dispoziţie, Alteţă!

— Cunoaşteţi încrederea nestrămurită pe care v-am acordat-o; aceasta îmi dă prilej să vă cer sfatul asupra anumitor chestiuni în care sunt mai puţin informat decât dumneavoastră. Chiar acum s-a ivit o problemă în care am nevoie să-mi aduceţi limpezirea. Care sunt raporturile noastre cu Sudlandia?

— Cu totul prietenoase.

— Dar acolo se vorbeşte de adunări de trupe la graniţă!

— Exerciţii de manevră, Alteţă.

— Aşa deci? Sunteţi informat asupra intenţiilor care l-au mânat pe Nurvan-paşa în Sudlandia?

— Pricini de sănătate.

— Se spune că va prelua comanda marinei.

— Sultanul nu renunţă la kapudan-paşa lui.

— Şi dacă o face, totuşi?

— Imposibil! Oricum, mă voi interesa negreşit!

— Prinţesa Asta mi-a spus că în trei zile va pleca din Norlandia.

— Din nefericire!

— Este o tânără fată pe cât de inteligentă, pe atât de curajoasă. Mi-a devenit foarte dragă. Mă voi simţi foarte singur după plecarea ei şi de aceea l-am chemat înapoi pe baronul Viktor von Falkenau. Am observat că m-am cam izolat în ultimul timp şi simt nevoia de companie. Cât timp este fiul său în permisie?

— Pe timp nelimitat.

— Şi pe el aş vrea să-l văd. Trimiteţi-i o telegramă prin care să-l invitaţi aici!

Chipul contelui rămase netulburat, dar în sinea lui începuse să se alarmeze. Ce voia să însemne toată conversaţia asta bizară? De ce vorbea ducele numai despre lucruri care, în situaţia actuală, era mai bine să fie trecute sub tăcere?

Între cei doi se lăsă iarăşi o tăcere lungă, până ce ajunseră lângă o trăsură acoperită, care-l avea ca vizitiu pe fiecar.

— Îl cunoşteţi pe omul acesta, domnule conte? întrebă ducele.

— Firește! E fierarul Brandauer.

— Un supus cumsecade şi de încredere! Nu sunt mulţi ca el. Fiul său e aidoma lui; l-am luat sub protecţia mea specială şi sunt încredinţat că îl aşteaptă un viitor frumos.

Contele primise încă o lovitură. O simţi din plin, dar fu nevoit să tacă. După un răstimp, începură să se vadă turnurile ospiciului ridicându-se deasupra oraşului.

— Aveţi ceva împotriva unei vizite la ospiciu, dragă vere? Vreau să iau şi eu o dată prin surprindere administraţia. Vă convine?

— Sigur că da.

— Conducerea unei asemenea instituţii nu este niciodată îndeajuns de bine supravegheată, după cum ştiţi prea bine. De altfel, direcţiunea de aici este doar una provizorie, o situaţie căreia trebuie să-i punem capăt.

Trăsura opri în faţa porţii ospiciului. Fusese văzută apropiindu-se şi cei dinăuntru, recunoscuţi. Doi medici — cei care înainte fuseseră medici secundari — erau pregătiţi să întâmpine înalţii oaspeţi. Îi conduseră în biroul direcţiunii. Li se arătară registrele instituţiei, întocmite cu o rigoare exemplară.

— Înainte de a trece la vizită, spuse ducele, vreau să fac o remarcă. Fierarul Brandauer trebuie să sosească în curând aici; aduce o persoană bolnavă, după cum pare, incurabil, pe care dumneavoastră trebuie s-o trataţi cu cea mai mare strictete. Pregătiţi-vă să primiţi o persoană sinucigaşă din soiul cel mai rău! Imediat după apariţia lui aici, va fi dus în celula numărul unu şi va fi vârât în cămaşa de forţă. Să-mi raportaţi dacă se va întâmpla aşa!

— Suntem la porunca Alteţei Sale, spuse unul din medici. Îmi permit, însă, o observaţie. Numărul unu este celula cea mai mare, unde este loc suficient pentru doi bolnavi.

— Ştiu. În curând va fi adus şi al doilea, ca să-i ţină companie primului.

Fu de ajuns un semn al doctorului pentru a trimite câţiva paznici în camera de aşteptare. După aceea, ducele se întoarse către conte.

— Este vorba, cum se spune, de un sinucigaş de prima mână. După cum am fost informat, dumneavoastră îl cunoaşteţi, întâmplător.

— Cum îl cheamă, Alteţă?

— Ambroslus Natter.

Contele încremeni, dar îşi reveni o clipă mai târziu.

— Alteţă, nu cunosc nici un Natter.

— Dar un anume monsieur Mericourt?

— Nici.

— Să se fi înşelat oamenii mei de pază? Vi-l voi prezenta pe cel bolnav, poate aşa vă veţi aduce aminte de el.

Ducele sună după cei doi medici. Scoase un carneţel, scrise câteva rânduri, rupse foaia şi o dădu celor doi.

— Domnii mei, acest ordin trebuie executat cu stricteţe şi cuvânt cu cuvânt.

Cei doi aruncară o privire pe foaie şi se văzu desluşit că erau uimiţi.

— Este cu putinţă, Alteţă? întrebă unul din ei, aproape tremurând.

— Nu numai că este posibil, dar vă poruncesc eu.

— Ne supunem, Alteţă! A sunat. Trebuie că a sosit bolnavul aşteptat.

— Să mergem atunci spre celula numărul unu!

În drum spre aripa unde erau internaţi nebunii periculoşi, Hohenegg era frământat de un sentiment de nedescris. Ce însemnau toate acestea? Să fi aflat ducele de conspiraţie şi să-l fi anihilat pe Natter? Se juca, oare, ducele cu el precum pisica cu un şoarece? Sau totul nu era decât o sperietură menită să-l năucească şi să se simtă în nesiguranţă? Dacă era aşa, amarnic se înşelase! Hohenegg nu era omul care să-şi piardă cumpătul la primul asalt.

Când ajunseră la salonul numărul unu, dinăuntru auziră un urlet înfiorător.

— E deja în cămaşa de forţă? se interesă ducele.

— Da, paznicii au acţionat întocmai cum aţi poruncit.

— Veniţi atunci!

Uşa celulei era deschisă. Patru paznici vânjoşi stăteau în faţa noului sosit, care era legat fedeleş pe scaunul de forţă. Un al doilea scaun, aflat lângă el, stătea gol. Amândouă erau prinse de pereţi cu cârlige de oţel. De îndată ce îi zăriră pe domnii veniţi în vizită, paznicii se retraseră, pentru a le face loc să intre.

— Domnule conte, îl cunoaşteţi pe omul acesta?

La aceasta, Hohenegg nu se aşteptase. Crezuse că ducele primise înştiinţări îndoielnice şi dorea să-l intimideze. Dar nici prin gând nu-i trecuse că Natter, căpetenia întregului plan, căzuse în cursă. De aceea, când îl văzu pe cel legat, se sperie aşa de rău, că-şi pierdu firea, chiar dacă numai pentru o fracţiune de secundă.

— Mer... ah, Alteţă! Omul acesta îmi este cu desăvârşire necunoscut.

— Este exact acel Mericourt al cărui nume tocmai aţi vrut să-l pronunţaţi. Doar v-am promis că vă fac cunoştinţă cu el.

— Ce a făcut, Alteţă?

Contele îşi recăpătase siguranţa de sine. Îl fulgeră gândul că ducele descoperise totul şi că decizia finală nu urma să se dea pe câmpul de luptă, ci aici, între pereţii golaşi ai ospiciului. Nu se temea deloc pentru propria persoană. Îşi făcea iluzii că posedă un avantaj asupra celorlalţi, dar nu observase că în spatele său cei doi medici şuşoteau ceva împreună cu paznicii. Făcuse un pas îndărăt când pusese ultima întrebare şi se uitase drept în ochii duceiui. Acesta îi răspunsese cu un zâmbet netulburat.

— Omul acesta e demn de toată mila. Suferă de nevroza detronării ducilor şi punerea conţilor în locul lor.

— Există dovezi, Alteță?

— Cu vârf și îndesat.

— Prin mărturii medicale și oficiale?

— Prin același fel de mărturii neîndoioase care au fost folosite, de exemplu, și în cazul domnului von Wallroth și al gitanei Lilga.

— Alteță, direcțiunea acestui spital se află deocamdată în mâinile mele.

— Și pe dumneavoastră cine vă conduce?

— Nimeni.

— Aha! Mă văd pus în situația de a crede că și dumnevoastră suferiți de o tulburare mintală gravă.

— Nici nu poate fi vorbă de așa ceva. Gândirea mea este întru totul sănătoasă...

— Sănătoasă? Mai degrabă sunt înclinat să cred că în ultima vreme v-ați aflat într-o stare de sminteală gravă.

— Ah! Cum poate Alteța Voastră să-mi vorbească în acest fel de față cu toată lumea! Ei bine, atunci doresc să vă înștiințez că sminteala asta se va extinde în curând în toată țara! Va conduce la o criză care va arăta deslușit că pretinsa nebunie nu este altceva decât năzuința bine întemeiată de a asigura bunăstarea Norlandiei.

— Frumos! La ce bunăstare vă referiți? Cumva la cea de aici?

Scoase din buzunar documentul pe care contele îl semnase cu o zi înainte pentru „aducătorul de lumină" și i-l puse dinainte zâmbind. Hohenegg îl recunoscu și făcu o mișcare iute să-l înșface. Ducele, care se așteptase la această reacție, trase hârtia îndărăt la fel de iute, prinzându-l pe conte de mână.

— Aceste hârtii sunt ale mele! Le vreau înapoi!

— Domnule conte, gândiți-vă în fața cui vă aflați!

— În acest moment nu am în față decât un hoț care și-a însușit bunul meu. Dați-mi hârtia înapoi, altfel...

— ... altfel ce? Domnule conte, tulburarea mintală devine tot mai clară. Chiar vreți să cred că sunteți într-adevăr nebun?

— Vreau hârtia înapoi!

Hohenegg îl luă de revere pe duce. Acesta rămase calm și spuse doar atât:

— Domnii mei, vedeți că acest om este deranjat mintal; îl face hoț pe suveranul țării și îndrăznește chiar să-l atace. Faceți-vă datoria! Îl las pe mâinile dumneavoastră să-i aplicați tratamentul potrivit!

Cât ai clipi, contele fu înșfăcat de cei patru paznici. Încercă din răsputeri să se împotrivească, dar nu reuși. Fu biruit și apoi legat strașnic de scaunul de forță. Acum se afla față în față cu complicele său. I se puse un căluș în gură, neputând astfel să mai scoată un cuvânt.

La un semn al ducelui, cellalți ieșiră din celulă; acum rămăsese singur cu cei doi.

— Și acum, domnul conte va fi nevoit să mă asculte fără să mă deranjeze cu sminteala lui. Aparțineți din naștere celui mai înalt rang social, dar valoarea dumneavoastră reală mă îndreptățește să vă consider ca făcând parte din cea mai josnică treaptă a societății. Mi-e scârbă să enumăr toate nelegiuirile de care vă faceți vinovat și nu pot decât să afirm cu tărie că, în fața dumneavoastră și mai ales a întregului meu popor mă simt ca fiind reprezentantul voinței lui Dumnezeu, a cărui dragoste, mărinimie și milostivenie înconjoară întregul univers, dar care știe să pedepsească prin spiritul său de justiție pe oricine păcătuiește. De această casă a neputinței omenești v-ați servit ca de o cameră de tortură pentru victimele dumneavoastră, pe care le-ați lăsat să îndure cazne până ce nebunia punea într-adevăr stăpâ-

nire pe minţile lor. Acum s-a întors roata; acest ospiciu va fi lăcaşul de ispăşire a greşelilor pe care le-aţi făcut, în care veţi fi silit să faceţi cunoştinţă cu torturile pe care sufletul dumneavoastră inuman le-a aplicat unor nevinovaţi. Să nu vă închipuiţi că veţi scăpa din mâinile mele! Actualii angajaţi ai ospiciului mi-au făcut dovada încrederii lor, fiindcă i-am scăpat de dumneavoastră. Şi aşa cum nici măcar dumneavoastră nu aţi putut afla unde au dispărut cele două unelte de care v-aţi folosit, tot aşa nu va bănui nimeni pe lume unde aţi dispărut împreună cu complicele! Mârşăviile dumneavoastră politice au fost descoperite. Veţi rămâne doar un număr până ce voi îngădui din nou să reapăreţi ca un individ de sine stătător.

Părăsi celula, care fu încuiată în urma lui. Se duse însoţit de medici în biroul direcţiunii.

— Domnii mei, mă bucur să-mi pot exprima recunoştinţa şi mulţumirea pentru tot ce aţi făcut. Mă văd pus în situaţia de a numi o nouă direcţiune a acestei instituţii. Voi ţine seama în decizia mea de vechimea în serviciu, dar vă asigur că vă voi mări retribuţiile în egală măsură, căci amândoi sunteţi deopotrivă de vrednici. În ceea ce priveşte faptul petrecut astăzi aici, trebuie păstrat secretul deplin. Contele s-a făcut vinovat de mari nelegiuiri, despre care veţi lua cunoştinţă la momentul potrivit. Deocamdată rămâne internat aici ca fiind bolnav, iar tovarăşul său va merge în altă celulă, pentru a nu mai putea pune la cale împreună şi alte grozăvii. Oricare dintre angajaţii dumneavoastră care va trăda prezenţa contelui în ospiciu va fi considerat vinovat de înaltă trădare. Pe mai departe veţi primi ordine de la domnul doctor Max Brandauer, care va fi de acum încolo superiorul dumneavoastră. Îl cunoaşteţi din vizitele pe care le-a făcut înainte aici! Rămâneţi cu bine!

Părăsi ospiciul, se urcă în trăsură şi porni iute spre oraş. Pe drum se întâlni cu fierarul. Porunci să se oprească trăsura şi se urcă în cea a prietenului său, căruia-i spuse să meargă la hanul Barbarei Seidenmüller. Retras sub acoperişul trăsurii, nimeni nu avu cum să-l vadă. Când coborî din trăsură în curtea hanului, nu se afla nimeni prin apropiere, aşa că reuşi să rămână întru totul neobservat.

Cei doi urcară scările şi-l găsiră în han pe Max, care punea în ordine documentele cifrate. Acesta se ridică şi-l salută pe duce cu respect.

— Gata? îl întrebă ducele.

— Chiar acum am isprăvit, Alteţă!

— Ai descifrat totul?

— Da.

— Ce conţin aceste acte?

— Spre norocul nostru, conţin tot ce trebuia să aflăm. Înainte de orice, conţin o listă cu conspiratori cărora urmează să le revină un rol important în revoltă. Se află aici nume de vază de ofiţeri şi civili.

— Să mergem în camera de alături pentru cazul în care Natter ar primi vreo vizită. Acolo ai să-mi citeşti totul!

— Nu ar prefera Alteţa Sa să mergem la castel?...

— Nu avem timp de pierdut. Fiecare minut e foarte preţios. Şi, de altfel, încă nu ştiu dacă e bine să mă duc direct la castel. Se prea poate ca datoria să mă cheme în cu totul altă parte. Şi tu trebuie să stai aici ca să supraveghezi vreo eventuală vizită a vreunui „aducător de lumină".

— Ce trebuie să fac dacă vine vreun conspirator?

— Să-l capturezi şi să-l ţii ascuns.

Se duseră în camera alăturată. Max începu să dea citire documentelor. Conspiratorul aşternuse pe hârtie,

convins fiind de infailibilitatea cifrului ales, intreaga evoluție a revoltei, care era pregătită de mulți ani. Făcuse toate acestea dintr-un motiv clar: dorea să-și pună serviciile aduse într-o lumină favorabilă pentru ca viitorii săi superiori să-l recompenseze din plin. Nu lipsea nimic în afara actelor diplomatice pe care contele le schimbase cu diversele puteri străine, care firește că nu aveau cum să se afle în posesia lui.

— Dacă le-aș avea în mână, se mânie ducele, le-aș face publice și aș arunca în aer toate cabinetele care s-au înhăitat cu acest trădător.

— Ce hotărăște Alteța Sa cu privire la aceste dovezi?

— Voi da ordin să fie imediat arestați toți conspiratorii. Iată că vidrei i s-au retezat capetele, care au nimerit în mâinile noastre.

— Dar nu credeți că s-ar putea strecura vreo trădare sau vreo neglijență dacă pornim la arestarea fiecăruia în parte? E vorba de un număr foarte mare de rebeli.

— Voi însărcina cu arestarea lor doar oameni de cea mai mare încredere.

— Și cu toate acestea, printre aceștia se poate afla unul asupra căruia Alteța Sa s-ar putea înșela. Dacă eșuează arestarea unuia singur, este foarte posibil ca acesta, vrând să se salveze, să arunce în aer butoiul de pulbere care este plin ochi.

— Și ce să fac, atunci? Să-l las în pace?

— Nu, Alteță. Trebuie să-l faceți inofensivi cât se poate de rapid, dar într-un mod care să ne ofere siguranța deplină că nu ne va scăpa nici măcar unul singur.

— Cunoști o astfel de metodă?

— Îi arestăm pe toți odată.

— Ah! Dar trebuie să-i găsim pe toți adunați în același loc!

— Exact.

— Unde?

— În locul unde obișnuiesc să se întrunească, la ruinele fostei mănăstiri.

— E un plan extraordinar, dacă reușim să-l punem în aplicare.

— Vom reuși chiar foarte ușor. Acest Natter a comis deja imprudența de a lăsa la îndemâna noastră corespondența lui. Acum îi cunosc stilul de a scrie, și apoi, am căpătat certitudinea că toți cei de pe listă obișnuiesc să se întrunească la ruine. Le trimitem o telegramă prin care îi anunțăm că pentru astăzi este prea târziu să mai vină la ruine și îi chemăm mâine la miezul nopții. Vor veni cu siguranță. Vom înconjura locul cu militari conduși de căpitanul Helbig, care cunoaște de-acum împrejurimile. În acest fel vom avea certitudinea că nu ne va scăpa nici unul.

— Și cei de aici?

— Sunt cinci la număr. Vor fi arestați fără nici o greutate după cellalți.

— Așa să fie! Scrie imediat „invitațiile"! Dar ai grijă ca nimeni să nu ne poată pune bețe în roate! Dumneata, Brandauer, te duci la căpitanul Helbig și vezi care-i situația domnului Hofrat! Iar tu, Max, imediat ce isprăvești, vii cu mine la castel! Avem multe chestiuni de pus la punct, pentru care am nevoie de sfatul tău.

20. ÎNAINTEA MARII HOTĂRÂRI

Trecuse o zi de la arestarea lui Natter și a lui Hohenegg. Ducele își adunase oamenii cei mai de încredere în camera lui secretă pentru a pune la punct, sub conducerea sa și a tânărului Brandauer, treburile cerute de situația prezentă.

Era nevoie de măsuri extraordinare de prevedere. Cei doi șefi ai revoltei se aflau zăvorâți pe după gratii, dar, cu toate acestea, jocul încă nu era câștigat. Conspirația se întinsese foarte mult și cea mai mică neatenție putea să dea peste cap tot succesul de până acum. Din aceste motive, era extraordinar de important ca nimic din cele petrecute cu o zi înainte să nu răsufle. Imediat după întoarcerea sa în capitală ducele trimisese o solie în casa lui Hohenegg care să ducă vestea că aceasta fusese nevoit să plece într-o călătorie neprevăzută, care urma să-l rețină pentru mai multe zile. Pentru a nu stârni suspiciuni și pentru a-i lăsa pe conspiratori să se miște în voie, se renunțase la ideea de a pune sub supraveghere castelul lui Hohenegg. Era de presupus că cel puțin o parte din servitorimea contelui fusese implicată în planurile lui. În plus, nu era exclus ca în cazul în care ar fi aflat ce s-a întâmplat, servitorii să găsească vreun mijloc de a anunța camarazii contelui.

Până acum prevederea adusese roadele așteptate. În Fürstenberg, în afara celor implicați direct, nimeni nu avea habar de cele întâmplate. Cu toate acestea, nu

puțin a lipsit, după cum vom vedea mai departe, ca o scânteie să aprindă butoiul de pulbere și să provoace un dezastru.

Se făcuse noapte, când un servitor îl anunță pe duce că doi inși doreau să stea de vorbă cu el.

— Cine sunt?

— Nu vor să-și spună numele decât în fața Alteței Voastre.

— De ce or fi venit? O discuție în toiul nopții nu poate avea decât pricini extraordinare.

— Par să fie oameni de condiție obișnuită. Poartă bărbi și sunt îmbrăcați ca niște muncitori.

— Spune-le să intre! ... Max!

Cel chemat veni din camera de alături.

— Doi inși care nu și-au spus numele doresc să vorbească cu mine. Ca să fiu eu liniștit, am să te rog să stai cu mine.

Cei doi își făcură apariția. După reverențele pe care le făcură se vedea bine că nu erau defel muncitori.

— Ce doriți? îl întrebă ducele.

Cel mai tânăr dintre ei își smulse peruca și barba falsă; însoțitorul său făcu la fel.

— Artur! strigă Max.

— Falkenau! strigă ducele.

Amândoi se repeziră să-i salute prietenos.

— Ați sosit la timpul potrivit și mult mai repede decât vă așteptam. Domnule căpitan, ați venit cu viteza gândului după ce ați primit telegrama?

— Alteța Sa mi-a trimis o telegramă? întrebă Artur, ulult: habar n-am avut. Dacă nu a fost interceptată la graniță, atunci trebuie că a sosit după plecarea noastră.

— Când ați plecat din Karlshafen?

— Ieri dimineață.

— Înseamnă că nici nu aveați cum să primiți telegrama, căci am trimis-o de-abia ieri după-amiază. Dar ce e cu veșmintele acestea?

— Nu știam care e situația pe aici. Din cauza lui Hohenegg am considerat că e mai potrivit să nu știe nimeni de venirea noastră.

— Foarte bine! fu de acord ducele. Dar aflați că această precauție nu mai era necesară. De ieri dimineață contele se află într-un loc sigur. Veți afla și amănunte mai târziu, căci acum nu avem timp. Căpitane, ați stat ceva timp în Karlshafen. Cunoașteți fortificațiile de acolo?

— În amănunt. Ba mi-am făcut chiar și un plan al lor.

— Bravo! Am auzit că flota sudlandeză se adună astăzi acolo cu scopuri amenințătoare.

— Așa se plănuise, dar în acest moment în port nu se mai află nici măcar un singur vas de război. Flota a fost dusă de acolo.

— Cum adică?

Arthur îi povesti ducelui de-a fir a păr cele aflate de el, ca și motivele care îi făcuseră pe el și pe tatăl său să plece în cea mai mare grabă din Karlshafen, în dimineața zilei trecute.

Ducele ascultă încordat, după care întrebă:

— Ați cuteza să conduceți o bătălie împotriva omului Karlshafen?

— Dacă Alteța Sa îmi pune la dispoziție corăbiile necesare, da.

— Am luat deja măsurile necesare. Contele urmărea să distrugă flota noastră, cum a făcut conspirația și cu flota sudlandeză. Din fericire, am reușit să-l anihilăm în ultimul moment. De cât timp aveți nevoie să ajungeți la insula Bartolomeu?

— Dacă iau chiar acum un tren rapid, în două ore sunt la Ollermünde, iar de acolo cu iahtul meu pot să ajung în patru ceasuri la insulă.

— Cu iahtul? Înseamnă că este o ambarcaţiune deosebită.

— Aşa şi este. Pot să întreb de ce mă trimite Alteţa Sa pe insula Bartolomeu?

— Pentru că acolo este punctul de întâlnire a flotei noastre. M-am hotărât să vă predau nu numai comanda atacului din Karlshafen, ci şi aceea a flotei mele. Dispoziţiile necesare le veţi primi în camera de alături!

— Vă mulţumesc foarte mult, Alteţă!

— E adevărat că sunteţi foarte tânăr, dar cu toate acestea sunteţi singurul pe care îl consider capabil să-şi măsoare puterile cu faimosul Nurvan-paşa. În cazul în care câştigăm lupta, care trebuie dusă chiar în această noapte, voi da imediat ordin să fie îmbarcate trupele care urmează să lupte pe uscat la Karlshafen. Îl însărcinez cu comanda acestora pe tatăl dumneavoastră, baronul Falkenau.

— Alteţă . . . vru să mulţumească acesta, dar ducele îi tăie vorba.

— E în regulă, dragă baroane. Ştiu prea bine că mă pot bizui pe dumneavoastră. Sunteţi singurul ofiţer care poate ocupa acest post. Am ales insula Bartolomeu, se întoarse din nou către căpitan, pentru că se află în afara cursului obişnuit. În acest fel planurile noastre nu vor putea fi descoperite prea uşor. Şi apoi trebuie să remarc că îmi convine acest loc foarte mult. Dacă se va ajunge într-adevăr la război, ceea ce sper să evit prin înăbuşirea revoluţiei, Nordlandia va fi scoasă din culpă. Flota va rămâne atunci ancorată pe insulă până ce Sudlandia îşi exprimă clar poziţia. M-aţi înţeles, domnule căpitan?

— Bineînţeles, Alteţă, şi sper să fac faţă cu bine însărcinării pe care mi-aţi dat-o!

— Atunci, hai dincolo!

Intrară în camera alăturată, care servea acum drept camera principală de lucru. Numai după un sfert de ceas, cei doi Falkenau plecară. După un timp plecă şi Max înspre ruine, cu misiunea de a-i aresta pe conspiratori.

Iniţial fusese desemnat căpitanul Emil Helbig cu conducerea acţiunii. Dar din cauza faptului că acesta primise însărcinarea de a aresta chiar în aceeaşi noapte conspiratorii din oraş, Max se angajase să conducă el însuşi bătălia importantă împotriva celor adunaţi la ruine, cu toate că era ocupat până peste cap şi cu altele.

Lăsă oraşul în urmă, cotind pe drumul care ducea în pădure. De-abia apucă să pătrundă în pădure, că auzi clinchetul unui trăgaci de armă.

— Cine-i acolo?

— Un prieten. Du-mă la comandant!

— Veniţi după mine!

Max fu condus departe în mijlocul pădurii, unde se găseau conducătorii trupelor adunate acolo.

— E aici o persoană care întreabă de domnul locotenent, raportă santinela.

— Cine sunteţi? îl întrebă ofiţerul pe Max.

— Doctor Brandauer.

— A, mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnule doctor! E timpul?

— Încă nu. Aţi cercetat cu atenţie locurile?

— Da.

— Şi ce aţi hotărât?

— Să aşteptăm ordinele dumneavoastră.

Bun! Se apropie ceasul când vor sosi conspiratorii. Îi vom lăsa să intre nestingheriţi la ruine. Daţi-mi câţiva oameni de încredere cu care să pot supraveghea întru-

nirea secretă. La momentul potrivit vă voi da semnalul să înconjurați ruinele. V-ați pregătit munițiile?

— Da.

— Cei care opun rezistență vor fi doborâți. Dar vă rog să faceți uz de gloanțe doar dacă e strict necesar! Trebuie să încercăm să evităm vacarmul. Dacă reușește vreunul să fugă, cei doi oameni ai noștri care îl flancau vor porni pe urmele lui, încercând să-l prindă, în timp ce ceilalți vor reface lanțul imediat. Într-o oră va răsări luna, a cărei lumină ne va fi de ajutor. Vă rog, așadar, domnule locotenent, să-mi dați câțiva oameni!

— Câți?

— Doar doi pe care să-i pot trimite înapoi cu mesajul când va sosi timpul.

Plecă însoțit de doi soldați și se îndreptă precaut spre ruine. Aici se postă îndărătul aceluiași tufiș unde îi capturase și pe Hofrat. Auzi pași venind și își dădu seama că cel așteptați începeau să-și facă apariția.

Veneau tot mai mulți și, după o oră, Max putea fi sigur că toți cei de pe listă erau prezenți. Firește că fântâna era prea mică pentru a-i încăpea pe toți, așa că întrunirea se ținu afară. Max trimise acum mesajul prin cei doi soldați și se puse în așteptare.

Nici după zece minute, unul din soldați se întoarse însoțit de locotenent.

— Gata? întrebă Max.

— Gata!

— Bun. Acum mă voi duce la mină să-i surprind pe conspiratori.

— În numele lui Dumnezeu! Vă aruncați în groapa cu ei!

— Nu chiar. Port cu mine un talisman care mă ocrotește. Adunați aici mai mulți oameni!

— Chiar vreți să . . .?

— Da! Voi aduce aici inamicii, la o distanță de cincizeci-șaizeci de pași unul după celălalt. Trebuie să aveți grijă doar ca prinderea lor să aibă loc fără zgomot. De îndată ce unul va fi legat și adus aici, trebuie ca în permanență să existe oameni pregătiți pentru a captura următorul inamic. Când urmează să sosească trăsurile cu care vom transporta arestații?

— Într-o jumătate de ceas. Sunt așteptate în pădure.

— Acum mă duc. În câteva minute sunt înapoi.

— Dar dacă nu vă întoarceți, pornesc la atac.

— Veți proceda așa doar dacă auziți împușcături. Numai în acel caz voi fi în pericol.

Max plecă. Ajunse sus, unde drumul se sfârșea. Fu întrebat:

— Dincotro?

— Din luptă.

— Încotro?

— Spre victorie.

— Poți să treci, frate.

Plecă mai departe. La lumina palidă a lunii văzu că unii participanți la întrunire se așezaseră pe iarbă, iar alții se plimbau de colo-colo printre ruine. Fu văzut și întrebat:

— Un frate?

— Da.

— Din partea cui?

— A căpeteniei noastre.

— Aha! De ce nu a sosit încă?

— A fost reținut de treburi importante și m-a trimis pe mine să vă întâlnesc. Vă rog să adunați oamenii ca să vă poată auzi cu toții!

Zis și făcut. Conspiratorii se strânseră roată în jurul lui Max.

— Fraților, începu el, ați fost chemați ca să aflați că împrejurări nou apărute cer de urgență pornirea acțiunii. Cel pe care îl știți cu toții și pe care eu încă îl numesc Natter, a plănuit o consfătuire generală în urma căreia fiecare să-și ia în primire rolul. Dorea ca această consfătuire să aibă loc la ruine și ar fi fost de mult aici, dacă nu ar fi fost împiedicat. Scopul întrunirii de astăzi este acela de a vi se aduce la cunoștință acte de mare importanță care necesită un spațiu luminat. Domnul Natter vă invită pe toți cei adunați aici să poftiți în sala de la Tivoli. Casa se află nu departe de drum; o cunoașteți cu toții. Cârciumarul este un om discret care a avut grijă să ia toate măsurile pentru a nu fi descoperiți.

— Conducătorul este deja acolo? întrebă cineva.

— Firește; vă roagă să părăsiți ruinele unul câte unul, la o distanță de cincizeci-șaizeci de pași unul în spatele celuilalt. Domnii militari sunt rugați să iasă în față.

Cei numiți ieșiră din cerc.

— Știu după listă că sunteți optsprezece la număr și văd că nu lipsește nici unul. Pentru dumneavoastră am rugămintea specială de a nu vă duce la Tivoli și de a rămâne aici. Veți coborî în fântână unde vă așteaptă Înălțimea Sa, căreia nu trebuie să-i rostesc numele, ca să vă ofere indicații tactice și strategice. Pot să raportez că sunteți pregătiți?

— Da.

— Bun, am isprăvit. Vă rog, așadar, să păstrați distanța cuvenită între dumneavoastră! Plec și ne revedem mai târziu.

O luă înapoi, în josul drumului.

— Cine-i acolo? se auzi un glas înăbușit.

— Brandauer.

— A, domnul doctor! Slavă Domnului! V-a reușit lovitura?

— Din plin. Pe militari, care sunt cei mai primejdioși și care sunt și înarmați, i-am făcut inofensivi; vor rămâne în fântână. Așa e cel mai bine pentru noi.

— Minunat! Și ceilalți?

— Vor veni câte unul la distanța știută. Ați terminat pregătirile?

— Inamicul va fi arestat cu precizie de automat.

— Uite că vine primul!

De-a lungul drumului se vedea o siluetă înaintând agale; trecu și apoi dispăru fără zgomot. Și tot așa cu al doilea, al treilea, al cincilea, al zecelea; cu toții veniră și dispărură fără să se audă ceva.

În sfârșit, erau prinși cu toții, în afară de santinelă.

— Gata cu toții? întrebă locotenentul.

— Da. N-a mai rămas sus decât santinela. Sunteți convins că totul e în regulă la oamenii dumneavoastră?

— Da, altfel ne-ar fi dat de știre.

— Dați-mi un subofițer și zece soldați să mă însoțească!

Locotenentul se duse câțiva pași în spate și dădu ordinul. Cei chemați veniră imediat la Max.

— Domnule subofițer, stați aproape de mine! Oamenii dumneavoastră să-și lase armele jos și să mă urmeze fără zgomot. Vreau să mă ajutați la supravegherea fântânii, spuse Max.

Urcă la ruine împreună cu subofițerul. Sus, santinela ceru parola, iar Max o dădu.

— Înălțimea Sa vine în curând? întrebă santinela. Și eu trebuie să merg la Tivoli.

— Înălțimea Sa este aici cu mine. Poți să pleci, fiindcă preiau eu paza. Cei rămași au coborât în fântână?

— Da, cu toții.

— Atunci putem să-i atacăm!

Spunând acestea, înșfăcă santinela pe după gât ordonă soldaților:

— Legați-l și puneți-i căluș!

Totul se petrecu rapid, după care o porniră ușur spre fântână. Frânghia atârna în jos. Max o trase toată sus.

— Bun; acum, sunt ai noștri, căci nu mai au cum urce. Ca să fim și mai siguri, să acoperim gura fântâr cu pietre!

— Fântâna era de-acum acoperită cu un pietroi m siv, peste care se mai aruncară și alte pietre, formâ du-se o grămadă imposibil de dat la o parte de cât cei blocați înăuntru; rebelii militari erau capturați fă putință de scăpare.

La scurt timp după cele petrecute aici, foarte aproa de capitală, într-un alt loc, mult mai departe de ora se întâmpla ceva ce nici ducele și nici Max Brandau nu prevăzuseră.

În ospiciu, portarul lua masa de seară împreună c nevasta lui. Dar se pare că erau frământați de cu totu alte gânduri decât de grija cinel.

— Ești tu sigur? întrebă ea.

— Absolut.

— Îngrozitor!

— Da, îngrozitor! Un conte în cămașă de forță!

— Și fără să știe cineva de el!

— Mereu ne dădea bacșișuri grase!

— Iar Brandauer ăsta, niciodată.

— Și nici ducele.

— Contele ar plăti foarte mult să-și recapete liber tatea.

— Poți să fii sigură.

— Iar noi suntem tare săraci.

— Cu toate că sunt angajat de atâta amar de vreme. În toți anii ăștia nu am putut să pun și eu ceva deoparte! Cred că nu am avut noroc.

— Odată și-odată orice om își găsește norocul. Important e să pui mâna pe el când ți se ivește ocazia.

— Dar unde puteam să-l găsesc?

— Înainte nu ai putut, dar astăzi, poți!

— Ce vrei să spui?

— Ia gândește-te, nătărăule!

— Ptiu! Am înțeles. Dar riscăm să ne frângem gâtul.

— Ba deloc. Cheia e la tine.

— Așa e. Pot să intru oriunde.

— El vezi! Ai s-o faci când paznicul va veni să ia masa de seară. Atunci nu mai rămâne nimeni pe acolo.

— Nu se știe. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea lucruri neobișnuite că nu mai sunt sigur de nimic. Cei doi medici sunt tot timpul cu ochii pe noi.

— Am să stau eu de pază și am să te anunț dacă văd ceva suspect.

— Hm, fie! Poate că lucrurile sunt mult mai simple decât îmi închipui eu. Contele e singur în celulă.

— Păi vezi! Îți trebuie doar un pic de curaj!

— Aș putea să încerc. Cât să-l cer?

— Cinci mii de taleri.

— Nici vorbă! Eu nu risc decât dacă primesc îndeajuns de mult ca să pot trăi apoi pentru tot restul vieții din dobânzi.

— Adică?

— Douăzeci de mii!

— E prea mult!

— Ba nu. Contele va fi de acord. Este bogat și va da oricât dacă va fi pus să aleagă între ospiciu și libertatea lui.

— Încearcă atunci!

— Am să-i deschid poarta laterală şi am să fac în aşa fel încât bănuiala să nu cadă asupra mea. Dar cum are să ne dea contele banii?

— Trebuie să discutaţi.

— Vreau să mă mai gândesc.

Se lăsă pe spate în scaun şi începu să-şi căznească mintea în căutarea planului cel mai potrivit, până ce apăru paznicul de care tocmai vorbiseră mai devreme.

— Înlocuieşte-mă dumneata o oră până ce mănânc şi eu!

— S-a făcut! spuse portarul, care, când se convinse că paznicul se duce într-adevăr să mănânce, îşi trimise nevasta să stea de pază şi se duse la celula contelui. O deschise, apoi desfăcu curelele de la scaunul de forţă unde era ţintuit contele.

— Domnule conte!

— Cine... ce e?

— Sunt eu, portarul.

— A, dumneata! Ce doreşti?

— Să vă salvez!

Contele sări în picioare ca un arc. Vorbele portarului îl readuseseră la viaţă.

— Dumneata? Când?

— La noapte. Dintotdeauna aţi fost bun şi darnic cu mine. Meritaţi să-mi risc pielea pentru dumneavoastră.

— Omule, dacă mă ajuţi să les de aici, am să te răsplătesc regeşte. Spune-mă cât ceri.

— Cât vrea domnul conte să-mi dea?

— Douăzeci şi cinci de mii de taleri, pe care-i vei primi imediat.

— Serios, mărite domn? făcu portarul bucuros, dar şi speriat de suma auzită. Unde şi cum am să-i primesc?

— Îţi dau bani gheaţă la mine la palat.

— Nu merge. Înseamnă că trebuie să vin cu dumneavoastră şi atunci m-aş trăda.

— Nu te speria. Voi avea grijă să fii în siguranță. Ești însurat?

— Da.

— Bine. Fă rost de o trăsură pentru trei persoane și la-ți nevasta cu dumneata! De îndată ce ajungem la Fürstenberg îți vei primi banii iar mâine, când se va descoperi că am fugit, amândoi vă veți afla în drum spre Sudlandia, cu recomandări din partea mea în buzunar.

— Am să mă sfătuiesc și cu nevastă-mea, domnule conte. Dar acum, trebuie să...

— Stai, încă ceva! Care e situația în capitală?

Portarul se uită nedumerit la conte.

— Cum adică, stimate domn?

— Adică s-a întâmplat ceva deosebit ieri dimineață? Vreau să spun, s-au făcut arestări?

— Arestări? După câte știu eu, nu. De fapt, brutarul a fost jefuit, dar nu l-au prins încă pe hoț.

Contele rămase înmărmurit.

— Astea-s toate noutățile din capitală?

— Da, chiar așa. Pe strada șelarilor o mână criminală a spart un geam...

— Omule! Ce-mi spui tu nu mă interesează! Credeam că ai auzit ceva despre ministrul de război sau... sau... despre șeful poliției?

— Nu.

Contele începu să se plimbe agitat prin celulă. Era până peste poate de ciudat! Nu se făcuse încă nici o arestare! Toate aparențele arătau că ceilalți conspiratori nu fuseseră încă descoperiți. Ministrul de război și șeful poliției se aflau încă în libertate! Înseamnă că nu era totul pierdut, ci, dimpotrivă, câștigat, dacă reușea să ia legătura cu ei și să le dea semnalul stabilit. Ce

triumf ar fi pentru el dacă ar izbuti să dea peste cap jocul inamicilor săi în ultimul moment.

Acest gând îl entuziasmă. Cât al clipi, fu lângă portar.

— Omule, hotărăşte-te mai repede! Trebuie să fiu liber chiar astăzi! Dacă-mi dai drumul, sunt gata să-ţi măresc suma la treizeci şi cinci de mii de taleri! Du-te degrabă şi discută chestiunea cu nevasta dumitale! Şi adu şi câteva formulare pentru depeşe!

Bun, spuse paznicul, fremătând de plăcere la gândul că avea să primească atâta bănet. Am să încerc, dar acum trebuie să vă închid la loc!

— Să nu mă legi la fel de strâns ca mai înainte!

— Nu pot altfel, căci s-ar băga de seamă imediat.

Contele văzu că nu are încotro şi se lăsă legat la loc. Portarul ieşi pe culoar şi aşteptă să-l vină schimbul. După care se duse glonţ la nevastă să-i spună ce ofertă minunată îi făcuse contele. Când femela auzi suma pe care urmau s-o primească, se şi apucă să facă pregătirile pentru plecare.

În tot acest răstimp, contele se lăsă prădă celor mai deşănţate speranţe. Dacă ar fi ştiut el că Max Brandauer deţinea cheia cifrului secret folosit de Natter în corespondenţa lui, n-ar mai fi avut motive de bucurie. Natter, în schimb, ştia acest lucru, dar, cum fusese dus într-o celulă separată, nu avusese cum să-i spună şi contelui. Pentru un moment, contele se gândi să-l ia cu el şi pe complice, dar apoi îşi spuse că, oricum, în câteva ceasuri Natter avea să fie şi el liber, aşa că nu avea să-l ia cu el. Fiecare minut era foarte preţios. Iată cum soarta lui Natter fu hotărâtă pentru mulţi ani de atunci încolo.

Se apropia miezul nopţii când pe poarta laterală a ospiciului ieşeau o femeie şi doi bărbaţi. Erau fugarii, cărora le reuşise lovitura . . .

Când ajunseră la trăsură, contele se duse la vizitiu, care stătea lângă cal.

— Dumneata știi cine sunt eu?

Cel întrebat îl recunoscu la lumina lunii pe conte.

— Sigur că da, domnule conte!

— Atunci du-mă repede mai întâi la poștă!

Vizitiul se întreba mirat ce treabă putea să aibă contele la poștă în toiul nopții, dar se supuse. În cinci minute, trăsura se oprea în fața clădirii cu pricina; funcționarul de serviciu dormea, dar fu trezit. Numele contelui îl făcu să devină repede amabil, așa că nu peste mult timp, depeșele scrise în codul secret își luară zborul pe calea telegrafului; una din ele conținea numele suveranului Sudlandiei.

După ce chestiunea fu rezolvată sub supravegherea personală a lui Hohenegg, acesta se urcă în trăsură și se trânti pe canapeaua moale din piele, răsuflând ușurat. Porniră apoi iute spre capitală și în două ore ajunseră la destinație. Felinarele străzii luminau întunericul nopții. Contele se aplecă încordat pe fereastra trăsurii, vrând să vadă dacă era vreo mișcare pe străzi.

Nu descoperi nimic, ceea ce nu putea să fie decât în favoarea planurilor sale. Doar câțiva cheflii întârziați mergeau spre casele lor, cu pas mai mult sau mai puțin sigur. Ciudat! Depeșele trebuie să se fi aflat deja în mâinile conspiratorilor. Dacă aceștia ar fi acționat imediat după cum era convenit, urmările trebuia de acum să se facă vizibile.

Hohenegg începu să fie frământat de o neliniște sfredelitoare, care nu-l părăsi nici când trăsura se opri în fața palatului său. Nici o fereastră nu era luminată; toată casa zăcea într-o liniște deplină, ceea ce contelui i se păru suspect.

Nervos, Hohenegg sună. Portarului care se grăbi să deschidă nu mică îi fu mirarea când își văzu stăpânul la o oră așa de târzie. Contele nu-i dădu nici o atenție ci intră, urmat de portarul de ospiciu și de nevasta acestuia. Se duse grăbit în camera lui. După ce își schimbă iute hainele, deschise un sertar de la biroul său și luă un pachet de bancnote. Numără o parte și le dădu portarului.

— Numără-i și dumneata; sunt treizeci și cinci de mii de taleri!

Omul numără banii cu mâini tremurânde; ochii nevestei lui ardeau de nerăbdare.

— E bine? întrebă contele.

— E bine! încuviință omul. Mărite domn, vă mulțumesc din suflet pentru . . .

— Bine, gata! Mi-ai făcut un serviciu, iar eu ți l-am plătit. Suntem chit.

Dar recomandările . . .

— . . . încă nu ți le dau. S-ar putea să fii aresta înainte de a trece granița și atunci s-ar duce naibii totul. Uite aici adresa cuiva pe care poți să-l cauți imediat ce vei fi ajuns cu bine în Sudlandia; se va ocupa de dumneata în numele meu.

Mâzgăli câteva cuvinte pe o foaie de hârtie și i-o dădu portarului.

— Trăsura așteaptă încă jos; dumneata ai face bine să ștergi putina cât mai degrabă. Ai bani suficienți ca să nu-ți mai faci nici o grijă de acum încolo. Mergi sănătos!

După ce plecară cei doi, contele începu să se plimbe prin casă cuprins de febra neliniștii. Tot mereu se ducea la fereastră, doar-doar o vedea vreun semn, dar în zadar. Se scurgea minut după minut, sfert de ceas după

sfert de ceas: se făcuse trei dimineața și încă nu primise nici o veste de la complicii săi.

Pendula arăta acum ora patru. Hohenegg nu-și mai putu stăpâni nerăbdarea și sună. Valetul apăru imediat cu ochii împăienjeniți de somn, dar se trezi iute când îșl văzu stăpânul, de a cărui sosire habar nu avea.

— Jean, îmbracă-te repede! Trebuie să duci un mesaj ministrului de război.

Valetul dispăru fără să scoată un cuvânt și se întoarse după două minute. Între timp, Hohenegg scrisese câteva rânduri pe un cartonaș pe care i-l dădu valetului.

— Du acest mesaj ministrului de război. Nu te întorci până ce nu primești un răspuns! Aruncă un ochi și pe străzi, să-mi spui dacă ai văzut ceva deosebit! Nu uita că număr fiecare minut până la întoarcerea ta!

Servitorul trebuie că făcuse adesea astfel de comisioane, căci plecă fără să mai piardă timpul cu vreo întrebare. Dură o jumătate bună de ceas până ce se auziră din nou pași în antreu. Hohenegg îșl întâmpină valetul foarte încordat.

— Ei?

— Stăpâne, nu am putut să predau mesajul.

— De ce?

— Pentru că excelența sa, domnul ministru de război, a fost arestat la miezul nopții.

Contele avu impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Se lăsă moale pe scaun. Nu se așteptase la o asemenea veste.

— Povestește! rosti el anevoie, după un timp.

— M-ați însărcinat să observ ce se întâmplă pe străzi. Nu am văzut nimic neobișnuit. Când am ajuns la locuința ministrului de război am văzut santinela care-și făcea rondul, ca de obicei. Am vrut să trec, dar soldatul mi-a pus arma pe piept și m-a oprit. „Încotro?“ —

„La ministru.“ „A fost arestat la miezul nopții. Nu mai este aici.“ M-am speriat al naibii, dar mi-am venit repede în fire. „Știam, dar nu voiam să merg chiar la el, ci la adjunctul lui. Am ordin să-l chem la castelul ducelui.“ „Nici adjunctul nu mai este. S-a dus la șeful poliției să-l aresteze și de acolo, se duce să aresteze alte câteva persoane.“ M-am gândit că e de ajuns ce am auzit, și am făcut cale întoarsă să vă aduc raportul.

Contele ascultase scrâșnind din dinți. Când valetul isprăvi, sări de pe scaun și bătu nervos cu piciorul în podea.

— E prea târziu! Ah, de-aș fi evadat doar cu o oră mai devreme, situația ar fi fost cu totul alta. Dar n-ai intrat la bănuieli alaltăieri, când nu m-am mai întors din plimbarea unde plecasem cu ducele?

— Bănuieli? Dar Alteța Sa ne-a trimis printr-o solie înștiințarea că ați plecat într-o călătorie.

— Idiotule! Nici acum nu-ți dai seama că ducele a scornit minciuna asta pentru a nu da de gândit prietenilor mei? Dar încă nu am pierdut totul. Lasă că îmi revin eu și atunci . . . atunci . . .

De mânie, își încleștă pumnii așa de rău, încât își înfipse unghiile adânc în carne. Se liniști apoi și spuse:

— Jean, fugi și pregătește caii! Trebuie să plec, iar tu mă vei însoți! În zece minute, trăsura să fie în fața porții. Mergem mai întâi la prințesa Asta.

— La prințesă? Dar, stăpâne, la ora asta?

— Ce-mi pasă? Prințesa trebuie să vină cu mine, căci libertatea ei e în pericol dacă mai zăbovește pe aici măcar o oră în plus. Nu mai pune întrebări, ci treci imediat la treabă! Trăsura să fie la timp în fața porții!

Mult înainte de timpul cuvenit, noul director al ospiciului se ridică din pat. Răspunderea care atârna pe

umerii lui de cu o zi înainte, nu-l lăsa să mai doarmă. Se hotărî să facă un tur prin saloane.

Începu cu celula în care fusese închis contele. O găsi goală și se sperie rău de tot. Își trezi imediat colegii și apoi își chemă toți angajații. Astfel se văzu că portarul lipsea. I se bătuse la ușă fără succes și se intrase cu forța. Camera arăta clar că acolo se făcuseră în grabă pregătiri de plecare. Se cercetă mai departe și se descoperi că fugarii ieșiseră pe poarta laterală.

La gândul că poate fugise și Natter, personalul se grăbi spre celula unde era închis conspiratorul. Din fericire, acesta era încă acolo.

— În numele lui Dumnezeu, ce ne facem? întrebă unul din medici.

— Câți birjari care închiriază sunt pe aici? se interesă noul director.

— Patru.

— Repede, patru oameni să se ducă la ei! Dacă aflăm cu cine a plecat, poate descoperim și încotro a luat-o. Eu plec chiar acum în capitală. Închiriați-mi una din cele patru trăsuri! Dar mai înainte, trebuie să trimitem o telegramă.

— Cui?

— Ducelui și doctorului Brandauer. E de presupus că Hohenegg s-a dus mai întâi la Fürstenberg și dacă telegrafiem acolo, putem spera să-l prindem chiar în oraș, dacă nu a plecat de mult timp de aici din ospiciu.

Directorul se duse în camera lui. Încă nu terminase cu pregătirile de plecare, când unul din trimiși se întoarse la el cu vești.

— Ai și venit?

— Da. Nu am putut să fac rost de nici o trăsură.

— De ce?

— Birjarul nu era acolo. A fost trimis chiar de aseară.

— Cu ce destinație?

— Spre capitală.

— Aha! Du repede telegramele astea!

Scrise câteva cuvinte pe formulare, pe care i le dădu servitorului. Un altul îi aduse vestea că în câteva minute avea să vină o trăsură. Noul director plecă, lăsându-și colegii să continue cercetările pe urmele celor fugiți.

În castelul ducelui era consiliu mare. Suveranul se hotărâse să dea poporului o constituție și aceasta nu numai la sfatul doctorului Brandauer. Își dăduse seama că greșise față de poporul său prin aceea că puterea pe care o primise, el o lăsase pe mâini trădătoare. Greșise fiindcă stăruise în iluzia că această putere o primise de la Dumnezu și fiindcă socotise că nu avea nevoie să mai ceară și părerea supușilor săi.

De aici și până la convingerea că trebuia să o rupă cu tradiția trecutului nu fusese decât un pas, pe care nobilul duce nu șovăise să-l facă.

Arestarea conspiratorilor se petrecuse fără nici un incident. Revoluția fusese, astfel, înăbușită în față. De acum era necesar ca, în locul revoltei iscată din ignoranță și interesele personale, să se facă altceva mai bun care să fie într-adevăr de folos poporului. Iată de ce ducele și consilierii săi nu-și găsiseră odihna până ce nu dezbătuseră o constituție, al cărei proiect fusese întocmit de mult timp de către Max, fără ca nașul său, ducele, să aibă nici cea mai mică bănuială.

Trei ore după arestarea insurgenților, în camera de lucru a ducelui intră un servitor.

— În antreu se află cineva care dorește să vorbească cu domnul doctor Brandauer.

— Cine e?

— Thomas Schubert, fierarul şef.

— Vin acum. Alteţa Sa îmi îngăduie . . .?

— Poţi să rămâi aici, Max. Sunt sigur că Thomas are un mesaj foarte important pentru noi toţi. Poate să intre.

Servitorul plecă şi în urma lui intră Thomas. Făcu o plecăciune în faţa celor din cameră şi apoi luă poziţia de raport.

— Alteţă, îngăduiţi-mi să stau de vorbă cu tânărul meu stăpân!

— Dă-i drumul!

— Punul meu domn doctor, a sosit o depeşă pentru dumneavoastră!

— Ai adus-o cu dumneata? întrebă Max.

— Uitaţi-o! Meşterul nu a vrut s-o deschidă fiindcă nu venise pe numele lui.

Max deschise telegrama şi o citi.

— E în regulă. Poţi să pleci. Spune-i tatălui meu că o să vin şi eu în curând!

— La ordin, domnule doctor!

Mai făcu o plecăciune, după care plecă. Max se întoarse către duce.

— Alteţa Sa îmi permite să dau citire telegramei?

— Te rog!

— Este surprinzătoare! Iată cum sună:

„Taverna Waldenburg. Max Brandauer! Inamicul se apropie. Trecătorile sunt supravegheate de oamenii mei. Dacă am avea până mâine câteva tunuri, am birui imediat duşmanul. Vorbiţi degrabă cu ducele! — Liliga."

— Nu este uimitor, Alteţă?

— Până peste poate. Ai vreo explicaţie?

— S-ar putea. Alteța Voastră știe că de-a lungul granițelor țării se practică foarte multă contrabandă, dar ce întindere are și câți oameni sunt implicați, numai un cunoscător ar putea spune. Nu cred că mă înșel dacă socotesc că sunt angajați în această activitate mai multe sute de oameni, care sunt iscusiți în mânuirea armelor și, în ciuda îndeletnicirii lor ilegale, sunt credincioși ducelui lor. Datorită felului ei nomad de viață, Lilga întreține anumite relații cu ei și se pare că are asupra lor o influență deloc de neglijat. De aceea cred că a reușit să-i ridice împotriva dușmanilor atacatori.

— Dar cum îți explici cuvintele „Dușmanul se apropie!"?

— Alteță, în legătură cu aceasta, recunosc că și eu mă aflu în fața unei enigme.

— Imaginează-ți! Fără vreo declarație de război și fără vreun schimb de note diplomatice în prealabil!

Nici unul din consilierii ducelui nu putu găsi vreo explicație.

— Cu toate că mesajul sună așa de puțin credibil, vorbi Max mai departe, eu aș sfătui-o pe Alteța Voastră să îi acorde atenție. Eu m-am convins că Lilga se află în posesia unor situații și planuri politice secrete, aidoma unui om de stat, și sunt nevoit să admit că și acum știe exact ce face De aceea îi cer Alteței Voastre să dea curs cererii ei.

— Dar e bine să-mi trimit soldații alături de contrabandiști?

— Soldații n-au de ce să afle alături de ce fel de camarazi urmează să lupte. Și apoi, nici nu avea dovada clară că avem de-a face într-adevăr cu niște contrabandiști. Oare nu s-a folosit și regimul spaniol de briganzi și de contrabandiști pentru a lupta împotriva lui Napo-

leon? Şi apoi, iertare, Alteţă, dar ce îl face pe oameni să devină contrabandişti?

— Vrei să spui că de vină ar fi justiţia sau politica economică greşită? E un repros îndrăzneţ, dar sună exact la fel ca şi opinia tatălui tău. Nu ţi-o iau în nume de rău, ba, dimpotrivă, sunt deja pregătit să elimin taxa vamală. Ai vreo propunere pentru cel care va conduce operaţiunea din munţi?

— Consider că este potrivit căpitanul Helbig.

— De aceeaşi părere sunt şi eu, Max. Îi voi trimite de urgenţă pe secretarul meu particular la el şi...

Ducele fu întrerupt de intrarea valetului.

— Alteţă, căpitanul Helbig vă roagă să-l primiţi!

— Vorbeşti de lup şi lupul, la uşă! se bucură ducele. Spune-l să intre!

Cel anunţat intră ţinând în mână o telegramă deschisă. După ce făcu o reverenţă în faţa suveranului şi dădu prietenos mâna cu Max, spuse:

— Alteţă, după ce l-am dus la loc sigur pe cei arestaţi şi m-am asigurat că nu au cum să scape de acolo, m-am dus să inspectez santinelele rămase la post. Terminasem de inspectat mai multe străji, fără să remarc nimic deosebit. Dar când am ajuns la casa şefului de poliţie, am aflat de la santinelă că la scurt timp după arestarea împricinatului sosise o telegramă pe care straja a predat-o adjunctului celui arestat. Acesta a deschis-o, dar nu a putut s-o citească pentru că era scrisă într-un cod secret, aşa că a pus-o laolaltă cu celelalte hârtii confiscate. De unde putea să vină telegrama? Firesc că de la unul din conspiratori, având în vedere că expeditorul se folosise de un cod secret. Dar cine putea fi? Cunoşteam de acum numele tuturor celor vinovaţi şi cu toţii erau instalaţi la răcoare. Să ne fi scăpat ceva din vedere? Nu am mai stat pe gânduri şi m-am grăbit

de îndată cu telegramă cu tot încoace. Speram să-l găsesc aici pe doctorul Brandauer, care deține cheia cifrului.

— Ați procedat foarte bine, dragă domnule căpitan, spuse Max. Dați-mi telegrama!

Doctorul căpătase o îndemânare atât de mare în descifrarea documentelor conspiratorilor, încât acum era un fleac pentru el să citească cele câteva rânduri care stăteau scrise pe hârtia cu pricina.

— Alteță, ascultați ceva incredibil: *„Domnule șef de poliție, a sosit momentul. Jos cu tiranul! De urgență și chiar în această noapte. Altfel, va fi prea târziu. Contele Hohenegg.“*

— Imposibil! strigă ducele consternat.

— Așa aș vrea să cred și eu, Alteță. Dar telegrama este veritabilă.

— De unde a fost trimisă?

Max se uită la antetul depeșei.

— Din Bergstein.

— Bergstein? A, e clar! Este chiar orașul de care aparține ospiciul!

— Da, nu e nici o îndoială că Hohenegg a evadat.

— Dar cum?

— Alteță, consider că nu are rost să ne batem capul cu modul în care a evadat; raportul directorului ne va lămuri chestiunea. Mai important este să vedem cum putem pune din nou mâna pe cel fugit.

— Crezi că vom putea?

— De ce nu? E clar că Hohenegg poartă convingerea că telegrama va sosi la timp pentru a mai putea declanșa revolta. De aceea cred că se va întoarce în capitală pentru a se afla la fața locului în cazul când va izbucni revoluția.

— Dar pentru așa ceva e nevoie de o îndrăzneală pe care...

— ...pe care contele Hohenegg o posedă, cu siguranță. În orice caz, trebuie să luăm în considerare și faptul că am putea da peste el aici, în oraș. Nu mai avem timp de pierdut, fiindcă imediat ce va observa că scânteia revoltei nu s-a aprins, va încerca să părăsească de urgență orașul. De aceea vă cer, Alteță, zece oameni care să mă însoțească. Sunt de ajuns pentru a mă ajuta să-l arestez pe conte, dacă se mai află încă pe aici.

— Îi vei avea, Max. Pentru dumneavoastră, domnule căpitan, am altă însărcinare. Ia stați, când a fost trimisă telegrama?

— La cincisprezece minute după miezul nopții, spuse Max, aruncând o privire pe depeșă.

Ducele se uită pe rând la cel de față, apoi spuse rar și răspicat:

— Cincisprezece minute după miezul nopții? Domnii mei, este un mare noroc că domnul conte a reușit să fugă cu un ceas prea târziu! Această oră a preîntâmpinat o mare nenorocire. Să mulțumim cerului...!

Era puțin peste ora patru și jumătate când Max pătrundea cu escorta militară pe strada unde se afla casa lui Hohenegg. În fața ușii era oprită o trăsură la care erau înhămați doi bidivii focoși, care de nerăbdare răscoleau pământul cu copitele. Brandauer se afla cam la o sută de pași depărtare când văzu ieșind din casă doi bărbați care se urcară apoi în trăsură. Lui Max i se păru că unul din ei e chiar contele. În clipa următoare, trăsura se puse în mișcare și trecu în cea mai mare viteză pe lângă Max și însoțitorii săi. Doctorul nici nu apucă să se întrebe de ce trăsura nu o lua spre ieșirea din oraș, ci mergea chiar spre centru, că trăsura și dispăru pe dinaintea lor. Dintr-o ochire, Max văzu că în tră-

sură se afla chiar contele Hohenegg. În clipa următoare, doctorul își și făcuse un plan. Din câteva salturi ajunse din urmă trăsura și se urcă pe locul servitorului în spate. Totul se petrecu fără ca cei din trăsură sau vizitiul să bage de seamă. Trăsura mergea înainte cu viteza gândului. Max mai avusese timp să le facă soldaților semn cu mâna, ca să vină repede după trăsură. La primul cot care le ieși în cale, Max îi văzu pe soldați alergând în urma trăsurii.

Plimbarea nu fu prea lungă. Pasagerului clandestin nu mică îi fu mirarea când văzu că trăsura se oprește în fața palatului care o găzduia pe prințesa Asta. Ce treabă avea contele cu ea? Înainte de a se da jos vizitiul de pe capră ca să deschidă ușa trăsurii, Max sări jos și se ascunse sub intrarea unei case alăturate. Contele coborî și dispăru pe sub arcada porții palatului.

Max avu de așteptat cam zece minute, căci de atâta timp avu nevoie prințesa pentru a se ridica din pat și întâmpine acel vizitator nopatic. Își părăsi apoi ascunzătoarea, își ridică gulerul mantalei și-și îndesă pălăria pe cap, după care se duse la poarta palatului, pe unde intrase și contele.

În capul scării își făcu apariția portarul.

— Încotro mergeți? Asta nu-i oră de vizite!

Max scoase din buzunar permisul de la duce.

— Vă rog să vă uitați la acest act! Îmi închipui că nu aveți de gând să refuzați un împuternicit al Alteței Noastre?

Portarul deveni pe loc mai politicos.

— Iertare, dar nu aveam cum să știu! Sosirea dumneavoastră are vreo legătură cu vizita contelui Hohenegg?

— Negreșit. Am să-i aduc un mesaj foarte important. Încotro s-a dus?

— În salonul de primire.

— Cum ajung acolo?

— Este la primul etaj, a doua ușă pe dreapta. Stimatul domn doreşte să-l conduc?

— Mulțumesc! Mă descurc și singur!

Spunând acestea, Max o luă la fugă pe scări. Ajunse la ușa cu pricina și se opri să tragă cu urechea. Dinăuntru răzbăteau voci înăbușite. Max putu să deosebească o voce de femeie și una de bărbat. Se hotărî imediat și apăsă fără zgomot clanța, după care întredeschise puțin ușa. Acum reușea să audă tot.

— Prea bine, domnișoară, voi vorbi la obiect. Trebuie să mă însoțiți neîntârziat în oraș; poate va trebui să plecăm din țară, căci trupele tatălui dumneavoastră urmează să treacă chiar azi granița țării noastre...

— Nu știți ce vorbiți, domnule conte. Ce treabă ar putea să aibă tatăl meu cu să...

— Înălțime, sunt la mijloc rațiuni bine întemeiate!

— În acest caz m-ar fi chemat înapoi ca să nu-mi pună în pericol libertatea!

— La început așa a fost stabilit. Dar au intervenit apoi evenimente atât de neașteptate, încât a fost imposibil să vi se mai trimită vorbă. Chiar în această zi poporul Norlandiei se va răscula pentru a-l declara duce pe contele von Hohenegg...

— Vai! strigă ea speriată.

— Tatăl dumneavoastră va interveni în sprijinul acestui plan...

— A, înțeleg!

— Actualul duce va înceta din această seară să dețină puterea executivă. Soarta Norlandiei va intra pe alte mâini începând cu ziua de mâine.

— Într-ale dumneavoastră?

— Da.

Contele răspunsese cu o siguranță pe care, altfel, nu o simțea deloc în străfundul sufletului său. Spera că telegramele pe care le trimisese oamenilor săi de încredere din afara capitalei ajunseseră la destinație și că revoluția avea să se întindă chiar din această zi în toată țara, cu excepția capitalei, unde regimul rămăsese învingător. Dacă ar fi știut că și oamenii săi din provincie erau de-acum arestați!

— Conte! strigă prințesa. Acum pricep bine. Vă rog să-mi spuneți dacă socotelile dumneavoastră politice mă includ și pe mine.

— Alteță, mărturisesc că planul cel mai drag sufletului meu este acela al căsătoriei dumneavoastră cu fiul meu...

— Ajunge! îi tăie vorba prințesa cu voce aspră. Fiul dumneavoastră nu s-a bucurat niciodată de simpatia mea. În ceea ce vă privește, domnule conte, cu toate că rangul pe care îl aveți ar trebui să-mi impună respect, sunt nevoită să recunosc că posedați cel mai josnic caracter din câte am văzut! Sunteți vinovat de înaltă trădare! Îndrăzniți să mă amestecați și pe mine în mocirla care vă înconjoară. În timp ce eu mă bucur aici de cea mai de seamă ospitalitate, distrugeți totul fără nici o urmă de scrupule. Domnule conte, vă disprețuiesc! Plecați imediat din fața ochilor mei, altfel îmi chem servitorii!

Contele rămase un timp fără replică, după care vorbi pe un ton care arăta deslușit cu câtă greutate se stăpânea:

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, prințesă?

— Ultimul!

— Atunci vă voi aduce la cunoștință și cuvântul meu! Trebuie să învingem și vom învinge. Pentru acest caz eu dețin promisiunea verbală și în scris din partea tatălui dumneavoastră că veți deveni soția fiului meu.

— Niciodată!

— Deocamdată, să lăsăm această chestiune așa cum este! Nu vă mai întreb decât dacă doriți să părăsiți îndată orașul.

— Nu, rămân. Vreau să fac dovada că nu am nici cea mai mică legătură cu trădarea pe care ați comis-o. Plecați acum! Nu mai am pentru dumneata nici măcar un moment la dispoziție.

Max auzi un zgomot ca și cum contele s-ar fi apropiat de față. Cât ai clipi, deschise ușa și intră. Făcând o reverență adâncă în fața prințesei, roșie la față de mânie, se întoarse apoi către Hohenegg:

— Domnule conte, mă iertați că mă amestec în discuție!

Acesta se întoarse surprins și, când dădu cu ochii de cel intrat, chipul i se întunecă de spaimă, dar își reveni repede.

— Ce căutați aici? Cum ați intrat?

— Ca și dumneavoastră, domnule conte!

— Ieși afară, ticălosule!

— Ba rămân, căci am de discutat ceva. Străduiți-vă să vă comportați cuviincios. Ascultați aici, domnule conte! Spuneați că armata Sudlandiei va porni chiar astăzi încoace, iar eu vă spun că va fi învinsă. Mai credeați că poporul se va răscula chiar astăzi iar eu cred, dimpotrivă, că nu se va ajunge la revoluție. Au fost anihilate toate persoanele pe care vă bizuiați. Așa că puteți să vă dați seama și singur că presupunerile dumneavoastră nu se vor confirma. Ducele nu va fi

defel detronat în această seară. Domnule conte, sunteţi prizonierul meu!

Această declaraţie îl înmărmuri pe conte. Chipul i se înroşi de furie.

— Dumneata în persoană vrei să mă arestezi? E de tot râsul!

— În curând se va vedea dacă vorbele mele sunt demne de tot râsul, spuse Max calm. Domnule conte, nu mă subapreciaţi! Eu am fost cel care am dat de urma conspiraţiei. Tot eu am fost cel care am descifrat documentele complicelui dumneavoastră. Prin urmare, suntem în posesia numelor conspiratorilor; îi cunoaştem pe toţi şi i-am arestat chiar în această noapte. Pentru Înălţimea Voastră e prea târziu. Eu personal mă aflu în faţa dumneavoastră pentru a vă sfătui ce este cel mai bine să faceţi în această conjunctură.

— A... vreţi să mă sfătuiţi!

— Da, eu! Şi aţi face foarte bine dacă aţi urma acest sfat. Ambii Hohenegg sunt pierduţi dacă nu se schimbă nimic.

— Zău? rânji disprețuitor contele. Şi sfatul pe care doreaţi să mi-l daţi?

— Nu aveţi altceva de făcut decât să vă lăsaţi condus de mine.

— Şi unde aveţi de gând să mă conduceţi?

— La duce, care va lua o hotărâre în ceea ce vă priveşte.

— Cătă bunătate! Şi dacă nu mă supun?

— Aveţi de suportat consecinţele.

— Le voi suporta.

Dintr-o săritură, trecu pe dinaintea lui Max şi o zbughi spre uşă. Doctorul ar fi putut să-l prindă, dar renunţă din consideraţie faţă de prinţesă şi apoi, considera

că este în siguranță. Escorta sa militară trebuia să fi ajuns de mult la palatul prințesei, așadar, contele urma să nimerească drept în mâinile soldaților.

Cu toate acestea, Max se înșelase. Soldații aflați pe urmele trăsurii o pierduseră din ochi și le trebuise mult timp până ce o găsiseră din nou. Când Max ieși pe poartă văzu cum trăsura evadatului tocmai dădea colțul străzii. Mult în josul străzii îi văzu pe soldați care se îmbulzeau încoace. Erau extraordinar de mâhniți că ajunseseră prea târziu, dar Max nu putu să le aducă vreo vină când află motivul care-i împiedicase.

După ce subofițerul dădu raportul, doctorul ordonă:

— Repede, urmăriți trăsura! Chemați toate santinelele! Cel care îl prinde pe conte primește o sută de taleri! Aștept acasă raportul vostru!

Soldații plecară degrabă, iar Max se întoarse la prințesă, pentru a-i da lămuririle de cuviință.

— Luați loc, vă rog! îi spuse ea.

— Mulțumesc.

— Numele dumneavoastră este Brandauer?

— Da.

— Alteța Sa, ducele, frecventează mult familia dumneavoastră?

— Da, și sunt foarte onorat.

— Să înțeleg că astăzi ați acționat din însărcinarea sa?

— Așa este. Înălțimea voastră să-mi îngăduie o scurtă descriere a situației. E adevărat că trupele Sudlandiei au pornit încoace, dar știu că vin cu intenții bune.

— Așa cred și eu. Nu voi părăsi Norlandia până ce această neînțelegere nefericită nu va fi rezolvată.

— Am fost pus în situația de a auzi ultima parte a discuției pe care ați purtat-o cu contele și nu-mi pot re-

ține admirația pentru convingerile nobile pe care vi le-ați exprimat foarte ferm. Dar acum să vă dau raportul.

Începu să-i explice planurile cărora urma să le cadă victimă. E adevărat că unele lucruri le trecu sub tăcere, dar cu toate acestea, prințesa primi o expunere destul de fidelă a ceea ce trebuia să știe.

— Vă mulțumesc, spuse ea când Max isprăvi. Fără să vreți mi-ați permis să arunc o privire în străfundul inimii dumneavoastră care bate sincer în spiritul dreptății și al fidelității față de duce. Dați-mi voie să vă întorc complimentul pe care mi l-ați făcut adineauri și să nutresc speranța că ne vom mai întâlni.

Rostind ultimele cuvinte, obrajii I se îmbujorară, iar mâna pe care i-o întinsese lui Max zăbovi o clipă mai mult decât era nevoie în mâinile lui. Tulburarea fetei îi pricinui o fericire cum nu mai cunoscuse până atunci. Ar fi fost în stare să se arunce la picioarele ei și ar fi vrut să-i poată mărturisi că fiecare bătaie a inimii lui îi aparține ei, dar își înăbuși sentimentele și spuse doar:

— Dacă Alteța voastră îmi poruncește să vă vizitez din nou, am să mă supun cu cea mai mare plăcere.

— Vizitați-mă ori de câte ori veți socoti că aveți nevoie sau vă face plăcere! Sunteți oricând binevenit. Vă mulțumesc că m-ați scăpat de prezența acelui om. Mergeți sănătos acum!

Max se duse acasă, cu gândul să se odihnească măcar câteva ceasuri după încordarea de peste noapte. Trebuie să fi dormit cam trei ore, când fu trezit de o bătaie în ușă. La încuviințarea lui, în pragul ușii apăru silueta lungană a flerarului șef, Thomas Schubert.

— Domnule doctor, un domn dorește să vă vorbească.

— Cine e?

— Nu-l cunosc.

— Să aştepte un moment; vin imediat.

— La ordin, domnule doctor!

Max se îmbrăcă rapid şi coborî. Îl recunoscu imediat pe vizitator. Era noul director al ospiciului, care tocmai atunci sosise şi găsise de cuviinţă să se ducă mai întâi la Brandauer.

După ce schimbară saluturile de rigoare, Max începu să vorbească, căci observase încordarea celuilalt.

— Domnule director, cunosc pricina sosirii dumneavoastră. Vă rog să-mi povestiţi cum s-a întâmplat!

Directorul îşi începu raportul. Se vedea bine că îi venea foarte greu. Când isprăvi, Max spuse:

— Domnule director, acum nu avem timp să intrăm în amănunte. Aşteptaţi până mâine, când veţi face un raport complet Alteţei Sale!

— Aşa voi face. Dar mă tem că Alteţa Sa şi chiar dumneavoastră, domnule doctor, veţi crede că noi suntem vinovaţi de ceea ce s-a întâmplat şi aş vrea să ştiţi că nu-i aşa...

— Liniştiţi-vă, îl întrerupse Max. Sunt convins că v-aţi făcut datoria. Până acum încrederea pe care am investit-o în dumneavoastră nu mi-a dat motive de îndoială.

— Vă mulţumesc, domnule doctor! spuse doctorul oarecum liniştit. Credeţi că putem să punem din nou mâna pe cel fugit?

— Sper din tot sufletul. Ei, cred că vom afla chiar acum.

Intrase Thomas, împreună cu subofiţerul escortei pe care Max o trimisese în urmărirea contelui.

— El? L-aţi prins?

Cel întrebat salută milităreşte.

— La ordin, domnule doctor, din păcate nu l-am prins.

Spunând acestea, făcu o mutră așa de abătută, că Max se amuză în sinea lui fără să vrea. Bănuia că omul era tulburat nu atât pentru că-l scăpase pe conte, cât pentru că acum nu mai primea recompensa. Thomas nu se putu abține să remarce:

— Ia uite că flăcăul mai și spune „la ordin"! Ordinul era să-l prindă și să-l aducă încoace. Dar poporul de rând nu are nici talent și nici înzestrare pentru astfel de misiune. Mie nu mi-ar fi scăpat!

Firește că nici Max nu era mulțumit, dar își găsea și lui o parte de vină. Dacă în loc să fi stat la discuții cu contele l-ar fi arestat pe loc, acestuia i-ar fi fost imposibil să fugă. Cu toate acestea, avea convingerea că încă mai puteau să-l prindă. Se întoarse către subofițer.

— E în regulă. V-ați făcut datoria și nu aveți ce face acum dacă acțiunea a dat greș. Vă însărcinez pe dumneavoastră, împreună cu oamenii pe care-i comandați, să supravegheați casa lui Hohenegg pentru o perioadă scurtă. Nimeni nu are voie să intre sau să iasă. Voi avea grijă să fiți eliberați la timp.

Omul plecă; Max își luă apoi rămas bun de la directorul spitalului și se duse degrabă la duce, pentru a-l înștiința că operațiunea se soldase cu insucces. Când pătrunse în antreu, ușa camerei de primire a ducelui se deschise și ieși un ofițer. Max îl recunoscu — era trimisul sudlandez.

Max primise permisiunea de a intra neanunțat la orice oră din zi la nașul său, ducele, așa că nu ezită nici acum să facă uz de acest privilegiu. Dar când trecu pragul, se dădu înapoi uimit. Ducele nu era singur, așa cum presupusese Max, ci împreună cu prințesa din Sudlandia. Vru să se retragă cu scuze, dar ducele îl rugă să rămână.

Suveranul ţinea în mână o hârtie, pe care o dădu acum doctorului.

— Citeşte, Max, şi minunează-te!

Max făcu o reverenţă în faţa prinţesei şi apoi citi hârtia cu pricina. Cele citite trebuie că erau îmbucurătoare, căci Max nu-şi putu stăpâni râsul, în ciuda faptului că se afla în faţa a două persoane de rang foarte înalt. Ducele se întoarse către Asta, care se aşezase pe sofaua turcească şi o întrebă:

— Înălţime, aţi primit vreo telegramă care să vă cheme acasă?

— Nu, Alteţă.

— Curios. În orice caz, nu mă aşteptam la o accelerare atât de mare a evenimentelor. Nu cunosc încă opinia dumneavoastră, dar simpatia personală pe care v-o port îmi cere să nu trec sub tăcere conţinutul acestei scrisori. Înălţimea Sa, tatăl dumneavoastră, îmi spune următoarele, cu alte cuvinte: spre cel mai mare regret al său, a aflat că ţara mea fierbe sub presiunea revoltei, că tronul şi domnia mea, ba chiar şi propria mea persoană se află în cel mai mare pericol. În această situaţie consideră că e de datoria domniei sale să-mi fie alături cu un bun vecin ce este şi, cum un corp de armată tocmai se află trimis în apropierea graniţei pentru exerciţii de manevră, a dat ordin ca acesta să treacă graniţa pentru a înăbuşi revolta în forţă. Prinţesă, pot să vă rog să-mi daţi şi părerea dumneavoastră?

Asta se înroşise până în vârful urechilor; ochii i se umeziseră de mânie, dar şi de durere.

— Alteţă, sunt sânge din sângele tatălui meu. Vă spun că este o ruşine. Acest conte odios, Hohenegg, a mânjit cu o mare nerușinare numele onorabil al tatălui meu. Cer ca nelegiuitul să fie aspru pedepsit. Alteţă!

— Dorinței dumneavoastră i s-a și dat curs până acum. Dar gândiți-vă că nu numai contele este vinovat.

— Știu ce vreți să spuneți, Alteță, și de aceea vă cer să mă luați ostatic!

Ducele veni lângă fată și-i luă mâna. Vocea îi era blândă și prietenoasă când o rugă:

— Draga mea copilă, nu aveți de ce să primiți nici cel mai mic reproș. Sunteți liberă. Dacă doriți să vă întoarceți în țara dumneavoastră, mă voi îngriji imediat de cele necesare. Dar dacă vreți să cuceriți recunoștința mea, a poporului meu și chiar a poporului sudlandez, am să vă rog să rămâneți, dar nu ca ostatic, ci ca mijlocitor pașnic între mine și tatăl dumneavoastră.

— Rămân, Alteță! Ce trebuie să fac?

— Să trimiteți de îndată două depeșe, una către tatăl dumneavoastră și alta către comandantul acelui corp de armată care a trecut deja granița țării noastre.

— Cine este acesta?

— Prințul moștenitor, fratele domniei voastre.

— Aha! Așa voi face! Alteță, vă rog să-mi dictați.

— Eu nu pot. Max să aibă bunătatea să scrie! El cunoaște forma în care se întocmesc telegramele secrete, pentru ca cele pe care le vom trimite să fie foarte credibile. Hotărârea mea e luată și dispozițiile sunt date. Telegrafiați acum că nu se observă nici cea mai mică urmă de revoltă populară și că trupelor trebuie să li se ordone încetarea imediată a înaintării, dacă nu vor să se facă de râs. Mâine în zori voi proclama Constituția, apoi, în cursul aceleiași zile, voi trimite la graniță o parte din armată pentru a opri înaintarea sudlandeză în stadiul în care se află. Celelalte trupe, comandate de baronul Falkenau se vor îmbarca pentru a încolți dușmanul dinspre

mure. Vedeţi, Înălţime, cât de sincer vă vorbesc. Sunt convins că meritaţi toată încrederea mea. Să dea Domnul ca neînţelegerile dintre noi să ia sfârşit fără prea multă vărsare de sânge!

— Aşa să ne ajute Dumnezeul spuse Max.

— Aşa să dea Domnul! spuse şi prinţesa, cu lacrimile înecându-i privirile.

În seara aceleiaşi zile doctorul Brandauer se dusese la palatul contelui Hohenegg mai ales pentru a căuta dovezi de complicitate la vinovăţie a fiului acestuia. Căutările sale scoaseră la iveală mai multe dovezi de vinovăţie ale tatălui, dar nu lăsară să se vadă nimic care să indice participarea fiului la conspiraţie. Părea că Hohenegg îşi lăsase intenţionat fiul afară din joc, fie pentru a-l proteja în cazul în care ar fi fost descoperit, fie pentru că faimoasa slăbiciune de caracter a „contelui cel drăguţ" nu era tocmai indicată pentru a-l iniţia în tainele unei conspiraţii de o asemenea anvergură. Max mai descoperi încă ceva care-l umplu de bucurie. Printre hârtiile contelui se afla originalul unui tratat pe care suveranul Sudlandiei voise să-l încheie cu mulţi ani în urmă cu o putere străină. Acest document dispăruse în mod misterios din biroul secretarului său particular, baronul von Gollwitz. Această chestiune făcuse multă vâlvă chiar şi dincolo de graniţă, în Norlandia. Tratatul nu fusese încheiat, iar baronul căzuse în dizgraţia Curţii, neputând să facă dovada nevinovăţiei sale. Dar iată că acum documentul îşi făcuse apariţia printre hârtiile contelui von Hohenegg. Dar mai important era că actul avea o anexă care cuprindea numele adevăratului făptaş, împreună cu suma pe care o primise pentru sustragerea lui din partea

contelui. Aşadar, secretarul particular al suveranului din Sudlandia era nevinovat, iar Max era bucuros că îl putea scoate din culpă.

Nici nu bănuia ce rol important avea să joace acest act regăsit după mulţi ani şi care părea lipsit de orice valoare . . .

21. CAD VALURILE

Era în noaptea zilei următoare. Unul din defileele care-şi croiesc drum direct prin munte, făcând legătura între Norlandia şi Sudlandia, se îngustează atât de mult în apropierea orăşelului Waldenburg, încât merită cu prisosinţă numele de trecătoare.

Drumul care străpunge trecătoarea urcă abrupt şi foarte sinuos, pentru a coborî pe cealaltă parte a muntelui la fel de abrupt. Trecătoarea lungă, preţ de două ceasuri de mers pe jos, constitue un punct strategic natural de apărare. În caz de război între cele două ţări, acesta este primul punct care trebue luat în considerare dacă se doreşte victoria.

Luna se ridicase ca o monedă de argint deasupra culmilor munţilor. Lumina rece a astrului prieten al pământului nostru lăsa la iveală o scenă de război. În punctul cel mai înalt al trecătorii ardeau mai multe focuri, în jurul cărora se aflau aşezate făpturi ciudate. Nu purtau uniforme militare, ci veşminte sărace de locuitori ai muntelui, dar cuţitele care li se iţeau la brâu, ca şi bâtele scurte pe care le strângeau în mâini sau care se odihneau alături de ei arătau desluşit că se adunaseră acolo cu intenţii deloc paşnice.

La lumina lunii şi a focurilor se puteau zări baricade urlaşe făcute din trunchiuri de copaci răsturnaţi care

făceau imposibilă intrarea în trecătoare. Barricadele erau întărite cu blocuri masive de stâncă.

În jurul unuia din focuri stătea cârciumarul tavernei din Waldenburg. Oamenii strânși în jurul lui, neobișnuit de tăcuți, formau un grup aparte față de ceilalți, care erau extraordinar de gălăgioși. Tăcerea lor avea o pricină bine întemeiată; printre ei se afla cineva care nu trebuia tulburat din somn — era Lilga.

— Știi tu sigur? întrebă unul din cei adunați acolo pe cârciumar.

— Am aflat chiar de la ea că sudlandezii urmează să vină chiar în noaptea asta, iar ea știe totul întotdeauna.

— Dar ce motiv să fie pentru a se ajunge la război?

— Asta să-l întrebi pe domnii cei mari, care fac și desfac lucrurile. Noi nu avem altceva de făcut decât să executăm ordinele.

— Dar o să fim noi așa de puternici ca să oprim o armată întreagă?

— Nătărăule! Cine ar putea trece de baricadele astea? Și apoi, trebuie să primim tunurile.

Chiar în acel moment, dinspre partea nordică a trecătorii se auziră pași grăbiți. Oamenii se întoarseră și-l recunoscură pe Horgy, gitanul.

— Lilga doarme încă? îl întrebă el pe cârciumar.

— Da. N-o tulbura, căci n-a mai dormit de două nopți.

Cu toate acestea, noul venit o trezise pe Lilga. Își aruncă mantaua de pe umeri și se ridică în capul oaselor.

— Ai întârziat, Horgy! îl dojeni ea.

— Nu s-a putut altfel, vaidzină. M-au ținut lângă ei, ca să fie siguri că au o călăuză pricepută.

— Așadar, vin?

— Da.

— Câte?

— Opt tunuri.

— Cine le comandă?

— Un căpitan pe nume Helbig.

— E bine.

Sări în picioare și cu toții își dădură seama că vestea îi adusese bucurie. Gitanul vorbi mai departe.

— Și-a luat cu el un grup de oameni cu care vine înaintea celorlalți. Trebuie să sosească din moment în moment.

Într-adevăr, chiar în acea clipă se auziră tropote de cai și apăru o trupă de călăreți. În fruntea lor se afla căpitanul. Acesta sări de pe cal și se duse la Lilga. Se uită cu mare curiozitate la gitană, despre care auzise numai lucruri minunate.

— Sunteți Lilga, valdzina gitanilor?

— Da.

— Ducele m-a trimis cu întăriri. Recunosc că nu v-ați înșelat când ne-ați anunțat că sosesc sudlandezii.

— Regina gitanilor știe precis ce spune și ce face, răspunse ea mândră. Era chiar timpul să sosiți. Vă anunț că sudlandezii vor fi aici într-o oră.

— Ați avut până acum vreo ciocnire cu ei?

— Nu.

— Foarte bine! Îi vom lua prin surprindere.

Măsură cu priviri de cunoscător baricadele.

— Câte baricade ați ridicat?

— Cinci.

— A! Sunt de ajuns?

— Nici o grijă! Printre oamenii mei se află câțiva fost artileriști care încă nu au uitat ce au de făcut. Au ridicat barlcadele cu mare iscusință.

— Bun; trebuie să le inspectez. Daţi-mi un om să mă însoţească!

— Vă însoţesc chiar eu!

Plecară. Când se întoarseră, căpitanul ordonă să se facă o breşă în baricadă pentru a se instala tunurile.

— Prin apropiere se mai află vreun alt drum care taie muntele?

— Da, dar e anevoios şi e cunoscut doar de contrabandişti.

— Nu e bine! S-ar putea să-l mai cunoască şi alţii!

— Nu cred. De altfel, am postat oameni şi acolo.

— Foarte inteligent. Sunteţi un adevărat strateg, Lilga!

Se auziră acum scârţâituri şi huruituri. Veneau tunurile. Helbig se duse să coordoneze operaţiunea de instalare a lor.

Într-adevăr, baricadele fuseseră ridicate cu pricepere în punctele cele mai potrivite. Cea aflată în punctul cel mai de jos putea domina drumul care se întindea jos în vale, fără să lase nimic de bănuit despre fortificaţiile de mai sus. Era atât de bine făcută baricada, încât Helbig avu un moment de îndoială dacă va putea trece pe acolo cu tunurile.

Tocmai cu aceasta se îndeletnicea, când fu văzut un om venind în fugă pe drumul principal.

— Cine-l acolo? întrebă santinela de după baricadă.

— Tjembat

— Iscoada noastră, domnule căpitan, raportă santinela.

Tjemba sări peste trunchiurile de copaci şi dădu cu ochii de artilerie.

— A, bine că au ajuns tunurile. Sosesc sudlandezii!

— Sunt mulţi?

— O armată întreagă. Sunt conduși de contrabandiștii de pe la el.

— Cât de aproape sunt?

— În zece minute ajung jos în vale.

— Santinele voluntare, la raport!

La acest apel ieșiră în față cam cincizeci de contrabandiști.

— Oameni buni, trebuie s-o iau înainte cu o parte din voi. Nu am voie să încep ostilitățile înainte de vreme. Cine vine cu mine?

— Toți! strigară ei în cor.

— Bine! Pregătiți-vă înainte!

Se întoarseră și plecară cu căpitanul în frunte. Acesta își lepădase sabia, tunica militară și casheta, și-și luase pălăria, jachetă și bâtă de contrabandist. Din vârful muntelui era cevo de mers până în locul unde trecătoarea făcea o cotitură îngustă. Acolo i se păru căpitanului punctul cel mai potrivit pentru planurile sale. Îi ordonă cârciumarului să se postezе de pază în spatele unui brad, cam la cincizeci de pași în josul drumului. De aici se puteau deja zări la lumina palidă a lunii cascheteie sudlandezilor care înaintau. Tropote slabe vesteau că în fruntea lor se afla cavaleria.

— Rămâneți aici și fiți pregătiți să trageți! ordonă căpitanul, apoi plecă mai departe până ajunse la un brad.

Se ascunse înapoia brodului și în curând văzu câțiva ofițeri care se apropiau conduși de doi inși.

— Stai! strigă el, când i se păru că erau suficient de aproape. Cine-i?

Aceștia se opriră și se sfătuiră în șoaptă. Apoi se auzi:

— Prieteni! Cine ești?

— Norlandez. De când se pătrunde pe teritoriu străin fără negocieri prealabile și fără declarație de război?

— Eşti cam obraznic! La o parte, altfel măturăm drumul cu tine!

— Mă aflu aici ca trimis al ducelui meu. Pătrunderea voastră încalcă dreptul civil. Această ţară şi acest drum sunt proprietatea noastră. Vom şti să le apărăm. Noapte bună!

Se retrase cu paşi înceţi. După câtva timp se auzi că bradul fusese doborât.

— Aveţi vizibilitate suficientă? întrebă căpitanul.

— Da! i se răspunse. Ai noştri sunt obişnuiţi cu întunericul.

— Atunci, trageţi zece câte zece salve!

Izbucniră primele împuşcături. De jos se auzi un urlet prelung. Şi apoi zece, şi încă zece salve. La o asemenea primire nu se aşteptase deloc inamicul. Nu ştia cine îi stă în faţă şi hotări să aştepte zorile. Acest răgaz socotea că nu are cum să-i fie primejdios, fiindcă ştia că Norlandia nu e pregătită de război şi că era suficient de ocupată cu înăbuşirea revoltei.

Un ceas mai târziu, înălţimile începură să se lumineze, dar valea mai stăruia încă în întuneric. Căpitanul stătea înapoia unui copac şi se uita înspre vale. Negurile se învolburau ca nişte talazuri agitate. Se făcuse îndeajuns de multă lumină pentru a putea ţinti cu precizie. Putea acum să măture drumul sub bătaia tunurilor doar într-un sfert de ceas. Duşmanul se va speria cu siguranţă şi cei aflaţi între fortificaţii nu se vor putea retrage. Ordonă să fie duse şase tunuri jos, iar celelalte două să le îndrepte spre ultima cotitură a drumului.

Deodată, dinspre avanposturi răsunară focuri de armă. Inamicul îşi dăduse seama că adversarii erau oameni simpli ai muntelui şi nu militari şi forţase atacul, astfel

încât avangarda norlandeză fusese nevoită să se retragă, dacă nu voia să aibă pierderi omeneşti. Avangarda numai ce apucă să se refugieze în spatele fortificaţiilor, că inamicul şi apăru, cu ofensiva înainte. Ezită o clipă la vederea baricadelor, dar apoi se aruncă în atac. Helbig îl lăsă să se apropie cât mai mult, după care tunurile îşi lăsară masca jos şi Vulturul Norlandiei se ridică deasupra întăriturilor.

— Foc! ordonă căpitanul.

Cele opt tunuri bubuiră toate odată. O ploaie de ghiulele lovi inamicul. Peste tot în josul şi în susul văii răsună un urlet prelung care dovedi că tunurile îşi făcuseră datoria.

Războiul începuse!

În dimineaţa ce urmă, în toată Norlandia răsunau clopotele. Ca un fulger se răspândise vestea, chiar şi până în cel mai mărunt cătun al ţării, că ducele renunţase la guvernul actual şi îndepărtase consilierii şi miniştrii trădători pentru a da poporului său o constituţie. Poporul urma să trimită la Curte un reprezentant ales din rândurile sale pentru a delibera asupra constituţiei. Toată ţara fu de acord cu numirea lui Max Brandauer, care se simţi foarte onorat de această alegere. Ducele trimisese comunicate în toate colţurile ţării şi, sub numele său, îl pusese pe acela al lui Max Brandauer, în calitate de consilier personal.

Toată ţara era la unison şi nu se ridicase nici măcar o singură voce împotrivă. Când se află ce primejdie ameninţase capitala şi prin ce mijloace fusese îndepărtată, întreg poporul fu cuprins de indignare, la care consimţiră chiar şi cei ce plănuiseră pe ascuns revoluţia.

Spre după-amiază sosi un al doilea comunicat prin care ducele anunţa intrarea sudlandezilor în ţară, che-

mând toți luptătorii la arme. Acest comunicat atâta dragostea de patrie a întregului popor. Cu toții se grăbiră să intre sub arme și chiar în cursul zilei firele de telegraf zbârnâiau în urma depeșelor plecate din toate colțurile țării, prin care se cerea permisiunea de a se constitui regimente de voluntari.

În dimineața următoare, în portul din Bartolomeu își ridica ancora flota norlandeză, formată din șapte veliere, pentru a porni spre sud. Dar se întâmpla ceva curios. Comandantul flotei nu se afla pe un vas de linie, ci pe o fregată zveltă de o construcție neobișnuită. Trebuia că era un navigator de excepție.

Fregata mergea tot înainte, nefiind posibilă nici un fel de comunicare cu celelalte vase, ale căror căpitani se pare că primiseră ordine precise și știau prea bine ce au de făcut. Într-un sfârșit, fregata dispăru din raza vizuală; celelalte vase luară între ele o distanță mare, formând o linie foarte întinsă. Nici un vas inamic nu ar fi putut să mai scape.

Fregata se îndepărtase mult de celelalte veliere, ca și cum intenționa să meargă în recunoaștere.

La timonă se afla un bărbat lat în umeri, pe chipul căruia se citea plăcerea cu care manevra corabia. Lângă el se afla un altul, scund și uscățiv, cu o căciulă roșie pe cap. Discutau foarte bine dispuși.

— Sfinte Sisoe al catargelor! Ce binecuvântare să fii pe un vas ca ăstal Nu-i așa, Karavey?

— Da. Sunt curios acum să aflu ce gânduri are Falkenau!

— Eu știu.

— El?

— Ascultă alcii Într-o singură noapte a fost înaintat de la gradul de căpitan la cel de comandant de escadron.

Fii atent, șefule de echipaj, să vezi ce o să pățească primul sudlandez care-i va ieși în cale lui Falkenau!

— Ce m-aș bucura!

Atunci, dinapoia punții superioare se auzi un strigăt:

— Timonier, patru noduri spre vest!

— Aoleu, începe distracția! spuse Schubert, apucând timona.

— Patru noduri spre vest înseamnă că ne depărtăm și mai mult de flotă. Trebuie că s-a descoperit ceva acolo.

— Și eu cred. Nu vezi vellerul de colo?

— Așa el Îmi închipui că de acum știe cu cine are de-a face!

— Negreșit. Simt deja mirosul de praf de pușcă în aer.

Artur nu-și dezlipea ochii de pe velierul din zare. Deodată, se întoarse spre căpitanul fregatei.

— Căpitane, nu vrei să capturezi vasul acela?

— Dacă nu ne depărtăm prea mult de flotă.

— O s-o prindem iarăși din urmă.

— Ce vas este?

— Un vas de linie sudlandez. Îl cunosc bine; se numește „Poseidon". Este foarte vechi și cam greoi.

— Cu toate acestea, pare să fie mai tare ca noi!

— E adevărat că e mai mare și are echipaj mai numeros. Dar vom termina repede cu el.

— Însă „Poseidon" nu avea treabă prin Antile? Ce caută aici?

— Ba da. S-a întors acasă în cel mai nepotrivit moment. Hei, timonier, încă două noduri!

— La ordin!

— Așa căpitane; acesta a fost ultimul meu ordin! De acum, dumneavoastră comandați!

Fregata o luă drept spre cursul vasului de linie. Într-un sfert de ceas îl ajunse.

— Pregătiți-vă, băieții! Lucrurile se încing! strigă căpitanul, după care își duse binoclul la ochi și cercetă orizontul. Când i se adresă lui Artur, din vocea lui răzbătea uimirea:

— Pe toți dracii, comandante! La orizont se vede un velier și în spatele lui încă unul!

— Unde? Ar fi trebuit să le văd și eu!

— Ați dat comanda de manevră în linie dreaptă în spatele lui „Poseidon" și nu ați avut cum să-l observați pe celălalt.

Artur luă și el binoclul.

— Tot un vas sudlandez cu trei arbori. E foarte solid. Sper că al treilea nu este la fel.

— N-ar fi bine să ne întoarcem, comandante?

— Ca să ne facem de râs? „Poseidon" va fi al nostru, iar restul va veni de la sine.

Zece minute mai târziu se aflau lângă vasul de linie, putând acum să vadă și a treia corabie. Era tot un vas de linie, însă era o fregată. Ambele, sub pavilion sudlandez.

„Poseidon" ridică pavilionul.

— Comandante! spuse căpitanul. Ce îndrăznim noi este imposibil!

— Vreți să-mi predați mie înapoi comanda?

— Cu plăcere.

Bravul navigator era mândru că i se încredințase o asemenea însărcinare.

— Fregata! se auzi de pe celălalt vas. Ce corabie sunteți?

— Fregata „Sperber"*, comandant von Falkenau.

— A, Artur von Falkenau?

— Da.

---

* „Uliul" (germ.).

— Incotro?

— Spre ... „Poseidon"!

— Este război între Norlandia și Sudlandia?

— Da. Sudlandia ne-a atacat. Predați-vă!

— Oho! Trebuie să ne mai gândim puțin! Veniți mai aproape de noi!

— Nici vorbă! Hei, acolo jos, luați bordeel

Cele două vase mergeau acum strâns una lângă cealaltă. Fregata ridică tunurile și trase. „Poseidon" se cutremură sub zdruncinătura ghiulelelor, care o loveau pe deasupra și sub linia de plutire. Corabia fusese luată pe picior greșit, dar până la urmă își ridică și ea tunurile.

— Hei, căpitane! spuse Artur. Pântecele corabiei e bine atins. Dă fuga jos și cheamă băieții să vină sus pe punte! Hei, Schubert, pânzele jos!

În urma acestei comenzi fregata făcu o voltă strânsă și ghiulelele vasului de linie inamic nimeriră doar pupa. Toată salva nimeri în apă.

— Bravo! Întoarce din nou, Schubert, întoarce! Sus pânzele! Foc!

Vasul de linie se zdruncină zdravăn sub lovitură. „Poseidon" nu mai putea înainta, era prea greoaie. Dar cu toate acestea, nu-și coborî pavilionul, căci conta pe sprijinul celorlalte două corăbii.

— Lăsați-l pe Matusalem să intre la apă; e al vostru! strigă Artur. Locotenente, întoarce! Înainte spre al doilea vas inamic! Schubert, la pământi

Timonierul se aruncă la podea, iar comandantul își făcu așa de bine datoria, încât fregata făcu o voltă strânsă și porni spre al doilea vas.

— Comandante, spuse căpitanul, nu e de ajuns. Dacă îl atacăm pe ăsta, al treilea vas inamic ne va lua vântul!

— Îl vom recăpăta. Hei, Martin!

— Da, comandante!

— Cincizeci de taleri dacă-l nimerești!

Omul se lăsă în genunchi lângă tun, gata să tragă.

— Hei! strigă atunci santinela de la postul de observație. Ce-i chestia de acolo?

Artur se uită în direcția unde arăta marinarul și ce văzu îl uimi. La cel mult o jumătate de milă se afla un vas cu vele negre, care venea spre el cu viteză și care din cauza culorii nu fusese observat până atunci. Catargele se aplecau sub greutatea pânzelor. Mergea cu așa o viteză, de parcă îl mâna o forță nevăzută.

Timonierul văzu și el vasul, puse mâna la gură și strigă:

— Hei, comandante! E „Căpitanul negru"!

— Și ce dacă? strigă Artur. Atacați sudlandezul. Martin, pregătește-te!

Fregata ajunsese drept în fața vasului de linie și trase. Ghiuleaua nimeri în pupa și o zdrobi.

— Bravo! Foc la tribord!

Tunul trăgea necontenit. Comandantul vasului de linie fusese luat prin surprindere, așa că pierdu momentul.

— Oprește, Schubert! ordonă Artur. Înainte de toate, voia să vadă cu ce scop venea spre ei „Căpitanul negru". Fregata sudlandeză se apropiase și ea, așa că acum toate patru vasele puteau să vadă foarte bine „Tigrul". Era o mare îndrăzneală din partea piraților să vină așa de aproape de patru vase puternice.

Nici nu luă în seamă „Uliul", ci se îndreptă spre vasul de linie, pe care Artur tocmai îl cluruise cu o salvă. Chiar când ajunsese foarte aproape, ca o lovitură de fulger, căzură pânzele. Se vedea doar arborele golaș și nimeni nu-și putea imagina de unde provenea viteza aceea. La timonă nu era nimeni, pe punte, iarăși nimeni.

Doar la vela triunghiulară se afla un individ de statură uriaşă, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu o sabie turcească în mână.

Pe toate cele patru vase nu erau puţini cei cărora le sărise inima din piept. „Tigrul" trecu printre „Uliu" şi unul din vasele de linie. În acel moment, uriaşul ridică lataganul şi vasul se cutremură de trei ori. Trei salve bubuiră în direcţia vasului de linie, după care trecu mai departe. Dar nu merse prea departe, ci făcu o voltă în direcţia fregatei sudlandeze. Acum se vedea desluşit că sub carenă apa fusese înghiţită parcă de o forţă uriaşă, nevăzută. Şi, deodată, se ridică un pavilion, parcă fără nici un ajutor din partea vreunei mâini omeneşti — era norlandez.

— Ura! Ura! izbucniră toţi cei de pe „Uliu".

Chiar şi Artur striga. La un asemenea aliat, nu se aşteptase.

— Întoarce, Schubert, spre tribordul fregatei! comandă el. La fund cu ei!

„Uliul" întoarse. În acel moment, însă, fregata coborî pavilionul sudlandez şi ridică steagul alb. Se predă fără rezistenţă şi bine făcu, fiindcă altfel ar fi fost pierdută, acum când celelalte două vase de linie nu-i mai puteau sta alături, fiindcă şi ele coboraseră pavilioanele.

Acum, „Tigrul" se întoarse şi se duse spre „Uliu". Trase două semnale care-i cereau să ţină la capă.

— Căpitane, supuneţi-vă şi preluaţi din nou comanda! ordonă Artur. Vreau să-l cercetez mai bine.

Merse în spatele bordajului, ca să nu poată fi văzut de pe „Tigru". Velele căzură şi corabia neagră încetini şi ea. Cele două vase se legănau acum una lângă cealaltă.

— Hei, „Uliule"! Cine e căpitan? strigă omul în negru, care citise numele fregatei pe pavilion.

— Căpitan Baldauf cu comandant Falkenau la bord!

— Artur von Falkenău?

— Da.

— Rugați-l să vină imediat la bordul vasului meu!

— Oho! La bordul unui vas de pirați?

— Nu e de pirați, ci este un vas norlandez!

— Ce faceți, comandante? întrebă căpitanul cu jumătate de glas.

— Mă duc.

— Câți oameni să vă însoțească?

— Doi vâslași; merg cu barca cea mică.

Barca fu lăsată în apă și în două minute, Artur se căță la bordul „Tigrului".

Nu văzu pe nimeni altcineva, în afara omului în negru care stătea la vela triunghiulară. Acesta dădu să vină spre el, dar se opri uluit.

— Frick! Frick Wilmers!

— Ah, de unde știți numele ăsta?

— Cine sunteți?

— Mă numesc Artur von Falkenau și de ieri sunt comandant de escadron.

Omul în negru sfredeli cu privirea chipul lui Artur. Apoi, pricepu brusc și spuse mucalit:

— Veniți cu mine, domnule comandant!

O luă înainte spre dunetă și deschise.

— Pentru moment intrați în cabină! Vin și eu după ce mai dau câteva ordine.

Artur se supuse și intră. În urma lui se închise ușa și se trezi față în față cu o tânără doamnă în veșminte orientale.

— Sulelka!

Aceasta se ridicase la intrarea lui.

— Frick'... Wilmers! strigă ea uimită, dar observă imediat că era îmbrăcat în uniformă militară; îi văzu și tresele de gradat.

— Ce-i asta? Un ... comandant!

— Da, pe care nu-l mai cheamă Frick Wilmers, ci Artur von Falkenau.

Fata îşi împreună mâinile uluită.

— E cu putinţă? Salvatorul ... meu?

— Pe care Frick Wilmers voia să vi-l prezinte. Iertaţi-mă pentru gluma făcută!

Stătea în faţa lui îmbujorată până în vârful urechilor. Când vorbi din nou, vocea îi tremura uşor.

— De ce a fost nevoie de acel incognito?

— Pentru că am vrut să gust din fericirea de a vă sluji cu toate puterile mele, Suleika.

Frumuseţea şi uluirea fetei îl tulburară profund. Când continuă, îi luă amândouă mâinile.

— Suleika, acum sunt kapudan-paşă, aşa cum v-aţi exprimat nu de mult dorinţa faţă de bătrâna Horn. Vă supără că mi-a spus?

Fata se îmbujoră şi mai tare. El nu se mai putu înfrâna şi o strânse la piept, dând să-i sărute buzele roşii ca fraga.

— Suleika, m-am gândit la tine de când te-am scos din valuri. Spune-mi, pot să te păstrez pentru toată viaţa mea?

Fata îşi sprijini căpşorul pe pieptul lui.

— Îţi mulţumesc, făptură dulce şi minunată!

O strânse şi o sărută înfrigurat.

— Aha, comandantule, se auzi din spatele său, văd că nu pierdeţi timpul deloc!

Se întoarse. Omul în negru intrase neauzit.

— Excelenţă!

— Aşadar, mă recunoaşteţi? Ei, atunci, să dăm cărţile pe faţă!

Îşi dădu jos vălul negru care-i acoperise faţa.

— Bun venit pe „Tigru"!

— Fioroasa corabie de corsari! râse Artur.

— Dar nu sunteți și dumneavoastră un pirat care vine, vede și învinge? Și totuși, în ceea ce privește afirmația dumneavoastră că ar fi o corabie de corsari, vă înșelați. „Căpitanul negru" aparține de mult timp legendei. Padișahul nu are nici un tâlhar de mare în flota sa. Numai că de această dată am acționat din proprie inițiativă și nu din ordinul sultanului, așa că am fost nevoit să revin la vechiul pavilion. Nu aveam cum să arborez steagul sultanului și cu atât mai puțin al Sudlandiei, acum că negocierile pentru preluarea comenzii flotei sudlandeze au căzut. Așa că, până ce voi fi ajuns în situația de a pune vasul meu în slujba Norlandiei, am acționat în calitate de „Căpitan negru". Și ați văzut cât de repede am rezolvat chestiunea. Dar despre acestea, mai târziu! Nu avem timp de tratative prea îndelungate. Mergeți la Karlshafen?

— Da, flota mea este deja plecată.

— Pot să mă alătur și eu?

— În ce calitate?

— Deocamdată, ca unul din căpitanii dumneavoastră. Vă dau „Tigrul" ca vas amiral.

— S-a făcut! strigă Artur bucuros. Un astfel de ajutor este benefic pentru întreaga mea flotă. Dar relațiile dumneavoastră cu Sudlandia?

— Nu contează! Dar, comandante, sunteți un diavol în carne și oase! Să îndrăzniți să atacați trei vase deodată! Le luați drept captură?

— Firește!

— Vă voi ajuta; pot să remorchez unul sau două dintre ele.

— Folosiți și puterea aburului?

— Ați ghicit!

— Bineînțeles. Nu aveți nici timonă și nici elice; aveți, în schimb, un cazan de aburi.

— Așa e. Și nu e nici o vrăjitorie la mijloc. Când ne vom liniști, veți putea face o vizită pe vas. Acum, veniți pe punte! Vă însoțesc la bordul celor trei capturi, ca să vi le înmânez personal.

Când ajunseră din nou afară, Artur găsi puntea populată cu un echipaj îmbrăcat din cap până în picioare în haine orientale. Unul din aceștia veni spre el. Nurvan-pașa îl prezentă.

— Locotenentul meu, Savab, care conduce „Tigrul" când nu mă aflu eu la bord.

Acest mod de a face prezentările nu corespundea deloc cu fanfaronada obișnuită a orientalilor, așa că cel prezentat se uită dezaprobator la superiorul său și spuse:

— Da, eu conduc „Tigrul" și oricine mă cunoaște știe că mă pricep să-mi măsor puterile cu corabia asta. Căci eu sunt Hagi Savab Ben Hagi Kafur el Kerimi Ibn Hagi Shehab el Kadiri Ibn Hagi Ghanem en Nur ...

Era o săptămână mai târziu. În tot acest răstimp se întâmplaseră multe. Reprezentanții circumscripțiilor electorale se aflau deja la Fürstenberg, pentru deliberarea legii supreme — Constituția. Karlshafen se afla de acum în mâinile Norlandiei, iar generalul Falkenau își adusese deja armata în capitala Sudlandiei, cucerită cât ai bate din palme. Nordul țării era ocupat de insurgenți și de trupe care li se alăturaseră. Între ele și trupele norlandeze se aflau regimentele prințului moștenitor, care ceruse protecția suveranului. Numai contelui Hohenegg nu i se dăduse de urmă. În schimb, portarul ospiciului, împreună cu nevasta lui, care ajutaseră la evadarea contelui, fuseseră prinși când încercau să treacă granița și trimiși înapoi la Fürstenberg. Suma de bani găsită asupra lor fusese confiscată.

Ducele de Norlandia stătea la masa lui de scris cu o scrisoare deschisă în față. Lângă el luase loc Max.

— Așadar, prințesa Asta mă roagă să-i dau încuviințarea prin intermediul tău pentru ca să împărtășească situația nefericită a tatălui ei?

— Da. Trebuie să sprijin această rugăminte, Alteță.

— Mi-e cu neputință să refuz o asemenea cerere, Max, îți datorez foarte mult, ba poate chiar totul, iar un suveran are puterea de a-și arăta recunoștința. Vrei să-mi răspunzi deschis la o întrebare?

— Așa voi face, răspunse el simplu.

— O iubești pe prințesă?

— Alteță, nu mă pot împotrivi glasului inimii, pe care, însă, trebuie s-o subordonez rațiunii. Îmi voi călca pe inimă.

— Poate că nu vei avea nevoie. Asta ce spune?

— Nu i-am mărturisit încă nimic, dar știu că nu-i sunt indiferent.

— Bun. Vrei să o duci tu la tatăl ei?

— Eu?

— Da, tu, împreună cu mine. Planul tău în legătură cu Falkenau s-a adeverit. Îl avem nu numai pe prințul moștenitor, ci și pe insurgenții sudlandezi. Prin această scrisoare, Falkenau îmi arată că suveranul e gata să înceapă negocierile. Am discutat până acum rațiunile pentru care trebuie să încheiem pacea, așa că sunt pregătit să mă deplasez în compania ta la armată. Asta ne va însoți. Ar fi de dorit ca tânărul Falkenau și chiar acest misterios Nurvan-pașa să vină la locul de întâlnire. Dacă-i chemi cu o telegramă pe amândoi la Karlshafen de urgență, în două zile îi vom putea întâlni acolo.

— Așa voi face, Alteță.

— Și pe urmă, crezi că vei avea timp și pentru altceva?

— Pentru ce?

— Am auzit că acum o vizitezi pe prințesă în fiecare zi?

— Așa este.

— Înseamnă că adesea vine la părinții tăi?

— Câteodată. Stă ore întregi de vorbă cu mama.

— Atunci vei avea prilejul să-i înmânezi această scrisoare. Conține o surpriză foarte plăcută pentru ea.

— Mulțumesc, Alteță! Această ființă încântătoare merită un mesaj care să-i aducă bucurie.

— Rândurile acestea i-o vor aduce cu siguranță! Acum, în ceea ce privește călătoria noastră, nu mergem cu trenul, ci cu trăsurile. Două sunt de ajuns. Una pentru mine și tatăl tău, iar cealaltă pentru Asta, pentru tine și mama ta.

— Cum, Alteță, poruncițI ca părinții mei . . .?

— Negreșit! Tatăl tău îmi este cel mai credincios prieten și trebuie să ia parte la victoria mea. Și, cum tocmai mi-ai povestit ce simpatie există între Asta și mama ta, atunci îl va ține companie prințesei, căci oricum trebuia să-i găsesc o însoțitoare. În ceea ce privește servitorii, eu sunt asigurat, dar tu, încă nu. Ce zici de Thomas al nostru?

— O, ar merge cu cea mai mare plăcere.

— Atunci, asta este. Rămâi cu bine, fiule!

— Dumnezeu să vă ocrotească, Alteță!

Își strânseră mâinile, ca doi bărbați uniți prin legături aidoma celor de sânge. Ducele îl lăsă pe doctor pradă unei mari tulburări, cu ochii umezi de recunoștință. Ducele observă, îl luă pe după umeri, îl strânse la piept și-l sărută pe frunte.

— Max, Dumnezeu nu mi-a dăruit copii, dar dacă ar fi să-mi aleg unul, tu ai fi acela. Să-mi rămâi credincios cum mi-ai fost și până acum!

Se întoarse, căci şi ochii săi purtau lacrimi pe care nu voia să le lase să iasă la iveală.

Max se ocupă mai întâi de depeşe, după care se duse la prinţesă.

— Bun venit, domnule consilier particular! îl întâmpină ea. Să cred că mi-aţi adus vreo veste bună?

— Cum aşa?

— Citesc pe chipul dumneavoastră.

— Chipul meu e ca o carte deschisă, Înălţime?

— Nu, dar nu e nici aşa cum ar trebui să fie un diplomat.

— Mulţumesc! Am aflat veşti într-adevăr îmbucurătoare pentru domnia voastră.

— Ah!

— Alteţa Sa m-a însărcinat să vă înştiinţez că s-a hotărât să vă însoţească în călătoria spre tatăl dumneavoastră, alături de mine. Pleacă în compania tatălui meu şi vă întreabă dacă îngăduiţi ca alături de domnia voastră s-o aveţi pe mama mea?

— Cu toată plăcerea, domnule consilier.

— Mulţumesc! Trebuie să admit că negocierile cu tatăl dumneavoastră sunt rezultatul celor mai înalte consideraţii. Poate veţi găsi vreo explicaţie în această scrisoare scrisă de mâna ducelui; m-a însărcinat să v-o înmânez.

Prinţesa desfăcu scrisoarea şi o citi.

— Această scrisoare, domnule consilier, conţine câteva rânduri în care Alteţa Sa îmi cere să vă predau ambele înscrisuri după ce le voi fi citit. Vă rog să le luaţi!

Max le citi. Ochii i se împăienjeniră, iar buzele îi tremurau de tulburare.

— Ei, domnule conte? îl întrebă Asta, cu vocea la fel de tremurândă.

— Nu, pot să accept! Nu sunt vrednic de atâta dragoste și bunătate!

— O, ba da! Mă bucur din suflet că sunt prima care vă felicită....

În poiența din fața colibei lui Tirban iarba fusese cosită ca să se facă loc pentru o tabără de corturi arătoase, așezate pentru cei doi suverani, al Norlandiei și al Sudlandiei.

Negocierile la care fusese chemat chiar și conducătorul revoluționarilor se desfășurau acum din plin, apropiindu-se de un final pașnic. Principala cerință a revoluționarilor — o constituție aidoma celei întocmite de ducele Norlandiei, fusese rezolvată, celelalte chestiuni privind doar punctele a căror soluționare nu mai avea cum să fie dificilă.

În ultima seară, locul era luminat ca ziua de sute de torțe, iar conducătorii se adunaseră la un picnic. La marginea luminișului se așezaseră supușii lor, printre care se aflau și frații Schubert. Între ei stătea șeful de echipaj Karavey, gitanul.

— Vedeți acum, le spunea mândru cârciumarul, că am avut dreptate când am zis că Wilmers este, de fapt, Falkenau?

— Pfui! Și eu puteam să spun ceva asemănător, despre care nu ai mai fi avut de ce să râzi, așa cum am făcut eu, spuse Karavey.

— Ei, ca de exemplu?

— Ce-ai spune dacă eu ți-aș zice că Brandauer este fiul ducelui, Falkenau este un Brandauer și Nurvan-pașa, un Hohenegg?

— Sfinte Sisoe al calargelor, strigă timonierul, ai înnebunit de tot, băiete!

— „Așa e!“ ar spune Kasimir, se bagă în vorbă și Thomas. Pe ce am eu mai drag dacă nu ești mai nepun decât Heinrich și Kasimir!

— Cum adică? Dar ce, ei sunt nebuni? întrebă fratele său.

— Păi da. Au pus ochii pe Parpara mea, dar până la urmă, tot a mea a rămas.

— Zău?

— Zău. În seara dinainte să plec în călătoria asta ne-am înțeles. Ne căsătorim; am să devin hangiu și am să-mi ridic un atelier de fierărie în curtea hanului.

— Te felicit din suflet!

— Și eu! spuse Karavey.

— Mulțam! Vă invit pe amândoi la nunta mea! Amin!

De după tufișurile de pe partea cealaltă ieși la iveală o siluetă de femeie, pășind șovăitor. Max o recunoscu și sări în picioare.

— Lilga!

Chemarea lui atrase și atenția ducelui, care se ridică și el.

— Lilga, vino aici!

Cea chemată se apropie supusă.

— Alteță, nu vă mâniați pe fiica boiniarilor că îndrăznește...

O întrerupse cu un gest grăbit.

— Lilga, faci parte dintre noi și tot ce s-a întâmplat este în mare parte opera ta. Așază-te lângă noi!

— Îngăduiți ca Lilga să rămână în picioare până ce-și va fi desăvârșit lucrarea la care trudește de atâta amar de timp!

— Adică?

— Bovania este zeița răzbunării. Odinioară mi-a poruncit să mă răzbun și am ascultat-o. Am condamnat și

acum am venit să-mi primesc la rândul meu condamnarea pe care domnia voastră trebuie să mi-o dea.

Vorbele îl răsunau enigmatic. Nu-l răspunse nimeni, așa că merse mai departe.

— Mărite domn, sunteți pregătit să mă ascultați?

— Vorbește!

— Atunci dați-mi voie să aduc pe cineva care-și are locul aici, dar care nu peste multă vreme va apărea în fața altui fel de judecată.

Făcu un semn înspre tufiș. Ieșiră Horgy, Tjemba și Tirban. Primii doi duceau o targă făcută din crengi, iar cel de-al treilea avea grijă ca omul purtat pe targă să nu cadă. Îl aduseră în mijlocul conducătorilor, după care se îndepărtară. Lilga se duse la el și dădu la o parte pânza care-l acoperea. De jur-împrejur izbucni un strigăt. Pe targă zăcea contele von Hohenegg, cu fața plină de sânge. Lilga se aplecă mult peste el, apoi se ridică, nu înainte de a lăsa un pachețel pe pieptul rănitului, care horcăia din greu, de parcă pachetul ar fi atârnat zeci de pfunzi.

— Bovanta l-a ajuns din urmă și l-a doborât. Cine mai vrea să-l vadă în ochi? Odată a fost atât de frumos și de distins, iar vorbele i-au sunat așa de dulci și de drăgăstoase, că fiica boiniarilor s-a lăsat păcălită și s-a dus după el. A călcat în picioare încrederea logodnicului ei — care avea un suflet mult mai nobil decât el și în rest, era aidoma lui în toate cele, căci era fratele lui, Wilhelm.

— Lilga! strigă Nurvan-pașa, cu vocea înăbușită de uluială. Îți dai seama ce vorbești?

Ceea ce aflase acum Nurvan-pașa de la Lilga era atât de incredibil, încât rațiunea îl oprea să creadă, cu toate că enigma originii lui părea să fie astfel dezlegată dintr-o lovitură. Și apoi, de ce să nu fi fost posibil? Își aduse aminte acum cu claritate de scena din temniță

contelui și de uimirea care-l cuprinsese pe acesta când dăduse cu ochii de tatuajul de pe brațul lui. Când gitana vorbi mai departe, nu o mai întrerupse, ci îi sorbi cuvintele din gură.

— Ba spun adevărul. Așa cum el m-a înșelat pe mine, tatăl său a înșelat-o pe mama mea. I-a promis că o ia de soție, dar mai târziu a părăsit-o, deși ea i s-a oferit întru totul, pentru o fată nobilă. Mama a căutat să se răzbune. După doi ani, când a ajuns din nou prin împrejurimi, s-a strecurat noaptea la palat. Cum toate căile îi erau cunoscute, nu i-a fost greu să-l fure pe contele cel mic și să dispară cu el.

Katombo încremeni, dimpreună cu toți cei de față.

— Lilga, cum poți să dovedești că sunt un Hohenegg?

— Prin tatuajul de pe brațul tău, care s-a șters în parte odată ce ai înaintat în vârstă; reprezintă blazonul familiei Hohenegg! Pe deasupra, am reușit să pun mâna pe actele tale de naștere, iar mama, înainte de a muri, mi-a lăsat scris cu mâna ei despre felul în care te-a răpit, copil fiind. Documentele sunt cele de pe pieptul contelui. Ele sunt dovada că ești un Hohenegg! Dar mai așteaptă puțin cu întrebările! Minutele acestui om sunt numărate de Bovania. Trebuie să mă grăbesc înainte ca el să moară. Conte Hohenegg, ești conștient? Auzi tot ce spun?

— Da, răspunse cu greu cel întrebat

— Al știut că fratele tău este Katombo și recunoști asta acum?

— Da.

— Mai departe! Am rămas la conte și am trăit cu el, așa că i-am descoperit toate secretele. Tânjea după domnia Norlandiei. Ducesa și baroana de Falkenau erau bune prietene. Locuiau în același castel, una în aripa dreaptă și cealaltă în aripa stângă. Zeița Providenței a

făcut ca speranțele amândurora să fie împlinite deodată și să nască aproape în același ceas, ducesa un fiu și baroana o fiică. Baroana a murit la naștere, pe când baronul era plecat în străinătate...

Acum fu rândul lui Falkenau să se mire.

— Are dreptate! strigă el foarte tulburat. Pe atunci eram departe de țară. Dar, Lilga, tu ți-ai dat cuvântul că baroana nu a dat naștere unei fete, ci...

Gitana făcu un gest cu mâna așa de poruncitor, că baronul amuți, și continuă fără să ia în seamă vorbele lui.

— Contele Hohenegg nu a putut să îndure faptul că ducele avea un moștenitor la tron. Ducesa a primit fetița, iar băiețelul a ajuns la o doică, fiica moașei, dar care habar nu a avut de schimbare.

La auzul acestor cuvinte, ducele fu cuprins de o agitație nemăsurată.

— Femeie, ești întreagă la minte? Ai dovezi? Păi, înseamnă că tânărul comandant von Falkenau, alci de față, este fiul meu!

— Ascultați mai departe, Alteță! În grabă, scutecele copilului nu au mai fost schimbate, așa că doica le-a primit pe cele care aveau brodate însemnele ducale. Femeia se mai află încă în viață și e nevasta birjarului Beyer, de la ospiciu. Dacă domnia voastră ar merge acolo, ar vedea un tablou pe care fiul său l-a desenat.

— Așa e, încuviință Max. Am fost odată acolo și-mi amintesc precis că femeia mi-a povestit ceva despre aceste lucruri. Spune mai departe, Lilga!

— Fetița a murit și mai târziu a răposat și ducesa. Contele știa că eu i-am aflat toate secretele; nu mai avea încredere în mine pentru că-și închipuia că am să-l trădez. De aceea a atentat la viața băiatului. Eu m-am răzbunat salvându-l pe băiat. M-am dus adesea la nevasta

fierarului Brandauer. Ea știa de darul pe care mi-l dăduse Bovania, acela de a vedea în viitor și, când a născut un băiețel, m-a rugat să-i ghicesc. Doica la care se afla pe atunci prințul locuia alături de fierar și...

— Așa e! strigă bătrânul Brandauer.

— Până la urmă am acceptat. Le-am spus ei și nevestei fierarului că trebuia să fiu singură cu copiii în grădină pentru o jumătate de oră. Mi-au încredințat sugarii; i-am dus într-un tufiș și le-am schimbat hăinuțele între ei. Doica l-a primit pe fiul fierarului, iar nevasta fierarului, pe fiul ducelui. I-am spus contelui că am schimbat prințul. Aceasta a fost răzbunarea mea. Dar încotro l-am dus, n-a aflat niciodată, a rămas...

Ducele nu-și mai putu stăpâni tulburarea.

— Femeie, nu minți?

— Întrebați-l chiar pe el! E doborât de dureri și va recunoaște totul. Conte Hohenegg, am mințit?

— Nu! horcăi el.

— Juri pe numele lui Dumnezeu, în fața căruia ai să apari în curând?

— Da!

— L-ați auzit, Alteță. Max Brandauer e fiul dumneavoastră. Iar fiul dumneavoastră, meștere Brandauer, e Artur von Falkenau.

Era un moment extraordinar. Ducele, care-și primise fiul și moștenitorul la care nu mai spera de mult, se uită la Max ca și cum nu mai era stăpân pe simțurile sale. Ochii bătrânului Brandauer se plimbau neîncrezători și întrebători de la Max la Artur, de parcă ar fi stat în cumpănă pe care din ei să-l aleagă. Bătrânul Falkenau privea în jurul său cu un chip care parcă spunea: nu pricep nimic, dar absolut nimic.

Pașa fu primul care rupse tăcerea.

— Meștere Brandauer, ascultă-mă și întreabă-l pe Artur dacă nu a fost așa! Când a venit pe iahtul meu și l-am privit în ochi pentru prima dată în viața mea l-am strigat cu numele dumitale. Arăta exact ca dumneata pe vremuri.

În sfârșit, încordarea celor de față mai slăbi. Puterea de convingere a celor auzite era așa de mare, încât nu mai exista loc de îndoială. Max se aruncă în brațele ducelui, care-i sărută fruntea și obrajii aproape plângând; Artur, faimosul căpitan de marină, se întoarse timid spre bătrânul Brandauer. Dar ezitarea sa nu dură decât o clipă. Când văzu lacrimile din ochii bătrânului, țâșnite din durere, dar și din bucurie, îl luă pe după umeri și-i spuse un singur cuvânt:

— Tată!

Bietul bătrân se frânse la auzul acestui cuvânt. Își strânse fiul la piept și spuse adânc tulburat:

— Băiete, nici nu știu dacă trebuie să rîd sau să plâng. Cel mai mult mi-ar fi plăcut să vă păstrez pe amândoi. Să mă ia naiba dacă nu ești un flăcău de ispravă întocmai ca Max al meu... adică, am vrut să spun, ca prințul!

De-abia acum, singurul păgubit din toată povestea atrase atenția asupra lui:

— Uite cum am rămas singur și al nimănui! spuse baronul cel bătrân.

— Ba nu, tată! strigă Artur, luându-l de braț și ducându-l spre bătrânul Brandauer. Eu sunt și rămân al tău. Pe amândoi vă iubesc la fel de mult.

O singură ființă nu participa la bucuria generală — Lilga. Să i se fi împietrit sufletul așa de mult încât nu se mai putea bucura de fericirea celor din jur? Sau se gândea la propriul său fiu, ucis cu atâta cruzime?

Când euforia regăsirilor se mai potoli, Lilga vorbi mai departe:

— Tigrul își iubește puiul și-l apără de dușmani. Acesta, însă, și-a smuls din piept inima de tată și și-a internat copilul său și al meu în ospiciu, unde l-a aruncat în brațele morții. Spune, conte Hohenegg, căpitanul von Wallroth era fiul tău ori ba?

— Era.

— Și noi doi nu am fost căsătoriți în secret de un preot?

— Ba da.

Luă pachețelul de pe pieptul contelui și-l depuse în mâinile ducelui.

— Alteță, aveți aici dovada că Nurvan-pașa este un Hohenegg veritabil. Acum am isprăvit și aștept sentința care-mi va fi sortită.

Ducele o privi îndelung.

Lilga, cu toate că istorisirea ta îmi lasă câteva ne lămuriri, de un lucru sunt sigur. Ai acționat de bună credință și noi toți îți datorăm recunoștință. Acum voi rosti sentința.

Îl luă pe Max de mână și-l duse la principele și prin cipesa Sudlandiei.

— Înălțimile Voastre, îl recunoașteți pe Max Brandauer ca fiul și urmașul meu?

— Da! i se răspunse într-un glas.

— Atunci iau asupra mea onoarea de a-l încredința mâna mușafirei mele dragi, prințesa Asta, fiica domniilo voastre. Inimile lor au ales. Consimțământul Înălțimilo Voastre va aduce cu sine și rezolvarea tuturor diver gențelor politice.

Părinții își dădură bucuroși consimțământul, văzân du-și fiica aruncându-se la pieptul fiului ducelui. După aceea, Katombo luă mâna Suleikăi și a lui Artur.

— Alteță, îmi îngăduiți să-i răsplătesc pentru pierderea lor pe Falkenau și pe Brandauer, dăruindu-le o fiică?

Ducele râse,

— Ah! Surprize mari, dragă pașă! Vă recunosc drept conte von Hohenegg. Veți primi toate titlurile, onorurile și bunurile acestei case.

— Opriți-vă, Alteță! strigă pașa. Familia Hohenegg nu a murit încă.

— Ba da! Acesta de aici zace în chinurile morții. Dumnezeu să-i ierte păcatele, fiindcă eu i le-am iertat. Iar ginerele dumneavoastră nu poate fi decât moștenitorul de drept al familiei Hohenegg. Țara mea îi stă la dispoziție. Va face o mare cinste Norlandiei dacă va primi să-i fie oaspete câteva luni. Și acum, tu, Lilga! Cum a ajuns contele pe mâinile tale?

— L-am așteptat.

— L-ai... așteptat? Știai pe ce drum a fugit?

— Știam.

— Cine ți-a...

— Alteță, regina boinicarilor nu are nevoie să primească veste de la alții. Mulțumiți-vă doar cu ce vă spun: l-am așteptat. Trebuia să vină, căci Bovania, zeița răzbunării, l-a trimis pe mâinile mele. Și a venit! A venit ca un fugar și a fost descoperit și urmărit de Horgy și Tjemba. Contele nu s-a putut salva altfel decât aruncându-se din trăsură, cu gând să fugă mai departe pe jos. Fiind noapte, a greșit drumul, pe care nu-l cunoștea, și a căzut într-o răpă. Mi l-au adus zăcând în dureri care l-au făcut să-i vină mintea de pe urmă.

— Ce ai de gând să faci acum? Ca soțle de conte ai dreptul să...

— Vă mulțumesc, Alleță! Fiica boiniarilor nu stă niciodată într-un loc anume; rătăcește, până ce Bovanla îi cheamă sufletul la ea . . .

Bucuria acestor reîntâlniri îi atrăsese și pe supuși. Câțiva servitori fură nevoiți să ducă de acolo leșul contelui, care între timp își dăduse duhul. Dar fiecare avu parte de o vorbă prietenoasă din partea ducelui, care-și răspândea asupra tuturor lumina bucuriei ce-i cuprindea sufletul.

Două perechi preferaseră singurătatea — Artur cu Suleika și Max cu Asta.

Cei din urmă se retrăseseră înapoia unui brad, căci aveau multe să-și spună, când Lilga veni la ei.

— Vă mai aduceți aminte, prinț și prințesă, ce v-am prezis atunci la fierărie?

— Fiecare cuvințel! încuviință Max.

— Pe atunci, domnia ta mânuia ca pe un fleac ciocanul greu. Acum a venit vremea să mânuiești cu tot atâta ușurință sceptrul la fel de greu. Ciocanul s-a transformat în sceptru. Mânuiește-l cu blândețe, dar nu uita că uneori se cere și forță! Ascult-o pe Lilga, fiica boiniarilor, care va dispărea chiar azi și fie ca „sceptru și ciocan" să devină vorbele care să vă călăuzească toată viața!

Din spatele altui copac ieși cineva care până atunci savurase pe furiș o „Ampalema" și care auzise totul. Acum găsi de cuviință că era timpul să se retragă.

— Ce pine știe să vorpească Lilga! murmură el mulțumit. Fostului Brandauer, care acum e prinț, i se potrivesc vorpele ei, căci acum ține în mână sceptrul. Eu, Thomas Schupert, care n-am devenit defel prinț, am să păstrez ciocanul. Dar niște vorpe călăuzitoare tot am să scriu și eu deasupra ușii casei mele: „Ampalema și Parpara!"

I. CĂPITANUL NEGRU

1. Șatra de țigani 5
2. Dreptul seniorului 28
3. Pe Nil 51
4. Sclava mudirului 90
5. O noapte de nuntă infernală 111
6. De la reis la kapudan-pașa 139
7. Răzbunarea khedivilor 174
8. Viață pentru viață 194
9. Sub pavilionul roșu 221
10. Sub pavilionul negru 224

II. SECRETUL ȚIGANCII

11. Fiul fierarului 255
12. Ospiciul 278
13. „Aducătorii de lumină" 298
14. Mutări de șah 320
15. Doi prieteni din copilărie 346
16. În cetatea țiganilor 370
17. În cârciuma contrabandiștilor 380
18. La castelul Falkenau 411
19. Ziua celor șapte frați 443
20. Înaintea marii botărâri 475
21. Cad vălurile 513

EDITURA EDEN
Piața Presei Libere nr. 1
Corp central, Etaj 6, Camera 660
București — Sector 1
Telefon 222.48.60
Căsuța poștală 33—99
București

Coli de tipar: 34.
Bun de tipar: 25.02.1997

Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL" Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70032

27

karl may

OPERE

SECRETUL ȚIGĂNCII

Cartea de față — editată inițial de autor cu titlul **„Sceptru și ciocan"** — apare pentru prima oară în România. Cine ar fi crezut că ea nu este altceva decât predecesorul faimosului roman „Insula giuvaierurilor", conturând lumea acelorași eroi într-o cascadă de aventuri spectaculoase, în stare să le definească adevărata lor biografie? În centrul acțiunii, frumoasa Lilga, regina țiganilor, dotată cu puteri magice, și temerarul Katombo, marinar de înaltă vocație, purtătorul unui destin misterios, fascinat pe parcursul dezlegării lui. Dragostea și gelozia, dorința de putere și răzbunarea sunt temele majore ale cărții, care ne plimbă pe trei continente, până la triumful dreptății.

Sub tipar:

INSULA GIUVAIERURILOR,

cu aceiași eroi, reîntâlniți după 10 ani.

13.700 + 275 T.L. = 13.975